

Кралете на трилъра®

Люк Дилейни

БЕЗ БЕЗ МИЛОСТ

Без мотив!
Без милост!
Без разкаяние!

ЛЮК ДИЛЕЙНИ БЕЗ МИЛОСТ

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Без мотив!
Без милост!
Без разкаяние!

В Лондон зачестяват особено жестоките убийства. Извършителите нямат почерк, не оставят следи и на пръв поглед никой не може да свърже жертвите. Но детектив Шон Кориган знае, че всички те са убити от един и същи човек. Трябва само да събере доказателства, да убеди началниците си и да сложи край на убийствата... преди врагът да се добере до него.

Детектив Шон Кориган не е обикновено ченге. Преживял ужасно насилие като дете, той притежава необичайната способност да разпознава мрака в другите — мрак, който все още се таи в собствената му психика.

1.

Събота. Съгласих се да отида в парка с жената и децата. Ей ги там на тревистия склон край езерото. Нахраниха се, нахраниха патиците и сега подхранват собственото си убеждение, че сме нормално щастливо семейство. Ако трябва да съм откровен, що се отнася до тях — сме. Няма обаче да позволя присъствието им да ми развали деня. Слънцето грее и аз добивам малко тен. Споменът за последното посещение е все още скорошен и задоволяващ. Той предизвиква усмивката на лицето ми.

Погледнете всички тези хора наоколо. Щастливи и отмарящи. Нямаат представа, че ги наблюдавам. Наблюдавам, когато малки дечица се отдалечават от майките си, които са твърде заети с празни приказки, за да забележат. И изведнъж осъзнават, че малките им любимци са се отдалечили твърде много — и ето го, че се надига пронизителният крясък на майка орлица, последван от шамар по задника и още кряскане.

Засега съм удовлетворен. Забавлението, което изкарах миналата седмица, известно време ще ми държи влага, така че днес всички са в безопасност.

Напълно се насладих на времето, което прекарах с малкия педал. Не мога да си спомня името му. Сигурно вече е накарал местните ченгета да си гонят опашките. Направих го да изглежда като битово убийство. Чувал бях, че побоищата между хора като него могат сериозно да загрубеят, така че се позабавлявах с тази идея.

Не беше трудно да го изпратя на оня свят. Тия хора живеят опасно. Те са свършените жертви. Затова ловувах между тях, търсех някого и го намерих.

Вече бях решил да прекарам вечерта в следене на клиентите на един нощен клуб във Воксхол — „Утопия“. Що за смешно име. Ако ме питате, по-скоро би трябвало да бъде „Пъкъл“. Казах на жена ми, че заминавам по работа, опаковах дрехи за смяна, тоалетни принадлежности — обичайните неща за нощуване на друго място — и

си наех стая във „Виктория“. Не бих могъл да се върна у дома в ранните часове. Това би предизвикало подозрения — не можех да си го позволя. Всичко у дома трябваше да изглежда... нормално.

Също така опаковах хартиения гащеризон за боядисване, който купих в „Практикер“, няколко чифта латексови ръкавици, които се продават в най-различни магазини, и няколко найлонови торби, за да си предпазя краката. Малко шумно, но резултатно. Освен това шапка за баня и накрая, но не и по важност — спринцовка. Всичко се побра в спретнатата малка раница.

Като избягвах видеокамерите, които изобилстват в този район, наблюдавах входа за клуба от сенките на околните улици. Железопътните линии гърмяха над главата ми и грохотът отекваше в арките под тях — мрачни и заплашителни. Но не и за мен.

Вече бях проследил обекта на моите желания да влиза в клуба — вълнението накара тестисите ми да се втвърдят и да потръпват. Да, той наистина заслужаваше моето специално внимание. Не го виждах за пръв път. Бях го наблюдавал и преди, бях го следил седмици в клуба, наблюдавах го да се продава на всеки, който може да плати неговата цена. Бях стоял в клуба в търсене на съвършената жертва, защото знаех, че полицията ще провери записите от камерите за наблюдение само от нощта, през която е умрял, или, ако са особено старателни, и от седмицата преди това. Така че нямаше да ме видят.

Стоях посред мърдащата сбирщина от смърдящо загнило човечество. Тела се блъскаха в моето при минаване, цапаха моето същество с болезнените си несъвършенства, като същевременно разпалваха и без това вече възбудените ми и разпалени сетива. Толкова исках да протегна ръка и да стисна всеки от тях за гърлото, да троша трахея след трахея, докато мъртвите се трупат на купчина в краката ми. Борех се здраво, за да контролирам надигащата се у мен сила — тя винаги трябва да е под контрол. Обаче тогава ме обхванаха страх и ужас — такъв ужас, какъвто не бях изпитвал никога. Ужас, че истинското ми аз се разкрива, че всички тези люде около мен ще видят моята сила да се проявява във физическа форма, като ме промени пред техните очи. Кожата ми ще светне яркочервена, от очите и ушите ми ще струи ярка бяла светлина, ще я блъвам и от устата си. Тежки капки пот се стичаха по гърба ми, направлявани от моите подуващи и свиващи се гръбни мускули. Хората около мен се движеха толкова

бавно... крачеха през гъстите пясъчни води на кошмарите и после рухваха в нозете ми, щом разпознаеха полубога, застанал пред тях. Аз обаче не бях готов да разкрия своето истинско аз. Още не бях достатъчно силен. Ако маската ми паднеше, можеше да бъда унищожен. Някак си успях да задвижа краката си, пробих си път през тълпата дрънкащи обожатели, стигнах до бара и се вторачих в огромното огледало зад него. Заля ме облекчение, което забави ударите на сърцето ми и охлади потта ми, защото видях, че не съм се променил — не се бях издал. Хората се движеха наоколо, без да обръщат внимание на присъствието ми. Един ден всички те щяха да живеят, изпълнени с ужас от мен.

Времето за наблюдение беше свършило. Беше дошъл моментът за моята награда, моето освобождение, моето облекчение. Всичко беше на място. Всичко беше така, както трябваше да бъде. Най-сетне го видях да излиза от клуба. Подвикваше сбогувания, но изглежда беше сам. След това закрачи небрежно под железопътния надлез към моста „Воксхол“. Отидох бързо и тихо в другия край на надлеза и го зачаках. Когато наближи, се показах. Видя ме, но не изглеждаше уплашен. Отвърна на усмивката ми, когато го заговорих.

— Извинете.

— Да? — отговори той. — Има ли нещо, което бих могъл да... направя за вас? — Малките му равни бели зъби проблеснаха на светлината на уличните лампи, облата му малка главица беше прекалено дребна за кокалестия му врат, издигащ се над тесни слаби рамене. Косата му беше руса и права, дълга до раменете, подстригана така, че да прилича на сърфист, обаче кожата му беше бледа, тялото — слабовато. Най-атлетичното, което беше правил някога, бе да пада на колене.

Тениската му беше прекалено тясна и къса и оголваше плоския му корем, а плитките си дизайнерски джинси носеше така, че да предизвиква сексуалните желания на себеподобните си.

Казах му колко искам да съм с него. Излъгах, че съм бил в клуба и съм го видял да танцува, че съм бил прекалено нервен, за да го заговоря там, но че сега наистина го желая. Поговорихме още малко глупости, после той каза:

— Аз не съм евтин. Ако искаш да си с мен, ще ти струва доста.

Предложи да идем у дома, но аз обясних, че там е гаджето ми. Той започна да дрънка как не водел хора в апартамента си, докато не извадих още две петдесетачки от портфейла си и не му ги пъхнах в шепата. Тогава се усмихна.

Отидохме до моята кола със закрепени фалшиви номера и потеглихме за някаква лайняна дупка в Югозападен Лондон. Погрижих се да не спра прекалено близо до неговата кооперация. Казах му, че не мога да рискувам да ме видят с него, така че той да върви напред и да остави вратата отключена.

Изчаках няколко минути и когато улицата се опразни и никой не зяпаше от прозорците, поех към апартамента. Блокът беше стар, студен и вонеше на пикня, но той излезе добро момче и беше оставил вратата отключена. Влязох тихичко и заключих. Той се показа от една врата, вероятно на всекидневната.

— Вратата ли заключи?

— Да — отговорих. — Трябва да сме предпазливи.

— Страх те е някой да не нахлуе и да развали купона, а?

— Нещо подобно — съгласих се.

Вълнението беше непоносимо. Стомахът ми така се беше свил от очакване, че направо не можех да дишам. В черепа съзнанието ми виеше. Подтикът да пусна на свобода истинското си аз беше още веднъж на ръба да излезе из контрол. Влязох в хола. На лицето ми все още беше залепена нервната ми усмивка.

Един бърз поглед и видях сравнително скъпи вещи. Попитах къде е банята, като му обясних, че искам да се поизмия, и той посочи към коридора.

Взех чантата си и в банята бързо, макар и малко тромаво, надянах гащеризона, шапката и латексовите ръкавици и накрая си сложих торбите на краката. Погледнах в огледалото и вдишах шумно през носа. Бях готов.

Напълно подготвен се върнах във всекидневната. Той се обърна и ме видя преоблечен и сияещ. Започна да се кикоти, но покри устата си с ръка, сякаш искаше да се спре.

Попита:

— Това ли те възбужда?

— Да, донякъде — отговорих аз. — Донякъде.

„Това ли те възбужда“ бяха последните думи, които произнесе, макар че малко по-късно може да е казал „недей“. Но пък кръвта, която блъбукаше нагоре в устата му, да го е превърнала в просто гъргорене.

С лека, бърза и обиграна ръка грабнах една желязна статуетка на гол индиец, която държеше на масичката, опряна до стената, и му разбих черепа. Не го ударих достатъчно силно, за да го убия, а колкото да изпадне в полусъзнание и почти напълно да се парализира. Когато го ударих, беше на колене, което беше добре, защото щеше да падне от по-малка височина и нямаше да вдигне много шум, когато се стовари на пода.

Погледах го малко, застанал над него като победител в боксов мач, гледах как гърдите му се вдигат и спускат при всяко болезнено и трудно поемане на въздух, как кръвта му пръска от раната на главата, после се превръща в несекващ теч, когато сърцето му отслабва прекалено, за да я помпа с налягането, от което тялото му се нуждаеше, за да остане живо. След само няколко секунди десният му крак щеше да потрепне като умираща птичка.

Нямаше да е, както си бях мечтал (щеше да е), ако не беше поне в полусъзнание, когато отидох при него с шиша за лед, който бях открил в шкафа му с напитки. Имах нужда да е жив, докато го пронизвам. Искях да го видя да се опитва да ме спре всеки път, когато мушкам умиращото му тяло: не го пронизвах трескаво, а поставях шиша преднамерено върху бледата му кожа, преди да натисна върха през нея с прекрасно задоволително пукане. От време на време той вдигаше умолително ръце, за да опита да се защити от мъчението. Казах му да не бъде лошо момче и продължих работата си. Беше жалко, че мозъчният му кръвоизлив беше причина очите да се зачервят, защото исках да се насладя на контраста между сините му очи и окървавената бледа кожа. Следващия път ще свърша по-добра работа.

Надупченото му тяло почти започна да ме отвращава, да ме кара да поискам да се махна, но още не можех да спра. Не и докато всичко не се окажеше близо до онова, което бях видял в съзнанието си първия път, когато разбрах, че ще го навестя. Продължих работата си въпреки противната миризма, която се надигаше от дупките в стомаха и вътрешностите му, урината и екскрементите, които бликаха от преобразеното му тяло.

Издържа четирийсет минути; от време на време на очите му потрепваха и леко се отваряха. Когато бяха отворени, аз продължавах работата си, като спирах всеки път, щом припаднеше, неспособен да понесе болката или да схване положението, в което се намираше. От време на време се налагаше да го удрям по лицето, за да го накарам да спре да вика. Не че реално погледнато можеше да издаде повече от стенание, но все пак трябваше да съм сигурен.

Когато най-накрая умря — бавното тихо съскане на въздуха, който излизаше между устните му и от прорезите в гръдния му кош ми подсказа, че на забавлението ми му е дошъл краят, — си сложих чисти латексови ръкавици и извадих от джоба на панталона му тристател паунда, които по-рано му бях дал. Честно казано, не ми се искаше да ги оставям. Внимателно и тихо потроших няколко мебели и общо взето подредих стаята така, сякаш е имало яростна битка. След това използвах спринцовката, която бях донесъл, за да изтегля кръв от устата му и да я разпръскам из помещението: по стените, мебелите, по килима — пръски, сякаш последица от яростната битка. След това отидох в ъгъла на помещението, който бях оставил чист, съблякох дрехите и ги сложих в найлонова торба, която поставих в друга. Повторих това упражнение два пъти. Уверих се, че найлоновите торби са здраво завързани, след което ги сложих в раницата си. Сложих на краката си нови найлонови торби, за да избегна и най-малката вероятност да стъпя на някоя пръска кръв — подобен род доказателства се обясняват трудно. Сложих още едни чисти латексови ръкавици и излязох от всекидневната. Следващата вечер щях да изгоря всичко в градината, защото това е най-безопасният начин човек да се освободи от инкриминиращи вещи. Ако ги изгориш на някое обществено място, рискуваш да привлечеш внимание, а ако ги заровиш, ги оставяш на милостта на любопитните животни.

Отидох безшумно до входната врата. Свалих торбите от обувките си и погледнах през шпионката. Нямаше никого. За да съм сигурен, се заслушах през вратата, като внимавах да не допра ухо до нея и то да остави отпечатък като от пръст. Чувал съм, че подобно нещо може да се случи.

Измъкнах се от апартамента, като оставих входната врата отворена, за да не вдигам повече шум от необходимото. Статуята на индицеца и шилото за лед хвърлих в Темза, докато крачех на север към

хотела. Мисълта как полицията ще прахоса часове в търсене на оръжията — нещо, което ни най-малко нямаше да подпомогне разследването им, ми доставяше удоволствие.

Влязох в хотела през страничната врата до бара, която по принцип служеше за пожарен изход. Обаче аз знаех, че може да се отвори отвън и че към нея няма насочена камера за видеонаблюдение. Качих се в стаята си и взех душ с толкова гореща вода, колкото можех да понеса: енергично търках кожата, ноктите и косата си, докато не усетих как цялото ми тяло пламти, сякаш изгорено от пламъци. Бях свалил розетката, за да може всяко нещо, отмито от тялото ми, лесно да изтече в лондонската канализация. След душа взех гореща вана и отново се изтърках. Щом се почистих, легнах гол на леглото и изпих две бутилки вода. Вече бях спокоен. Задоволен. Скоро дойде сънят и сънувах този прекрасен сън отново и отново.

2.

Четвъртък сутринта

В три сутринта инспектор Шон Кориган караше по тъмните улици на Ню Крос, Югозападен Лондон. Познаваше добре тези улици, защото беше роден и израснал в близкия Дълич, и откакто се помнеше, те бяха опасно място. Тук хората бързо можеха да станат жертва, независимо от възрастта, пола или цвета на кожата. Често животът тук имаше много малка стойност.

Обаче тези страхове бяха за другите, не и за Шон. Бяха за хората, които водеха нормален живот. За онези, които имаха работа от девет до пет в магазини и канцеларии. За онези, които всяка сутрин пристигаха на работа с помътнели очи, всяка вечер се оттегляха нервно у дома, за да се почувстват в безопасност едва когато зарезят здраво външната врата.

Шон не се страхуваше от улиците, защото се беше оправял с най-лошото, което бяха способни да му поднесат, и беше оцелял. Беше инспектор и отговаряше за следователските екипи в Южен Лондон, които разследваха убийствата — клон от Група за тежки престъпления „Юг“ — един от няколкото екипа, които се занимаваха с насилствената смърт. Убийците преследваха своите жертви, а Шон преследваше тях. Пътуваше със свалени стъкла и незаключени врати.

Преди по-малко от час сержант Дейв Донъли го събуди. Убийство. Жестоко. Млад мъж, пребит и мушкан до смърт в жилището си. В един миг Шон беше лежал до жена си, в другия вече караше към мястото, където беше отнет животът на младежа. Толкова бързо се променяха нещата за него.

Откри адреса без затруднения. Улиците около местопрестъплението бяха призрачно тихи. Достави му удоволствие, когато видя, че униформените полицаи са си свършили работата както трябва: бяха разположили широк кордон около кооперацията, в която се намираше апартаментът. Беше попадал на други местопрестъпления, където кордонът започваше и свършваше пред

входната врата. Колко доказателства бяха отнесени от местопрестъпленията по подметките на обувките? Направо не му се мислеше за това.

До цивилния „Форд“ на Донъли бяха спрели две патрулки. Шон винаги се смееше на сцените на убийства по телевизията: поне десет полицейски коли отвън, и сигналните им лампи премигват като бесни. А вътре се тълпят десетки детективи и съдебни медици. Действителността беше различна. Съвсем различна.

Със своето спокойствие истинските местопрестъпления бяха много по-разстройващи — насилствената смърт на жертвата оставяше атмосферата пуста и освирепяла. Докато ги оглеждаше, Шон усещаше как насилието и ужасът го обграждат все по-тясно. Неговата работа беше да открие подробностите за смъртта и с времето беше претръпнал — но не беше станал недосегаем. Знаеше, че и с това местопрестъпление няма да е по-различно.

Паркира пред полицейската лента и излезе от усамотението на колата си в топлата самота на нощта. Звездите на ясното небе и уличното осветление разпръсваха всяка илюзия за мрак. Ако беше някой друг, човек, който върши всяка друга работа, може би щеше да забележи колко е красиво. Обаче подобни мисли нямаха място тук. Той показва служебната си карта на приближилия се униформен полицаи и изръмжа:

— Инспектор Шон Кориган, Група за тежки престъпления „Юг“. Къде е апартаментът?

Униформеният полицаи беше младо момче. Гледаше го уплашено. Сигурно беше новак, щом един обикновен инспектор можеше да го уплаши.

— Кооперация „Табард“, номер шестнайсет, сър. На втория етаж. По стълбите и след това вдясно. Може да вземете асансьора, ако предпочитате.

— Благодаря — отвърна Шон.

Отвори багажника на колата си и огледа натъпканите там неща. Две големи квадратни кутии съдържаха всичко, което щеше да му е нужно за първоначален оглед на местопрестъплението. Хартиени гащеризони и найлонови калцуни. Различни по размер найлонови пликчета за веществени доказателства, хартиени кесии за дрехи, няколко кутии с латексови ръкавици, ролки със самозалепващи

етикетчета. И разбира се, чук, кози крак и други инструменти. Вероятно багажникът му приличаше на багажниците на всички детективи по света.

Измъкна един предпазен гащеризон и тръгна към стълбището.

Блокът беше типичен за този лондонски район. Ниски жилищни кооперации от потискащи кафяво-сиви тухли, издигнати след Втората световна война, за да подслонят изгубилите подслон при бомбардировките на старите бедняшки квартали. По онова време са били истинско чудо. Вътрешни тоалетни, течаща вода, отопление. Но сега тук живееха само впримчените от бедността. Приличаха на затвор и в известен смисъл наистина бяха.

Стълбището миришеше на урина. Вонята на човеци, които живееха един върху друг, не можеше да се сбърка. Беше лято и вентилацията на жилищата изкарваше миризмите отвътре. Шон едва не се задави.

Спря да се легитимира пред друг униформен полицай, застанал на пост пред вратата на апартамента. Полицаят вдигна лентата пред вратата и го загледа как се навежда, за да влезе. Шон пък огледа коридора на жилището. Беше по-голямо, отколкото изглеждаше отвън. Вътре го очакваше сержант Донъли.

— Добрутро, шефе. Придържай се към дясната страна на коридора. Това е пътеката, която използвам за влизане и излизане. — Мустаците на Донъли помръдваха, докато говореше.

— Какво имаме? — попита делово Шон.

— Първо — започна сержантът, — никакви следи от влизане с взлом. Безопасността в апартамента е добра, значи вероятно сам с пуснал убиеца. Изглежда, всички рани на жертвата са нанесени във всекидневната. Голяма гадост. Никъде другаде няма следи от някакви действия. В останалата част от апартамента не се е случило нищо. Всекидневната е ей там, последната врата вдясно. Освен нея има кухня, две спални, отделни баня и тоалетна. От онова, което видях, жертвата е поддържала всичко достатъчно чисто и подредено. Добър вкус за мебели. На няколко места в жилището има снимки на жертвата — поне така мисля. Раните му са такива, че правят малко трудно човек да е съвсем сигурен. Има го на много от тях да прегръща, хъм, други мъже.

— Обратен? — попита Шон.

— Така изглежда. Рано е да се каже. Има скъпа стереоуредба и телевизори. Забелязах, че на няколко от снимките е в далечни страни. Всичко това струва доста пари, нали? Нямаме си работа с някакъв пълен неудачник. Имал е прилична работа или е бил престъпник. Макар да нямам усещането, че жилището е на престъпник. — Двата заоглеждаха коридора, сякаш за да потвърдят предварителната оценка на сержанта. Донъли продължи: — Намерих няколко писма, всички с адресат Даниъл Грейдън. Няма писма с друг адресат.

— Е, Даниъл Грейдън — попита Шон на глас, — какво по дяволите се случи с теб? И защо?

— Да почваме, а? — каза Донъли.

Минаваха от стая в стая, като оставиха всекидневната последна. Крачеха внимателно по краищата, за да не повредят някой невидим отпечатък от обувка, оставил вдлъбнатина в килима, или някое важно доказателство: косъм, капка кръв. От време на време Шон правеше по някоя снимка с малкия си дигитален апарат — неговият личен архив за доказателства, нов полезен приятел, който му помагаше да разрешава престъпления, надхвърлящи и най-мрачните човешки фантазии. Острото блясане на светкавицата осветяваше помещението, както мълнията — нощта. Звукът на зареждащата се светкавица нарушаваше тишината. Шон щеше да държи снимките само за свое лично ползване: не само за да му припомнят подробности, които беше видял, но и за да се озове отново на местопрестъплението всеки път, когато изпиташе нужда отново да го усети, да подуши миризмата на кръв, да вдиша гадния сладникав аромат на смъртта. Да почувства присъствието на убиеца.

Чувстваше се неловко. Като неканен гост. Сякаш трябваше непрекъснато да се извинява, че е тук. Отърси се от това усещане. Имаше работа. Съзнанието му поглъщаше всичко наоколо. Чистотата на мебелите и подовете. Съдовете измити и прибрани ли бяха? Дали е останала някаква храна? Дали нещо, независимо колко малко, по някакъв начин изглежда не на място? Ако жертвата беше държала дрехите си спретнато сгънати в гардероба, риза на пода щеше да събуди любопитството му. Ако жертвата беше живяла в мръсотия, току-що измита чаша на мивката, пълна с мръсни съдове, щеше да привлече погледа му. И наистина, Шон вече беше забелязал нещо странно.

Стигнаха до всекидневната. Шон потръпна при мисълта за онова, което щеше да види. Вратата беше полуотворена, точно както с била намерена от младия полицаи. Донъли влезе, Шон го последва.

Силна миризма на кръв. Мирисът беше някак си металически. Като загрята мед. Шон си спомни миговете, когато беше вкусвал собствената си кръв. Този спомен винаги го караше да си мисли, че на вкус е същата, както мирише. Догади му се. Надяваше се, че не му личи.

Този мъж поне беше убит наскоро. Беше му трудно да стои в една стая с разлагащ се труп. Сега беше лято. Ако жертвата беше лежала тук няколко дни, апартаментът щеше да вони. Холът щеше да е пълен с мухи, трупът щеше да бъка от личинки. Досрамя го, че се радва, че мъжът е убит наскоро.

Само много кръв можеше да мирише толкова силно и това го накара да се стегне, преди да погледне трупа, който лежеше в средата на помещението. Почувства замайване; насилието висеше във въздуха като лондонски смог и затрудняваше дишането. Приклекна до трупа, като внимаваше да не стъпи в локвата гъста виненочервена кръв, която се беше стекла от главата на жертвата. Беше виждал много убити. На някои раните почти не личаха, а на други бяха ужасяващи. Тези бяха от вторите. И по-лоши от всички, които беше виждал.

— Господи, какво е станало тук? — възкликна Шон.

Масата за хранене беше обърната. Два стола от комплекта бяха напълно потрошени. Телевизорът беше бутнат от шкафа. Снимки лежах с изпочупени рамки на пода. Музикални дискове бяха пръснати из цялата всекидневна. Сигналната лампичка на сиди плейъра светеше зелено.

— Страховита битка, нали? — обади се Донъли.

Шон се изправи, все още впил поглед в трупа, неспособен да го откъсне от жертвата: бял, от мъжки пол, на около двацет, по тениска, която беше подгизнала от кръв и плитки джинси, също целите, в кръв. Единият му чорап беше останал — на десния крак, а другият не се виждаше никъде. Лежеше по гръб, левият крак сгънат под десния, а ръцете му бяха протегнати встрани, сякаш беше разпънат на кръст. Не се виждаха никакви средства за обездвижване. Лявата част на лицето и черепа му бяха силно хлътнали — късата коса на жертвата позволи на Шон да види две сериозни рани. Предположи, че подсказват

ужасяващи фрактури; очите бяха толкова подути, че почти се бяха затворили; носът му очевидно беше счупен — около него се виждаше съсирена кръв. Устата също не беше избягнала наказанието. По устните се виждаха няколко дълбоки среза, а откачената долна челюст беше провиснала. Шон се запита колко ли зъба ще липсват? Дясното ухо също не се виждаше никъде. Надяваше се, мъжът да е умрял от първия удар, но се съмняваше.

Локвата кръв беше единственият подгизнал участък, като се изключеха дрехите на мъжа. Имаше и безброй пръски: по стените, килимите, мебелите. Шон си представи как главата на жертвата се отмята от силата на ударите и кръвта от раните полита на струйки през стаята. Когато бъдеха проучени, тези пръски щяха да позволят да се направи карта на развитието на нападението.

Тялото на жертвата също не беше пощадено. Шон нямаше намерение да брой раните, но вероятно имаше между петдесет и сто, порезни и прободни. Краката, коремът, гърдите, ръцете — всички бяха жестоко намушкани. Шон се огледа за оръжия, но не видя нищо. Най-накрая успя да откъсне поглед и попита:

— Кой е намерил трупа?

— Ние — отговори Донъли.

— Как така ние?

— Ами ние, чрез един загрижен съсед — обясни Донъли.

— Съседът подозрителен ли е?

— Не, не. — Донъли махна с ръка. — Една мацка, живее няколко врати по-нататък, на път за вкъщи с кебап и картофки след цяла нощ чукане и къркане.

— Влизала ли е в апартамента?

— Не. Не е от героичния тип. Видяла, че вратата е отворена, и решила, че трябва да го сподели с нас. Ако беше трезва, вероятно нямаше да го направи.

Шон кимна. Алкохолът превръща някои хора в съвестни граждани по същия начин, по който прави от други склонни към насилие психопати.

— Изпратили патрулка, за да провери какво става, и единият се качил и открил жертвата.

— Да не е изпотъпкал мястото? — попита Шон.

— Не. Току-що е завършил Хендън^[1] и е на изпитателен срок, така че все още е достатъчно подплашен, за да помни какво трябва и какво не трябва да прави. Придържал се е към ъглите и не е пипал нищо.

— Чудесно — отговори Шон автоматично, защото мисълта му вече беше продължила напред, а съзнанието му натежаваше от възможности. — Да, който е извършил това, е или много ядосан, или много болен.

— Без съмнение — съгласи се Донъли.

Замълчаха. И двамата се опитваха да се овладеят, да прочистят съзнанията си — необходима прелюдия, преди да започнат да разсъждават хладнокръвно и логично за възможно най-лошото, което може да се случи на всеки човек. Да видиш подобна зверщина никога не е и няма да бъде лесно, никога няма да бъде нещо рутинно независимо колко светът на медиите и романите иска да накара всички да повярват противното.

— Добре, първото предположение е, че си имаме работа с домашно насилие.

— Спечкване на любовници? — попита Донъли.

— Гейовете са страшно ревниви. Способни са да си изтръгнат сърцата с голи ръце, като им падне пердето — каза Шон. — Който и да го е извършил, вероятно също е отнесъл здрав тупаник. Човек, който се бори за живота си, може да причини много увреждания.

— Ще проверя местните болници — каза сержантът. — Ще проверя дали не е постъпил някой, който е изял здрав бой.

— И побързай — каза Шон. — Провери и в местните полицейски управления и събуди останалите от екипа. В осем всички да са в управлението за сутрешен брифинг. Детектив Джоунс да избере и наглежда екипа, който ще разпитва от врата на врата. При такъв побой все някой трябва да е чул или видял нещо. Намери и патолог да огледа тялото, докато е още на място.

— Шефе, това няма да е лесно.

— Знам, но все пак опитай. Провери дали доктор Канинг е на разположение. Понякога излиза на терен, ако случаят е интересен, а той е най-добрият.

— Ще направя каквото мога, но не обещавам нищо.

— Ясно.

За разкриването на повечето убийства не беше нужно много време. Обикновено извършителят беше най-очевидният заподозрян. Паническата природа на престъплението предлагаше нещо като Аладиновата пещера, но пълна с криминологични доказателства. Повече от достатъчно, за да се стигне до присъда. В подобни случаи детективите нямаше какво толкова да правят, освен да изчакат лабораторията да изследва доказателствата от местопрестъплението и да предостави всички нужни отговори. Обаче още докато Шон оглеждаше стаята, нещо започна да го гризе.

— Изглежда недвусмислено, нали? — подхвърли Донъли.

— Именно — изсумтя Шон.

— Но?

— Жертвата почти сигурно е познавала убиеца. Няма взлом, значи го е пуснал да влезе. Гадже е добро предположение. Това прилича на домашно насилие. Няколко питиета в повече. Разгорещено скарване. Започва бой, който става все по-злобен и ожесточен. И двамата се оказват смазани от бой, а единият умира. Убийство от страст, което убиецът не е имал време да подготви. Паднало му е пердето и е убил приятеля си. Любовникът си. Сега единственото, което му се иска, е да избяга. Да се махне от този апартамент и да се свие някъде на безопасност, за да обмисли следващите си стъпки. Обаче за този сценарий според мен липсват няколко елемента.

— Като какви например? — полюбопитства сержантът.

— Не знам — отговори честно Шон. — Може би са пили, но пък никъде няма чаши. Спомняш ли си случай на битово убийство, в което да не е бил набъркан алкохол?

— Може би е почистил? — предположи Донъли. — Измил е чашите и ги е прибрал?

— Защо ще си прави труда да мие чашите, когато след побой като този кръвта и отпечатъците му трябва да са из цялото помещение? След яростно нападение като това се е забавил, за да измие чашите? Не се връзва. Защо ще си губи времето?

— Паника? — подхвърли Донъли. — Не е могъл да мисли логично. Може да е измил своята чаша, може би е започнал да почиства и други неща, преди да му светне, че си губи времето.

— Може би.

Шон мислеше напрегнато. Липсата на следи от алкохол беше нещо малко, но всеки опитен детектив би очаквал да намери доказателства за употребата му на местопрестъпление като това. Празна бутилка вино. Полупразно шише скоч или бутилка от шампанско, което е подхранило гнева на богатите.

Шон продължи:

— Има и още нещо. Коридорът е прекалено чист. Убийството очевидно е извършено в хола, но убиецът е трябвало да си тръгне. Знаем, че е излязъл през входната врата, защото всичко останало е здраво заключено, но коридорът е чист. Нищо. Пътеката е светлобежова, но никъде няма кървав отпечатък от обувка. А дръжката на входната врата? Нищо. Няма кръв. Чисто и просто няма нищо. И какво излиза? Че нашият убиец пребива и мушка жертвата си, докато умре, в пристъп на безумна ярост, но спира да си почисти ръцете, преди да отвори някоя врата. Изведнъж се успокоява дотолкова, че да си свали обувките и да се измъкне на пръсти от апартамента. След като е убил мъж, който може да му е бил любовник. Това изобщо не се връзва.

Донъли се включи:

— Ако нашият човек е решил да се почисти, преди да си тръгне, къде го е направил? Имал е две възможности — мивката в банята или мивката в кухнята.

Шон пое нишката:

— Видяхме и двете. Чисти като сълза. Никакви следи от скорошно ползване. Няма дори капка вода.

— Вярно — съгласи се Донъли. — Но това може и нищо да не значи. Правим твърде много предположения. Може би криминолозите ще докажат, че грешим, и ще намерят в коридора кръв, която просто не можем да видим.

Шон знаеше, че това ще продължава да го гложди. Когато хванеше убиеца, щеше да поиска признание и тогава, може би убиецът щеше да обясни липсата на следи. Нямахше съмнение, че ще излезе нещо очевидно. Както винаги.

Униформеният полицаи пред входната врата и се провикна:

— Сър, лабораторният екип пристигна.

— Да влизат — отвърна Шон.

Двамата с Донъли тръгнаха да излизат от апартамента, като грижливо се придържаха към пътя, по който бяха влезли.

Сержант Анди Родис ги чакаше с екипа си от специално обучени детективи и специалисти по оглед на местопрестъпления. Огледа гащеризоните им, но това не го впечатли.

— Сто на сто сте изпотъпкали местопроизшествието ми. — Беше прав да се дразни. По закон никой нямаше право да влиза в апартамента, освен криминолозите. — Следващия път ще задържа дрехите ви като доказателство.

— Анди, съжалявам — каза Шон. — Нищо не сме пипали. Честна дума. — Имаше нужда от Родис на своя страна.

— Имате за мен труп от мъжки пол в апартамент номер 16? Така ли? — попита Родис; в гласа му още се долавяше раздражение.

— Точно така — отговори Донъли.

Родис се обърна към Шон.

— Някакви специални желания?

— Не. Ние залагаме на домашно насилие, така че се придържай към основното. Можеш да не вадиш скъпите играчки.

— Ясно — каза Родис. — Кръв, нишки, отпечатъци, косми и сперма.

Донъли и Шон вече се отдалечаваха. Шон подвикна през рамо.

— В осем ще направя брифинг на екипа. Опитай се дотогава да ми пратиш предварителния доклад.

— По-вероятно е да мога да ти кажа нещо по телефона. Достатъчно ли е?

— Чудесно — отговори Шон. Точно в момента беше готов да приеме всяко предложение.

Малко преди осем Шон седеше в мрачния си функционален кабинет в пекамското полицейско управление, заобиколен от евтините дървени мебели, които красят всяка полицейска сграда в Лондон. Кабинетът беше малък — побираше само две бюра от по метър и двайсет и два неудобни стола за честите посетители. На бюрата имаше по един дъвен компютър, а резките флуоресцентни пури на тавана оцветяваха всичко в еднообразно жълтеникаво. Шон завиждаше на телевизионните детективи с техните кожени въртящи се столове,

лавици с всевиждащи свръхмодерни компютри и най-вече за настолните лампи „Джаспър Конран“, сведени ниско над лъскавата стъклена повърхност на бюрата. Действителността беше шаблонна и функционална.

Замисли се за жертвата. Що за човек е бил? Дали е бил добър? Бил ли е обичан? Ще липсва ли на някого? Скоро щеше да разбере.

Звънът на телефона го стресна.

— Инспектор Кориган. — Рядко беше многословен по телефона. Дългите години разговори по радиостанциите бяха орязали говора му.

— Кориган? Обажда се сержант Родис. Нали искаше новини за твоя брифинг? — Родис не признаваше чинове над своя, но пък поради силната му позиция никой от по-старшите не му се зъбеше. Той решаваше какви и колко криминологични ресурси да се отделят за всеки отделен случай, той познаваше полезните хора в лабораториите в югозападната част на страната, които можеха да свършат работа. Всички, независимо от чина си, се съобразяваха с монопола му.

— Благодаря, че се обади. Какво имаш за мен?

— Още е много рано.

Шон знаеше, че лабораторният екип не е свършил кой знае какво, освен да се организира.

— Знаем. Но ще съм ти благодарен, за каквото и да е.

— Чудесно. Направихме един бърз оглед. Входната и изходната точка са изненадващо чисти, като се има предвид останалият ужас. Коридорът също е много чист. Може би ще намерим нещо, след като прегледаме с ултравиолетови лампи. Но още няма нищо определено. Малко ме озадачиха обаче пръските кръв по стените и мебелите.

— Защо?

— Ами... след като видях трупа, съм сигурен, че ударът по главата едва не е убил младежа и със сигурност го е повалил. По едната стена има пръски, които отговарят на удар по главата с тежък предмет.

— И какъв е проблемът?

— Ако жертвата е лежала, докато са нанасяни другите рани, бих очаквал да намеря само малки локализирани пръски. Обаче има множество други по килима, по строшените мебели, нагоре по стените. Не съответстват на раните му.

— Значи трябва да има и други рани, които още не сме видели — предположи Шон. — Или може би са от убиеца?

— Възможно е — отговори Родис, но това, изглежда, му се струваше неправдоподобно. — Засега нямаме оръдие на престъплението — продължи той, — но сигурно ще изскочи, когато започнем да претърсваме както трябва. Без съмнение и много други неща.

— Нещо друго? — попита Шон повече с надежда, отколкото с очакване.

— Много писма и картички, адресници, дневници, спестовни книжки и така нататък. Значи няма да е много трудно да се потвърди самоличността на жертвата. Това е засега.

Шон можеше и да не харесва Родис кой знае колко, но ценеше професионализма му.

— Благодаря, Родис. Ще ми е от полза при брифинга.

Затвори и се вторачи в чашата хладко кафе на бюрото. Какво можеше да означава това, че пръските не отговарят на раните по жертвата? Може ли убиецът да е бил тежко ранен и пръските кръв да са от него? Съмняваше се, особено ако Родис беше прав, че жертвата е била полумъртва след първия удар по главата. И ако е бил нокаутиран с първия удар, тогава за какво по дяволите бяха всички останали рани? „Отговорите ще дойдат — успокой се сам. — Изчакай пълното криминалогично изследване на местопрестъплението и аутопсията на жертвата. Отговорите ще дойдат“. Винаги идваха.

Стана и погледна през прозореца към гаража на управлението. Сержант Сали Джоунс жадно дърпаше от цигарата, смееше се и се шегуваше с няколко момичета от машинописния отдел.

Гледаше я и ѝ се възхищаваше. Метър и шейсет и два, но бликаше от енергия. Имаше хубави крака, но прекалено големи цици за неговия вкус. Май никога не беше виждал косата ѝ да не е вързана на конска опашка.

Харесваше способността ѝ да е приятелка с всички. Можеше да разговаря с всеки и да го накара да си помисли, че е най-добрата му приятелка на този свят. Шон беше наясно, че понякога я използва да върши нещата, които той не би могъл да направи както трябва. Например да разговаря със скърбящи родители. Да каже на съпруг, че съпругата му е била изнасилена и убита в собствения им дом. Беше

виждал как Сали казва на хората немислими неща, а след половин час вече се смее и се шегува, докато си пафка цигарата и бърби с колегите. Беше корава. По-корава, отколкото той щеше да бъде някога. Усмихна се.

Запита се защо ли е още сама. Знаеше, че никога не е била омъжена. Сигурно бе много самотна. Не можеше да си представи да върши тази работа, а после да се прибере в празна къща. Сали му бе казала, че очевидно не е жена за един мъж и не става за домакиня. Помисли си колко много пъти се беше опитвал да долови у нея тъга. Самота. Но така и не беше успял.

Погледна си часовника. Щеше да закъснее за брифинга. Можеше да се провикне от прозореца, за да я предупреди, но реши, че ще е по-забавно да не го прави.

Тръгна по оживения ярко осветен коридор: с врати от двете страни, със стари и нови плакати, окачени по стените — никой не ги поглеждаше, защото всички твърде съсредоточено се опитваха да стигнат до целта си и не обръщаха внимание на чуждите апели за помощ.

Стигна до залата и влезе. Хората от екипа му си бърбеха. Неколцина, между които Донъли, го поздравиха. Той им кимна в отговор.

Екипът му беше относително малък. Двама сержанти — Сали и Донъли — и десетима полицаи. Екипът беше на Шон, но щеше да бъде наблюдаван от главен инспектор, който нямаше много пряко участие в отделните случаи. Ролята му беше всъщност административна: да се грижи разследванията да бъдат разпределяни равномерно на различните екипи за разследване на убийства, да следи разследващите екипи да не превишават бюджета и да спира безрезултатните разследвания, преди да са погълнали твърде много пари или човекодни.

Шон седна на обичайното си място на дървената маса, най-евтината, която можеше да се намери, и както винаги си помисли, че някой ден ще си разпори сакото в ръба ѝ. И че някоя треска ще му се забие в бедрото. Сложи мобилния телефон и бележника си пред себе си и се огледа, за да се увери, че всички са налице. Кимна на Донъли, който разбра какво се иска от него. Работеха заедно от толкова време, че се разбираха и без думи.

— Добре, да започваме — каза Донъли. — Шефът иска да ви каже няколко думи. Имаме много за обсъждане, така че си седнете на четирите букви и наострете уши.

Приглушените разговори престанаха и всички се обърнаха към Шон.

Полицай Зуков предложи:

— Шефе, да ида ли да доведе сержант Джоунс? Мисля, че слезе да пуши в двора.

— Не, не си прави труда. Тя ще дойде всеки момент.

Възцари се тишина. Шон гледаше Донъли с лека усмивка. След миг Сали Джоунс влетя в помещението. Разнесе се приглушено кискане.

— Мамка му! Шефе, извинявай, че закъснях. — Кискането се усили и Сали плесна един от полицаите по главата, докато минаваше покрай него.

— Пауло, нали ти казах да дойдеш да ме повикаш? — Полицаят не отговори, но усмивката на лицето му казваше всичко.

Шон се присъедини към майтапа.

— Добра вечер, Сали. Благодаря, че се отби.

— За мен е удоволствие, сър.

— Сигурен съм, вече всички сте разбрали, че ни се падна друго убийство — продължи Шон вече сериозно.

Неколцина от екипа изстенаха.

— Едва е започнало лятото, а само нашият екип вече има шестнайсет убийства — обади се Сали. — Като осем се нуждаят от още подготовка за пред съда. Кой ще подготви изложенията пред съда, като непрекъснато ни товарят?

Из помещението се понесе одобрително мърморене.

— Няма смисъл от оплаквания — каза Шон. — Останалите екипи са не по-малко натоварени от нас. А и както всички много добре знаете, в момента не провеждаме разследване, така че сме логичният избор.

Беше подготвен за недоволството. Полицаите винаги недоволстват. Или се оплакват, че имат твърде много работа, или че не им плащат достатъчно за извънредния труд. В полицията това си е част от живота.

Той продължи:

— Добре, ето каква е задачата. Онова, което знаем досега, е, че жертвата е била пребита и намушкана. Според досегашните данни жертвата е Даниъл Грейдън, обитателят на жилището, където е извършено престъплението. Обаче раните по лицето му са твърде тежки, така че визуалното установяване на самоличността му тепърва предстои. С Дейв вече огледахме мястото — и нещата не изглеждат добре. Грейдън е ударен с нещо тежко по главата и това може да е било критическото нараняване, но за това ще трябва да изчакаме резултатите от аутопсията. Порезните и прободните рани са многобройни и разположени в обширна област. Било е яростно, брутално нападение. Който и да го извършил, изглежда, е бил направо бесен.

— Подозираме, че Грейдън е бил хомосексуален, и теорията ни е, че вероятно става въпрос за домашно насилие, а ако е било сбиване, убиецът също може да е ранен. Трябва да проверим болниците и управленията, защото може да е задържан за нещо друго, след като е избягал от местопрестъплението. Не искам работата да се усложнява, така че нека се придържаме към простичките неща. Едно разследване, което ще свърже отделните точки, ще свърши работа. — Шон погледна Сали. — Сали, искам да вземеш четирима души и незабавно да започнеш разпитите от врата на врата. По това време на нощта все някой трябва да е чул нещо. Останалите си почивайте. От лабораторията преглеждат личните вещи на жертвата, така че скоро ще имаме дълъг списък на хора, които трябва да бъдат намерени и разпитани. Очаквам, че доста скоро ще имаме представа кой е нашият главен заподозрян.

— Дейв, ти ще си координатор на това разследване. — Донъли кимна в знак на съгласие. — Останалите трябва поне три пъти дневно да се свързвате с Дейв за задачите ви. Не бива да забравяте — добави Шон, — че първите няколко часа са най-важни, така че нека се стегнем и да не мислим за сън и храна, докато не вкараме убиеца в килията.

Всички закимаха одобрително. Шон можеше да усети оптимизма им, доверието им в неговата преценка и ръководство. Досега не ги беше подвеждал. Помоли се и този път всичко да е наред.

Вече беше почти един. Шон бе изкарал цялата сутрин на телефона. Беше разказал поне десет пъти все същата история. На своя главен инспектор, на полицаия, който отговаряше за хомосексуалната общност, на местния дежурен полицаи, на инспектора по общинска безопасност. Беше му омръзнало до повръщане да разказва едно и също. Сали и Донъли се бяха върнали и седяха в кабинета му. Сали беше донесла кафе и сандвичи — Шон ги изяде, без да им усети вкуса. Беше първата му храна, откакто го беше събудило обаждането на Донъли.

Между хапките разговаряха — знаеха, че нямат време за приличен обяд. Първите дни на разследване на убийство винаги бяха едни и същи — толкова много неща трябва да се проверят, че времето все не стига. С времето криминологичните доказателства се разваляха, паметта на свидетелите избледняваше, записите на камерите за видеонаблюдение щяха да бъдат изтрити. Сега главният противник на Шон беше времето.

— Сали, изскочи ли нещо от врата на врата? — попита Шон. — Кажи ми само добрите новини.

— Нищо. — Тя поклати глава. — Полицаите още са там и продължават да чукат по вратите. Единственото, което ни казаха досега, е, че Грейдън не бил много общителен. Не е имало шумни купони, побоища или проблеми. Просто нищо. Всички казват, че бил мило момче. А що се отнася до снощи — никой не е видял нито чул нещо. Никакви шумове. Поредната тиха нощ в Южен Лондон.

— Това е невъзможно — възрази Шон. — Да го пребият до смърт и в съседните четири апартамента никой да не чуе нищо?

— Това ни казаха — отговори Сали.

Шон въздъхна и се обърна към Донъли.

— Дейв?

— Направихме копия на дневника му, на адресника и така нататък. Сега ги преглеждат. Очаквам скоро да ми кажат кой е най-близкият му роднина или роднини. Досега не са открили гадже. Няма име, което да се повтаря. Ще изпратят хора да открият приятелите и партньорите му, когато научим имената им. Обади се един от сътрудниците на съдебния лекар. Трупът е вдигнат и откаран в болница „Гай“. Аутопсията е назначена за днес в четири следобед.

В паметта на Шон се замяркаха картини от предишни аутопсии, на които беше присъствал, и той избута сандвичите настрана.

— Кой ще я извърши?

— Шефе, желанието ти се сбъдна — доктор Канинг. Има ли нещо от криминолозите на местопрестъплението?

— Не, още нищо — отговори Шон. — Няма оръдие на убийството, нито кървави отпечатащи или петна. Всичко е още в началото. Родис смята, че ще приключат не по-рано от утре по това време. След това, както обикновено, всичко ще бъде изпратено в лабораторията, а ние ще седим и ще чакаме.

Един млад детектив се появи на вратата, стиснал лист хартия с два пръста.

— Мисля, че намерихме адреса на родителите.

— Дай. — Сали протегна ръка. — Благодаря. — Младият детектив ѝ подаде листа и започна да се измъква заднешком. — Това е работа, за която трябва женска ръка.

Шон си знаеше задълженията.

— И аз ще дойда. Няма що, голяма забава ще бъде. — Сарказмът беше начин на защита. — Дейв, ще се видим тук в три и половина. Ще ме закараш до болницата за аутопсията.

— Ще те чакам — увери го сержантът.

— Добре, до скоро. — Шон тръгна към вратата, като си закопчаваше сакото. Сали го последва. — И помни, ако някой пита — това е просто битово насилие. Няма нужда да разлайваме псетата.

— Имаш някакви съмнения? — успя да попита Донъли, преди Шон да е излязъл.

— Не — увери го той от прага. — Не и преди доказателствата да ми дадат повод. Дейв, намерете гаджето му. Който ще да е. Намерете го и ще сте намерили главния заподозрян.

[1] В Хендън е полицейският колеж на лондонската полиция. — Б.пр. ↑

3.

Четвъртък, късно следобед

След срещата с родителите на жертвата Шон се запъти за аутопсията. Главата му още беше като изтръпнала. С Донъли крачеха по коридорите на болницата „Гай“ — огромен комплекс от медицински сгради. Основната беше на двајсет етажа и се извисяваше заплашително над района на Саутуърк и Лондонския мост — околности, които Шон познаваше много добре. Запита се дали случайно няма да срещне жена си. Кейт трябваше да е на работа сега — една от все по-малкото лекари, които се грижеха за никога несекващия поток пациенти през спешното отделение.

Ставаше му смешно, като гледаше как туристите се тълпят по Тауър Бридж, около Лондонската тъмница, а от другата страна на реката — около Тауър, без да съзнават, че са на хвърлей камък от Бъро — един от най-бедните и опасни райони на столицата. Четириетажни общински жилища, стари кафяви жилищни кооперации, бяха размесени с бетонни блокове, строени през шестдесетте — и цялата тази смесица се простираше до Бърмъндзи, Родърхайд и нататък: неспирни и безмилостни анклави на лондонската беднота, която раждаше престъпници така, както другите квартали държавни служители. Спомняше си как в началото на деветдесетте вестник „Таймс“ пусна статия за района със заглавието „Най-опасната квадратна миля в Британия“. Повече от четирийсет убийства за по-малко от година. Над десет процента от убийствата в цялата страна, извършени на територия по-малка от Хайд Парк.

Водеха и полицај Сам Мюр, който щеше да отговаря за веществените доказателства. Задачата му беше да вземе всяко доказателство, намерено от съдебния лекар на или в тялото на пациента по време на аутопсията.

Мислите на Шон още бяха при родителите на жертвата. Със Сали бяха отишли в малката еднофамилна къща в Пътни. Като цяло

добър квартал, но в края на седмицата малко шумен. Сали пое по-голямата част от говоренето.

Даниъл бил единственото им дете. Майката беше съкрушена и се свлече на пода с писъци. Устата ѝ зееше, отчаянието ѝ беше като физическа болка. Когато успя да проговори, всичко, което успя да каже, беше името на сина ѝ.

Бащата беше смазан. Не знаеше дали да помага на жена си, или да рухне. В края на краищата не направи нито едното от двете. Шон го отведе във всекидневната, Сали остана с майката.

Знаеха, че синът им е обратен. Отначало това притеснявало бащата, но постепенно го приел. Какво друго да направи — да отблъсне момчето? Никога не би го направил. Каза, че синът му работел като управител на нощен клуб. Не беше сигурен къде, но синът му се оправял добре и нямал проблеми като другите млади хора.

Никога не бил срещал някой от приятелите на сина си. Даниъл не поддържал връзки с приятелите си от училище. Идвал си вкъщи често — всяка неделя на обяд. И да бил имал гаджета, нито той, нито жена му ги познавали. Синът им бил казал, че няма сериозна връзка. А те не го притискали да споделя.

Бащата попита какво ще правят сега. Жена му нямало да издържи. Живеела за момчето, а не за него. Той го знаел, но нямал нищо против — но сега, когато момчето го няма?

Искаше да знае кой би могъл да направи това на момчето му. Кой би могъл да направи това на тях? Защо? Шон не можеше да му отговори.

В моргата доктор Саймън Канинг вече бе започнал аутопсията. Шон знаеше, че трупът под зелената покривка лежи на студената маса от неръждаема стомана. Докато патологът си вършеше работата, под тялото непрекъснато течеше вода и се стичаше в канала. Масата приличаше на голяма плитка вана. Някои детективи умееха да се откъсват от суровата действителност на аутопсията и да се потопят в изкуството на научната и процедурната ѝ страна. За негово съжаление Шон не беше от тях. В близките дни щеше да си представя своята собствена аутопсия. Кошмарите във въображението му щяха да се смесят с действителността на неговото собствено тежко детство. Щеше да го мъчи безсъние.

Доктор Саймън Канинг се беше навел над инструментите си: блестящи лъскави метални инструменти за измъчване на мъртвите.

— Добре дошли.

— Радвам се да те видя, докторе — отговори Шон.

— Малко ме съмнява — отговори Канинг. Беше достатъчно мил, но делови, кратък и ясен. — Инспекторе, надявам се, нямаш нищо против, че почнах без теб, а?

Дръпна зелената покривка с едно рязко и бързо движение. Шон нямаше да се изненада, ако каже „Voilà“, като келнер, който вдига капака на сребърното плато.

Мъртвецът на масата за аутопсии беше много различен от мъжа, когото беше видял на пода в апартамента. Вече не приличаше на човек. В смъртта характерните му черти го бяха напуснали — кожата му изглеждаше жълта и гумена. С мъртвите винаги се случваше едно и също — това бе убедило Шон, че хората имат душа и че тялото е не повече от груб създ. Сега Даниъл беше някъде другаде. Шон се молеше душата му да не пази спомен за това как е свършил животът му.

Косата на тила и отстрани на главата беше сплъстена от кръвта — изглеждаше лепкава и Шон можеше ясно да види вдлъбнатината отстрани на главата и малките рани по цялото голо тяло.

— Седемдесет и седем — каза Канинг.

Шон го погледна неразбиращо.

— Моля?

— Порезни и прободни рани. Общо седемдесет и седем. Гърбът е чист. Всичките са отпред. Нанесени са с някаква тънка кама или шиш за лед. Обаче го е убил първият удар по главата. Или почти.

Доктор Канинг посочи раната на главата. Шон се насили да се наведе още към тялото.

— Вижда се ясно, че ухото липсва. Не е отрязано, а по-скоро ударът е бил толкова силен, че след като е разбил черепа, е притежавал още достатъчно сила, за да откъсне ухото.

— Ясно — каза Шон.

— Жертвата е била на колене, когато е нанесен първият удар — продължи лекарят. — Виждаме, че срезът в скалпа е наклонен надолу, а не нагоре. Убиецът е замахнал надолу, а не нагоре.

— Или е ударен отзад? — предположи Шон.

— Не — каза Канинг. — Паднал е назад, а не напред. Виж петната от кръвотечението. Кръвта е текла към тила, а не към лицето.

Погледна детективите, за да се увери, че са се съсредоточили върху онова, което казва, а не върху това, което виждат. Беше привлякъл вниманието им.

— Всичко това е ясно. Интересното е ъгълът на раните. Като отчитам, че жертвата е пронизвана от гърлото до пръстите на краката, мога да кажа с почти пълна сигурност, че е мушкана, когато вече е лежала на пода. Само по себе си това не е необикновено. — Лекарят спря, за да си поеме дъх. — Интересното е това, че повечето рани са с неправилен ъгъл на проникване. Виждате ли?

Шон не виждаше нищо особено.

— Докторе, не те разбирам.

— Става дума за следното. — Лекарят се огледа за нещо тънко и погледът му се спря на пинсетите. — Първо, ясно е, че убиецът е десняк. Ъгълът. Това ми казва ъгълът на порезните рани, както и фактът, че жертвата е ударена в лявата част на главата. Сега си представете, че аз съм убиецът. Жертвата ще играе сама себе си. За да може да намушка някого от главата до пръстите на краката, убиецът трябва да е до тялото. Не отгоре, както би предположил човек. Ако е бил яхнал тялото, щеше му бъде трудно да пронизва бедрата и пищялите.

— Лекарят изви тялото си назад към краката на жертвата, за да покаже на практика какво има предвид. Обяснението му беше разбираемо и точно.

— По цялото тяло има рани. Няма достатъчно голям незасегнат участък, който да ни накара да заключим, че убиецът е бил възседнал жертвата.

— Значи убиецът е коленичил до жертвата, докато я е мушкал? Това не ми помага с нищо — каза Шон.

Доктор Канинг продължи:

— Това, което искам да кажа, е, че убиецът не е клекнал до жертвата и е започнал да я мушка яростно, както човек би очаквал при повечето престъпления от страст. Този убиец се е движил около тялото и е пробуждал различни участъци. Сякаш не е искал да му е неудобно. Не е искал да се протяга прекалено. Сякаш е нанасял ритуални рани или нещо подобно. Изобщо — странна работа. Ако питате мен, ще

кажа, че най-вероятно това не е било яростно нападение. Тези рани са нанасяни преднамерено. Контролирано. Защо? Това трябва да го откриете вие.

Шон бавно прокара пръсти през късата си кестенява коса. Можеше да отхвърли много неща, но не можеше да отхвърли детективския си инстинкт. Той му нашепваше, че нещата ще станат трудни. Сложни. Теорията за домашното насилие беше получила пробойна и той знаеше, че вече не търсят вбесен любовник. Нямахше да има плачлив заподозрян, който да се предаде сам, защото не може да се справи с чувството за вина. Вече бяха по следите на нещо различно. Сигурен беше. Издиша дълбоко. Главата му бъкаше от въпроси. Усети началото на мигренозен пристъп.

Какъв с бил мотивът на убиеца? Имал ли е изобщо мотив? Дали мотивът му е самото убиване, или е тласкан от нещо друго: изнасилване или измъчване? А е убил само за да прикрие престъплението си? Какъв тип убиец трябваше да преследва?

— Трябва да се връщаме в управлението. Докторе, свърши ли вече?

— Почти. Още нещо. — Патологът посочи китките на жертвата. — Много е бледо, но се вижда. На двете китки.

Шон се вгледа внимателно. Различи известно обезцветяване на кожата на жертвата. Тънки ивици от малко по-тъмна тъкан. Канинг продължи с анализа си.

— Това са стари наранявания. Вероятно е бил вързан с нещо. Ще трябва да проверя с ултравиолетова светлина и така ще изскочат всички стари наранявания. Ще проверя цялото тяло. Всичко, което открия, ще бъде включено в окончателния ми доклад.

— Чудесно — каза Шон; а в гласа му ясно се доловяха нотки на нетърпение.

— О, инспекторе, не се чувствайте задължен да стоите тук. Ще ви държа в течение.

В този момент се обади Донъли:

— Шефе, да прекратят ли търсенето на гаджето?

Шон поклати глава.

— Не. Нека продължат да търсят. Може би гаджето е убиецът. Даниъл може да се свързал с някой луд, без изобщо да подозира. Нали не си забравил — влязъл е в апартамента без взлом. — Всъщност сам

не си вярваше. Между другото, ако наистина имаше приятел, той имаше право да знае за Даниъл. Така или иначе трябваше да го намерят.

— По-добре да се връщаме и да докладвам.

— На наблюдаващия?

— На кой друг? — Шон си погледна часовника. — Става късно. Не искам да му развалям вечерта. По-добре да му кажа утре сутринта, преди да се вдигне шумотевица. Не искам да съм част от нея.

— А останалите от екипа?

— Имат повече от достатъчно задачи за тази вечер. Уреди брифинг за утре сутринта. Тогава ще ги информирам.

4.

Ако само можехте да разберете красотата и чистотата на онова, което върша. Разбирате ли, че цялото ми същество е завещание към природата? Към нейната безмилостност. Към пълната ѝ липса на състрадание. Към нейното насилие. Вие сте отхвърлили природните закони и сте избрали да живеете според други. Морал. Сдържане. Търпимост. А аз не съм.

И ето ни тук, натъпкани в този механичен ковчег, возим се под лондонските улици. С чувство за хумор наричат тази линия — Линия на нищетата. Погледнете се. Никой от вас няма ни най-малка представа какво съм аз. Поглеждате ме и виждате отражение на самите себе си. Това е необходимата ми маскировка.

Елате малко по-близо и ще ви покажа кой съм в действителност.

Мамка му, през лятото тези влакове са направо непоносими. Всички сме принудени да си дишаме вонята. Шест и половина е — всички бързат да стигнат у дома, за да анестезират мозъците си с алкохол, кокаин, телевизор или нещо друго. Каквото и да е, което да замъгли ужаса на техния нещастен, безсмислен живот. Обаче, преди да успеят да се отдадат на тези малки удоволствия, трябва да изстрадат това последно мъчение.

Обикновено се разсейвам, като избирам някой по-възрастен пътник и се опитвам да си представя какво ли ще е да му извадя очите, преди да му прережа гърлото. Вонята на всички тия потенциални обекти е стимулираща за въображението ми. Може би ще успея да се запозная с някого, преди да се върна у дома при покорната си жена и добре възпитаните ми деца? Един ден, когато измисля как да се измъкна, ще прережа и техните гърла.

Какво да кажем за тази пътничка? Добре изглеждаща млада дама. Добре облечена, хубава прическа, привлекателна фигура. Не носи халка или годежен пръстен. Интересно. Подобни малки знаци ми предоставят цялата информация, от която имам нужда. Липсата на пръстени може да означава, че живее сама или с приятелки. Мога да я

проследя до апартамента ѝ. Да, почти съм сигурен, че живее в апартамент. Ще се престоря на съсед, който току-що се е нанесъл. Ще влезем заедно през входната врата. Ще се погрижа да потракам с ключове, така че да не заподозре нещо. След това може да ме покани на кафе — случвало ми се е вече. След бърза проверка дали в жилището живее друг и дали се очаква скорошното му връщане, мога да се позабавлявам с красивото момиче с хубавата прическа.

Но не тази вечер. Днес трябва да се прибера вкъщи навреме и да играя добрия съпруг. Добрите маскировки като моята имат нужда от много поддържане, но аз не мога да чакам, твърде дълго. Преди малкия педал бяха минали няколко седмици, без да съм посещавал някого, а когато го направих, не беше нещо повече от едно бързо. Просто скеч. Някакъв приличащ на адвокат, с дипломатическо куфарче. Направих го да прилича на грабеж. Наръгах го два пъти в сърцето и не забравих да взема парите от портфейла му.

Изглеждаше изненадан. Попитах го за часа и когато отвори уста, за да отговори, го пронизах. Този път оставих острието вътре и държах ножа, докато той бавно се свличаше на земята. Имаше същия поглед като останалите. Повече въпросителен, отколкото уплашен. И той като останалите се опитваше да проговори. Сякаш искаше да ме попита: Защо? Хората винаги искат да знаят защо. За пари? От омраза? От любов? За сексуално удоволствие? Не, заради нито един от тези дребни мотиви.

Затова прошепнах истинската причина в ухото му. Последното, което чу.

— Защото съм длъжен.

5.

Петък сутрин

Беше толкова задушно, колкото може да е само в един огромен град. Задуха, смесена с газовете на четири милиона автомобили и автобуси. Направо лепнеше по асфалта.

Беше петък и Шон закъсняваше. В десет трябваше да проведе брифинг и искаше да е в службата поне час и половина преди това. Това време му беше нужно, за да може да си подреди мислите. А сега, заради движението по Олд Кент Роуд и тригодишната му дъщеря Манди, която беше решила да направи сцена заради неизпълненото обещание да я заведе в „Леголанд“, щеше да има време само да прочете входящите имейли. Опита се да ги прочете на айфона си, докато движението ту тръгваше, ту спираше, но след като за трети път едва не се блъсна в колата отпред, реши, че е по-добре да не рискува повече.

Вчера екипът му беше получил първоначални задачи. Шон се надяваше, че тези задачи са придвижили разследването напред. Брифингът, който щеше да води, беше чудесна възможност хората да му разкажат какво са открили досега. Сержант Родис и неговият екип от криминолози вече бяха свършили с местопрестъплението и той щеше да присъства, за да даде подробности за заключенията. Заключение, които можеха да се окажат съдбоносни за разследването.

Звънна на Сали, за да ѝ каже, че закъснява.

— Добро утро, шефе. Къде си?

— Закъснявам. Ще дойда след половин час, ако трафикът се раздвижи. Брифингът си остава за десет, освен ако не се обадя отново.

— В залата за брифинги ли? — попита Сали.

— Тъж... не — отговори Шон след кратко замисляне. — Ще го проведем в общото помещение, там има повече място.

— Няма проблеми — каза Сали. Но имаше да казва нещо и знаеше, че трябва да говори бързо, защото иначе Шон щеше да затвори.

— Шефе?

— Да?

— Някои шегаджии вече измислиха прякор на нашия убиец.

Шон знаеше, че прякорът няма да му хареса.

— Какъв?

— Трепачът на педали.

Шон мълчеше и се питаше какво ли ще каже семейството, ако научи, че полицията, която разследва убийството на техния син, нарича убиеца Трепача на педали.

След пет секунди успя да проговори.

— Кажи на всички, че от този миг всеки, който използва този прякор, ще бъде изхвърлен от екипа, ще облече отново униформата и ще иде като регулировчик в Сохо веднага щом успеят да му вземат мярка за нова каска. Сали, това е първото и последно предупреждение.

— Разбрано. Ще се погрижа да не го използват повече.

— Добре.

— Сър, за главния инспектор — смени темата Сали. — Кога ще му съобщим какво става? Ако го чуе от някой друг вместо от теб, няма да е доволен.

— Скоро ще му кажа — успокой я той. — В момента той е най-малкият ми проблем. До скоро.

Затвори и продължи мъчителното си пътуване през горещия като във фурна въздух. Преди убийството на Даниъл Грейдън беше планирал да си вземе един ден отпуска и да изкара дълъг уикенд със семейството. Още неизпълнени обещания пред жената и децата. Вдигна рамене. Нищо не можеше да направи. Такава беше природата на звяра. Такава му беше работата.

Общото помещение беше тяхната съвещателна зала и втори дом. Имаше бюра, разбира се, най-често на групи по четири. На повечето имаше стари компютърни монитори и евентуално телефон, ако собственикът е късметлия. Убийствата в Лондон продължаваха да бъдат разкривани въпреки оборудването на разположение, а не с негова помощ. Шон гледеше детективите през плексигласа: повечето седяха на ръба на бюрата и си приказваха на групички, останалите се движеха целеустремено, събираха някакви листове в последната минута или се

опитваха да проведат бърз разговор преди идването на Шон, което щеше да изисква пазенето на тишина и внимателно слушане.

С напредването на разследването общото помещение се променяше — там, където до предната вечер имаше празни бели дъски и голи стени, сега се мъдреха снимки от местопрестъплението, на жертвата, първоначалните резултати от аутопсията, закачени без никакъв особен ред. Името на жертвата беше потвърдено: Даниъл Грейдън. То се виждаше на парче бял картон, закачено над снимките на осакатеното му тяло и оскверненото му жилище. Шон отбеляза, че са сложени само в единия ъгъл. Останалата част от стената беше оставена празна. Очевидно някой от екипа смяташе, че ще има още снимки. И още жертви. На белите дъски бяха изредени задачи и „акции“, които трябваше да се проведат, и на кой детектив коя е възложена. Всички бяха номерирани и щом някоя бъдеше изпълнена, щеше да бъде зачеркната. Така, ако разследването се провалеше, белите дъски щяха да разкажат историята му. Те никога не лъжеха. При липса на напредък по дъските се изписваха все по-малко и по-малко задачи, което караше началниците на Шон да се безпокоят и отчайват и накрая да се намесят; обаче тези грижи щяха да възникнат по-късно. През първите дни щеше да има достатъчно работа по събирането и запазването на доказателствата. Първите дни бяха особено важни. Доказателствата, които бяха пропуснати сега, можеше да бъдат изгубени завинаги.

Шон излезе от кабинета си и зачака детективите да млькнат и да седнат по местата си — шумът намаля и спря, сякаш беше завъртял копчето на усилвател. Шон заговори:

— Колеги, преди да започнем, трябва да знаете, че ако някой използва прякора Трепач на педали по време на това разследване, си заминава. Ясно ли е? — Детективите и полицаите започнаха да кимат. — Чудесно. Сега, когато тази глупост е уредена, можем да се залавяме за работа.

— Първо — продължи той делово, — трябва да знаете, че след аутопсията вече не вярвам в битово убийство. Доктор Канинг каза, че жертвата е била обездвижена още с първия удар по главата, което означава, че изобщо не е имало побой.

— А строшените мебели и пръските кръв, които навеждат на мисълта за побой? — попита Сали.

— Изфабрикувани — обясни Шон. — Умно изфабрикувани, но това не ги прави по-малко фалшиви. Опитва се да ни отклони от вярната следа. Раните изглеждат като някакъв вид ритуално убийство, а не нападение от ярост. Сега по същество. Повечето от вас познават сержант Анди Родис, ръководителя на криминологичната група. Анди любезно жертва от времето си, за да ни информира за намереното на местопрестъплението.

— Мамка му, Анди, много мило от твоя страна — намеси се Донъли.

Няколко души се разхилиха.

— Дръжте се сериозно — каза Шон. — Приканвам ви да слушате внимателно. — Обърна се към Родис и с жест го покани да започва.

Сержант Родис отиде до снимките от местопрестъплението, закачени на таблото на стената.

— Благодаря, сър — Закрачи напред-назад, докато обясняваше. — Повечето доказателства от мястото са отнесени в криминологичната лаборатория, така че докато не бъдат проучени, няма да имам представа за цялата картина. Това ще отнеме няколко дни. Учените не работят в събота и неделя, така че ще знаем нещо повече най-рано във вторник.

В помещението се разнесе тих смях.

— В добавка на подправянето на местопрестъплението смятаме, че лицето има някакви криминологични познания. Няма видими следи от сперма, слюнка или нещо друго с произход от извършителя.

Екипът слушаше напрегнато, без да прекъсва. Родис знаеше за местопрестъплението всичко, което трябваше да се знае, а те — нищо. Сега беше моментът да слушат и да научат нещо, а не да задават въпроси или да изразяват несъгласие. Това щеше да стане по-късно, щом научеха онова, което знаеше Родис, но дотогава щяха да отдават дължимото на старото детективско правило: дръж си устата затворена, а очите и ушите отворени.

— Имаше много кръв, но се обзалагам, че е изцяло на жертвата. Първоначалните тестове показват, че става дума за една и съща кръвна група и тя отговаря на тази на жертвата. ДНК потвърждението ще отнеме няколко дни. Намерихме няколко косъма на мястото, но те също, изглежда, са от косата на убития. Преди да бъде отнесен, трупът

беше обработен с тампони — човек никога не знае кога ще му излезе късметът. Може пък в лабораторни условия да попаднем на телесна течност от извършителя. Това е най-добрият начин да се доберем до ДНК-то на убиеца.

— Засега не сме открили оръдия на убийството — продължи Родис. — Възможно е извършителят да ги е почистил след използването им и да ги сложил някъде из апартамента. Всички възможни оръжия бяха изпратени в лабораторията, за да се провери дали отговарят на раните на жертвата. Търсенето на пръстови отпечата̀ци беше извършено чрез химическа обработка. Затворихме херметически жилището и го напълнихме с газ. За незнаещите — използваме химикал, който кара пръстовите отпечата̀ци сами се разкриват. По-лесно е, отколкото да лазиш из помещението с четка и алуминиева пудра. Очаквахме отпечата̀ците на доста хора да „светнат“, което е обичайно при, подобен род търсене, но с изненада открихме само няколко различни отпечата̀ка. Сигурен съм, че отпечата̀ците на местопроизшествието не са почистени от убиеца. Основавам това си твърдение на факта, че намерихме много отпечата̀ци, но те са основно на жертвата.

Шон се обади:

— Има ли на местопрестъплението други отпечата̀ци, различни от тези на убийтия?

— Да — потвърди Родис. — Освен ако жертвата не е пълен отшелник, е редно да има и чужди отпечата̀ци. — Замълча за малко, после продължи: — Възможно ли е тези чужди отпечата̀ци да са на убиеца? Да, възможно е, но аз някак си се съмнявам в това. Убиецът е положил големи усилия да не остави доказателства на местопроизшествието, затова не мисля, че е бил толкова любезен да ни остави ясни пръстови отпечата̀ци.

Видя, че Шон е готов да се намеси пак, но още нямаше намерение да освободи терена.

— Въпреки това вече изпратихме намерените отпечата̀ци в отдел „Пръстови отпечата̀ци“ за проверка. Най-малкото можем да разберем с кого е била близка жертвата, а това винаги е полезно.

Шон кимна.

— Накрая, но не по важност, извадили сме късмет, че пътеката в коридора е нова и от добро качество. Тя е хубава и дебела и се явихме

на мястото достатъчно бързо, за да успеем да възстановим няколко интересни отпечатъка от обувки, преди да са успели да изчезнат. — Родис извади от папката си снимки и ги закачи на дъската, като лекар, който подготвя рентгенови снимки за анализ. Отпечатъците от обувките приличаха на негативи.

— Този комплект — той посочи две от снимките — принадлежи на жертвата. Лесно ги сравнихме. Оставени са от рядък модел маратонки „Конвърс“ и уникалните белези по подметките, ако щете драскотините, отговарят на уникалните драскотини и белези по обувките на жертвата.

Шон слушаше напрегнато. Познаваше добре науката за следите от обувки, но въпреки това му беше интересно.

Родис направи крачка наляво и посочи друга снимка на отпечатък от обувка.

— Номер 44 „Доктор Мартън“^[1] е на полицая, който пръв е влязъл в жилището. За щастие си е спомнил какво са го учили и е вървял в края на коридора, който води до вратата на хола, така че не е унищожил онова, което ще ви покажа. — Сержантът отново направи крачка вляво и посочи дъската. — Този отпечатък — продължи той, докато потупваше с пръст снимката, — е оставен от друг човек, който е бил на местопрестъплението. Оставени са от кожени обувки с равна подметка, купени наскоро. По почти пълната липса на белези можем да кажем, че не са или са били носени малко. Дори да намерим обувките, които се оставили тези вдлъбнатини, няма да има достатъчно уникални белези, чрез които да докажем без съмнение, че са едни и същи.

— Нима искаш да кажеш, че този тип нарочно с носил нови обувки, за да не остави различими отпечатъци? — попита Сали.

— Сержант Джоунс, не съм тук, за да казвам каквото и да било. Тук съм, за да ви разкажа какво намерихме. Смятам, че предположенията са твоето поле на изява, нали?

Родис се премести пред последния комплект снимки. Изображенията изглеждаха странно дори на снимка. Дълги линии се стрелкаха във всички посоки по подметките и изглеждаха прекалено дебели. Родис докосна снимките с пръст и го плъзна по линиите.

— Доста се чудихме за това — започна той. — Проведохме много опити, за да се опитаме да повторим тези линии — и нищо. И тогава поради липса на по-блестящи идеи опитахме нещо старо.

Увихме около обувките найлонови пазарски торби и — бинго! — точно същите линии. Не си падам по залагането, но се обзалагам на пенсията си, че тези следи са оставени от същите обувки... — И посочи предишните снимки, които бяха обсъждали. — Сега обаче подметките са били завити с найлонови торбички. Обаче въпреки това се вижда формата на подметката и тя със сигурност отговаря и по размер на другата.

Сали се обади отново:

— Защо ще си слага найлонови торби на обувките? Вече се е движил из апартамента без торби, защо да си прави труда да крие следите си на излизане?

Въпросът беше озадачаващ. Всички потънаха в замислено мълчание.

„Мисли простичко — каза си Шон. — Раздели всичко на по-малки парчета“. Прибързваха — опитваха се да предположат убиеца като в телевизионна игра, но заровете още не бяха хвърлени. „Съсредоточи се върху основното“. Нямаше смисъл да влезеш в жилището, без да си покриеш краката, и след това да ги покриеш, за да си тръгнеш. Ако не го е направил, за да скрие отпечатъците на подметките си, защо го е направил после? Отговорът измъчваше Шон: носеше се толкова наблизко, но след това се изплъзваше, отказваше да остане в съзнанието му достатъчно дълго, за да може да го изкаже с думи. И изведнъж, без никакво предизвестие, отговорът се появи в главата му.

— Опитваме се да бъдем прекалено умни — възкликна той. — Не се е опитвал да скрие отпечатъците от обувките си, но въпреки това си е сложил торбите. Причината? Не е искал да изцапа с кръв хубавите си нови обуцета.

Сали подхвана нишката на мисълта му.

— Ако си е направил труда да си предпази обувките, вероятно е предпазил всичко, цялото си тяло.

С Шон се вторачиха един в друг. Всички в помещението си мислеха същото. Убиецът беше предпазливо копеле. Убиецът знаеше за криминалогичните доказателства. Знаеше какво ще търси полицията. Мислеше като ченге!

— Добре, значи е предпазлив — каза Шон. — Много предпазлив. Обаче сигурно някъде е допуснал грешка. Засега нямаме

лабораторните резултати, така че е твърде рано да приемаме, че убиецът е оставил чисто местопроизшествие. Да не му даваме толкова голям бонус. Вероятно ще се окаже поредният маниак, който живее при мама, гледа порно и бие чекии, когато не следи разни звезди. Вероятно е гледал твърде много полицейски риалити по „Дискавъри“ и сега иска да приложи всичко научено.

Атмосферата в помещението сякаш поолекна. Шон изпита облекчение. Не искаше напрегнат екип. Не биваше да се страхуват, че разследването може да забуксува, разследване, което продължава безкрайно, но не стига доникъде. Проваленото разследване е като заразна болест и влияе с години на всички, участвали в него, ограничава възможностите за кариера, за преместване в по-престижни части на Лондонската полиция като Летящия отряд или антитерористичните екипи.

Той се съсредоточи и заговори отново:

— Сали, екипът ти свърши ли с „от врата на врата“?

— Почти, шефе. Няма какво повече да добавя в сравнение с последния път. Никой не си спомня много движение от и към апартаента му, което отговаря на липсата на чужди отпечатащи там, установена от криминологичния екип. От време на време е имал гост, но със сигурност не е вдигал купони. — Сали вдигна рамене. — Съжалявам, шефе, но няма нищо повече.

Шон продължи нататък. Щом Сали не беше намерила свидетели, значи такива наистина нямаше — Шон не се съмняваше в това.

— Дейв? — обърна се той към Донъли.

— Прегледахме адресника на жертвата и открихме повечето от най-близките му приятели. Скоро ще намерим и останалите приятели и познати. Всички казват едно и също — жертвата била мило момче. Наистина е бил хомосексуалист. Един от приятелите му, Робин Пийк, е бил особено близък с него. В миналото са имали връзка и той ми каза, че е почти сигурен, че Даниъл е работил като мъжка проститутка. Обаче не висял пред обществените тоалетни на Кингс Крос. Очевидно е бил от скъпите проститутки, което си личи по вещите в жилището му. Обаче този Робин твърди, че Даниъл почти никога не водел клиенти в дома си. Само неколцина избраници, които били готови да платят за тази привилегия допълнително стотарка. Обикновено ходел в дома на клиента или в някой приличен хотел. Случвало се да обслужи

някой мераклия в тоалетна, но перверзията е, че онзи, който искал подобно бедняшко преживяване, трябвало да си плати допълнително. Поне така ми обясни Робин.

— Апартаментът му до голяма степен е изпълнявал ролята на тайно убежище — продължи Дейв. — Малцина знаели къде живее, а ние говорихме с повечето от тях. Никой от тях не прилича на маниак, готов да размаха нож. Така или иначе разполагаме с данните им. Господин Пийк ми разказа, че жертвата си падала по клубовете. Клубовете за педерастии. Така се запознавал с повечето от клиентите си. Предполага, че Даниъл е бил добре познат в няколко нощни клуба за обратни. Записал съм си имената им и ще започнем да ги проверяваме.

— Колко са? — попита Шон.

— Пет. Не, шест.

— Някой от неговите приятели успя ли да ни каже къде е била жертвата в четвъртък вечерта или петък сутринта?

— Не — отвърна Донъли. — Но повечето са единодушни, че вероятно е бил в клуб „Утопия“ във Воксхол. Под арките на железопътния надлез. В четвъртък обикновено хотел там.

— Добре — каза Шон и започна да дава нареждания по обичайния си задъхано забързан начин. — Анди, ти продължаваш да натискаш лабораторията. Искам резултатите колкото може по-бързо. С две думи, много бързо. — Сержант Родис кимна.

— Дейв. Вземи, когото искаш и почни да търсиш свидетели, които са били в „Утопия“ в четвъртък. Започни от служителите. — Донъли си записваше в бележника.

— Сали. С хората, които са останали, започни проверка в архива на хора, които в миналото са нападали хомосексуалисти. Не някакви стари глупости — имам предвид сериозни нападения, включително сексуални. Започни от Лондонската полиция, след това се свържи със съседните полицейски сили и ако се наложи, и в национален мащаб. — Сали, която също си водеше бележки, кимна, че е разбрала. — Започни с имената от адресника на жертвата. Човек никога не знае откъде може да изскочи заекът.

Обърна се към всички, което пресече тихото шумолене от разменяните шепнешком реплики.

— Някой може ли да се сети за нещо друго? Дали не сме изпуснали нещо? Нещо, което не е толкова очевидно? Кажете, колеги. — Никой не се обади. — В такъв случай следващото събиране ще е в понеделник по същото време. Тогава ще са ми нужни някакви резултати. От горе искат прости отговори, така че нека им ги намерим и да свършим с тая работа, преди да се е превърнала в легенда.

Събранието се разтури не по-малко шумно от клас, пуснат да си ходи в петък вечер. Шон се върна в кабинета си и затвори вратата. Взе големия плик, който лежеше на писалището му, и без много да му мисли, изсипа съдържанието на плота. Копия от снимките на жертвата се посипаха пред него — той се вторачи в тях, без да ги докосва. Завъртя стола си и се загледа през прозореца — слънцето блестеше в небето. Снимките го бяха сварили неподготвен. Ако знаеше, че са в плика, щеше да отдели време, за да подготви мислите си — целия си начин на мислене, преди да пръсне ада върху бюрото си.

Искаше му се да се оттегли от служебния свят. Да се обади на жена си Кейт, да бъде в допир с една по-нежна действителност — искаше да чуе нейния глас, нейния смях. Искаше да му разказва маловажни неща за техните деца — Манди и Луиз. Кейт сигурно ги приготвяше за пътуване до парка. Имаше нужда от моментална снимка на своя друг, по-добър живот, но се забави малко и грозни мисли нахлуха в съзнанието му. Затвори очи, когато юмрукът на баща му се стовари в лицето му — лицето на неговото детство. Притисна с ръце слепоочията си и пропъди миналото. Щом главата му се прочисти, вече не му се щеше да звънне у дома.

[1] Марка англ. обувки. — Б.пр. ↑

6.

Петък, късно сутринта

Шон караше в тежкото движение в Централен Лондон, а Донъли говореше — бележникът му беше отворен в скута:

— Човекът, когото търсим, работи в някаква международна финансова компания — „Бътлър и Мейсън“. След тазсутрешния брифинг се отбих в „Утопия“ във Воксхол. Почиствах след предната вечер, но шефът на охраната още беше там. Той е и фейсконтрол на клуба, когато работи. — Шон слушаше, без да го прекъсва. Донъли погледна в бележника си. — Казва се Стюарт Йънг. Да, твърди, че познавал жертвата; не били приятели, но се познавали достатъчно, за да разговарят; знае също така, че си е търсил клиенти в клуба.

— Няма ли нищо против? — любопитства Шон.

— Очевидно не. Според него така стоят нещата. Ако се опитва да попречи на всяка простъпка, клубът няма да оцелее дълго в бизнеса. — Шон направи неодобрителна гримаса. — А младият Даниъл очевидно е бил достатъчно умен, не е забърсвал много клиенти и най-важното — държал се е възпитано и не е вдигал шум около себе си.

— Ако бях циник, бих казал, че господин Йънг си е затварял очите, защото младият Даниъл му е плащал — подхвърли Шон.

Донъли продължи:

— Както и да е, важното е, че Йънг потвърди, че нашият човек е бил въпросната вечер в „Утопия“.

— Бил ли е с определен човек?

— Не. Поне според Йънг. Прекарал известно време с двама от редовните клиенти — мъже, които посещават клуба от години.

— Говорено ли е вече с тях?

— Лично говорих и с двамата. Дадох на Йънг телефона си и му казах да звъне на редовните клиенти на Даниъл. Между тези, които се свързаха с мен, бяха и двамата, които са били с него в четвъртък вечерта.

— Донъли отново започна да прелиства бележника си.

— Сам Милфорд и Бенджамин Бригс. И двамата изглеждаха много разстроени и веднага се съгласиха да дадат проби. Не представляват особен интерес като заподозрени.

— Други клиенти обадиха ли се?

— Да. Безжичният телефон на гейовете работи чудесно, но всички са един дол дренки — много разстроени и напълно готови да сътрудничат. Засега не са от интерес като заподозрени, но това може да се промени, когато се срещна с тях лице в лице.

— Обаче не мислиш така, нали? — Въпросът на Шон приличаше повече на заключение. Донъли само вдигна рамене.

— За какво тогава сме тук? Чий ден ще провалим? — полюбопитства Шон.

— Типът, на който ще се натресем, се казва Джеймс Хелиър.

Шон забеляза, че Донъли нямаше нужда да проверява в тефтерчето си, за да му каже името.

— И защо трябва да се интересувам от Джеймс Хелиър? — попита Шон, докато пробваше да прочисти съзнанието си от лавината административни задачи и протоколи, която го бе заринала, откакто беше започнало разследването. Съзнанието му трябваше да е чисто, ако искаше да мисли свободно и да използва въображението си.

— Ами, покажи ми лъжец и човек, който може да загуби много, и аз ще ти покажа един чудесен заподозрян. А Хелиър е и двете.

— Как така?

— Моят източник от „Утопия“, Стюарт Йънг, каза, че Даниъл по принцип обичал да играе на сигурно, да се държи за познати, редовни клиенти, така че винаги е нещо като малка изненада, когато на сцената се появи нов тип.

— Значи на сцената се с появил някой нов, така ли?

— Именно. Преди две-три седмици. Не се смесвал с другите, държал се резервирано, но и не причинявал неприятности. Според Йънг определено имал връзка с Даниъл, разбира се, срещу заплащане. След това Йънг ми каза още нещо, което събуди интереса ми.

— Продължавай — насърчи го Шон. Вече слушаше с по-голямо внимание, а в главата му започна да се оформя образът на мъжа, с когото отиваха да се срещнат. Не физически образ, а за психическото му състояние, възможния му мотив, способността да отнеме живот — и дали ще разбере веднага, щом се срещнат, че човекът е убиец. Дали

още като го погледне в очите, или когато му стисне ръката, или от нещо казано не на място? Беше се случвало и преди, докато другите около него имаха само подозрения, а понякога дори не знаеха, но той вече беше разбрал. Без доказателства, без следи, без някаква особена причина, да, но знаеше извън всякакво съмнение — и после се оказваше прав. Осъзнаваше, че тази му способност може да е дразнеца за хората около него. Хората се страхуваха от онова, което не разбираха, така че Шон се бе научил да крие инстинктите си, насочваше разследването по неговия естествен път и предлагаше своите много по-раншни подозрения едва когато имаше събрани някакви доказателства, които да ги направят логични предположения. Тоест беше се научил да насочва разследването към онова, което вече знаеше.

— Първо, Йънг каза, че питал Даниъл за новодошлия, нищо конкретно, просто така, дружески разговор. Според него Даниъл му казал, че мъжът се казва Дейвид, не споменал фамилия, и че работи в града, а живее сам някъде в Западен Лондон. После обаче нещата стават малко по-заплетени. Няколко вечери по-късно, когато Йънг е на вратата, един редовен клиент влиза... — Донъли отново бързо погледна в тефтерчето си, — някой си Роджър Бенет. Та този Бенет, когото Йънг познава от години, вижда новодошлия Дейвид и бързо се насочва право към изхода. Йънг го пита има ли някакъв проблем и Бенет му казва, че има и че проблемът е, че познава въпросния Дейвид.

— Откъде? — попита Шон без нужда.

— Покрай работата си — обясни Донъли. — Бенет работел за голямо мъжко списание в Уест Енд, от онези лъскавите парцали, които са пълни само с коли и цици. Както и да е, новодошлият идвал няколко пъти в тяхната редакция, за да им води сметките.

— Е, и? — попита Шон. Започваше да губи търпение.

— Проблемът бил, че Бенет е гей, но не искал никой в работата му да разбере. Очевидно в редакцията не биха го приели много добре. Затова дава на заден от клуба и моли Йънг да му звънне, когато Дейвид си тръгне. Не е кой знае какво, но щом този Дейвид е бил с жертвата, така или иначе трябва да говорим с него. И значи Йънг ми даде телефона на Бенет, аз му звъннах и го попитах къде мога да намеря този Дейвид. Той ми каза, че няма представа за какво говоря, но като

му припомних вечерта, когато се е изпарил от клуба, си спомни и започна да приказва. Можеш ли да отгатнеш какво ми каза?

— Че не се казва Дейвид и не работи в Сити.

Донъли го зяпна. Беше малко разочарован, че Шон е улучил, без да се нуждае от някаква допълнителна информация.

— Божичко, шефе, много те бива. Улучи право десетката. Бенет ми каза, че истинското име на Дейв е Джеймс Хелиър и че работи за „Бътлър и Мейсън Интернешънъл Файнанс“. Обаче ти вече го знаеше, нали?

Шон не му отговори.

— Но, онова, което не знаеш — продължи Донъли и на лицето му изгря доволна усмивка, — е, че според Бенет, Хелиър има жена и деца. Интересно, нали?

— Аха — отговори Шон. Чутото го беше заинтересувало. — Ти го каза: „Покажи ми един лъжец и човек, който има да губи много, и аз ще ти покажа заподозрян“.

Спряха на улица „Овингтън“ 27 в Найтсбридж точно в мига, когато разговорът им беше свършил. Сградата беше красива. Стара господарска къща от времето на крал Джордж, преобразувана в скъпарски офиси. Подобни сгради се простираха от двете страни на улицата. Всички бяха боядисани в бяло и с черни прозорци, а на дървените входни врати имаше лъскави бронзови номера. Заострени метални решетки затваряха входовете към мазетата, а стъпалата към входните врати бяха оградени от метални перила. Безупречни метални табелки на вратите обявяваха компаниите, настанени в сградите. Само арабите и аристокрацията можеха да си позволят да живеят тук.

Двамата детективи слязоха от форда и се качиха до входа на сградата.

— „Бътлър и Мейсън Интернешънъл Файнанс“. Звънкам.

Донъли натисна бутона и след секунди женски глас попита през пукота на интеркома:

— „Бътлър и Мейсън“. Добро утро. С какво мога да ви помогна?

— Инспектор Кориган и детектив Донъли от Лондонската полиция. — Донъли не спомена, че са от групата за разследване на убийства. — Идваме да говорим с господин Джеймс Хелиър. — Каза го така, сякаш имат уговорена среща, но не проработи.

— Той очаква ли ви? — попита гласът от малкия метален високоговорител на уредбата. Донъли погледна Шон и вдигна рамене. Беше дошло време да упражнят малко натиск.

— Не, не ни очаква, но мога да ви уверя, че ще поиска да се види с нас.

Който и да седеше зад интеркома, не се предаваше лесно.

— Мога ли да попитам по какъв въпрос?

Донъли продължи да лъже.

— Личен въпрос, който засяга господин Хелиър. Смятаме, че някой може да е откраднал чекове от него. Трябва да разговаряме, преди да са му опразнили банковата сметка. — Заплахата, че може да бъдат изгубени пари, обикновено отваряше всички врати.

— Разбирам. Господин Хелиър ще ви приеме веднага.

Бравата издаде мелодичен тон и Донъли бутна вратата и я отвори. Минаха през втора охранителна врата и влязоха в приемната на „Бътлър и Мейсън“, където ги посрещна висока привлекателна млада жена със скъпи очила и не по-малко скъпо шито по поръчка костюмче. Косата ѝ беше кестенява и вързана на съвършена опашка. Шон си помисли, че изглежда направо недействителна.

— Предполагам, гласът от интеркома? — попита Донъли. Жената пусна една съвършена и явно много употребявана усмивка, която не означаваше нищо.

— Добро утро, господа. Може ли да видя служебните ви карти?

Шон и Донъли не бяха извадили полицейските си карти, така че се наложи да бръкнат във вътрешните джобове на саката си за малките кожени калъфчета. Отвориха ги, за да може секретарката да ги види.

— Благодаря — кимна тя, след като ги огледа малко по-дълго, отколкото двамата бяха свикнали. — Моля, последвайте ме. Господин Хелиър се съгласи да ви приеме веднага. Кабинетът му е на последния етаж. Ще се качим с асансьора.

Очевидно Хелиър добре се грижеше за себе си. Последваха я до асансьора, където тя дръпна старата подобна на хармоника решетка и след това отвори вратата, влезе, изчака ги, затвори и натисна бутона за последния етаж. Асансьорът се заизкачва тихо нагоре, после с леко разтърсване спря. Младата жена отвори вратата и другата решетка. Шон вече губеше търпение заради цялата тази загадъчност. Излязоха от асансьора и закрачиха по пищни коридори. Мълчаха. Офисът се

оказа много по-голям, отколкото изглеждаше отвън, и излъчваше богатство. Накрая стигнаха до голяма махагонова врата. На табелката, която беше завинтена на нея, пишеше: „Джеймс Хелиър, младши партньор“. Секретарката почука два пъти и изчака да чуе отговора, преди да отвори.

— Дватама господа от полицията, сър.

Джеймс Хелиър беше не по-малко елегантен от секретарката. Метър и осемдесет, на около четирийсет, с атлетично телосложение. Светлокестенява коса, безупречно подстригана. Изглеждаше здрав и във форма по начина, присъщ на богатите. Добра храна. Хубави почивки. Скъпи спортни зали и козметика за поддържане на кожата. Костюмът му вероятно струваше колкото месечната заплата на Шон. Може би дори две.

Хелиър протегна ръка.

— Джеймс Хелиър. Секретарката каза нещо за откраднати чекове, но не мисля, че това е вероятно...

Секретарката вече беше излязла и бе затворила вратата.

Шон го прекъсна:

— Всъщност не това е причината, поради която сме тук, господин Хелиър. Чековете ви са наред. Трябва да ви зададем няколко въпроса, но решихме, че е добре да сме дискретни, преди да имаме възможност да разговаряме с вас.

Шон го изучаваше. В разследване като това свидетелят за секунди можеше да се превърне в заподозрян. Дали пред очите му не беше убиецът на Даниъл Грейдън?

— Надявам се, че не сте дошли да се опитате да получите данни за някой клиент. Ако е така, трябва да носите съдебна заповед.

— Не, господин Хелиър. Става дума за вашите посещения в клуб „Утопия“.

Хелиър бавно се отпусна на стола си. Сърцето му блъскаше като крилцата на колибри. Какво знаеха? Какво бяха открили за него? За миг можа да чуе как собствената му кръв се носи по артериите, зрението му се замъгли, но външно не се промени нищо.

— Извинете, но не знам такъв клуб. Единственият клуб, в който членувам, е моят голф клуб „Хоум Хаус“ на площад „Портман“. Може би го знаете?

Шон се опитваше да го прецени. Беше сигурен, че Хелиър лъже, но пък изглеждаше много самоуверен.

— Сержант Донъли проведе някои проучвания в клуба. Били сте разпознат.

— От кого?

— В момента не мога да ви кажа това.

— Разбирам — отговори Хелиър с усмивка. — Неизвестен обвинител значи.

Шон знаеше, че Хелиър смята, че го лъже.

— Не. Просто засега иска да остане анонимен.

— Добре, който и да е той, лъже. Мога да ви уверя, че никога не съм чувал за клуб на име „Утопия“.

— Господин Хелиър, наредих всички записи от камерите за видеонаблюдение на клуба да бъдат иззети. В момента, докато разговаряме, хората ми преглеждат записите от миналата седмица. Ще извадят снимки на всички, които се виждат на записите. Сигурен ли сте, че докато ги преглеждам, няма да попадна и на ваша снимка? Защото, ако това стане, ще започна да се питам защо лъжете. Схващате ли?

Настъпи дълга пауза. После Хелиър попита:

— Кой ви насочи към това? Кой ви плати да ме следите? Жена ми? — Гласът му беше съвсем спокоен.

Шон и Донъли се спогледаха малко объркано.

— Господин Хелиър — започна Шон, — това е разследване на убийство. Ние сме полицаи, а не частни детективи. Разследвам убийството на Даниъл Грейдън. Убит в сряда срещу четвъртък в неговия апартамент. Господин Хелиър, мисля, че сте познавали Даниъл. Така ли е?

— Убит? — възкликна мъжът. — Боже мили! Как?

Шон наблюдаваше всяко трепкане по лицето на Хелиър, всяко движение на ръцете и пръстите му, всяко помръдване, всеки признак, който би му подсказал дали смайването му е истинско. Усещаше ли следа от съчувствие?

— Бил е намушкан в апартамента си — отговори му Шон и зачака реакцията и издайническите признаци, които щяха да я съпровождат.

— Господи! Кой го е извършил и защо? Разбрахте ли?

— Не — отговори Шон, докато съзнанието му обработваше изпълнението на Хелиър, защото беше сигурен, че е игра. Колкото и да беше отработена, колкото и да беше убедителна, все пак си оставаше театър. — Всъщност се надявахме, че вие можете да ни помогнете за „кой“ и „защо“.

— Съжалявам, но наистина не виждам как бих могъл да ви помогна. Познавах бегло Даниъл. Не зная нищо за живота му. Имаме кратка плътска връзка, нищо повече.

— Той знаеше ли, че сте женен? — попита Шон.

— Не, не мисля. Защо да знае?

— Вие сте богат. Той знаеше ли нещо за вашето финансово състояние? — Шон ловко налагаше ритъма на разпита.

— Доколкото знам, не. — Хелиър отговаряше бързо и уверено.

— Господин Хелиър, опитвал ли се е някога Даниъл Грейдън да ви изнудва за пари или за други услуги?

— Вижте, инспекторе... ъъ... съжалявам, забравих ви името, зная защо го правите.

— Кориган. Шон Кориган.

— Добре, господин Кориган. Мисля, че моят адвокат трябва да е до мен, преди да кажа каквото и да било.

Даниъл се наведе към него.

— Разбира се, господин Хелиър. Ако питате мен, може да имате и цял съдебен състав, но в момента сте свидетел, а не заподозрян. За какво ви е тогава адвокат? Разбира се, не съм сигурен, но си мисля, че жена ви не знае за вечерните ви похождения. А другите партньори в тази прекрасна фирма? Дали знаят, че си падате по млади мъжки проститутки? Всичко зависи от това доколко вярвате, че вашият адвокат ще прояви пълна дискретност. Мен също трябва да включите в сметката. — И Донъли се подсмихна.

Хелиър мълчаливо се вторачи в двамата натрапници, нахлули в живота му. Малките му умни очи се стрелкаха между детективите.

— Добре де, добре. Моля, само говорете по-тихо. — Той нервно се изправи, после пак седна. — От време на време ходя там, но моля ви, жена ми не бива да научава. Ако разбере, това ще я съсипе. Децата ни ще се превърнат в обект на подигравки. Те не бива да бъдат наказвани за моите слабости. — Замълча за момент. — Може да ви е трудно да го разберете, но аз обичам жена си и децата. Обаче имам

други нужди. Потисках ги повече от двайсет години, но наскоро започнах да посещавам нощния клуб. Просто не можех да се спра.

— Спомняте ли си кога за последен път видяхте Даниъл Грейдън?

— Не... не си спомням точно кога.

— Опитайте се — отсече Шон.

— Преди около седмица.

— Трябва да знаем точно кога и къде — настоя инспекторът.

— Вижте, аз...

Шон го сръза:

— Моля. Точно кога и къде.

— Проверете в бележника, календара, айфона или каквото използвате за планиране — подсказа му Донъли.

— Не е в седмичните ми планове. Предполагам, че сте наясно защо.

— Е, все нещо ще има — подхвърли Шон. — Фалшива бизнес среща, делова вечеря, която никога не се е състояла. Вкарали сте такава информация, за да се предпазите.

Хелиър изучаваше Шон, погледите им се бяха впили един в друг. Шон го изнервяше. Искаше да попита инспектора откъде знае, но вместо това с въздишка взе айпада си. Опитният му пръст се плъзна по екрана и след секунди намери онова, което търсеше — фалшива вечерна среща в Цюрих.

— Последният път, когато видях Дейвид, беше миналият вторник — преди осем дни.

— Къде? — попита Шон.

— В „Утопия“. Виждахме се само там.

Шон не му повярва.

— Не сте ходили в апартамента му, така ли?

— Не съм.

Шон имаше усещането, че е жесток.

— Плащайте ли му за секс в клуба или някъде другаде?

— Плащам си за секса, защото е по-просто. Нещата не се усложняват излишно. Не мога да рискувам да се забъркам във връзка. Това би ме направило уязвим. Инспекторе, няма защо да правите отвратени физиономии. Аз също не харесвам факта, че си плащам за секса. Гледам нещата да са колкото може по-прости.

— Напълно сигурен ли сте, че не сте били в апартамента му?

— Не съм — повтори Хелиър.

— А снощи. Къде бяхте снощи? — продължи Шон.

Хелиър присви очи.

— Вие нали... нали не мислите, че имам нещо общо със смъртта му?

— Просто трябва да знам къде сте били снощи — повтори Шон с почти приятелска усмивка.

— Добре, щом държите. Цяла вечер си бях у дома. Имах да наваксам с цял куп документи. Тръгнах си оттук към шест, прибрах се направо вкъщи и прекарах по-гол ямата част от нощта в кабинета си.

— Някой може ли да потвърди това? — попита Шон.

— Жена ми — отговори Хелиър. — Вечеряхме заедно, но както казах, прекарах по-голямата част от нощта в работа. Сам.

— Тогава трябва да говорим с жена ви.

— Вижте — озъби се Хелиър, — заподозрян ли съм, или не?

— Вие сте все още свидетел, докато не кажа обратното. Обаче въпреки това трябва да говорим с жена ви.

— Не се притеснявайте — успокои финансиста Донъли. — Няма да й кажем какво разследваме.

— А какво ще й кажете?

— О, не знам. Може да й кажем, че разследваме кражба на самоличност, случай на сбъркана самоличност — отговори сержантът. — Колкото по-скоро потвърди, че сте си били вкъщи цялата вечер, толкова по-бързо ще ви оставим на мира. Така добре ли е?

— Господин Хелиър, нали искате да ни помогнете? — притисна го Шон.

Хелиър поседя известно време неподвижен, после взе един лист и бързо написа нещо на него.

— Ето ви името на жена ми и адреса ни. Мисля, че телефонно обаждане няма да ви задоволи.

— Много сме ви задължени — каза Донъли, докато прибираше листа в джоба на сакото си.

— Дали ще си е у дома сега? — попита Шон.

— Предполагам.

— Добре. — Шон кимна.

— След като жена ми потвърди, че съм си бил вкъщи, всичко ще свърши, нали?

Шон едва не се изсмя.

— Не, господин Хелиър, нещата са малко по-сложни. Утре или вдругиден трябва да дойдете в управлението. По което време ви е удобно. Ако искате, доведете и адвокатата си.

— Но нали ви казах всичко, което знам? — възрази финансистът. — Съжалявам, но наистина не мога да ви помогна повече.

— Правили сте секс с млад мъж, който сега е мъртъв — обясни му Шон. — Убит. Взели сме проби от тялото на жертвата. Криминалогични проби. Ако сте правили секс с него преди няколко дни, частици от вас може още да са по жертвата. Трябва да елиминираме всички проби, които може да сте оставили по тялото.

— Това няма да е нужно. Аз винаги използвах презерватив. Може да съм глупав, но не съм луд. Няма да намерите... — Хелиър спря, за да потърси подходящите думи — нищо мое по тялото му. Няма нужда да ме преглеждате.

Шон приближи лицето си до неговото.

— Напротив, господин Хелиър, напротив. И вие ще ми дадете онова, което искам. Ако не го направите, ще ви арестувам по подозрение в убийство и пак ще получа пробите, които ми трябва. Ще извадя съдебно постановление и ще претърся къщата ви. Ще претърся и този офис и няма да съм толкова дискретен за нашето разследване, както сега. — Шон не блъфираше. Колкото по-сериозно беше престъплението, толкова повече власт имаше и можеше да я използва до границите на възможното. Отвори портфейла си, извади визитка и я хвърли на писалището.

— Това са телефоните ми — служебният и мобилният. Разполагате с един ден да ми се обадите. Освен това ми трябва писмените ви показания. Трябва да ни напишете всичко за вашата връзка с Даниъл Грейдън. Един ден, за да ми се обадите, господин Хелиър, и после...

Неочаквано вратата на кабинета на Хелиър се отвори без почукване и влезе друг добре облечен мъж, трийсетинагодишен, с богаташко излъчване. Шон предположи, че трябва да е началникът на Хелиър. Огледа го несъзнателно, попиваше подробности, които може да забележи само ченге. Правеше го с всеки и почти винаги —

професионален навик, който почти не осъзнаваше. Веднага забеляза, че мъжът излъчва власт не само с физическото си присъствие: беше висок, силен и в добра форма, ушитият по поръчка костюм подчертаваше широките му гърди и тънката талия. Но освен това около него имаше аура, едно усещане за власт и контрол. Шон знаеше, че този човек е от началниците, от които подчинените се страхуват и които обичат — рядка смесица у един необикновен човек.

— Джеймс — каза добре облеченият млад мъж, — току-що научих за кражбата. Предполагам, че си успял да се свържеш с банката, преди крадците да са успели да осребрят някой от чековете? — Гласът му напълно съответстваше на външния му вид — властен и налагащ се, но същевременно успокояващ и вдъхващ увереност. Шон усети, че е някак почти гравитационен — притегляше всеки, с когото говореше мъжът, като блестящ актьор на сцената.

— Да, да, свързах се. Край с паниката — отговори Хелиър.

Добре облеченият мъж се ръкува с Шон и Донъли и се представи:

— Себастиан Гибран. Старши партньорът във фирмата. Винаги е удоволствие да помогнем на полицията, с каквото можем. Имате ли някаква представа кого трябва да търсите?

— Не. Още не — отговори Шон, докато му стискаше ръката; чувстваше се малко изваден от равновесие. Ръкостискането на Гибран беше здраво, но не болезнено, макар Шон да беше сигурен, че Гибран би могъл да му смаже ръката, ако поиска.

— Ако можем да направим нещо, за да помогнем — само кажете.

— Благодаря, ако трябва, ще се възползвам от предложението ви — отговори Шон. — Господин Хелиър, няма нужда да ставате. Ще намерим пътя и сами. Благодаря за времето, което ни отделихте.

Двамата детективи се надигнаха да си вървят.

— Ще ви изпратя — каза Гибран.

— Ще се оправим — каза Шон, който искаше колкото може по-скоро да се махне от Хелиър и всичко свързано с него, за да могат с Донъли да започнат да говорят свободно.

— Настоявам — възрази Гибран.

Излязоха и тръгнаха по коридора. Гибран се усмихваше и кимаше на служителите, с които се разминаваха. Когато стигнаха до асансьора, Гибран попита:

— Откъде казахте, че сте?

— Обяснихме на господин Хелиър откъде сме — отвърна Шон.

— Сигурен съм, че сте го направили — озъби се Гибран. — Но не сте казали на мен.

— Нашата работа с господин Хелиър е поверителна — отсече Шон. — Ако той иска да ви каже повече — това си е негова работа. Но за нас, полицията, въпросът е поверителен. — Започваше да не харесва Гибран.

— Инспекторе, ако Хелиър е замесен в нещо, което може да навреди на доброто име на тази институция, трябва да ми кажете. — Гибран заговори с примирителен тон: — Вижте, в днешните несигурни времена много хора разчитат на мен за своето благополучие и сигурност. Моето задължение е да защитавам интересите им. Нуждите на мнозинството имат предимство пред нуждите на отделния човек.

— В прав текст това значи, че ако Хелиър се окаже затруднение за вас, ще го хвърлите на вълците — подхвърли с обвинителен тон Донъли.

Гибран го изгледа строго, после каза:

— Джеймс има голям късмет един инспектор и един детектив да разследват нещо, което изглежда като дребна кражба. — Забеляза как Шон и Донъли се спогледаха. Беше само за миг, но все пак го забеляза. — Нали не сте си помислили, че съм толкова тъп?

Шон нямаше какво да отговори. Почувства, че трябва да контрира, за да извади Гибран от равновесие поне малко, и попита:

— С какво казахте, че се занимавате тук? Международни финанси — какво точно означава това?

— Нищо, за което полицията да се притеснява — отговори Гибран. — Помагаме на хора и организации да набират капитал за различни делови проекти. Нищо повече. Нали разбирате, хора от петролния бизнес искат да навлязат в строителния и имотен пазар. Хора от тези пазари искат да навлязат в бизнеса с техника. От време на време се появява и някой с блестяща идея, но без капитал. Ние им помагаме да намерят нужните средства.

— Чудесно. И звучи много благородно — подхвърли Донъли.

— Ние не сме част от банковата система — увери ги Гибран. — Няма нужда от враждебност.

Шон го изгледа от горе до долу. Нямахме какво повече да каже, освен:

— Довиждане, господин Гибран. Беше ми приятно да се запознаем.

Донъли не каза нищо, но и двамата усещаха как очите на Гибран ги следят, докато влизаха в асансьора. Улицата долу, която беше тяхна територия, ги викаше.

Шон трябваше да измъкне Хелиър от неговия удобен свят в своя, да го откъсне от защитниците му като Себастиан Гибран. Едва тогава щяха да видят истинското му лице.

Джеймс Хелиър стоеше до прозореца на кабинета си и гледаше детективите, които вече бяха долу на улицата. Едва ли можеха да го видят. Обърна специално внимание на Шон. Изпитваше неприязън към него, усещаше опасността, която излъчва, и изпита гняв и към двамата. Смятаха се за умни, но нямаше да му съсипят нещата. Щеше да се погрижи за това.

Изруга под нос — в края на краищата бе разпознат в шибания нощен клуб и се запита от кого ли. Трябваше да е по-внимателен. Беше злополучно, но не напълно непредсказуемо. Трябваше да запази спокойствие. Нямаха нищо срещу него. Полицейските приказки и заплахи не означаваха нищо. Щеше да чака и да види дали и как ще се развият нещата. Нямахме да се паникьоса и да побегне. Нямахме нужда. Поне засега.

Обаче трябваше да внимава и с Гибран. Как пристигна и си навря носа в неща, които не са негова работа. Мислеше се за невероятно умен — старши партньор в „Бътлър и Мейсън“, едва ли не шериф на фирмата. Ако станеше беля, той щеше да е офейкал много преди Гибран да е разбрал нещо. Гибран би трябвало да помни, че тъкмо той му бе осигурил работа в „Бътлър и Мейсън“. Лично беше проверил препоръките му, чудесните характеристики на бившите му работодатели в Съединените щати и Близкия изток. Нито една от тях обаче не беше истинска. Ако Гибран се беше метнал на самолета и бе проверил миналото му както трябва, щеше да открие, че историята на предишните му назначения е мит, но Хелиър знаеше, че няма да го направи. Беше сигурен, че Гибран ще се довери на телефонни

обаждания и електронни писма, а те бяха толкова лесни за подправяне, особено за човек като Хелиър, който разполагаше с приятели в низините и знаеше греховете на някои във висините. Не беше по-трудно да заблуди Гибран, отколкото останалите. Макар Хелиър никога да не беше учил счетоводство и финанси, онова, което беше научил на улицата, което беше усвоил, за да оцелее, го бе направило повече от квалифициран да работи, където си поиска.

Дръпна се от прозореца и седна на бюрото. Харесваше живота си, обичаше всички привилегии, които му носеше това, че е Джеймс Хелиър, и прикритието, което това осигуряваше на другите му дейности в миналото, настоящето и бъдещето. Нямахме да позволим нито на инспектор Кориган, нито на Гибран да му прецакат живота — не и след толкова години. Обичаше играта, обичаше и парите, но все пак повече обичаше играта, а тази още не беше загубена.

Шон и Донъли се качиха в колата и Донъли попита:

— Е? Какво мислиш за господин Джеймс Хелиър? Имаш ли някакво усещане за него?

— Хлъзгав тип — отговори инспекторът. — В интерес на истината, и началникът му е същият. Трябва да внимаваме за Гибран. Прилича на човек, който иска да си навре носа в нашето разследване. А що се отнася до Хелиър, под костюма и скъпата подстрижка се крие един гневен човек. — Обаче не каза на Донъли за животинската миризма, излъчвана от Хелиър. Тежка миризма, почти воня. Същата миризма беше подушвал и при други. При други убийци. Знаеше, че Донъли не я е усетил. Само онези, които са се докосвали до ада, можеха да я подушат. — Защо ли е толкова ядосан на света?

— Ядосан на света? — повтори колегата му. — Мисля, че беше ядосан само на нас.

Шон осъзна, че отново напредва твърде бързо за хората около себе си, че обсъжда с тях неща, които няма как да са усетили и почувствали.

— Прав си — престори се той, че е съгласен с Донъли, на когото трябваше да представи нещо по-логично и осезаемо. — Обаче той вече има два възможни мотива. Първо, имал е интимна връзка с Грейдън и в един момент нещо се е объркало.

— И какво, отново се връщаме на скарване между любовници?

— Или — продължи Шон, без да му отговори. — Грейдън го е изнудвал и Хелиър си е помислил, при това с основание, че единственият начин да го спре, е да го убие. Той си е благодатен обект за изнудване, а Грейдън си е паднал по хубавите неща — нали видя апартамента му?

— А седемдесет и седемте рани? — попита Донъли. Те наистина се нуждаеха от обяснение. — Ако просто е искал да го премахне, защо не го е направил набързо и спретнато? Изстрел, удар с нож в сърцето, удушаване? Това ме кара да си мисля за битово насилие.

— Не. — Шон поклати глава. — Спомни си какво ни каза доктор Канинг — раните са разположени по тялото почти ритуално, сякаш убиецът е искал да ни накара да си мислим за нападение в пристъп на ярост и да ни накара да хукнем по погрешна следа, като търсим някое ревниво бивше гадже. И дори нападение без повод от непознат. Това, както и липсата на следи на местопроизшествието, ме кара да мисля, че е предумишлено, което означава, че най-вероятната причина за убийството е изнудване. Или някаква друга причина, за която още не сме се сетили. Иначе всичко останало е театър.

Донъли не изглеждаше твърде убеден.

— Добре, поради липса на нещо по-добро, можем да преспим с тази мисъл, стига да си убеден, че Хелиър има достатъчно кураж, за да убие.

— Нека кажем така: имам много лошо усещане за него — отговори Шон. — От опита му да разиграе състрадание направо ми прилоша, а той самият е напълно фалшив. Целият му живот е една лъжа.

— Защо си толкова сигурен, че е разигравал сценка? — попита сержантът. — Аз мисля, че беше искрено изненадан от убийството на Даниъл.

— Фалшива искреност — отвърна Шон остро. — Много пъти съм виждал подобно нещо.

Донъли работеше с Шон от достатъчно време, за да знае, че понякога просто трябва да приема някои неща, така че каза:

— Понякога си направо плашещ. Значи сега единственото, от което се нуждаем, са доказателства, които да докажат теорията ти.

— Да. Както винаги това е най-трудната част.

— Ами арестувай го още сега. Претърси кабинета му, къщата, колата. Провери банковите му сметки. Сравни неговите отпечатъци и намазки с всичко намерено на местопрестъплението.

— Не — каза Шон. — Не усетих паника, когато го попитахме дали е бил в апартамента. Знае, че не е оставил следи. Хайде за известно време да го поставим под наблюдение.

— Денонощно наблюдение?

— И да започне колкото се може по-скоро — потвърди началникът му. — Може да е направил някакъв пропуск. Нещо, което би могло да го издаде. Ако извадим късмет, ще ни отведе при доказателството, което ще го окачи на въжето.

— Ако извадим късмет — натърти Донъли.

— В момента не разполагаме с нищо друго. Да поровим в миналото му. Човек като Хелиър не се появява просто така. Накарай да проверят криминалните и разузнавателните архиви. Провери дали господин Хелиър не крие някакъв скелет в гардероба.

— А данъчната служба, архивът на трудовите досиета, обща информация за произхода му?

— Още не — отговори му Шон. — Още нямаме достатъчно материал за съдебно разпореждане. Нека първо си свършим работата в нашите собствени архиви и да видим какво ще изскочи.

— Разбрано. Нещо друго?

— Да — каза Шон. — Ще вземеш колата и ще се върнеш в службата. Съсредоточи се върху намирането на останалите клиенти на жертвата и ми кажи, щом намериш някого или нещо интересно.

— Добре. А ти?

— Какво друго, ако не да си побъбря с жена му.

Шон взе метрото от Нйтсбридж до Кингс Крос. Отбелязваше си всички места с камери за видеонаблюдение, откъдето можеше да е минал Хелиър, включително камерата, която гледаше към стоянката на такситата пред метростанцията. Оттук начинът им на придвижване стана различен, защото Шон измина останалата част от пътя с автобус — черните таксита бяха скъп лукс за него, нереалистично средство за транспорт. Но не и за Хелиър.

Не му отне много време да стигне до дома на Хелиър на Девония Руод в Излингтън, близо до Ъпър стрийт и спирката на метрото „Ейнджъл“. Беше красива еднофамилна къща и приличаше на помалка разновидност на фирменото седалище на „Бътлър и Мейсън“. Шон се почувства недооценяван и ниско платен. Качи се по стълбите и почука два пъти с хромираното чукало. След приемливо забавяне вратата се отвори.

— Здравейте — каза жената. Шон беше очаквал, че ще е многословна. Показа ѝ служебната си карта и се опита да изглежда колкото може по-неофициален.

— Съжалявам, че се налага да ви безпокоя. Аз съм инспектор Шон Кориган от Лондонската полиция.

— О — възкликна тя, опитваше се да разиграе изненада. Значи Хелиър се беше обадил и я беше предупредил. Това нямаше значение. Шон беше предположил, че ще го направи — но не за това беше тук. Беше дошъл за моментална снимка на живота на Хелиър, която никога не би пропуснал.

— Госпожа Хелиър? — попита с усмивка.

— Да. Елизабет. Какво има?

Шон я вдиша цялата, поразен колко много прилича и звучи като женска разновидност на Джеймс Хелиър: висока, слаба, привлекателна, възпитана — продукт на частен пансион и две ски отпуски на година; през целия си живот беше получавала най-доброто; обаче, за разлика от общуването си с Хелиър, той усети нейния наивитет. Дали Хелиър не се беше оженил за нея заради това?

— Нищо тревожно — излъга Шон. — Занимавам се със случай на открадната самоличност. Смятаме, че някой се опитва да мине за вашия съпруг Джеймс.

— Наистина ли?

— Да — излъга Шон отново. — Снощи са се опитали да направят значителна покупка в „Хародс“. Вече разговарях със съпруга ви и той каза, че е бил цялата вечер с вас вкъщи. Ако можете да потвърдите това, ще знам със сигурност, че задържаният лъже.

— Щом вече сте разговаряли със съпруга ми, защо искате и аз да потвърдя, че си е бил вкъщи?

Наивна, но не и глупава, отбеляза Шон.

— Защото съм педант. Може би можем да обсъдим това вътре — предложи той, защото отчаяно му се искаше да види дома на Хелиър, да се поразходи в кожата на Джеймс Хелиър, та ако ще би само за няколко минути.

— В момента не е удобно. Всеки момент децата ще се върнат от урока си по тенис. Не искам да започнат да се тревожат. Сигурна съм, че разбирате. Мога да потвърдя, че вчера Джеймс си беше вкъщи, макар че не го виждах много-много, защото работи в кабинета си почти през цялата нощ.

Шон не можа да се сдържи да не погледне покрай нея в къщата и усети как тя сякаш порасна, за да му попречи. Тя толкова искаше да стои настрана от семейния ѝ живот, колкото той знаеше, че няма да го направи.

— Естествено — каза той. — Разбирам и ви благодаря. Много ми помогнахте. Ще ви оставя на спокойствие. — Обърна се да си върви, но рязко се извърна и заговори бързо, преди вратата да се затвори: — Още нещо. Дреболия. — Устоя на раздражението, което се изписа на лицето ѝ, лекото зачервяване, което се видя само за миг под тена ѝ. Посочи с пръст напосоки към къщата и попита:

— Всъщност в кое помещение е кабинетът на съпруга ви?

Тя почти залитна, неподготвена за въпроса. Очевидно мъжът ѝ не ѝ беше казал да очаква подобен въпрос.

— Има ли значение?

— Не — отговори Шон с усмивка. — Почти никакво. — И зачака, без да помръдва: знаеше, че тя ще отстъпи пред мълчанието.

— Ето там — накрая отговори тя и посочи двата предни партерни прозореца; нямаше търпение да се отърве от него.

— Аха — отговори той. — Ако имах подобна къща, аз също щях да разположа кабинета си там. — Знаеше, че вече е време да си тръгне. Беше посял семената на съмнението в нея и тя щеше да посее семената на страха у Хелиър. Представи си паническия разговор, който щеше да проведе със съпруга си по-късно, как двамата ще се разпитват един друг и как ще се съмняват един в друг. — Ами... вече ви отнех доста време. Довиждане, госпожо Хелиър. Поздравете Джеймс от мен.

Тя не отговори. Преди да стигне най-долното стъпало, Шон чу как вратата се блъсна.

Измина дългото разстояние от Излингтън до Пекам с градския транспорт. Гледаше със завист другите пътници, които вероятно се връщаха уморени у дома за края на седмицата, докато той отново отиваше в службата. Всичките му мисли за дома и почивка бяха само далечна надежда. През последните две нощи не беше спал повече от шест часа и знаеше, че и следващите няколко няма да е по-добре. Напомни си да си купи хапчета кофеин.

Влезе през главния вход на полицейското управление и се качи по стълбището до общото помещение, без да поздрави никого. Докато вървеше към кабинета си, небрежно отбелязваше кой е тук и кой го няма. Предположи, че онези, които ги няма, сигурно водят проучванията, които им е възложил Донъли.

Влезе в кабинета си и тежко се отпусна на стола. След секунди Донъли се появи на прага на отворената врата, прегърнал тежък куп свидетелски заявления и изпълнени задачи. Изглежда, не усещаше тежестта.

— Как мина срещата с половинката на Хелиър?

— Тя лъже — отговори инспекторът. — Каза, че си бил вкъщи цялата нощ. Останах с чувството, че не го прикрива за първи път.

— Аха. А знае ли какво разследваме?

— Не. Освен ако Хелиър не ѝ е казал, в което силно се съмнявам.

— Значи технически погледнато той има алиби — отбеляза сержантът.

— Да. Но е толкова рехаво, че можеш да прекараш през него цял автобус. Тя каза, че цяла нощ си бил в кабинета. Сам. Кабинетът е на партерния етаж до входната врата. Можел е лесно да се измъкне и да се прибере.

— Обаче ти смяташ, че изобщо не се е прибирал у дома, така ли? — попита Донъли.

— Да — потвърди началникът му. — И като стана дума за Джеймс Хелиър, какво изкопахте?

— От гледна точка на криминалните досиета, той е чист като сълза. Доколкото мога да кажа, няма дори глоба за паркиране. От няколко години работи за „Бътлър и Мейсъи“. Преди това е работил за някаква американска фирма в Ню Йорк, а още по-отдавна е работил в Хонконг и Сингапур.

— Откъде изрови всичко това? — Шон беше впечатлен.

— От Гугъл. — Донъли се усмихна хитро. — Технически прогрес. Нашият най-голям приятел и най-голям враг. Освен това звъннах на един приятел в данъчното и нахално помолих за услуга. Що се отнася до тях, той е в рамките на закона. Откакто се е върнал в Обединеното кралство, си плаща данъците навреме и в пълен размер. Не са имали проблеми.

Шон въздъхна разочаровано, макар да не бе очаквал нещо различно. После отбеляза:

— Като се има предвид вкусът му към забавления след работно време, едва ли ще е склонен да пусне лицето си в интернет — отбеляза Шон.

— Няма снимки — обясни Донъли. — Купища информация, но никакви снимки.

— Предпазлив е — каза Шон. — Точно като типа, който е убил Грейдън. Много, много предпазлив.

— След началото на банковата криза много хора си свалиха снимките от интернет — припомни му Донъли.

— Да, но Хелиър е финансист, а не банкер.

— Шефе — възрази детективът, — живеем в страна, в която седемдесет процента от населението не знае разликата между педофил и педиатър.

Шон въздъхна.

— Добър довод и навреме казан. — Потърка очи достатъчно силно, за да се насълзят, и още преди да започне да рови в чекмеджетата на бюрото за болкоуспокояващи, приближаващото главоболие му прати първото предупреждение.

— А останалите, които са били с него в нощта на убийството? — попита Шон, без да поглежда Донъли.

— Повечето се обадиха или ги търсим — докладва Донъли, — обаче няма нищо интересно. Един-двама са познати на полицията, но за дребни работи. Събрахме цял куп намазки и пръстови отпечатащи. Все пак човек не знае откъде ще изскочи късметът.

— Да, възможно е. Но точно сега изобщо не се чувствам късметлия.

— Е, може би това ще те развесели — ухили се сержантът и стовари дебелината купчина хартия на бюрото му.

Шон разпери протестиращо ръце.

— Какво е това?

— Заявления на свидетели, завършени действия и най-различни глупости, които трябва да прочетеш. Главен инспектор Федърстън иска утре сутринта пълен брифинг.

Шон въздъхна тежко. Всички мисли за домашни удобства отплуваха още по-надалеко. Това щеше да е поредната дълга и самотна вечер, а компания щеше да му прави единствено картината на обезобразеното тяло на Даниъл Грейдън.

След часове се прибра изтощен, но напълно разсънен — възможно най-лошото съчетание. След срещата с Хелиър имаше хиляди неща, които трябваше да навакса. Заявления от свидетелите от клуба, охраната, съседите, приятелите и колегите — всичко това трябваше да бъде изчетено. Криминаложки доклади, разузнавателни архиви, списъци с веществени доказателства, документи за брифинга и доклади за извършени престъпления — всичко това трябваше да се проучи подробно. Нищо не можеше да чака до утре. Имаше нужда от силно питие — такова, което веднага щеше да забави оборотите на съзнанието му, без да препълва пикочния мехур. Ако сънят дойдеше, не искаше да го прогони отново, защото му се е допикало.

Кейт го чакаше. Щеше му се да не го бе правила. Не искаше да разговаря. Искеше питие, сандвич и да гледа нещо тъпо по телевизията. Мина покрай всекидневната, където седеше жена му, и пътъом каза:

— Прибрах се.

След секунди Кейт дойде в кухнята и отбеляза ненужно:

— Закъсня.

— Съжалявам — отговори Шон: думи, които сякаш казваше все по-често и по-често. — Знаеш как е, когато имаме нов случай — първите няколко дни винаги са кошмарни.

— Кошмарни за кого? — попита тя по-предизвикателно, отколкото беше възнамерявала.

— Не знам — отговори Шон. — За теб? За мен? За момчето, на което са смазали черепа и е умряло още преди животът му да започне?

За неговите родители, които трябва да се оправят с факта, че тяхното момче си е отишло завинаги и никога няма да се върне?

Грозно, потискащо и хладно мълчание изпълни помещението. Кейт си пое дъх.

— Добре ли си?

— Аха — прие той маслиненото клонче. — Разбира се, малко съм уморен и кисел. Извинявай. Децата спят вече, нали?

— Минава единайсет. Каква майка ще съм, ако не съм ги сложила да спят? — Приблужи се зад него, докато той се оглеждаше за чаша, и го прегърна през кръста. Беше в добра форма за мъж, приближаващ четирийсетте. Имаше физиката на боксьор от средна категория — наследство от юношеските му години. Спортът беше едно от нещата, които го бяха държали настрана от неприятностите, докато твърде много от юношеските му приятели се бяха отдали на криминална кариера. — Радвам се, че се прибра.

Той се притисна в нея.

— Аз също. Съжалявам, трябваше да звънна. Изгубих представа за времето. Как е Манди? Ще ми прости ли?

— Ами тя е само на три. Имаш достатъчно време да оправиш нещата, но проблемът не е малката госпожица Манди. Ами аз? Как ще оправиш нещата с мен?

Шон се усмихна.

— Ще ти купя цветя.

— Не, инспекторе, не е достатъчно. Аз си мислех за нещо по-скорошно и доставящо много по-голямо удоволствие.

И го поведе към стълбището към спалнята. Щом обаче стигнаха горната площадка, от стаята на Манди чу тънко гласче:

— Тате?

Той погледна извинително жена си и прошепна:

— По-добре да надникна за миг.

Кейт издърпа ризата през главата си. Мургавата ѝ кожа проблесна на лунната светлина.

— Не се бави много, защото може да заспя.

Шон тихичко влезе в стаята на Манди; нощното осветление очертаваше малка фигурка в пижама. Щом го видя, тя се усмихна широко.

— Тате!

— Здравей, съкровище. Вече трябва да спиш.
— Чаках те да се прибереш, тате.
— Не бива да ме чакаш. Понякога татко се прибира много късно.
— Защо се прибираш много късно, тате?
— Скъпа, сега не е време за разговори. Ще говорим утре.
— Мама казва, че ловиш лоши хора.
— Така ли? — отговори Шон, като гледаше да не прозвучи като въпрос.
— Тате, какво правят лошите хора?
— Нищо, заради което трябва да се тревожиш — излъга Шон. —
Хайде сега да спиш. Татко е тук. Татко винаги ще е тук.
Погали я по косата. Видя как очите ѝ потрепнаха и се затвориха.
Но дори когато заспа, не можеше да се отдели от нея. Кейт щеше да
разбере.

7.

Преди малкия педал имаше трима други. Вече ви разказах за типа, който приличаше на адвокат и когото пронизах в сърцето. Това означава, че има още двама, за които не съм говорил.

Първата беше младо момиче. На седемнайсет или осемнайсет. Бях паркирал на четирийсетина метра от една клиника за аборти и чаках. Не беше нужно да чакам твърде дълго. Тия заведения въртят добра търговия. Тази клиника беше в, ха-ха, Батърси. Доста далече от мястото, където живея. Ниска модерна сграда от пясъчник. Нали разбирате, много дискретна. Недалеч от улица „Батърси Райз“ и близо до Клапам Комън. През лятото е много приятно. Обаче има прекалено много коли и твърде много мургави емигранти, избягали от бедността, войните и гладната смърт.

Знаех точно какво чакам и в един момент ето ти я и нея. Беше преди няколко седмици и не така топло, както сега. Тя бързаше по тротоара. С вдигната яка, за да се предпази от лекия студ, както и да скрие лицето си. Влезе в клиниката с наведена глава. Ха, какво лице щеше да прави там вътре?

Започнах да я чакам. Минаха няколко часа и ето ти я и нея. Отново забърза по тротоара. Подуших срама ѝ. Вероятно беше католичка. Поне така се надявах.

Скоро я настигнах, следвах я на пет-шест метра, като се стараех да вървя в крак с нея. Тя беше твърде дълбоко в капана на своя собствен малък свят от пъкъл и небе, за да усети присъствието ми. Ако някога се е нуждаела от представа какво става около нея — моментът беше настъпил. Това беше единственото, което можеше да я спаси.

Бях достатъчно близо, за да мога да я разгледам добре. Както вече казах, беше млада. Също така слабичка. Чудесно. Освен това плачеше открито. Чудесно. Беше и сама. Какъв тип младо момиче би дошло тук само? Много просто: такава, което не е казало никому за своя малък проблем. Така че мама и татко още не знаеха. Тя беше най-подходящата.

Всичко, което трябваше да прави, бе да продължи да крачи в посоката, в която се движехме. Вече бях проверил няколко маршрута на изтегляне от клиниката и всички те предлагаха възможности. Но в тази посока имаше прекрасна потайна железопътна линия, която минаваше под мост, скрита от пътя, който минаваше по него. Близко до мястото на Клапамската железопътна катастрофа^[1].

Носех шлифер от „Маркс и Спенсър“ на Оксфорд. Бях го купил преди няколко месеца срещу пари в брой и не го бях обличал. Най-обикновена дреха. Нищо специално. Бях го избрал такъв преднамерено. Също така носех чисто нови обувки с гьонени подметки, а в джоба на шлифера кожени ръкавици. В другия джоб бях напъхал голям чувал за боклук.

Трябваше да направя следващата стъпка точно както трябва, защото иначе всичко щеше да свърши още преди да е започнало. Стигнахме до отвора в парапета над железопътната линия долу. Сложих ръкавиците. Сега трябваше да съм корав и бърз. Ако имаше някой наоколо, това приключваше.

Изтичах зад нея и я ударих с все сили в центъра на гърба. Усетих как гръбнакът ѝ поддава под юмука ми. Чух как въздухът излиза от дробовете ѝ. Не можеше да издаде звук. Рухна на колене.

Сграбчих я изотзад и я задърпах през отвора в парапета. Достатъчно силен съм, но не можех да рискувам да ми одере лицето. Ако ме одраскаше, щях да отрежа пръстите и да ги взема с мен, вместо да направя на полицията подарък моята кожа с моята ДНК.

Пътят надолу към железопътните релси беше точно онова, което ми трябваше. Бях го открил преди време, когато оглеждах за удобни места. Насипът се спускаше стръмно, но не толкова, че да не можеш да слезеш по него. Най-хубавото беше, че под арката на моста имаше бетонна площадка, широка около метър. Земята и прахолякът започваха под нея. Кое то означаваше, че можех да накарам момичето да мине по прахта, оставяйки отпечатъци, докато аз крача по бетона с гладките си подметки и не оставям следи. Щеше да изглежда така, сякаш е изминала последните крачки от нещастния си живот сама.

На половината път надолу тя започна да възстановява дишането си. Не можех да позволя това, затова я ударих в корема. Може би заради аборта. Както и да е, това я изкара от строя.

Завлякох я под моста и я притиснах здраво в него. Вторачих се сурово в очите ѝ. Бяха зелени и красиви. Тя беше ужасена. По начина, когато видиш кошмарите ти да се превръщат в действителност. Реших, че няма да ми причинява неприятности. Заговорих кротко.

— Ако се развикаш или се опиташ да побегнеш, ще ти причиня болка. Разбра ли? — Бях спокоен.

Тя трескаво закима. След това изписука прочувствено:

— Моля, не ме изнасилвайте. Моля. Току-що ме оперираха. Моля. На никого няма да кажа. Моля ви!

— Не бой се, няма — обещах. — Просто стой спокойно. — Чух как железопътните релси започнаха да свирят: влакът се приближаваше. Надникнах иззад ъгъла и го видях как лети към нас. Бях пресметнал времето предварително. Щом минеше покрай съборетината при кръстовището, разполагах с пет секунди, преди да профучи покрай мен.

Хванах момичето с две ръце за дясната ръка. Пет. Четири. Три. Две — и я запратих иззад арката на моста.

Все едно беше изтичала на релсите. Дори прескочи първата, за да не се спъне.

Влакът сигурно ѝ е изглеждал огромен. Видях я как се стяга, преди да я изтрие от лицето на земята. Чудя се какво ли си е мислила, ако изобщо е имала време да мисли.

Не изчаках да видя резултата. Бързо се обърнах и хукнах нагоре по железопътния насип. Бях добре защитен от погледи от прозорците на вагоните. Бях си доставил забавление, но му липсваше всякаква поезия. Насилието беше прекалено механично. Не можах да видя очите ѝ или да чуя последния ѝ дъх, когато влакът изкорми живота от нея. На произведението му липсваше чувство. Нямахше текстура, нито цвят. Следващия път щях да се справя по-добре.

Жалко, че не стигнах до нея преди аборта. Тогава щеше да е много по-добре.

Понякога се чудя за къде ли пътуваше влакът?

Когато потеглих с колата, чух да се приближават първите сирени. След два дни в „Ивнинг Стандарт“ имаше кратка тъжна статия за момиче, което направило аборт и минути по-късно се самоубило, като скочило под влака. Очевидно всички заинтересувани бяха решили, че не е могла да понесе вината. Срама. В джоба ѝ била сметката за аборта.

Последният ред гласеше: „Полицията не издирва никого във връзка с нейната смърт“.

[1] Нещастие, при което през 1988 г. загиват 35 души, а 500 са ранени. — Б.пр. ↑

8.

Събота сутринта

Полицейско управление „Шутърс Хил“

Шон стоеше на третия етаж пред кабинета на главен инспектор Алън Федърстън и го наблюдаваше през стъклото на вратата. Федърстън беше почти метър и деветдесет, с мощно телосложение, червенос. Шон чакаше началството да свърши с телефонния разговор, преди да почука.

Федърстън най-после свърши и му махна да влиза. Шон седна, без да чака покана.

— Как напредваш с битовото насилие? Всичко ясно ли е? — Федърстън имаше малко детективски опит: израстваше в чиновете като акселератче, обаче беше стигнал тавана на възможностите си като главен инспектор, след като не беше успял или не беше поискал да стане от новия вид началници на Лондонската полиция. Беше с малко по-остри ръбове, отколкото трябва: мъничко по-откровен и прекалено подготвен, за да си цапа ръцете. След като бе осъзнал, че повече няма накъде да израсне, се беше прехвърлил в криминалната полиция.

Шон можеше да работи с него. Знаеше, че Федърстън е достатъчно хитър да не се намесва прекалено в начина, по който той провежда разследванията си, и че освен това ще му пази гърба.

— Не е толкова ясно, колкото би ни се искало — отговори Шон. — Вече не съм толкова сигурен, че става дума за домашно насилие. Прекалено много неща сочат в друга посока. Местопроизшествието не съответства на непланирано нападение. Някой е положил много усилия, за да не остави криминалогични доказателства. Изглежда като преднамерено. Подозирам, че жертвата се е опитала да изнудва лицето, което я е убило.

— Доказателства? — попита Федърстън.

— Още не. Повече косвени, отколкото действителни, но имаме един заподозрян наум.

— Ще успееш ли да свършиш с този случай бързо? Да зарадваш висшестоящите?

— Може би — отговори Шон неубедително.

— Жертвата е хомосексуалист — отбеляза Федърстън с необичайна загриженост.

— Да — потвърди Шон.

— Значи трябва да приемем, че някои хора наблюдават разследването и само чакат възможност да ни обвинят, че сме хомофоби. Гледай да не дадем на медиите бухалка, с която да ни удрят.

— Разбирам — увери го Шон, докато се надигаше да си върви.

— Като стана дума за медиите, какво ще кажеш за апел? — попита Федърстън. — Например в някоя от криминалните рубрики по телевизията? Така ще си спестиш търчането и ще оставиш телевизиите да свършат хамалската работа.

— Още не. Трябва ми една седмица без медии. Да не издаваме информация какво се готвим да направим. И да си осигурим малко свобода на действие. Между другото, нямам време да се занимавам с медиите.

— Ако се стигне до това, аз мога да поема работата с тях. Зная, че не си падаш по медиите, но познавам неколцина в този занаят, на които мога да имам доверие.

— Високо оценявам предложението. Ако реша да използвам медиите, ти ще научиш първи. След няколко дни пак ще ти докладвам, а ако излезе нещо, и по-рано.

— Чудесно.

— Още нещо — помоли Шон. — Искам разрешение за двайсет и четири часово наблюдение на нашия главен заподозрян.

— Мъжът, който смяташ, че е бил изнудван от жертвата?

— Да.

— Имаш ли достатъчно доказателства, за да оправдаеш наблюдението?

— Мисля, че да.

— Чудесно. Прати ми данните на човека и причините и ще го разреша.

— Благодаря много — каза Шон, преди да излезе от кабинета. Знаеше, че Федърстън ще намери начин да направи искането му поубедително, отколкото беше в действителност. Обаче ако работата се

размиришеше, щеше ли главният инспектор да си рискува кожата, за да го спаси? Шон се съмняваше. Но пък кой ли би го направил?

Докато караше от Шутърс Хил към Пекам, телефонът му започна да звъни. На екрана не се изписа номер, което само засили любопитството му.

— Да?

— Инспектор Шон Кориган? — Той позна гласа. Беше Хелиър.

— Да, аз съм.

— Инспекторе, ще направя каквото искате. В два следобед ще съм в полицейското управление в Белгрейвия. Очаквам пълна дискретност — И прекъсна връзката.

„Чудесно — помисли Шон. — Избери, което искаш полицейско управление, но утре по това време вече ще разполагам с комплект твои отпечатъци, ДНК и твое заявление. Щом ги получа, ще е само въпрос на време, преди цялата паяжина от лъжи да започне да се разкъсва, преди алибитата да започнат да се рушат и доказателствата да сочат с обвинителен пръст“. Хелиър щеше да се пропука. Рано или късно щеше да рухне. Беше само въпрос на поддържане на натиска. На стягане на менгемето. На изстискване на истината. Беше единствено въпрос на време.

Шон и Донъли седяха в служебния „Форд Мондео“, паркиран на улица „Ейвъри Бридж“ в Белгрейвия. Виждаха идеално входа на полицейското управление, но бяха достатъчно далеч, за да не видят тях. Шон искаше да види Хелиър, докато се приближава, да види как изглежда, преди да се срещнат.

В два без двайсет Хелиър се появи на Бъкингам Палас Роуд. Отлично се вписваше в този богаташки район. Шон фокусира обектива на фотоапарата върху лицето му и натисна копчето. Апаратът с автоматично превъртане заработи, чуваше се само щракането на затвора.

— Малък подарък на проследяващите — подхвърли той на Донъли.

— Впрочем, кога започват? — попита сержантът.

— Веднага щом Федърстън уреди бумагите и даде разрешение.

— По-добре той, отколкото аз — въздъхна Донъли, като се сети за купищата документи, които трябваше да се попълнят, преди да започне действителното наблюдение.

Хелиър изглеждаше уверен. Беше с друг мъж, който носеше куфарче.

— Мамка му, знаех си, че ще доведе адвокат!

— И най-вероятно скъп — отговори Донъли.

Хелиър и адвокатът му влязоха в управлението.

— Да им дадем пет минути — предложи Шон. — За да се поизнервят.

— Съгласен — каза Донъли.

— Някакъв успех с криминалните досиета? — попита Шон.

— Не. Няма нищо нито в досиетата, нито в системата на разузнаването. Изглежда чист.

— Трудно ми е да повярвам.

— Може би си е сменил самоличността — предположи детективът.

— Това не би ме изненадало. Пръстовите му отпечатъци скоро ще решат този въпрос.

— Да тръгваме вече, а?

— Слязоха от колата и тръгнаха към участъка.

Седяха в помещението за разпити. Помещение за разпит на свидетели, а не на заподозрени. Шон и Донъли седяха срещу Хелиър и неговия адвокат, Джон Темпълман, от другата страна на масата.

Темпълман заговори пръв:

— Инспекторе, моят клиент има право да знае защо е бил накаран да дойде днес тук.

Шон отговори с усмивка:

— Казвате го така, сякаш господин Хелиър е заподозрян.

— Усещането е, че се отнасяте с него като със заподозрян. Повикан да дойде в полицейско управление. Разбира се, моят клиент иска да сътрудничи, но правата му трябва да бъдат спазвани. Ако е заподозрян, трябва да му бъде казано.

— Господин Хелиър не е заподозрян — каза Шон. — Тъкмо затова е в стаята за свидетели, а не в стаята за заподозрени. Ако господин Хелиър беше заподозрян, вече щеше да е арестуван.

— Не знам колко много или малко ви е казал господин Хелиър, господин... — Шон погледна визитката, която му беше дал адвокатът, — Темпълман, но от моя първоначален разговор с него знам, че е имал сексуална връзка с младия мъж, който беше открит убит преди няколко дни.

Шон знаеше, че Темпълман не му вярва. Сигурно беше осъзнал, че полицията подозира неговия клиент в убийството на Даниъл Грейдън, и щеше да направи всичко възможно, за да защити Хелиър. Но нямаше да дразни Шон, за да не ускори ареста му.

— Тук не става въпрос за сексуалната ориентация на моя клиент — намеси се адвокатът. — Инспекторе, вече не е незаконно да си гей. — Държеше се преднамерено предизвикателно. Знаеше, че най-добрият начин да защитаваш клиента си, независимо дали е виновен, или не, е да си нападателен срещу разследващите. Да не показваш желание за сътрудничество. Непрекъснато да нападаш.

— Господин Темпълман — отговори Шон, — не ми пука за сексуалната ориентация на господин Хелиър. Онова, за което ме е грижа обаче, е, че един млад човек е бил убит. Господин Хелиър е важен свидетел. Може би най-добрият, с когото разполагам. Искам пълно писмено заявление и криминалогични проби за процеса на елиминиране. Освен това искам и пръстовите му отпечатьци.

— За свидетелско заявление и дума не може да става. За криминалогичните проби сме съгласни. Разбираме нуждата да елиминирате моя клиент от това разследване колкото се може по-бързо.

— Ние не разследваме магазинна кражба, а убийство — намеси се Донъли. — Господин Хелиър ще даде писмено заявление, и то днес. — Гласът му беше съвсем спокоен.

— Моят клиент не е станал свидетел на никакви събития във връзка със смъртта на господин Грейдън. Той не може да предостави никаква полезна информация и затова няма да представи писмено заявление. Смятаме, че то няма да е полезно за полицията, а може да се окаже неудобно и вредно за моя клиент.

— Неудобно? — възкликна Донъли. — Не ми пука колко неудобно може да е. Може би искате да се срещнете с родителите на момчето? И да им обясните как вашият клиент го е повече грижа да не се почувства неловко, отколкото да помогне в намирането на убиеца на тяхното дете.

— Никакво заявление.

Шон разбираше, че Темпълман говори сериозно.

— Ще призова господин Хелиър да свидетелства пред съда, ако е нужно.

— Ако трябва да го направите, направете го.

— Чудесно.

Защо Хелиър не искаше да направи заявление? Шон не вярваше на глупостите за неудобство пред света. Хелиър просто не искаше да каже нещо, което полицията можеше да докаже, че е лъжа. Искаше да си държи устата затворена. Да се скрие зад своя скъп адвокат и говорител.

— Добре, значи без заявление — повтори Шон. — Съгласни ли сте за криминологични проби? — Гледаше Хелиър, но Хелиър мълчеше.

— Вече казах, че сме съгласни с криминологични проби — отговори Темпълман.

— И пръстови отпечатъци. За процеса на елиминация. — Шон зачака отговора. Надяваше се, че го е казал съвсем небрежно, уж между другото.

— Защо са ви пръстовите отпечатъци на моя клиент? — попита Темпълман. — Господин Хелиър ви е казал, че никога не е бил в апартамента на жертвата. Освен ако не намерите отпечатъци по тялото, което смятам за твърде малко вероятно, не виждам защо са ви отпечатъците на моя клиент.

Шон заговори бързо. Всяко забавяне би накарало Темпълман да застане нащрек, и което беше по-важно — и Хелиър.

— Не върху тялото, а върху пари, които намерихме в джоба на убития — излъга той. — Вашият клиент е плащал за секс. Така че освен ако не е използвал кредитна карта, парите може да са били на господин Хелиър. Банкнотите вече са обработени химически и успяхме да открием отпечатъци. Може да не са на клиента ви, но може да са на убиеца.

— Добре — каза Темпълман. — Клиентът ми е готов да предостави комплект пръстови отпечатьци за елиминиране.

Хелиър кимна, че е съгласен да го направи.

— Добре — каза Шон и се обади по телефона. След секунди влезе млад униформен полицай. — Това е полицай Зуков. Той ще ви отведе в лекарския кабинет, където ще ви вземат криминологичните проби. После ще ви вземат и пръстовите отпечатьци. Разбрахте ли?

Хелиър не отговори.

— Паоло, искам пълен комплект — каза Шон на полицай Зуков. — Плюс дланите и отстрани към китката.

Зуков кимна, погледна Хелиър и каза:

— Елате с мен, ако обичате.

Темпълман и Хелиър излязоха със Зуков и Донъли каза:

— Това е малко изсмукано от пръстите, шефе. Не знам да имаме някакви отпечатьци върху банкноти. Може да си имаме проблеми, ако някой разбере, че сме подмамили заподозрян да ни даде отпечатьците си.

Шон не се тревожеше.

— Майната им. Ще му мислим, когато му дойде времето. Точно сега искам отпечатьците му, ако случайно извадим късмет на местопрестъплението.

— Той изглежда прекалено уверен, че никога не е бил в апартамента на Грейдън — припомни му детективът.

— Да. Но ние имаме нужда да е направил една грешка, само една, за да успеем да го вкараме там. И тогава ще го пипна.

— Сигурен си, че е той, така ли?

— Колкото повече го гледам, колкото по-дълго съм до него, толкова по-сигурен съм. Има само едно нещо... — Шон не довърши мисълта си.

— Може би просто искаш да е той? — подхвърли Донъли. — Може би просто не ти харесват хлъзгавият тип и неговият скъп адвокат?

— Не — отговори Шон, без да го поглежда. — Просто чувствам вината му.

9.

След два часа Джеймс Хелиър излезе от полицейското управление в Белгрейвия само леко раздразнен, че е бил задържан по-дълго от нужното. Чувстваше се доволен от себе си и се възнагради с лека усмивка. Надяваше се, че адвокатът му не го е забелязал. Но това нямаше значение. Нямаше нужда да казва на Темпълман. Нямаше нужда да казва на никого.

Полицията вече разполагаше с проби от неговото тяло. Полицаят се беше погрижил лекарят да действа изчерпателно. Всички проби за процеса на елиминиране. Всичките дадени доброволно. Кръв, слюнка, сперма, различни видове косми. Полицаят беше със странно име — Паоло Зуков. Хелиър се изкушаваше да го попита дали е повече бял, англосаксонец и протестант, отколкото славянин, или обратното. Беше успял да се сдържи.

С Темпълман си стиснаха ръцете и се разделиха. На Темпълман очевидно не му беше минало през главата нещо друго, освен че Хелиър е невинен човек, въввлечен в нечия объркана история. Бог да благослови адвокатите. В юридическите факултети ги напомнимаха с шибано високо самомнение. Всички си мислеха, че са в роман на Джон Гришам и защитават невинните от техните потисници. Бог да благослови глупаците.

Бяха взели и пръстовите му отпечатащи. Знаеше, че Кориган лъже за някакви намерени отпечатащи върху пари, които били у жертвата, макар че адвокатът му не се беше усетил. Беше жалко, че трябваше да го направи, но го беше предвидил. Нямаше да създаде проблеми. Не биваше да е проблем. И не беше.

Шон и Донъли гледаха как Хелиър си тръгва, също както го бяха гледали да пристига. Гледаха как си стискат ръцете с Темпълман и се разделят. Хелиър се обърна и погледна през рамо към тях, после си продължи по пътя.

— Мисли, че го следим — каза Донъли.

— Не, не го следим — отговори Шон. — Току-що получих съобщение от Федърстън — денонощното наблюдение започва от утре. Кажете сега за другите, с които жертвата е правила секс. Говорихме ли вече с всички?

— Да. Те сами се обадиха. Не може да се каже, че им е приятно да признаят, че са плащали за секс, но и не се срамуват кой знае колко.

— Не колкото Хелиър — по-скоро отбеляза Шон, отколкото попита.

— Да. Изглеждат откровени. Предоставиха заявления, отпечатъци и проби. Нямахме никакви проблеми. Нито един от хората, които говориха с тях, не е усетил нищо нередно. Така или иначе ще ги прекараме през компютърната система, но никой от тях не изглежда интересен.

— Нещо за гадже? — задълба Шон. — Независимо какво мисля за Хелиър, трябва да взема под внимание и тази възможност.

— Според неговите приятели не е имал гадже. Нито сега, нито в недалечното минало.

— А по-далеч в миналото? Някой отхвърлен, който да е точил ножа?

— Очевидно няма. Излиза, че Даниъл е бил много по-внимателен в личния си живот, отколкото в професионалния.

— Нещо друго?

— Позволих си да изпратя до останалите полицейски сили в страната циркуляр, в който питам дали са попадали на убийства, подобни на нашето.

— И?

— Нищо. Нашият малък филм на ужасите, изглежда, е единствен по рода си.

— Значи — каза Шон — Хелиър продължава да е нашият главен заподозрян, докато не каже нещо друго. Сега къде отиваш?

— При Паоло. Да се уверя, че всичко е минало както трябва.

— Не се тревожи за Паоло. Той си знае работата. — Шон имаше доверие на Паоло. Имаше доверие на целия екип.

— Няма значение. Ако не проверя, нощес няма да мога да мигна. Шон не беше свикнал да вижда помощника си толкова загрижен.

— Добре, провери. Ще те изчакам. И го попитай иска ли да го закараме.

Полицай Зуков чакаше детектив Донъли в сутеренната тоалетна на полицейското управление. Изпита облекчение, когато го видя да влиза. Донъли застана пред голямото огледало и започна да оправя прошарената си коса с пръсти.

— Сами сме. Всичко е наред — успокой го Зуков.

— Тогава защо шепнеш, по дяволите?

Зуков заговори нормално:

— Не знам. Може би просто не съм свикнал да говоря с непознати в мъжката тоалетна.

— Надявам се, че не го правиш, младежо — ухили се детективът, но лицето му веднага отново стана сериозно. — Взе ли онова, което исках?

Зуков се усмихна, бръкна в джоба си и извади малък найлонов плик за доказателства. Донъли го взе, отвори метална табакера и внимателно сложи вътре пликчето, като внимаваше да не прегъне съдържанието му. Щракна капака, пъкна табакерата в джоба на блейзъра си и я потупа.

— За всеки случай. Човек никога не знае кога ще има нужда от малко помощ. — Обърна се към Зуков. — Остави нещата в лабораторията, след това изпрати пръстовите отпечатъци в Скотланд Ярд. Шефът иска веднага да се сравнят с тези в архива, така че не приемай отказ. Разбра ли?

— Няма проблеми. А ти какво ще правиш?

Донъли го изгледа отвисоко.

— Не че ти влиза в работата, но смятам да се върна в службата с шефа, за да се опитам да науча какво му се върти в главата.

— Проблеми? — полюбопитства полицаят.

— Още не съм сигурен — отговори Донъли. — Обаче определено имам усещането, че не ми казва всичко, което знае.

В пет следобед Шон седеше на бюрото си и ореше през имейли и различни документи, без да обръща внимание на разговорите и звъна

на телефоните в общото помещение. Полицай Брус почука на вратата.

— Шефе, на телефона. За отпечатъците.

Шон излезе и взе слушалката.

— Инспектор Кориган. За резултатите.

— Още нямаме — каза нечий глас. — По случая работи специалистът по идентификация Колинс. Ще започне да провежда сравнения с данните от местопроизшествието и различните отпечатъци за елиминиране, които сте ни изпратили. Ако извадите късмет, резултат ще има в понеделник или вторник.

— Това е разследване на убийство — възрази Шон. — Трябват ми веднага.

— Съжалявам — отговори анонимният глас, — но ще са готови в понеделник или вторник — това е възможно най-ранният срок. Вижте, затрупани сме с работа. От Групата за борба с тероризма току-що ни стовариха спешна задача. Заповядаха ни да я обработим приоритетно. Съжалявам.

Шон въздъхна. Това беше неизбежният знак на съвременето.

— Окей, благодаря. Нека се свърже пряко с мен за резултатите. И още нещо — продължи бързо, преди другият да е затворил. — Можете ли да проверите дали има отпечатъци от осъждане на един тип?

— Разбира се — съгласи се анонимният глас. — Как се казва?

Шон не беше забелязал, че Донъли се е промъкнал съвсем близо до него.

— Джеймс Хелиър. Трябва ли ви датата на раждане?

— Не, името стига. Изчакайте минутка. — Шон зачака. Двете или три минути, които изминаха, му се сториха цяла вечност. Най-накрая гласът заговори отново: — Не. Няма отпечатъци на това име.

Шон нямаше с какво да запълни празнотата на разочарованието.

— Благодаря — каза и затвори.

— Интересна насока на разследването — подхвърли Донъли.

— Какво искаш да кажеш?

— Да питаш за пръстови отпечатъци на Хелиър в архива, след като знаем, че не е осъждан. Нали проверих!

— Реших да проверя пак просто за всеки случай — обясни Шон. — Може някой от съда да не е изпратил присъдата му или да не е качена в Националната полицейска база данни. Заслужаваше си да опитам.

— Да де, с два презерватива е по-сигурно. Поне извади ли късмет?

— Не. — Шон поклати глава. — Хелиър е чист.

Хелиър се беше втренчил в порнографските снимки на екрана на компютъра. Жена му подаде глава през вратата на кабинета, без да почука. Но той не се притесни, защото знаеше, че няма да влезе, без да попита. Тя знаеше кога да го остави сам и това беше част от ролята ѝ на съвършената съпруга, която беше добре платена. Тя харесваше живота си. Хелиър вдигна поглед, без да смени картинките на екрана.

— Скъпи, добре ли си? — попита жена му.

— Добре съм, мила. Трябва да наваксам малко работа. Няма да се бавя. Обещавам. — И ѝ се усмихна очарователно.

— Твърде много работиш. Вече е почти десет.

— Върви да си лягаш. Добре съм.

— Скъпи, не стой до късно.

— Няма.

Жена му му прати въздушна целувка и си тръгна.

Трябваше да крие истината от нея. Не можеше да ѝ позволи да разбере, че полицията го е погнала. Време беше да проведе един телефонен разговор.

Плъзна ръка под писалището, отлепи безцветната лепенка от долната страна на плота, огледа двата ключа, залепени за нея, взе единия и тръгна към вградените шкафове. Ослуша се за шум пред вратата, преди да отвори една врата и да коленичи на пода. Дръпна килима и се видя подов сейф, вграден в бетонните основи на къщата. Хелиър го отключи и извади от него малък адресник. Заклучи сейфа, затвори вратата на шкафа и се върна на бюрото. Намери номера, който търсеше, и го набра. След няколко позвънявания някой вдигна и сънено попита:

— Ало? Ало? Кой е?

— Аз съм.

Мълчание. След това гласът заговори настойчиво:

— Моля те, кажи ми, че се обаждаш от уличен телефон!

Хелиър долови страха в гласа.

— Не се тревожи за това. Имаме да обсъдим по-важни неща.

— Какви?

— Сигурен ли си, че се погрижи за всичко? Няма да ме излъжеш, нали?

— Господи! Защо питаш? Погрижих се, разбира се. Нали ти казах. Защо с тази паника? Да не си прецакал нещо?

— Не. Но твоите приятели ми създават неприятности. Важно е да знам, че си свършил онова, за което ти беше платено.

Гласът мълчеше. Хелиър му даде време да си помисли. След няколко секунди гласът се чу отново, нервен, почти шепот.

— Божичко, да не са те свързали с Корсаков, а? — Споменаването на това име накара Хелиър да се облегне в удобния стол и да се усмихне, сякаш се е сетил за хубав детски спомен. Стефан Корсаков. Име, което отдавна не беше чувал. — Да не би полицията да те е свързала с Корсаков? — настоя нетърпеливо гласът.

— Не — отговори Хелиър все така спокоен и усмихнат. — Още преди много време се оправих с него завинаги. Не помниш ли? А би трябвало. В края на краищата ти ми помогна да го погребем.

В отговор гласът му се озъби.

— Ако си се прецакал, сам си. Няма да ти помогна пак.

Хелиър трябваше да му напомни.

— Ако ме гепят, ще се погрижа да дойдеш с мен. Не го забравяй. — И прекъсна връзката преди гласът да успее да му отговори.

Гласът беше звучал достатъчно откровено. Времето щеше да покаже дали е казал истината. В името и на двамата Хелиър се надяваше да е така.

10.

Неделя сутрин

Шон дойде на работа малко преди осем. Сали веднага се втурна към него.

— Шефе!

— Какво има, Сали?

— Главен инспектор Федърстън е тук. Търси те.

— Ох! Само това ми трябваше! Благодаря за предупреждението.

Влезе в кабинета си и още преди да седне, Федърстън цъфна на вратата.

— Добро утро, шефе. Не си ли на черква? — попита Шон и му посочи един от столовете за посетители.

Федърстън седна, изпъшка и изсумтя:

— Слава богу, не съм ходил на черква, откакто втората ми жена ме напусна. Как върви разследването? Някакъв напредък за мене?

— Все още чакаме криминалогичните данни и отпечатъците.

— Други линии на разследване? Свидетелите?

— Разговоряхме с някои свидетели от клуба. Повечето дадоха проби за елиминиране. Засега нищо особено. Съсредоточаваме се върху хората, които са правили секс с него, и върху Джеймс Хелиър. Засега той изглежда най-вероятният извършител.

— Хелиър? Човекът, когото според теб момчето е изнудвало?

— Да.

— Някакви солидни доказателства? Можеш ли да докажеш изнудването?

— Не. Хелиър е умен. Добре е заличил следите си.

— А жертвата? — попита Федърстън. — Ако можеш да докажеш, че младежът се с опитвал да изнуди Хелиър, наполовина си спечелил. Някакви изнудвачески писма?

— Няма писма. Техниците взеха компютъра на момчето, но ще мине време, докато възстановят имейлите.

— Шон, вече няколко дни работим по този случай. Ще е добре да се появи нещо по-осезаемо. Може би вече е време да включим медиите.

На Шон не му се искаше, но каза:

— Може би. Ще накарам някой от моите да се заеме с това. Ще приготвим нещо за вестниците и ще се опитам да получа малко време в „Криминална хроника“. Ще се подготвим до ден-два. Ще поемеш ли телевизията за нас? — Надяваше се да е спечелил малко време.

— Все още те е страх от камерите, а? — усмихна се Федърстън.
— Искаш ли моята секретарка да уреди всичко?

— Няма нужда. Аз ще го уредя и ще ти съобщя, когато хората от телевизията те поканят.

Федърстън стана.

— Чудесно. Звънни на секретарката ми, кажи времето и мястото и ще отида. Преди това можеш да ми направиш един пълен брифинг.

— Няма проблеми.

— Е, аз ще тръгна за Скотланд Ярд. Комисарите са свикали извънредна среща. В неделя — представяш ли си?

— Намирисва на неприятности — подхвърли Шон.

— Тъпаците от Териториалната група за извънредни случаи са пребили някакъв студент по време на последния поход срещу увеличаване на семестриалните такси. Оказа се, че родителите на малкия имат яки връзки и затова сега на всички ще раздадат балони вместо палки. Чекиджии. — Федърстън въздъхна и излезе.

На вратата веднага цъфна Сали.

— Някакви проблеми?

— Не, още не — отвърна Шон.

Донъли ядеше сандвича си с наденички, най-добрата неделна закуска, за която можеше да мечтае при създадите се обстоятелства. Стоеше до малката дървена будка в средата на Блекхийт, откъдето си беше купил сандвича. Мястото беше известно, посещаваха го стотици гладни шофьори на таксите и полицаи, които търсеха местенце, където могат да хапнат и да си поговорят, без някой да ги подслушва.

Едно тъмносино „Мондео“ спря от другата страна на улицата и от него слязоха детективи Джими Досън и Радж Самра. От пръв поглед

личеше, че са полицаи.

Досън и Самра работеха в двете други групи за тежки престъпления в южната част на Лондон и заемаха същата длъжност като Донъли в своите екипи. Редовните срещи им позволяваха да поддържат връзка и подхранваха чувството им, че тъкмо те са хората, които в действителност ръководят полицията и всичко, което се случва в нея.

Донъли се усмихна, лапна последната хапка от сандвича, изчака двамата да пресекат улицата и каза:

— За бога, Радж, ти си единственият индиец в лондонската полиция, който прилича повече на ченге от Джими.

— На мен ми харесва да приличам на ченге. Може и ти да се пробваш, вместо да приличаш на торба с лайна.

Размяната на обиди беше нещо обичайно. Джими също се включи.

— Дейв, какво правиш тук в неделя сутрин? Пак ли го вадиш да го показваш на момиченцата? Ако не е това, подозирам, че ще искаш услуга.

— Джими, Джими... — Донъли се направи на обиден. — Нима най-добрите сандвичи с наденички в града не са достатъчно добра причина да съм тук? — Досън не отговори. — А ти, Радж? И ти ли мислиш, че ще искам услуга? Аз, Дейвид Донъли?

— Да. Но аз не ям свинско, така че по-добре да е някакъв друг сандвич.

— Не знаех, че си мюсюлманин.

— Не съм. Аз съм сикх — обясни Самра.

— Трябва да носиш тюрбан. Ако носеше, досега щеше да си станал шеф — разсмя се изкуствено Донъли.

— Аз сам съм си шеф.

Донъли се разсмя още по-изкуствено, после стана сериозен.

— Окей, господа, предполагам, че имате представа по какъв случай работи нашият екип. Искам да знам, ако се появи нещо подобно. Който екип се натъкне на него пръв — искам веднага да бъде уведомен. И веднага да бъде извикан на местопрестъплението. Разбрано?

— Ако изглежда свързано, така или иначе ще го прехвърлят на вашия екип. Защо е това бързане? — каза Досън.

— Не — озъби се Донъли. — Не казах, че искам *моят екип* да бъде уведомен веднага. Казах, че искам *аз* да бъда уведомен веднага. Искам да бъда повикан на мястото преди някой друг да бъде уведомен. Много е важно да разберете това. Да бъда повикан преди всички останали. Включително инспектор Кориган.

Наблюдаваше ги как се спогледаха. Бяха готови да помогнат, но не и ако това означаваше съзнателно да се оставят да бъдат въввлечени в опасно положение. Опасно за техните кариери. Разбираше притесненията им.

— Момчета, не гледайте толкова тревожно. — Опита се да го каже небрежно. — Просто трябва да хвърля око на всяко подобно местопрестъпление. Да усетя излъчването на непипнатото място. Нали разбирате, преди да пристигне циркът и да прогони това излъчване. Това е всичко. Честна дума.

— Аз пък чух, че случаят ви се обръща в изнудване — каза Досън.

— Знам как мисли Кориган — каза Донъли. — Смята, че в главния ни заподозрян се крие нещо повече, но не ми казва какво. Забравете елемента на изнудване. Ако попаднете на нещо по-гадно от обичайното, искам да науча веднага.

— Окей — каза Самра: — Ще се погрижа да ти се обадят веднага, ако попаднем на нещо необичайно.

— Чудесно, но не раздувайте. Кажете на екипите си да ви звъннат, а след това вие ми се обадете. Нека си остане между нас тримата.

— Щом искаш да ми облекчиш работата, нямам нищо против — каза Досън. — Но ако някой попита, никога не сме водили този разговор.

Донъли разпери ръце, за да покаже добрите си намерения.

— Ама разбира се. Няма нищо нечестно. Просто се опитвам да разреша едно убийство.

„Ти само направи каквото ти казах, Радж. Само го направи“, помисли си.

Шон излезе от кабинета си в общото помещение, където се беше събрал екипът му. Не беше в настроение да остави хората си да се

съсредоточат по естествен път. Време беше да ги сръчка.

— Не разполагаме с цял ден. Колкото по-бързо млъкнете и ме изслушате, толкова по-бързо можем да се заемем с работата. — Помещението потъна в тишина. — Досега имаме само един приличен заподозрян — продължи Шон. — Джеймс Хелиър. Моето най-добро предположение все още е, че жертвата се е опитала да го изнудва. Други мотиви не изскочиха, а ние говорихме с всички негови приятели и със семейството. И последната вероятност, че това може да е било битово престъпление, се изпари. Жертвата не е имала връзка — нито сериозна, нито друга.

— Може би трябва да помислим за нападение на непознат? — подхвърли Донъли. — Случайно убийство.

— По вратата няма следи от влизане с взлом — припомни му Шон.

— Може би убиецът се е представил като клиент? — предположи сержантът. — И е успял е да го убеди да го пусне в жилището.

Шон започна да подозира, че Донъли знае, че неговата теория за изнудването е чисто и просто заблуда. Заблуда, която му печелеше време за мислене. Време да се постави на мястото на убиеца.

— От онова, което ни казаха за жертвата, излиза, че е бил прекалено предпазлив, за да направи такова нещо. — Опитваше се да отклони Донъли от тази възможност за още малко време, докато успее да подреди нещата в собствената си глава.

— Обаче това все пак е възможност — настоя помощникът му.

Трябваше да даде нещо на Дейв, така че се съгласи:

— Възможно е.

— Ако е възможно, тогава ние какво правим по въпроса? — попита Сали.

— Вече пуснахме меморандум в национален мащаб, предназначен само за полицията. Искаме проверка за подобни случаи — припомни им Шон.

— Може би трябва да се върнем много по-назад? — предложи Сали.

— Вече поисках от Общия архив да ми изпратят няколко папки със стари случаи. — Шон усети недоволството на Донъли. — Поискан им всичко за уязвими жертви, срещу които е използвано прекомерно насилие през последните пет години. Но не се въодушевявайте

прекалено — правим тези проверки, защото са предвидени по протокол, а не защото мисля, че си имаме работа с луд.

— Досиетата сигурно ще са много — каза му Донъли. — Ще имаш нужда от помощ, за да ги прегледаш.

— Не — отсече инспекторът. — Трябва да ги прегледам лично.

— А какво ще кажете за Индекса на методите? — попита Сали. — Те може да имат нещо, което липсва в Централния архив. Нещо по-старо или случай, който изобщо не е стигнал до съда?

— Добре — кимна Шон. — Заеми се с това. Вземи и хора, ако решиш, че ти трябва помощ.

— А Хелиър? — попита Донъли. — Какво правим с Хелиър?

— Наблюдението му е започнало тази сутрин — отвърна Шон. — Ти ще го ръководиш. — Донъли кимна; имаше все по-силното усещане, че Шон държи да го махне от пътя си. Шефът му леко повиши тон: — Всички: не се разсейвайте. Хелиър все още е нашият главен заподозрян, а изнудването — основен мотив. Ще проверим и други възможности, защото сме длъжни, но не искам никога да хукне по погрешна следа, докато имаме реален заподозрян. Всички си имаме работа, така че да почваме.

С това срещата свърши.

Донъли последва Шон в кабинета.

— Ще ми кажеш ли какво в действителност ти се върти из главата?

— Дейв, хайде да не драматизираме нещата.

— Откога знаеш, че не е защото Хелиър е бил изнудван?

Шон затвори вратата и каза:

— Не знам такова нещо.

— Стига, шефе — възкликна детективът. — Хайде да не се будалкаме. Ако си поискал стари случаи от Общия архив, значи търсиш нещо друго.

Шон въздъхна. Вече не виждаше никакъв смисъл да крие нещо от Донъли.

— Прав си. Хелиър не е бил изнудван, но той е нашият човек. Разбрах го, когато се срещнахме за втори път.

— Защо мислиш така?

— Грейдън не би се опитал да го изнудва. От всичко, което научихме за него, той е бил прекалено пасивен, за да опита изнудване.

Да не говорим да изнудва човек като Хелиър. Той е прекалено заплашителен, твърде страховит.

— Тогава защо остави екипа да работи по теорията за изнудване?

— Трябва ми време да помисля. Щом сваля картите, нещата ще се усложнят. А не мога да мисля ясно, когато около мен цари суматоха.

— Тоест, ако съм те разбрал правилно, не смяташ, че Хелиър е бил изнудван, но мислиш, че е убил Грейдън.

— Точно така.

— И защо?

— Защото не вярвам в съвпадения. Хелиър е убиец. Това просто е в природата му. Бих ти обяснил защо съм толкова сигурен, ако смятах, че ще разбереш. — Шон се постара да не го каже снизходително. — И сега някой, който е бил свързан с Хелиър, е мъртъв. Хелиър е много рядка порода. Ако съм прав за него, мотивът му да убива, е самото убиване. Вероятността Грейдън да е попаднал на двама подобни типове е пренебрежимо малка.

Донъли се тръшна на един от столовете и каза раздражено:

— По дяволите, шефе, това е малко несвързано. Няма да издържи в съда.

— Съгласен. Но има и друг начин да пипнем Хелиър. Той няма притеснения за този случай. Когато говоря с него за убийството, не мога да почувствам нищо. Няма паника, загриженост, съмнения — нищо. Той е абсолютно сигурен, че се е измъкнал. Говоренето за случая Грейдън го държи в неговата зона на уют. Самоуверен е. Което значи, че ни е оставил много малко, ако изобщо е останало нещо.

— Но? — попита Донъли.

— Но на моменти усещам безпокойството му.

— За какво?

— За нещо друго. Нещо, които би могло да го издаде. — Шон също седна. — Нещо в миналото му. Друго убийство.

— Смяташ, че е убивал и преди?

— Ако е от вида животно, за каквото го мисля, има много голяма вероятност да го е правил. Да се надяваме, че когато прочета старите случаи от Общата регистратура, ще изскочи нещо.

— Осъзнаваш ли какво говориш? — предупреди го Донъли. — Знаеш ли на какво ще сложиш начало?

— Разбира се, че знам. Затова всичко казано дотук трябва да си остане между нас. Засега. Ще информирам Сали при първа възможност.

— Бог да пази, ако големците разберат, че размишляваш за сериен убиец. Тук ще стане лудница от висши офицери, които искат да ги дават по телевизията.

— Значи е по-добре да не разбират.

— Правилно — съгласи се Донъли. — Но има едно нещо, в което не виждам смисъл.

— Да? — окуражи го Шон.

— Защо Хелиър ще убива Грейдън, като знае, че можем да го свържем с него? Защо ще ни насочва към себе си? Да не би да се опитва да си играе игрички с нас? Или е от онези болни шибаняци, които искат да бъдат хванати?

— Не. — Шон поклати глава. — Хелиър изобщо не иска да бъде хващан. Повярвай ми. В Хелиър няма нищо саморазрушително.

— Тогава защо?

— Защото е искал, или защото е *трябвало* да го направи.

— Как така?

— Не знам — призна Шон. — Просто не знам. Премислям го отново и отново, но всеки път, когато си мисля, че съм близо до отговора, всичко се размива. Има нещо, което пропускам. Божичко, толкова е близо, че мога да го докосна, но все ми се изплъзва.

— Скоро ще разберем — успокой го Донъли.

— Честно казано, с Хелиър не съм толкова сигурен. — Съмнението беше нещо необичайно за Шон. — Затова тръгваме по стъпките на неговото минало. Да разкрием по-раншните му престъпления. Там той е уязвим. Сигурен съм.

— Ако изобщо е извършвал престъпления по-рано.

— Извършвал е — настоя Шон. — В това не може да има съмнение. Всичко, което ми трябва да знам, е кой, къде и кога. И защо, мамка му, отпечатъците му не са в базата.

Сали влезе в Ню Скотланд Ярд — огромна стъклена сграда веднага зад ъгъла на Парламент Скуеър. Стандартните търсения в базите на криминалното разузнаване и на присъдите не бяха дали

резултат. Беше време да опита нещо различно, така че беше дошла да се възползва от Индекса на методите. В него се съхраняваха данни за сериозни престъпления с насилие, както и за необичайни престъпления. Ако престъпникът използва странен метод повече от един път, тук беше възможно да се определи самоличността му.

Сали влезе в офиса на Индекс на методите и огледа малката бежова стая. Дървените бюра се притискаха едно в друго. Стари компютри се трупаха по ъглите. Големи плакати, в които се обясняваше какво може да направи отделът за вас, красяха стените. Всичко тук изглеждаше старо. Двамата души в помещението изглеждаха изненадани, че имат посетител. Единият, слаб мъж на средна възраст и с очила на носа, нервно затвори досието, по което работеше нещо, и колебливо се обърна към Сали.

— Да, кажете?

Личеше си, че нямат много посетители.

— Детектив Сали Джоунс от Група за тежки престъпления „Юг“.
— Сали протегна ръка; надяваше се, че споменаването на групата ще предизвика известен интерес. Нервният човек изглеждаше объркан. — Отдел убийства. ГТП е отдел убийства.

— О — възкликна мъжът. — Значи сега се наричате така? Непрекъснато сменят наименованията на отделите — просто не мога да ги следя. — Стисна ръката на Сали и се усмихна. — Аз съм детектив Харви Уилямс. Всички ме наричат Харв. Преди няколко години ме сложиха начело на този малък екип. Честно казано, мисля, че след това ни забравиха. — Посочи колегата си, млад мъж с дълга коса, който ровеше в огромен куп папки. — Това е Дъг. Той е цивилен. Останалата част от екипа днес почива. Всъщност единствената причина днес тук да има хора е, че качваме хартиения архив на сървър. Нямаме често възможност за извънредна работа, така че щом предлагат...

Значи това беше отговорът на Лондонската полиция на създадения от ФБР отдел „Поведенческа наука“. Застаряващ детектив, за когото светът е забравил, и шепа неквалифицирани цивилни служители. Може би беше направила грешка, като бе дошла тук, но от друга страна, какво можеше да загуби, освен следобеда си?

Детектив Уилямс попита:

— Детектив Джоунс, как можем да ти помогнем?

— Интересуват ме всички профили на убийци, които отговарят на нашия случай.

Уилямс прехапа устна.

— Съжалявам, но тук не се занимаваме с профили. Разполагаме с методи на престъплението, използвани от хората. Не с профили на извършителите.

Сали разбираше разликата. Профилът се отнасяше за психологически профил на извършителя и беше техника, която рядко се използваше от Лондонската полиция. Въпреки че психологическите профили бяха много нашумели в книгите и филмите, истината бе, че имат много ограничена стойност. Свързането на методите с престъпниците даваше много по-добри резултати.

— Съжалявам, грешка на езика.

— Няма нужда да се извиняваш — отговори весело Уилямс. — Сядай, където си избереш. Тук в отдела нямаме дребни империалисти. Разкажи ми какво търсиш. Не пропускай нито една подробност. Дяволът винаги се крие в подробностите. Абсолютно винаги в тях.

Лондон още вдигаше пара. Шон не можеше да си спомни друго подобно лято. Никакъв дъжд. Никакъв вятър. Никакво облекчение. Направо адско време.

Мобилният му телефон започна да звъни. Той продължи да кара и отговори:

— Инспектор Кориган.

— Здравсти, шефе. — Беше Донъли. — Искам само да ти кажа, че съм с екипа за наблюдение. За да се погрижа да не следят цяла седмица някой друг.

— Добре. Някакво раздвижване на Хелиър?

— Не — отговори Донъли. — Все още си е вкъщи. Още не е излизал. Веднъж погледна през прозореца, но не мисля, че проверяваше за нас.

— Идвам да се присъединя към вас — отговори Шон. — Когато стигна в района, ще ви се обадя. Ако се раздвижи, звъни ми. — И затвори.

Донъли се обърна към Паоло Зуков и той попита:

— Какво, някакви проблеми ли?

— Не, но внимавай. Шефът идва насам.

— Защо мислиш, че Индекс на методите може да ти помогне в разследването на вашето убийство? — попита детектив Уилямс. — Необикновено ли е?

— Малко необичайно — отговори тя. — Жертвата е намушкана твърде много пъти, след като вече е била полумъртва от удар по главата. Оръдието на престъплението е шило за лед или някакъв вид кинжал. По-важното е, че жертвата е хомосексуалист. И почти сигурно мъжка проститутка. Не ме интересува човек с хомофобско поведение по принцип. По-скоро ме интересува нещо по-тежко. Истински нападения с насилие. Може би сексуални нападения или нападения със сексуален подтекст. Нещо подобно. Можеш ли да ми помогнеш?

— Можем да поразработим по темата. А що се отнася до пиянски побоища над педали, ние така или иначе не бихме го включили в нашия архив. Не е достатъчно забележително.

Детектив Уилямс отиде до голямата сива кантонерка в ъгъла и докато прехвърляше досиетата вътре, продължи да говори:

— Някои от нашите досиета са отпреди петдесет години. Предпочитани методи на терористи, професионални убийци — такъв тип данни. Обаче повечето все пак се отнасят за сексуални престъпници, педофили и така нататък. Хора, които най-вероятно отново ще извършат престъпление. Нямаме много убийци. Повечето са тъпи — еднократни прояви на мрачна глупост. Обаче ти сигурно знаеш това не по-зле от мен.

Сали изпита облекчение. Не държеше да прекара цял ден в малък офис в четене на древни досиета.

— Имаме само стотина от тези, които те интересуват — добави Уилямс и се ухили, а Сали потръпна. — Няма да отнеме много време, ако ги прегледаме заедно.

Извади колкото папки можа и ги понесе към бюрото.

— Тези са интересните убийства на хомосексуални от последното десетилетие. За съжаление повечето от нашите досиета още не са качени на сървъра, така че, докато ти преглеждаш тази малка купчинка, аз ще проверя вече качените. — Детективът започна да си подсвирва, докато набираше нещо на клавиатурата.

Сали си свали якето, отвори първата папка и започна да чете.

Хелиър знаеше, че са тук. Усещаше присъствието им. От кабинета си не можеше да ги види, но това нямаше значение. Бяха дошли. Бяха добри. Умели. Търпеливи. Запита се колко ли души участват в екипа за проследяване. Наричаха офицерите на мотоциклети „солисти“. Трогателен полицейски жаргон. Въпреки това той имаше проблем. Всичко щеше да стане трудно, ако тези нещастници го следваха навсякъде. Без съмнение това беше работа на инспектор Кориган. Боже, колко досаден шибаняк! Как по най-добрия начин да се справи с инспектор Кориган?

Време беше да проведе още един телефонен разговор. Може би щеше да излезе да потича малко по-късно, да лъкатуши из неделната тълпа по Ъпър стрийт, преди да се качи на няколко автобуса и на метрото, за да се посмее на полицията, която се опитва да го следва и накрая се проваля. Каза на полицаите, които не можеше да види:

— Шибаняци, надявам се, че сте се приготвили за един дълъг ден. Трябва да си подобрите играта, ако искате да спечелите купата.

Сали прочете внимателно първите десет досиета. Беше ясно защо тези убийства са определени за достатъчно неповторими, за да попаднат в прословутия Индекс на методите. Някои бяха почти смешни, други просто странни, но повечето бяха само ужасяващи.

Замисли се за жертвите на тези потресаващи престъпления. Дали са имали представа какво ще им се случи? Дали са били уплашени, объркани или дори ядосани, когато са разбрали, че смъртта е надвиснала над тях? И защо са били избрани? Заради начина, по който са ходели, изглеждали или говорили? Или е било чисто и просто лош късмет? На погрешното място в неподходящо време? Вероятно от всичко по малко.

Четеше вече от три часа. На няколко пъти нещо привличаше вниманието ѝ, обаче всеки път тя отново се отпускате, след като откриваше подробности, които не съответстваха на онова, което търсеше. В един момент гласът на детектив Уилямс наруши тишината:

— Детектив Джоунс?

— Да?

— Елате да видите това. Мисля, че намерих нещо.

Шон се беше присъединил към Донъли и Зуков и сега тримата седяха неподвижно, в мондеото. Шон беше отзад; беше се вторачил през прозореца, преоценяваше доказателствата и търсеше нещо, което може да е пропуснал.

Радиостанцията изпука и се чу глас:

— Обектът все още неподвижен в синьо.

— Лима две, прекъсване за по нужда.

— Прието, Лима две.

— Лима три ще поеме.

— Лима три поема.

Донъли се обади:

— Искрено се надявам, когато Хелиър излезе, да спрат да говорят на този техен език, от който не се разбира нищо.

Мобилният телефон на Шон звънна и той вдигна.

— Инспектор Кориган.

— Шефе? Сали се обажда.

Шон усети вълнението в гласа ѝ.

— Май имаш нещо за мен, така ли?

— Мисля, че да.

Шон си погледна часовника. Вече беше почти един. Беше се надявал да прекара по-голямата част от деня в следене на Хелиър — да го наблюдава, сякаш колкото по-дълго е близо до него, толкова повече би могъл да мисли като него.

— Може ли да изчака до утре?

— Би могло — отговори Сали.

Обаче това не беше хубаво и той го знаеше. Ако не научеше какво е намерила, цял ден нямаше да се успокои.

— Можеш ли да ми го пуснеш по телефона?

— Съжалявам, шефе, но шофирам. Освен това е досие. Старо. Смятам, че трябва да го видиш.

— Добре — отговори той. — С Дейв ще се срещнем с теб в Пекам след четирийсетина минути.

— Ще ви чакам.

— Някакво развитие? — полюбопитства Донъли.

— Може би — отговори Шон. — Трябва да се върнем в службата и да се видим със Сали. Момчетата от проследяването могат да се справят и сами.

Колата им се отдели от бордюра и се вля в натовареното движение.

Шон се облегна на касата на прозореца. Сали седеше на стола от стандартното оборудване на полицейското управление — дървен и разхлопан. Донъли също стоеше прав.

Сали — беше сложила папката с документи в скута си — приличаше на учителка, която се готви да започне урока си.

— Днес сутринта рових в досиетата на Индекс на методите. Вкарахме подробностите от нашето убийство в системата, за да потърсим подобни престъпления или методи. Накрая машината изплю ето това.

Отвори папката и измъкна криминално досие.

— Това е досието на някой си Стефан Корсаков. — Подаде ксерокопието на Шон и той бързо го прегледа, включително присъдите. После попита:

— Защо? Този Корсаков е получил само две присъди за измама. При това преди почти десет години. — Шон беше озадачен. Поклати глава и даде ксерокопието на Донъли.

Сали продължи:

— Да, две присъди, но Индексът на методите не е само за присъди. Ето. — Тя извади от папката дебел куп листа. — Това е досието му. През 1996 година Стефан Корсаков е обвинен за изнасилването на седемнайсетгодишно момче, което било леко дементно. Нищо сериозно, но било малко наивно. Корсаков се запознал с момчето, докато то карало колело в парк „Ричмънд“, сприятелил се с него, дал му кутийка бира, смесена с друг по-силен алкохол, след това го завлякъл в уединена част на парка, завързал го, запушил му устата и злоупотребил сексуално с него по всякакви възможни начини. Фактът, че това е насилствено нападение от по-възрастен мъж, не е единствената прилика. Използвал е стилет или нож за писма, за да заплаши момчето.

— Същото или подобно оръжие, използвано срещу нашата жертва — отбеляза Шон.

— Ясно — обади се Донъли.

Сали имаше още.

— Обаче на Корсаков му изневерил късметът. Прекарал твърде дълго време с момчето и един полицаи от охраната на парка, който обикалял, за да търси експозиционисти — изглежда, това е било фиксидея за управата на парка, ги вижда. В досието пише, че отначало полицаят сметнал, че е попаднал на любовници, но после видял въжето на китките на момчето. Корсаков побягнал, но го пипнали почти веднага.

— В доклада си следователят обяснява защо смята, че става дума за планирано нападение — продължи тя. — Първо, смесената с твърд алкохол бира. Следователят подозира, че Корсаков си е набелязал момчето предварително заради умствените му проблеми. И още нещо, което особено ще ви хареса. Следователят отбелязва, че Корсаков е направо параноик на тема криминологични доказателства.

— Нашият тип е същият — подхвърли Донъли.

— По време на нападението е използвал презерватив — продължи Сали. — Също така чисто нови кожени ръкавици, както и водонепромокаеми панталони и яке. В джоба си имал празен чувал за смет.

Шон знаеше, че водонепроницаемите дрехи са направени от гъсто изплетени найлонови нишки и са много ефикасни в предотвратяването на прехвърлянето на криминологичен материал от заподозрения на жертвата и обратно.

Сали продължи:

— Запазила съм най-хубавото за накрая. Когато в управлението го съблекли и го прегледали, открили, че е обръснал пубисните си косми. Заявил, че имал срамни въшки и затова е трябвало да се обръсне.

— Обръснал си е оная работа? — Донъли поклати глава. — На това му се вика подготовка.

— Не са ли го осъдили? — попита Шон.

— Не — отговори Сали. — Не е бил осъден за изнасилването, а за измама. Във връзка с изнасилването претърсили жилището му и

намерили купища документи за пенсионен фонд, който бил основал. Следователят го взел на мушка...

— Чудя се защо ли — подметна Донъли.

— ... и решил да вдигне колкото може по-голям шум. Започнал да се обажда на хората, крило се били включили в този пенсионен фонд. Провел разследване къде Корсаков е вложил парите им. Излязло измама. Пенсионният фонд бил само на хартия. Корсаков харчел парите за себе си: хубава къща, беемве и „Рейндж Роувър“, вила в Умбрия. Той е измамник. При това добър. Освен това много добър фалшификатор. Подправял почерците на клиенти и увеличавал вноските им, без те да знаят. Също така подправил безброй документи за себе си. Паспорти. Шофьорски книжки. Всички за различни държави. Изглежда, талантите му са безбройни. Откраднал повече от два милиона паунда. Най-вече от възрастни хора. Накрая след тримесечен съдебен процес бил осъден на четири години затвор. Парите така и не били намерени. Бил на двацет и осем. Освободен е от затвора в Уондзуърт на 24 август 1996 година. След освобождаването му повече нищо не се чуло за него. Нищичко. Нито арести, нито присъди. Нищо.

— Защо не е бил осъден за изнасилването на момчето? — попита Шон. — Всичко е било напълно ясно.

— Защото оттеглили обвинението. Родителите на момчето не искали да се стига до съд. Притеснявали се от медиите, които щели да превърнат живота на момчето в обществено достояние и шоу — обясни Сали. — И така Корсаков се отървава от обвинение в изнасилване, но следователите правят всичко възможно, за да го насадят, и го вкарват за измама.

— Престъпници, които извършват подобни престъпления, не го правят само веднъж — отбеляза Шон. — Независимо какви са рисковете, той ще го направи отново. Не може да остане бездеен толкова дълго.

— Съгласна съм — каза Сали. — Коео означава, че или е мъртъв, или е напуснал страната, а може би е открил Бог и се е променил... или...

— Или? — повтори Шон.

— Или е станал някой друг. Използвал е фалшификаторските си умения да си създаде нова самоличност и да започне нов живот.

— Как изглежда Корсаков? — попита инспекторът.

— Не знам — отговори Сали. — В досието няма снимка, а само описание.

— Какво пише?

Сали отвори досието.

— Слаб, атлетично телосложение, никакви особени белези, рани или татуировки.

Шон и Донъли се спогледаха.

— Прозвуча ми така, сякаш го познаваме — каза Донъли.

Шон поклати глава.

— Зная какво си мислиш, но не може да бъде. Този тип е осъден, значи отпечатъците му са в базата. Хелиър няма отпечатъци в базата, така че не е бил осъждан, иначе щяха да са там независимо под какво име е бил осъден.

— Жалко.

— Обаче — продължи Шон — няма да навреди, ако можем да покажем, че сме насочили вниманието си и към други заподозрени. Това се очаква от нас. Сали, продължаваш да се занимаваш с това. Утре сутринта се опитай да изровиш всичко за Корсаков. Провери какво имат за него в Ричмънд и виж дали можеш да откриеш следователя.

Обърна се към Донъли.

— У теб ли е снимката, която направи на Хелиър?

— Да — отговори Донъли, извади я от вътрешния джоб на самото си и я подаде на Шон, който я даде на Сали.

— Ако намериш полицаия, който е водил следствието, покажи му я. Виж дали ще го разпознае.

— Нали каза, че не може да е Хелиър — обади се Донъли.

— Няма лошо човек да се застрахова. Да премахнем веднъж завинаги това съмнение — обясни Шон. — Съсредоточи се върху този Корсаков, докато не решиш, че имаме достатъчно данни, за да го елиминираме като възможен заподозрян.

— А ако не успея?

— Ще успееш.

През целия ден Хелиър излезе само два пъти. Първия път до близката будка за неделните вестници, а след това за следобедна разходка по сенчестите улици заедно с десетки други щастливи родители и деца. Двете му деца се държаха за ръцете на майка си, а Хелиър ги следваше на крачка по-назад.

Не можеше да го направи по-лесно за екипа за проследяване — придвижваше се бавно и пеша. Помисли, че е видял неколцина от екипа. Трудно беше да се каже — засега бе по-добре да си остане параноичен. Винаги очаквай най-лошото. По такъв начин никога няма да те сварят неподготвен.

Сега седеше в кремаво стоманената си кухня и наблюдаваше как жена му раздига вечерята. Избута настрана чинията с недоядената храна и отпи глътка „Полиак де Латур“.

— Нямаш апетит? — попита усмихната Елизабет. Хелиър не я чу. — Скъпи, не си ли гладен? — каза тя малко по-високо.

— Съжалявам, не — отговори Хелиър. — Беше превъзходно, но просто не съм гладен. — Беше при нея само телесно. Съзнанието му беше навън при екипа за наблюдение около къщата: бяха го заобиколили като глутница хиени откъснат от прайда лъв.

— Тревожи ли те нещо?

— Не, какво да ме тревожи? — Хелиър не обичаше да го разпитват.

— Онази измама със самоличност, за която ме разпитва полицията — обясни тя.

— Няма нищо — отсеке Хелиър. — Както ти обясних, беше грешка. Полицията е направила грешка. То пък една изненада!

— Разбира се — отстъпи тя.

— Ти им каза, че цяла вечер съм си бил у дома, нали? — попита Хелиър небрежно.

— Казах им точно това, което ми каза да им кажа.

— Чудесно — каза Хелиър с усмивка, но видя, че жена му се нуждае от нещо повече. — Виж, бях на много деликатна среща. Фирмата поиска да се срещна с неколцина потенциални клиенти, много важни клиенти, но малко, хм, подозрителни. Бог да пази от африканци, които носят големи суми в брой, както се казва напоследък. Поискаха да ги преценя, това е всичко. Да проверя дали богатството им не е спечелено по втория начин. Ако беше така, нямаше

да се занимаваме с тях. Обаче същевременно не можем да позволим на полицията да души около нашия бизнес — това би ни се отразило много зле. Нашите клиенти очакват пълна сигурност и анонимност. Не можех да кажа истината на полицията. Скъпа, съжалявам, че те въвлякох в това, но наистина нямах избор.

Елизабет беше доволна от това обяснение. Въпреки че не му вярваше напълно, беше поне приемливо.

— Трябваше да ми кажеш. Щях да те разбера.

— Грешката е моя — излъга Хелиър с възможно най-безучастната си усмивка.

— На твое място бих внимавала с този инспектор Кориган — предупреди го тя. — Не прилича на тъпо ченге. Честно казано, в него има нещо дразнещо. Нещо подобно на животинска хитрост.

Хелиър усети как изведнъж гневът издува гърдите му, слепоочията му запулсираха, тялото му потрепваше... но изражението му се запази същото — спокойно и доволно. Елизабет не забеляза нищо. Кориган беше досаден глупак, муха, която трябва да се смачка — нищо повече. Не можеше да понася неговият враг да бъде хвален. Макар жена му да го беше казала като обида, в ушите му не беше прозвучало така. Това придаде на Кориган един вид правдоподобност в неговите очи, дори му внуши, че до известна степен трябва да го уважава. Юмруците му се свиха под масата, когато си представи разкъравеното лице на Елизабет и как кокалчетата на пръстите му са изподрани от зъбите ѝ. Изчака яростта да отшуми и да затихне.

После стана от масата, благодари на Елизабет за вкусната вечеря и я целуна по бузата.

— Скъпа, съжалявам, но трябва да ме извиниш. Трябва да поработя.

Отиде в кабинета си, мина отново през ритуала, с който вадеше ключа за сейфа, и го отключи. Запрелиства малкия адресник, докато намери онова, което търсеше. Набра номера.

— Ало? — обади се гласът.

— По-добре свирни на тъпите ти кучета да се прибират — изсъска Хелиър.

— Няма начин. Нямам такова влияние.

На Хелиър това не му хареса.

— Чуй ме, шибан глупако! Колкото и да ме забавлява тези некадърници да ме преследват, може случайно да се натъкнат на нещо, което и двамата не бихме желали да се разбере. Така че по-добре измисли нещо, и то бързо.

— Вече направих повече, отколкото трябваше — възрази гласът.
— Излязох на показ. Нищо повече не мога да направя. И няма да направя.

— Пак бъркаш. Надявам се да не ти стане навик да правиш грешки. Знаеш колко скъпо може да ти излезе.

Не изчака да му отговорят и затвори. Чу жена му да го вика. Питаше го дали иска кафе.

11.

И днес закъснях за работа. Няма значение.

Кабинетът ми е ъглов, в една стара сграда в центъра на Лондон. Имам приятна гледка към улицата долу. Обичам да гледам как минават хората. Кабинетът е изцяло на мое разположение. Богат съм, но мразя тази работа. Ще ми се да не се налагаше да работя. Всички останали работят, но аз съм твърде различен от „всички останали“. Не би трябвало да работя, но това е нужно за моята илюзия.

Седя на кожения си стол, преглеждам няколко жълти вестника и пия кафе с мляко. С две пакетчета захар. Вестниците са пълни с обичайния боклук. Глад заплашва милиони в някоя африканска страна. Наводнения заплашват милиони в някоя азиатска държава.

Обичайните апели за пари и дрехи. Някакви рок звезди по телевизията, изведнъж пълни с угризения поради богатството и известността си, реват колко виновни трябвало да се чувствате.

Защо хората не могат да разберат? Тези хора са избрани от природата да умрат. Престанете да се бъркате. Природата си знае най-добре. Сега ще ги спасите, за да умрат след година от някоя болест, а ако излекувате болестта, ще умрат от глад. Вие освобождавате света от глада, а те се избиват с хиляди в междуплеменни войни. Тези творци на добро са невежи глупаци, които се опитват да си купят билети за Утопия. Хайде да оставим тези милиони на природата — оставете ги най-накрая да умрат.

Аз самият съм природа. Правя онова, за което съм роден, и не се чувствам виновен. Освободил съм се от оковите на съчувствието и милостта. Някои от вас са просто предопределени да умрат от моята ръка и така ще стане. Кой съм аз, че да споря с природата? Кой сте вие? Нищо не може да застане срещу предназначенията на природата.

Аз обаче не съм болен, не съм прикован към леглото, не съм от онези, които седят самотни по цяла нощ, режат си гърдите с бръснач и си бият чекии, докато гледат порнография с насилие. Не съм такъв. Аз не съм саморазрушителен психиатричен случай, който само чака или

се надява да бъде хванат. Нито пък търся слава или искам да стана известен. Дори не искам да бъда прословут. Няма да ме видите да пращам на полицията следи, да си играя игрички, да им звъня с вкусни хапки информация. Никое от тези неща не ме интересува. Пет пари не давам за тях. Трябва да остана на свобода, за да продължа работата си. Това е единственото важно нещо.

Дори да ме хванат, никога нищо няма да докажат.

Третото ми посещение беше най-удовлетворителното преживяване в живота ми. Напредък. Още един знак за растящата ми сила и власт.

В известна степен беше състрадателно. Един новороден убиец може ужасно да оплеска нещата. Да удължи агонията на жертвата. А ефикасният убиец е точно това. Ефикасен. Това не значи, че от време на време не обичам да се позабавлявам.

Между другото, от време на време трябва да оплесквам нещата, за да държа полицията в неведение. Не мога да се придържам все към един и същ метод за изпращане на малцината избрани на оня свят. Това би направило нещата твърде леки. Те вече душат твърде близо до дома ми — не че това ме притеснява.

Наех друга кола. Този път голям „Воксхол“ с голям багажник, понеже щеше да ми трябва място. Напоследък фирмите за коли под наем в Лондон печелеха доста добре от мен. А аз печелех твърде добре от тях. Отново паркирах колата на паркинг за през нощта, този път пред търговския център в Брент Крос в северната част на Лондон. От търговския център си купих нов шлифер и нови обувки с пластмасови подметки. Купих найлонова тениска и ново черно долнище на анцуг „Найки“ — всичките тези неща ги оставих в колата, докато не ми потрябват.

Бях готов. Рано на следващата вечер се върнах на паркинга. Магазините още бяха отворени. Взех дрехите от багажника на колата и се преоблякох в една обществена тоалетна. Върнах се при колата и бързо покрих истинските номера с фалшиви. Грижливо бях подбрал мястото така, че да не влиза в обсега на камерите за видеонаблюдение.

Всичко мина гладко и подкарах към гара „Кингс Крос“ — чудовищна модерна сграда. Бях там около осем вечерта. Още не беше съвсем тъмно, затова паркирах колата в странична уличка. По това време там може свободно да се паркира. Това беше важно, защото не

можех да рискувам глоба за неправилно паркиране или нежеланото внимание на някой скучаещ полицай.

Оставих колата и тръгнах към Уест Енд по Юстън Роуд. От проучванията си знаех, че близо до спирката „Сейнт Панкрас“ има „Бъргър Кинг“. Въпреки че стомахът ми беше стегнат от вълнение, бях малко гладен, така че реших да си взема нещо за хапване. Това е добър начин да убиеш един час, докато се спусне нощта. „Ще видиш ти, когато дойде зимата — помислих си. — Шестнайсет часа мрак. Колко ще се забавляваме тогава!“

Изядох си бъргъра със сирене, сдъвках няколко пържени картопки и изсърбах едни диетичен „Севън Ъп“. Забавлявах се, като гледах хората, които се въртяха около мен и не осъзнаваха, че танцуват толкова близо до смъртта. Млади студенти, главно чужденци, дошли да ги обслужват млади неудачници.

Гледах три млади испанки, които ровичкаха храната си и се кикотеха. Привличаха вниманието на групичка тъмнокожи младежи. Не мислех, че младежите са испанци, бяха по-скоро италианци или още по-лошо — албанци. Вероятно повече ги интересуваше да откраднат чантите на момичетата, отколкото девствеността им.

Би ми харесало да вържа момичетата. Да прекарам дълго време с тях. Да гледам как текат сълзите им от болка и страх, да слушам приглушените им писъци от мъка и унижение, докато се забавлявам с тях една по една. А след това да ги накарам да гледат и видят моята власт, докато им прерязвам гърлата. Извратена кървава дан в името на красотата на насилствената смърт.

Трябваше да се успокоя. Въображението ми ме превъзбуждаше и стегнатостта в стомаха започна да става болезнена. Имах си обект за през нощта. Вече беше уредено. Грижливо планирано. Трябваше да се пазя от импулсивни действия. Испанките щяха да живеят, а някой друг — не.

Когато времето дойде, излязох от ресторанта. Минах покрай испанките. Вдишах ги дълбоко. Миришеха сладко. Като дъвка. Едната ме стрелна с поглед и се усмихна. Усмихнах ѝ се и аз. Приятелките ѝ забелязаха и трите се разкикотиха. Някой друг път. Може би.

Бях развълнуван от момичетата. Сърцето ми се разтупка. Бях на точката да се отчая. Молех се избраният обект да е на мястото, където би трябвало да е. Крачех по-бързо, отколкото би трябвало. Дали някой

не ме беше забелязал? Да не си беше помислил, че не ми е тук мястото? Сега, като се замисля, смятам, че не.

Стигнах до избраното място за наблюдение в западния край на гара „Кингс Крос“. Бях толкова развълнуван, че едва не влязох в обхвата на няколко, камери за видеонаблюдение. Добре че успях да се спра навреме. Погледнах през петте ленти вечерно движение по Юстън Роуд и се съсредоточих върху малкото ярко осветено кафене. Виждах право вътре. Беше типично за кафенетата около гарата. Истинска лайняна дупка. Собственикът продаваше развалена храна и малолетни проститутки.

Игралните автомати при входната врата бяха знак. Фар за младите бездомници. Бегълците от Северна и Централна Англия често не стигаха по-далече от това кафене. Оттук се разпределяха по различните лондонски сводници. Такъв щеше да е техният живот. Проституция, престъпления, наркотици и ранна смърт.

Други ловци също посещаваха това място. Беше като оазис в пустинята. Повечето бяха на лов за незаконен секс с малолетни. Много рядко някои бяха на лов за убийство, но не като мен.

Тя беше точно там, където трябваше да е. Вкарваше пари в игралния автомат. Една изгубена кауза в преследване на изгубена кауза. Беше някъде между четиринайсет и шестнайсет, метър и петдесет и пет, дълга мръсна руса коса, бяла кожа, красива като мрамор. Слаба. На половината на килограмите ми.

От няколко седмици от време на време наблюдавах мястото. Нищо не разпали въображението ми, но аз продължих да постоянявам. След няколко дни се появи тя, с раница на гърба. От първия миг, когато я зърнах, беше моя.

Никога не бях стоял по-близо до нея, отколкото сега. Не я бях чул да говори, така че не знаех от коя част на страната е. Също така не знаех и какъв цвят са очите ѝ. Надявах се да са кестеняви. Кестеняви очи на фона на тази кожа като мрамор — щеше да е удивително. Искях да видя кръвта ѝ върху тази кожа. Започнах да получавам ерекция. Вдишах няколко пъти дълбоко, за да се успокоя.

Откакто я наблюдавах, никой не я беше отвеждал. Мисля, че още не се беше предала на проституцията като начин на живот. Чудесно. Колкото са по-невинни, толкова е по-голямо удоволствието. Има ли нещо по-сладко от насилената невинност?

Продължих да наблюдавам. Чаках я да направи смъртоносна грешка. Никой не ме забеляза. В гарата имаше хиляди хора. Един път и метеорологичната прогноза да е вярна — ръмеше. Така шлиферът ми изглеждаше напълно нормален дори по това време на годината.

Правеше го по няколко пъти на вечер. Излизаше от кафенето и след като го заобиколеше, влизаше в една странична уличка, близо, до която сега бях паркирал колата. Отначало се чудех какво ли прави. Пикае? Задоволява клиенти с ръце и уста? Наистина какво ли прави? После разбрах. Излизаше да пуши. Не искаше да си дели цигарите с останалите скапаняци бегълци. И защо да го прави? Пък и нали пушенето е вредно за здравето. Само ако знаеше...

Търпеливо я наблюдавах. Все още бях възбуден, но не толкова развълнуван. Имах по-голям самоконтрол. Можех да чакам. Беше само въпрос на време.

Търпението ми беше възнаградено. Видях я да говори с другите младежи, струпани около игралния автомат. Сигурно обясняваше, че ѝ се налага да излезе. Другите май не ги интересуваше. Тя излезе от кафенето и огледа улицата. Знаеше, че е плячка. Беше нервна, не ѝ се щеше да се отдалечи от сигурността на стадото. Но все пак изчезна в страничната уличка. Пресякох улицата по пешеходната пътека с бутон за светофарите. Лекият дъжд караше жълтото, червеното и зеленото да танцуват по лъскавото платно и колите.

Сега не се виждаше, но можех да я подуша. Да я усетя. Приближих се повече. Привлечен към нея. В джоба на шлифера носех полицейската служебна карта. В другия джоб носех малък кухненски нож, в случай че побегне или се разпиши. Бях го купил преди месеци и го скрих в кабинета си вкъщи. Беше възможно най-обикновената марка. Много добър за рязане на домати — поне така каза продавачът.

Виждах я достатъчно ясно. Стоеше във входа на изоставен магазин и пушеше. Наблюдаваше ме как се приближавам към нея. Усетих предпазливостта ѝ, но засега нямаше страх. Нищо, което можеше да я накара да побегне. Внимавах да не гледам към нея, докато я приближавах. Използвах периферното си зрение да я наблюдавам. Стигнах на около пет метра. Ако беше побягнала, може би щеше да живее. Все още малко и нямаше да може да избяга. Аз съм силен. Аз съм бърз. Много по-силен и бърз, отколкото изглеждам. Доста спортувам. Тайно.

Изравних се с нея и се обърнах, за да я погледна. Беше в капана на перилата от двете страни на входа. Имаше инстинкта за оцеляване на диво животно. Заговори веднага.

— Само да ме приближиш и ще се разкрещя. Ще крещя „изнасилват ме“ и ще кажа на ченгетата, че си ме опипал. — Говореше с нюкасълски акцент.

Усмяхнах ѝ се. Помислих си дали да не извадя ножа и да я заколя на място. Нямахше никого наоколо. Вместо това реших да се придържам към плана. Извадих полицейската значка и небрежно я показах.

— Мамка му — прошепна момичето.

— Име и възраст? — попитах аз. Тя изпуктя като разглезен юноша, когато слабоволни родители го карат да си оправи сам кревата. — Име и възраст? Нямам намерение да си губя нощта с теб! — излъгах аз.

— Хедър Фрийман — Най-накрая ме погледна в очите. Нейните бяха сини. Но това нямаше значение. — И съм на седемнайсет.

Аз се изсмях.

— Хедър, не мисля така. Родителите ти са те обявили за изчезнала преди повече от седмица. Ти си малолетна и затова идваш с мен — излъгах отново.

— Къде? — попита момичето. Беше леко паникьосана, но не уплашена. Наистина не беше уплашена от мен.

— В полицейското управление — отговорих. — След това ще се обадим на родителите ти. Да видим дали ще дойдат да те вземат.

Тя поспори още малко, но аз ѝ казах, че няма друг избор, освен да дойде с мен. В управлението. Трябваше да я накарам да се размърда, докато улицата беше още тиха. Хванах я за под мишницата и я стиснах здраво. Тя изстена.

— Боли...

— Не можем да те оставим пак да избягаш, нали? — обясних аз. Тя отново изпуктя. Кожата ѝ беше мека като топла вода. Сигурно лесно ѝ ставаха синини. Затова освободих малко хватката. Не исках да остане отпечатък от ръката ми върху нежната ѝ кожа. — Хайде, колата ми е зад ъгъла.

— Нямате ли по-важна работа от това да ме торможите? — тросна се тя.

— Спасяваме те от теб самата, млада госпожице — отговорих аз.
— Тези улици не са безопасно място за малки момичета. Има много лоши хора наоколо.

Тя отново изпухтя.

Стигнахме до наетата кола без премеждия. Никой не ни видя. Бях проверил маршрута предварително няколко пъти. Никакви жилищни сгради не гледаха към уличката. Независимо колко са оживени Кингс Крос и Юстън Роуд, страничните улици обикновено са пусти. Мярат се само случайни клиенти, които търсят курви.

Изправих я до багажника на колата, така че се озова малко странично от мен. Отворих го — той вече беше покрит с листово полиетиленово фолио. Бях ги купил преди няколко дни от „Практикер“. От онези, които се използват при боядисване.

През тялото ѝ премина страх. Наелектризира всеки неин мускул, всеки нерв. Очите ѝ се ококориха и почти изскочиха. Тя започна да се извива като змиорка.

— Какво...? — започна умолително.

Стоварих десния си юмрук в челюстта ѝ, като много внимавах да не я улуча в устата. Не исках да оставя кожа по зъбите ѝ. Тя залитна и започна да пада. Хванах я. Тялото ѝ се беше отпуснало.

Почти без усилие я хвърлих в багажника, взех ролката с широка лепенка, също закупена от „Практикер“, и завързах ръцете ѝ на гърба. Вързах и глезените и коленете и запуших малката ѝ красива уста. След това спокойно се огледах. Все още нямаше жива душа. Погалих бледата и кожа на шията. Бога ми, исках да я заколя веднага. Преди да изгубя самоконтрол, блъснах капака на багажника да се затвори. Всичко си има време, казах си. Всичко си има време.

Подкарах на изток по Пентънвил Роуд. През богатия Излингтън, залятия от имигранти Шордич, скапващия се Майл Енд и подлежащия на мигновено забравяне Плейстоу. Най-накрая стигнах до избраното място. Голям парцел запусната земя в Южен Хорнчърч, недалеч от Дагънамския завод на „Форд“. Подходящо мрачно и тъмно място, на което малката Хедър Фрийман да срещне своя край.

Поех по чистия чакълест път към малката тухлена сграда, която се издигаше в средата на пустошта, и паркирах близо до нея. Сложих си латексови ръкавици и проверих дали шлиферът ми е напълно закопчан. После отворих багажника. Тя лежеше на една страна. Сълзи

се стичаха по лицето и по широката лепенка върху устата ѝ. Мокрите ѝ очи блестяха като най-чисти диаманти. Запитах се дали някога е изглеждала по-хубава. Беше прекалено изплашена, за да издаде нещо повече от стенание.

Натиснах лицето ѝ върху найлона и я обърнах по корем. Плачът ѝ стана още по-отчаян. Сграбчих я за врата и за широката лента през коленете и без никакво затруднение я извадих от багажника. Беше много по-лека, отколкото си бях представял. Внесох я като стар куфар в сградата и я хвърлих върху твърдия студен под. Ако не ѝ беше запушена устата, сигурно щеше да извика от болка.

Сграбчих я за косата и повдигнах главата ѝ към лицето си. Хубавите ѝ очи се вторачиха напрегнато в моите.

— Сега ще те освободя. Прави каквото ти казвам и ще останеш жива. Ако се опиташ да прецакаш работата или да викаш — мъртва си. Но ще умреш бавно. Разбра ли?

Тя затвори очи и трескаво закима.

Извадих ножа и се погрижих да го види. Тя застана иззад широката лепенка и се отдръпна. Рязко и болезнено я върнах на място и тя разбра посланието.

Първо срязях лентата около глезените. След това свалих лепенката от устата ѝ. Тя зяпна за въздух. Усетих, че се готви да заговори. Придърпах лицето ѝ по-близо.

— Заговориш ли — ще умреш.

Срязях лентите около китките. Тя започна да търка кожата си там, където я бяха разранили. Пуснах косата ѝ и отстъпих пет крачки назад. Искях да я видя цялата. Беше точно така, както го бях предвидил. Както си бях представял, че ще бъде.

— Свали горнището.

Лицето ѝ се загърчи от страх и срам. Тя започна да разкопчава мръсната си риза. Правеше го бавно, което не ми пречеше. Когато я разкопча, ѝ казах да я свали. Тя бавно я смъкна от раменете и ръцете си и я пусна на пода. Не носеше сутиен. Младите ѝ цици нямаха нужда. Бяха малки и непривлекателни. Зърната бяха розови и щръкнали.

— Свали панталоните.

Отново усетих, че се готви да каже нещо. Сложих пръст на устните си:

— Шшшт.

Тя разбра и с труд се измъкна от маратонките си, преди да свали панталона.

— И останалото — казах тихо.

Риданията ѝ се усилиха. Тя свали бикините си с една ръка. С другата бе покрила незадоволителните си гърди. Обърна се странично към мен. Фаровете на колата осветяваха съвършено вътрешността на сградата. Тя също беше съвършена. Пубисните ѝ косми бяха още меки и подобни на пух. Щях да се погрижа никога да не бъде нещо различно от съвършена.

Приближих се до нея.

— Застани на колене и ме вземи в устата си.

Тя изстена едно: „моля“.

Посочих слабините си с ножа. Лицето ѝ се разкриви още повече от страх и отвращение.

Сложих ръце на раменете ѝ и я натиснах да коленичи.

Тя започна да развързва предницата на долнището на анцуга. Докато го правеше, аз сграбчих косата на тила ѝ и извих главата ѝ назад. Тънката ѝ шия лъсна под мен. С едно движение отстъпих назад и прекарах острието през гърлото ѝ. Срязвах яремната ѝ вена и трахеята. Продължих да отстъпвам, докато тя стискаше шията си с две ръце.

Кръвта бързо се просмукваше през пръстите ѝ и капеше по голите гърди. Стичаше се по малките ѝ цици и надолу по корема. Тя рухна на една страна още преди кръвта да стигне до половите ѝ органи. Колко жалко. Помислих си дали да не я вдигна, за да може да стигне дотам, но реших да не го правя.

Наблюдавах последните няколко секунди от безполезния ѝ живот. Сега поне щеше да бъде запомнена за нещо. Смъртта ѝ имаше много по-голямо значение, отколкото би имал някога животът ѝ. Беше се превърнала в чисто произведение на изкуството. Устоях на изкушението да мастурбирам над топлото ѝ тяло.

Умря, като продължаваше да стиска гърлото си. Тънки струйки яркочервена кръв се спускаха по лицето ѝ. Очите ѝ бяха безжизнени. Диаманти. Съвършенство.

Стоях и я гледах повече от два часа. Бях напълно обаян. Убийството беше толкова по-задоволяващо от първото. Ножът.

Интимността. Да наблюдаваш как животът гасне. Цветовете. Текстурите.

Да, бях поел повече рискове отпреди, но си заслужаваше. Беше необходимо, а рисковете бяха управляеми. Оставих я гола, та полицията да предположи, че става дума за сексуално нападение. Не беше. Няма да се преструвам, че не ми направи удоволствие да я гледам гола. Направи ми, но не се интересувах от секса с нея. Той беше без значение.

Оставих я там. Нека полицията вземе трупа. Искях да го намерят. Искях да си мислят, че търсят маниакален убиец. Спонтанен убиец. Дързък убиец. Не такъв като мен.

Върнах се при колата и се преоблякох. Използваните дрехи завързах в найлонов чувал. Утре щях да ги закарам до общественото сметище при Брент Крос заедно с разни стари боклуци, които жената отдавна ми мърмореше да разкарам. След това щях да върна наетата кола — разбира се, след като сваля фалшивите номера. В бюрото щяха да я почистят идеално.

Потеглих назад към Северен Лондон. Вече напълно спокоен. Държащ всичко под контрол. Започнах да осъзнавам своя потенциал. Моята сила и самоконтрол нямаха равни. Беше най-хубавото преживяване в живота ми.

Вече нямаше връщане.

12.

Понеделник сутрин

Шон беше ужасно уморен. Не беше спал добре, защото прекалено много въпроси без отговори плуваха из съзнанието му. Всичко го болеше. Надигна се от неудобния стол и започна да се протяга и прозява; гледаше през прозореца покривите и фасадите на околните сгради: бяха замърсени от човешки и природни мръсотии. Подскачаща птица привлече погледа му и го накара да насочи вниманието си към най-близкия покрив — черно-сините ѝ пера блестяха на слънцето и правеха белите петна от страни почти невидими. Сврака. Птицата направи няколко подскока към онова, което я беше довело тук, като стрелкаше глава насам-натам, за да провери за опасности и възможности. Шон видя към какво отива — трупчето на друга птица — и предположи, че е дошла да пирува с мъртъв гълъб. После обаче осъзна, че свраката държи нещо в човката си, нещо малко и лъскаво, приличаше на гладко камъче. Наблюдаваше омаян как го остави до мъртвата птица и изкрюка опечалено, преди да отлети. Присви очи срещу слънцето и се взря напрегнато в малкото трупче — черните и бели пера потвърдиха онова, което вече беше предположил. Докато продължаваше да гледа малката тъжна драма, дойдоха още свраки, за да видят своя паднал роднина — всяка носеше подаръци от клонки и лъскави предмети, храна и други ценни за техния вид неща. И освен това прогонваха гълъбите, които се осмеляваха да приближат безжизненото тяло. Кълвяха ги яростно, готови да убиват, за да опазят своя покойник.

Шон все така ги гледаше, когато в кабинета му се втурна Донъли — държеше автомобилни ключове.

— Заминаваш ли за някъде? — попита Шон.

— Дойдоха резултатите от пръстовите отпечатъци. Открили са един, който съответства на Хелиъровите. Бил е в апартамента. Не може да има съмнение.

— Един-единствен отпечатък? — попита Шон. — Частично или пълно съответствие?

— Пълно.

— Само един обаче — измърмори Шон, по-скоро загрижено, отколкото развълнувано. Беше ясно, че се съмнява. — Къде са го намерили?

— От долната страна на топката на вратата за банята. Външната дръжка — каза Донъли. — Не изглеждаш въодушевен.

Шон прогони съмненията от съзнанието си и се съсредоточи върху мисълта, че най-сетне има използваемо, осезаемо доказателство. Болките и болезките му изчезнаха.

— Не е за чудене, че не искаше да даде отпечатъци. Свържи се с екипа за наблюдение и разбери къде е в момента Хелиър. Сали да пригответи екипи за претърсване. Щом го приберем, искам фирмата и домът му да бъдат претърсени. Пълно претърсване плюс взимане на криминологични проби. Ти ще вземеш единия екип и ще претърсиш къщата му, а аз другия и ще се заема с офиса му.

Донъли кимна и излезе.

„Винаги допускат грешка — помисли Шон. — Винаги“.

Три полицейски коли се носеха към Найтсбридж. От наблюдението бяха потвърдили, че Хелиър е на работа. Сините сигнални лампи, извадени на покривите просветваха, а сирените виеха срещу предобедното движение, за да разчистят пътя.

Шон седеше в челната кола. Чувстваше се бликащ от енергия. Това беше една от причините да започне в полицията. Да караш бързо сред натоварения трафик. Бурканите проблясват, сирените вият. Завистливите погледи на другите шофьори. Децата, които сочат с пръст. Просто не се случваше достатъчно често.

Щяха да арестуват Хелиър на работното му място, а после щяха да претърсят целия офис. Сантиметър по сантиметър. На Шон не му пукаше кой ще узнае, че Хелиър е арестуван. Нямахше намерение да е дискретен.

Може би Хелиър щеше да си признае, когато бъде изправен срещу намереното доказателство — неговия пръстов отпечатък. Ако не, как ли щеше да се опита да се измъкне от положението? С малко

късмет още преди да се стъмни Хелиър можеше да бъде обвинен в убийство.

Други полицаи, начело с Донъли, бяха на път за дома на Хелиър в Излингтън. Щяха да изчакат, докато Шон им каже, че заподозреният е арестуван. След това щяха да разполагат със законното право да претърсят дома му за доказателства във връзка с убийството на Даниъл Грейдън. Шон смяташе, че шансът им да намерят доказателства е по-голям в службата на Хелиър. Сигурно не би оставил доказателства в дома си — нали жена му и децата биха могли да се натъкнат на тях.

Трите коли спряха рязко пред офиса на Хелиър в Найтсбридж. Не си направиха труда да потърсят места за паркиране. Запушваха улицата, но шофьорите щяха да останат в тях. Вратите се отвориха едновременно. Деветима полицаи, включително Шон и Сали, стъпиха на асфалта. Жегата го беше направила лепкав.

Сали натисна звънеца на друга фирма — нямаше нужда да предупреждават заподозрения.

От интеркома се чу глас:

— „Албърт Брей и партньори“. Имате ли уговорена среща с някой от нашите консултанти?

— Аз съм полицай и искам незабавен достъп до тази сграда. — Настъпи тишина. Сали допълни: — Това не е във връзка с вашата фирма, нито с някой от служителите ви.

Бравата на вратата забръмча и Сали отвори. Детективите влязоха бързо и безшумно във входното фоайе. Двама останаха до входната врата, а останалите поеха бързо по стълбището.

Стигнаха до фирмата на Хелиър и друга заключена врата. Шон заблъска по нея. Време беше за оскубване на някои добре загладени пера. След няколко секунди хубавата секретарка отвори.

— Господин Хелиър тук ли е? — Секретарката стоеше онемяла, неспособна да помръдне. — Попитях: господин Хелиър тук ли е? — Нищо. — Предполагам, че е. Джим, Стан, оставате тук и покривате входната врата. Останалите идват с мен и Сали.

Тръгна към кабинета на Хелиър. Секретарката най-накрая успя да се съвземе и хукна да ги догони.

— Господин Хелиър има важна среща. Не може да влезете!

— Грешите — отговори Шон.

— Трябва да имате съдебно разпореждане.

— Отново грешите — каза й Шон, без да я поглежда.

Отвори вратата на кабинета и влезе. Останалите детективи останаха да чакат отвън.

Хелиър седеше зад писалището си, Себастиан Гибран седеше до него. Срещу тях седяха двама мъже, които Шон не познаваше. Изглеждаха уплашени. Хелиър дори не трепна. Шон тръгна към него и му показа служебната си карта.

— Джеймс Хелиър, аз съм инспектор Шон Кориган. Това са детектив Джоунс и полицай Зуков. Арестувам ви за убийството на Даниъл Грейдън. Няма нужда да казвате нищо, освен ако не пожелаете. Казаното може да навреди на вашата защита, ако нещо неспоменато по време на разпита по-късно бъде представено пред съда. Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас. Господин Хелиър, разбрахте ли правата си?

„Като по учебник“, помисли Шон. Това беше най-добрият начин с хлъзгаво копеле като Хелиър. Особено при наличието на трима свидетели, които седяха със смаяни физиономии.

Хелиър го гледаше вторачено. Шон видя в очите му проблясък на чиста омраза. А после Хелиър се усмихна и се обърна към тримата си събеседници.

— Господа, моля да ме извините. Изглежда, полицията има нужда от мен, за да им помогна в техните разследвания. — Изправи се бавно, сякаш му е досадно, и драматично протегна ръце напред. — Няма ли да ми сложите белезници?

— Бих, но на вас вероятно ще ви е приятно. — Шон хвана Хелиър над лакътя и малко се изненада, че напипа яки мускули. — Да вървим.

Гибран се надигна и направи опит да се намеси:

— Инспекторе, това наистина ли е необходимо? Такава грубост със сигурност е неоправдана.

— Съжалявам, не помня името ви — отговори му Шон и се наведе неприятно близо към него.

— Наистина? — попита Гибран. — Не ми приличате на човек, който забравя каквото и да било.

— Господин Себастиан Гибран, не си пъхайте носа в нашата работа — предупреди го Шон. — И оставете на нас да решаваме какво е и какво не е нужно.

Гибран бавно и неохотно седна на стола си.

Шон и Зуков изведоха Хелиър от кабинета и тръгнаха по коридора. Хелиър продължаваше да се усмихва. Но когато се отдалечиха и никой не можеше да го види, изражението му се промени и той се обърна към Шон и каза презрително:

— Доведете шибания ми адвокат.

Донъли и екипът му вече бяха в дома на Хелиър. Донъли ровеше из чекмеджетата в салона, опитните му очи сканираха документи, писма, всичко. Полицай Фиона Кейхил непрекъснато му подаваше още документи, които беше открила на други места.

Елизабет Хелиър се оплакваше и заплашваше. Заплахите ѝ бяха напразни. Можеха да разглобят къщата и тя не можеше да направи нищо, за да им попречи.

В един момент на Донъли му писна от дрънкането ѝ.

— Госпожо Хелиър, това ще стане въпреки вашите възражения. Колкото по-лесно и бързо се случи, толкова по-бързо и ние ще излезем оттук. Защо не идете в кухнята? Направете си чай и не ни се пречкайте.

И я заведе в кухнята и я сложи да седне на един стол.

Един от детективите надникна през прага.

— Дейв, попаднахме на заключена врата.

— Това е кабинетът на мъжа ми. Когато излиза, винаги го заключва — обясни госпожа Хелиър. — Аз нямам ключ.

— Ясно — каза Донъли. После се обърна към детектива: — Разбийте вратата.

— Какво?! — изпищя госпожа Хелиър. — Свържете се със съпруга ми! Той ще дойде и ще отключи.

— Госпожо Хелиър, страхувам се, че точно сега съпругът ви си има други грижи — каза Донъли.

Обискът на кабинета на Хелиър щеше да отнеме часове и Шон го остави на екипа си, а самият той откара Хелиър в полицейското управление в Пекам. През целия път Хелиър гледаше мълчаливо през прозореца и не реагираше на опитите на Шон да го заговори, а той

опитва много пъти. Отвращение. Агресия. Заплахи. Състрадание. Разбиране. Това беше единствената възможност за Шон да е в пряк контакт с Хелиър, преди нещата да тръгнат по процедурния ред. Нищо. Засега.

Дори в управлението Хелиър проговори само за да каже името и данните на адвоката си и да го извикат веднага. Дежурният полицаи го увери, че адвокатът ще бъде извикан, и точно се готвеше да даде знак да отведат Хелиър, когато Шон се обади:

— Още нещо.

— Да? — попита сержантът.

— Искаме дрехите, които носи. Всичко.

— Добре. Заведете го в килията. Номер четири е свободна. Криминологични гащеризони има в шкафа в края на коридора между килиите.

Шон знаеше къде се съхраняват белите хартиени гащеризони. Дрехи за заподозрени, чиито дрехи са били иззети. Белите гащеризони маркираха заподозрените, арестувани за сериозни престъпления. Изнасилвачи. Участници във въоръжен грабеж. Убийци. Полицията и другите задържани винаги обръщаха по-голямо внимание на мъжете в бели хартиени гащеризони.

— Господин Хелиър, да се обадя ли на някого да ви донесат дрехи за смяна? — попита сержантът. Хелиър не отговори и сержантът вдигна рамене. — Шефе, на твое разположение е.

Полицаи Сам Джейсън последва Шон и Хелиър в килията. Носеше кафяви хартиени пликосе, в които се запечатваха всички дрехи, иззети като вещественни доказателства — в найлоновите пликосе се събираше влага, мухълът плъзваше бързо и можеше да унищожи важни доказателства. Хартията позволяваше на дрехите да дишат и запазваше доказателствата непокътнати.

— Събличай се. Свали всичко и след това облечи това. — Шон хвърли белия хартиен гащеризон на бетонната пейка.

Хелиър се усмихна и започна да се съблича. Полицаят грижливо сгъна костюма му марка „Бос“, ризата от „Томас Пинк“ и останалите му дрехи, преди внимателно да ги напъха в кафявите хартиени пликосе. Не се притесняваше, че може да изцапа дрехите, а внимаваше да не се изгуби някое доказателство, преплетено с фибрите на тъканта.

Шон хвърли поглед на голото тяло на Хелиър и бързо отмести очи, та задържаният да не забележи възхищението му. Хелиър имаше тялото на гимнастик, спечелил олимпийска титла. Физически можеше смело да се изправи срещу Шон, а това рядко се случваше.

Хелиър погледна Шон и му каза наум: „Наслаждавай се на мига, мръсно копеле, защото ще си платиш. Кълна се. Ще те унищожа, инспектор Кориган. Ще те свърша“.

Донъли и екипът му претърсваха дома на Хелиър вече повече от три часа. Бяха прибрали и етикетирали повечето от дрехите и обувките на Хелиър, но не откриха нищо особено.

Донъли претърсваше чекмеджетата на бюрото на Хелиър. Преди това трябваше да ги разбият, защото Елизабет Хелиър се закле, че няма ключове.

Не намериха нищо интересно, освен доказателства, че Хелиър е толкова богат, колкото изглежда. Притежаваше няколко банкови сметки: в „Барклис“, Ейч Ес Би Си, Банк ъф Америка и Ей Ес Би Банк в Нова Зеландия. Във всички имаше по повече от сто хиляди паунда или съответствието им в чужда валута. Донъли подсвиркваше тихичко, докато събираше сумите, но като се изключи това, не откри нищо.

Понечи да стане и да се разтъпче, но когато бутна стола назад, усети остро убождане в бедрото. Погледна надолу и видя на крачола си скъсано.

— Мамка му! Какво е това? — Бръкна под писалището и започна да опипва. Докосна нещо. Малко и хладно. Метално.

Избута стола назад и се наведе да надникне.

Видя ги веднага. Не един, а два малки лъскави ключа, залепени отдолу на плота. Не ги докосна, а извика:

— Питър, доведи фотографа.

Снимаха ключовете и снеха от тях отпечатъци, преди Донъли да ги отлепи от плота. Безцветната лепенка, която беше използвана за закрепването им, беше внимателно свалена и поставена в прозрачен найлонов плик за доказателства.

Донъли вдигна ключовете и попита високо:

— За какво използваме ключове? — После бавно огледа чекмеджетата, които бяха разбили. Ключалките бяха останали здрави.

Той пъкна единия ключ в една — не ставаше. Опита другия — той влизаше. Направи гримаса, преди да го завърти. Бравата щракна. — Опа! Мисля, че ще ни пратят сметка за потрошаването на ценна мебел.

Опита другите чекмеджета. Ключът ставаше за всички. Пусна го в плик за доказателства и го запечата. Заподхвърля другия ключ в ръка и каза пак така високо:

— Ако някой намери нещо с ключалка, да се обади.

В същия момент един от детективите, който претърсваше ореховите стенни шкафове, каза:

— Тук долу май има нещо. — Дръпна килима и видяха подовия сейф.

Всички насочиха поглед към ключа в ръката на Донъли.

Той го пъкна в ключалката, завъртя го и тежката врата се отвори нагоре.

Първото, което видяха, бяха пачки пари, пристегнати с ластичета. Донъли не пипна нищо. Парите бяха главно в долари — стодоларови банкноти, но имаше и лири. Банкноти по петдесет паунда, а също и сингапурски долари, също в купюри по петдесет. Можеше само да предположи колко са. До тях имаше червен британски паспорт. Донъли го отвори — беше на името на Хелиър. Значи типът се бе подготвил бързо да напусне страната.

Под паспорта имаше малка черна книжка. Адресник? Донъли се обърна към детектива и каза:

— Снимайте всичко и снемете отпечатъци.

Екипът на Сали се беше върнал към два следобед и сега тя седеше в кабинета на Шон и му докладваше какво са намерили и иззели. Главното беше компютърът на Хелиър: вече го бяха отнесли в лабораторията, за да го проучат специалистите. Може би щяха да намерят нещо, но това щеше да отнеме време.

Телефонът на Шон иззвъня.

— Инспектор Кориган слуша.

— Приемната, сър. Някой си господин Темпълман иска да се срещне с вас.

— Слизам веднага. — Шон затвори и стана. — Дошъл е адвокатът на Хелиър — каза на Сали, докато излизаше.

Мина бързо по оживените коридори се спусна по стълбите към приемната. Кимна на дежурния полицаи, който приемаше посетителите, и махна на Темпълман да мине преди опашката.

— Настоявам за незабавен достъп до моя клиент — заяви адвокатът веднага; не си губеше времето с любезности.

— Разбира се — отвърна Шон. — Ще ви заведа в килията за предварително задържани.

— И кога възнамерявате да разпитате моя клиент? Надявам се да е скоро.

— Веднага щом екипите по претърсването си свършат работата и успея да се запозная с доказателствата.

— Попитах кога, инспекторе?

— До два, може би три часа.

— Това е абсолютно неприемливо — възрази Темпълман. — Очевидно не сте готов да разпитате моя клиент, така че ви предлагам да го пуснете под гаранция, докато не сте напълно готов.

— Разследвам убийство, а не дребно мошеничество — припомни му Шон. — Хелиър ще остане в килията, докато не съм готов.

Набра кода на клавиатурата на стената на секцията с килиите, отвори и се огледа за някой от тъмничарите, който да го отърве от Темпълман.

— Инспекторе, независимо дали е убийство, или мошеничество, всички хора имат право на честна и енергична защита — продължи адвокатът. — Точно това ще се погрижа да получи моят клиент.

— Всички, с изключение на мъртвите — хладно му отговори Шон. — Всички, с изключение на Даниъл Грейдън. — Махна на един тъмничар, преди Темпълман да успее да отговори, и му каза: — Това е адвокатът на Хелиър. Искан да види клиента си колкото се може по-бързо.

— Разбира се — отговори полицаят. — Последвайте ме господине.

Шон се обърна да си върви, но Темпълман се развика подире му:

— Трябва да видя всички доказателства, които притежавате. Имам право пръв да се запозная с тях. Имам право да знам с какви доказателства срещу моя клиент разполагате.

— Ще се запознаете — отговори Шон; предвкусваше мига, когато ще разкрие, че пръстов отпечатък на Хелиър е намерен в

апартамента на Даниъл Грейдън. Обаче не можеше да реши кого иска да види сгърчен — Хелиър или Темпълман.

Почти изтича нагоре по стълбите и после по коридора до общото помещение — уморените му крака изведнъж бяха живнали отново. Когато наближи общото помещение, чу как шумът вътре изведнъж се усили. Това можеше да означава само едно: екипът на Донъли се беше върнал.

Шон влезе и докато вървеше към кабинета си, каза на Донъли:

— Ела.

Влетя в помещението, тръшна се на стола си и попита:

— Е?

— Иззехме всички дрехи и обувки. Ще ги пратим в лабораторията.

— Трябва ми нещо веднага. Нещо за разпита. Искам да обвиня Хелиър още днес, най-късно утре.

— Съжалявам, шефе, но в жилището няма пряко доказателство. И все пак нещо не е наред. Държи кабинета си заключен дори когато си е вкъщи. Жена му го каза. Освен това каза, че не знаела нищо за подовия сейф.

— Подов сейф? — попита Шон.

— Да. Този тип има сейф в пода на кабинета си.

— Много богаташи имат такива сейфове. Това не означава нищо.

— Вярно. Но колко от тях държат в тях пачки долари и паспорт? Плюс адресник.

— Значи е бил подготвен да замине бързо. Няма значение защо. Освен това не е престъпление да нямаш доверие на банките. Ако беше, всички щяхме да сме в панделата.

— За човек, който няма доверие на банките, има доста парици в сметките си. Близо половин милион по мои груби изчисления.

— А какво има в адресника? — попита Шон.

— Хвърлих му само бегъл поглед. Само букви и числа. Ако са телефонни номера, определено са чуждестранни. Съдържанието не е подредено по азбучен ред. Потърсих инициалите на жертвата, Д. Г. — няма ги.

— Може би използва някакъв шифър — предположи Шон. — Дайте всички номера в Специални операции — да проверят абонатите

и всичко останало. Кажи им, че имената и адресите ни трябва най-късно утре по обед.

— Шефе, ще помоля, но ще е трудно.

— Въпреки всичко опитай — настоя Шон. — Въпреки липсата на нещо интересно ще разпитам Хелиър и ще го притисна. Да видим какво ще каже за пръстовия си отпечатък в жилището на Грейдън.

Стаята за разпити беше гола. Дървена маса и четири неудобни стола. Стените бяха боядисани в мръсно бежово. Миришеше на балатум и застоял цигарен дим. На масата имаше касетофон с две касети. Микрофоните бяха закрепени на стените.

Шон, Хелиър и Темпълман седяха и гледаха как Донъли разопакова две нови аудиокасети. Сложи ги в касетофона и затвори капачетата.

— Когато натиснем „старт“, ще чуете леко пиццене, което ще продължи около пет секунди — каза Шон. — Щом пицценето спре, започваме да записваме. Разбрахте ли?

Темпълман отговори вместо Хелиър:

— Разбрахме, инспекторе.

Шон пък разбра, че е изправен пред разпит от типа на „не коментирам“. Кимна на Донъли, той натисна бутона за запис и двете аудиокасети започнаха да се въртят едновременно.

Пицценето беше неприятно и прекалено силно и сърцето на Шон прескочи. След няколко секунди обаче спря и той се съвзе и каза:

— Този разпит се записва. Аз съм инспектор Кориган, другият присъстващ полицай е... — Остави на Донъли да се представи сам.

— Детектив Донъли.

Шон продължи:

— Разпитвам... бихте ли казали името си за записа, ако обичате?
— обърна се Шон към Хелиър. Той погледна Темпълман и адвокатът му кимна да отговори.

— Джеймс Хелиър — каза Хелиър, като се наведе към касетофона, след това се облегна назад.

— Другото присъстващо лице е...

Темпълман знаеше какво да прави.

— Джонатан Темпълман. Адвокат. Тук съм, за да представлявам Джеймс Хелиър. Ще го съветвам относно закона и неговите права. Тук съм също така, за да се погрижа разпитът да бъде проведен почтено и да попреча на всеки въпрос или поведение от страна на полицията, които сметна за неподходящи, непочтени или неуместни. Също така искам да кажа, че въпреки моя съвет... — Шон видя как Темпълман стрелва бърз поглед към Хелиър — господин Хелиър реши, че ще отговори на всички въпроси на полицията.

Шон се запита дали не са уговорили този малък театър предварително. И че вероятно идеята е била на Темпълман. Да представи Хелиър като жертва на обстоятелствата. Не го очакваше.

Продължи с предразпитните процедури.

— Днес е втори август две хиляди и пета, два часът следобед. Разпитът се провежда в полицейското управление в Пекам. Имате право да се съветвате с правен съветник или адвокат. Може да се съветвате с него по телефона или да поискате да присъства в полицейското управление. Вашият адвокат господин Темпълман е тук да ви представлява. Имахте ли достатъчно време да се посъветвате с него насаме?

Темпълман пак отговори вместо Хелиър:

— Да, имахме.

— Трябва да ви припомня, че все още сте под арест. Това означава, че не трябва да казвате каквото и да било, освен ако не искате. Същевременно, ако ви попитат и не кажете нещо, на което покъсно решите да разчитате в съда, това може да навреди на вашата защита. Всичко, което кажете, може да бъде използвано за доказателство. Разбрахте ли?

— Той разбира — изстреля Темпълман.

Шон трябваше да прекъсне това.

— Искам господин Хелиър да отговаря лично. Искам да чуя от неговата уста, че разбира.

Темпълман понечи да възрази, но Хелиър го изпревари:

— Да, инспекторе, разбрах. Дошло е време за отговаряне на въпросите. За обяснения.

Шон го сви стомахът. Нима Хелиър се готвеше да признае? Да не би да му се беше стоварило бремето на вината? Малцина имат силата да отнесат черните си тайни в гроба.

Хелиър и Шон впиха поглед един в друг. Шон започна:
— Господин Хелиър... Джеймс... ти ли уби Даниъл Грейдън?

Сали влезе в архива на Ричмъндския полицейски участък.
Посрещна я униформен полицай.

— Ти ли си детективът от Групата за тежки престъпления?

— Да, аз съм детектив...

Обаче униформеният я прекъсна — явно не го интересуваше.

— И така, какво искате?

— Информация от вашия архив — обясни Сали. — През деветдесет и трета един мъж, Стефан Корсаков, е бил обвинен тук в тежко сексуално нападение и измама.

— Необичайна комбинация — отбеляза полицаят.

— Именно. По-късно обвинението в нападение било снето, но бил закован за измамата. Би трябвало да имате негова снимка.

— От деветдесет и трета? Ще извадиш късмет, ако още пазим досието му. Ако не е извършил ново престъпление през последните пет години, то няма да бъде качено в новия автоматизиран архив. Може да е било нарязано. Обаче пазим по-интересните. Хора, за които се приема, че е вероятно да станат рецидивисти. Какво е било сексуалното нападение?

— Изнасилил е седемнайсетгодишно момче в Ричмънд Парк. Завързал го и го заплашил с нож.

Полицаят се почеса по бузата.

— Този определено е от хората, чиито досиета трябва да сме запазили. Ще проверя в архива. Как му беше името на този тип?

— Корсаков. Стефан Корсаков.

Полицаят тръгна покрай шкафовете с папките и започна да си повтаря под носа:

— К... к... к... ето го — Спря, издърпа едно чекмедже и започна да прехвърля папките.

— Корсаков. Корсаков. Стефан Корсаков. — Измъкна тънка папка. — Извади късмет — запазили сме го. След миг усмивката му изчезна. — Мамка му, ама че работа!

— Какво е станало?

— Снимките. Някой е взел всички снимки.

— Дали съм убил Даниъл Грейдън? Не, инспекторе, не съм. Колкото ѝ трудно да ви е да ми повярвате, това е истината. — Очите на Хелиър не издаваха нищо. Мамка му, този тип беше труден за разгадаване.

— Защо тогава ни излъгахте? Казахте ни, че никога не сте стъпвали в апартамента на Даниъл Грейдън. Как тогава може да се обясни фактът, че пръстовият ви отпечатък е попаднал там: на долната страна на топката на вратата за банята?

Хелиър въздъхна.

— Излъгах ви и това беше грешка. Беше глупаво да го правя и се извинявам, че съм ви загубил времето. Моля се на Господ да не съм ви попречил да хванете лицето, отговорно за това престъпление.

Шон не повярва и дума.

— Бил съм в апартамента на Даниъл. Бях негов клиент през последните четири-пет месеца.

— А в нощта, когато е умрял?

— Не. Не съм го виждал през нощта, когато е бил убит. И не съм ходил в апартамента му. Не бях стъпвал в апартамента му около две седмици.

— Нали разбирате — подхвърли Шон, — човекът, който е влязъл в апартамента на Даниъл, не е проникнал с взлом. Смятаме, че Даниъл го е пуснал да влезе. Какъв човек ще пусне Даниъл у дома си в три през нощта? Може би приятел? Или... — Шон направи пауза, за да се увери, че Хелиър още го гледа в очите — клиент? Човек, който е идвал редовно. Човек, на когото той е смятал, че може да има доверие!

Темпълман не можеше да мълчи повече.

— Тези въпроси са напълно хипотетични. Ако имате някакви доказателства, защо просто не...

Хелиър сложи ръка на рамото на адвоката и той млъкна.

— Искам да отговоря на въпросите. На всички въпроси. Повтарям: въпросната вечер не съм бил в апартамента му.

— Тогава защо излъгахте, че никога не сте били в апартамента на Даниъл? Знаехте, че разследваме убийство. Сигурно знаете последствията от това да ни излъжете. Не сте толкова глупав.

Хелиър наведе очи към пода.

— От срам, инспекторе. Не смятам, че можете да разберете. Бих искал да можете.

Шон беше изпитал предостатъчно срам през детството си. Всъщност през по-голямата част беше изпитвал единствено срам. А сега да слуша лъжливите уверения на Хелиър — това направо го поболяваше.

— Вие живеете в лъжа... Лъжете жена си, децата си, приятелите си. Плащате на млади мъже да правят секс с вас, а после се прибирате и се сгушвате в леглото до жена си. Излъгахте полицията, макар да знаехте, че това може да забави нашето разследване, а сега искате да ви повярвам, че сте се срамували от сексуалните си предпочитания? Съмнявам се, че някога сте се срамували от нещо в живота си.

Хелиър вдигна поглед от пода. Очите му бяха безжизнени.

— Инспекторе, грешите. Срамувам се. Срамувам се от всичко това. Срам ме е от живота ми.

Шон го гледа изучаващо няколко секунди.

— И какво му беше толкова специално на Даниъл? — Искаше разговорът да остане личен. — Защо продължихте да ходите при едно и също момче? — Нарочно използва думата „момче“.

— Аз имам нужди. Даниъл ми помагаше да ги задоволявам.

— Пояснете.

— Практикувам садомазохистичен секс. Даниъл също. Затова ходех при него. Обикновено го виждах на всеки две-три седмици. Това се опитвах да скрия. Зная, че постъпих глупаво.

— Какво включва тази сексуална практика?

— Това едва ли е от значение — намеси се Темпълман.

— По тялото на жертвата има необясними белези. Сексуалното поведение на господин Хелиър може да е обяснението за тях. Така че е от значение.

— Нищо твърде шокиращо — отговори Хелиър. — Обикновено го връзвах за китките. С въже. Използвахме превръзки на очите, понякога камшици. В повечето случаи беше ролева игра. Безобидно, но не е нещо, което бих искал да научи целият свят.

— Мога да го разбера — обади се Донъли.

— Той връзвал ли ви е понякога? — попита Шон.

— Не. Никога.

— Значи, когато казвате садомазохистичен, вие сте играли ролята на садиста?

— Невинаги. Даниъл също я играеше. От време на време ме биеше, но вързан никога не съм се чувствал удобно. Даниъл казваше, че просто ми липсва доверие. Вероятно е бил прав.

Хелиър имаше отговор за всичко. Шон хвърли азбучника на масата.

— Какво е това?

— Очевидно азбучник — отговори Хелиър.

— Беше твърде добре скрит за прост азбучник. Няма и имена, а само букви и числа.

— Съдържа определени мои контакти, за които предпочитам жена ми и семейството ми да не знаят.

Отговор, в който имаше смисъл. Впрочем както във всички отговори на Хелиър.

— Има ли го вътре номера на Даниъл? — попита Шон.

Хелиър се поколеба и Шон го забеляза.

— Не.

„Защо ли? — запита се Шон. — Това е бележникът му с тайните, а една от най-големите му не е вътре? В това няма смисъл“.

— Сигурен ли сте, че номерът му не е вътре?

— Да — потвърди Хелиър. — Номерът му не е там.

Шон реши засега да остави нещата така, докато не научи повече.

— А парите в брой? Около петдесет хиляди в различни валути, главно долари на САЩ?

— Винаги държа пари в брой. Живеем в много несигурни времена, инспекторе.

— А вашите пари, пръснати в най-различни сметки из целия свят? Стотици хиляди. — Шон знаеше, че тези въпроси няма да го отведат никъде, но трябваше да бъдат зададени.

— Инспекторе, единственото, което няма да направя, е да се извинявам за богатството си. Работя много и ми плащат добре. Всичко, което притежавам, съм спечелил сам. Със сметките ми всичко е наред. Мога да ви покажа откъде са парите, а данъчната служба, за ваше съжаление, ще потвърди, че ви казвам истината.

Шон сложи химикалката на масата. Имаше един въпрос, който искаше да зададе, обаче инстинктът му подсказваше да не го прави

сега. Подобно на шампион в покера, който знае кога да свали асото и кога да се въздържа, нещо в съзнанието му нашепваше да остави въпроса за друг път, докато той самият не разбере неговата важност.

— Ще трябва да проверим всичко, което казахте. Ако няма какво друго да добавите, този разпит завърши.

— Не, нямам какво да добавя.

— Добре. Сега е седем и петдесет и осем и този разпит е приключен.

Донъли изключи касетофона.

— А сега какво? — попита Темпълман.

— Без съмнение вие ще поискате още една консултация на четири очи с вашия клиент, след което ще го върнат в килията, докато не решим какво ще стане с него.

— Няма причина да продължавате задържането на господин Хелиър. Той отговори на всички ваши въпроси и би трябвало незабавно да бъде освободен. И без обвинение, бих добавил.

— Не мисля така — възрази Шон.

Шон и Донъли излязоха от стаята за разпити и тръгнаха към екипа за разследване на убийства.

Шон се чувстваше изпразнен. Разпитът не беше минал добре. Като се изключеше едно нещо. Защо името на Даниъл не беше в азбучника на Хелиър? В това нямаше смисъл. Някак си и по друг начин това също беше част от пъзела.

Сали бързо проучи мъжа, който отвори вратата на отдалечената къща в предградията. На около петдесет, метър и седемдесет, с тънки ръце и крака, но с бирено шкембенце. Помисли си, че прилича на паяк. Косата му беше гъста, с цвят на пясък, очите му зелени и пронизателни. Зад погледа му Сали видя интелигентност и увереност. Беше сигурна, че в Лондонската полиция Пол Джарет е бил добър полицай.

— Господин Джарет? — Сали протегна ръка и Джарет я стисна.

— Детектив Сали Джоунс. Извинете, че дойдох, без да се обадя предварително, но бях наблизил и се питам дали няма да ми помогнете за един случай, по който работя.

— Случай?

— Всъщност става въпрос за убийство. Преди няколко години сте работили по един случай, който може да е свързан с нашия заподозрян.

— Я по-добре влезте — покани я Джарет.

Тя влезе в спретнатата къща и последва Джарет в уютна кухня.

— Чай, кафе или нещо студено? — предложи домакинът.

— Чай, благодаря, с мляко и една лъжичка захар.

— Ей сега ще запаря. — Джарет се усмихна.

— Откога сте пенсионер? — Половината полиция си мечтаеше да се пенсионира. Другата половина се ужасяваше от тази мисъл. Интересно от кои беше Джарет?

— Вече четири години. По здравословни причини. Старо нараняване в кръста ме докопа малко преди да направя трийсетте години стаж. Въпреки това успях да се класирам за пълна пенсия и някои медицински привилегии, така че не се оплаквам. От време на време ми доскучава малко, но нали знаете... Та с какво мога да ви помогна?

Сали разпозна поканата да премине към деловата част.

— Разследвам убийство. Кофти работа. Млад мъж, Даниъл Грейдън, намушкан до смърт.

— Хомофобско нападение?

— Не. Не смятаме така. Нещо друго е, но не знаем какво. И може би вие ще успеете да ни помогнете.

— Не съм много сигурен. Повечето време работих в Отряда по измамите. Моята, специалност бяха „броячите“ в казината, а не убийствата.

— Да, знам това, но освен че сте работили в Отряда по измамите, имате и кратък период в Отдела за криминални разследвания в Ричмъндското управление. — Не прозвуча като въпрос, а и не беше.

— Да, точно така. От деветдесет и пета до деветдесет и осма. След това се върнах в Отряда по измамите.

— Случаят, който ме интересува, е от онези, с които сте се занимавали в Ричмънд. През деветдесет и шеста един мъж. Стефан Корсаков, е бил арестуван от парковата полиция за...

— Изнасилване на момче — прекъсна я Джарет. — Вързал го и му запушил устата в Ричмънд Парк. Заплашил го с кама и след това го

изнасил. Никога няма да забравя Корсаков. И с вас ще е същото, ако някога го срещнете.

Настъпи тишина. Забележката беше необичайна. Полицаяте никога не преувеличаваха въздействието, което им е оказал някой престъпник. Сали се запита какво ли е имало в този Корсаков, че толкова е впечатлило Джарет. Опита се да си спомни някой заподозрян, който да ѝ е подействал по този начин. Не можа да си спомни нито един. Усети, че страхът на Джарет от Корсаков е личен.

— Какво го прави толкова запомнящ се?

— Никакво разкаяние. Абсолютно никакво. Единственото му съжаление беше, че са го хванали. И това го притесняваше, защото щеше да влезе в затвора и нямаше да може да го направи отново на някого другото.

— Нищо не каза при разпита — продължи той. — Всъщност никога нищо не каза на разпитите, но аз знаех, че щеше да убие това момче, ако не му беше попречено. Все още си спомням самодоволната усмивка, която се изписа на лицето му, когато му каза, че обвинението в изнасилване е оттеглено. Дяволът се грижи за своите. Щеше да е по-добре за всички, ако беше паднал от някой висок прозорец. Знаете какво имам предвид, нали?

Сали се усмихна неловко, но не отговори. Джарет усети реакцията ѝ, стана, отиде при мивката и изля чая си. Сали го наблюдаваше и се опитваше да долови чувствата му. Погнусата му изглеждаше напълно истинска.

— Сигурен съм, че няма нужда да ви описвам какво е да гледаш как животно като Корсаков се измъква и знае, че е само въпрос на време, докато изнасили отново или стигне до убийство.

— Не се е измъкнал — припомни му Сали. — Бил е окошарен за измамата. Чух, че сте се погрижили да не му се размине. — Това беше комплимент.

— Да, погрижих се да влезе в затвора. Разбрах за измамата на Корсаков и се разрових. Да, той влезе зад решетките, но това беше куха победа. Отнесе четири години. И това беше всичко. Всички онези хора, които беше измамил. Освен това така и не открихме парите. Каквото и да опитвахме, не можахме да ги намерим. Дори някои стари приятели от Отряда за сериозни измами в Сити, които ми дължаха услуга, ми помагаха, но нищо. Умен мръсник. Не мога да му го отрека.

Сали се интересуваше от измамата, защото тя щеше да помогне да се изгради образът на Корсаков, но сега повече я интересуваше насилническата му природа.

— Показа ли познания за веществените доказателства и полицейските процедури? — попита тя.

— Определено — отговори Джарет без колебание. — Дрехите, които носеше, използването на презерватив, избраната жертва и дори мястото, което беше много добро. Просто не извади късмет и слава богу, че се случи така. Със сигурност си е взел поука от това. Вероятно е ставал все по-добър и по-добър. Беше достатъчно умен, за да се учи от собствените си грешки. Беше и много организиран. Измамите му бяха поразително прости. И както вече споменах, достатъчно умен, за да скрие парите така, че никой да не може да ги намери.

— А в днешно време това не е лесно — продължи Джарет. — Милиардерите от търговията с наркотици, крадливите счетоводители, корумпираните министри — всички харчат състояния, за да скрият парите си в законната банкова система. Не можеш да държиш милиони лири под дюшека, а дори да го направиш, вече никой не приема пари в брой. Не и за големи покупки. Парите в брой изнервят хората. Трябва да ги вкараш в банковата система. Там често ги залавяме и възстановяваме парите, но с Корсаков не се получи. Оказа се прекалено хитър.

Замълча за момент, после попита:

— И сега е извършил друго изнасилване или убийство, нали?

Сали се поколеба. Не знаеше защо.

— Не знаем дали това е Корсаков. Има сходства между вашия случай и този, който разследваме. Просто проучваме миналото. Обаче има нещо, което ме тревожи.

Джарет я погледна безизразно.

— Да?

— Всичко сочи, че Корсаков е рецидивист. Вие сам казахте, че пак ще извърши престъпление.

— Да.

— Да, но изобщо не е попадал в полезрението на полицията. Няма присъди, нито арести, нито разузнавателни доклади. Нищо.

— Тогава или е напуснал страната, или е умрял. Моля се да е последното.

— Или просто не сме го пипнали.

Джарет тихичко се засмя.

— Знам, че не сме самото съвършенство, но няма рецидивист, който да не е хванат отново след няколко години. Дори в миналото, преди компютризираните бази данни, ДНК, криминалните предавания по телевизията, ние най-накрая пак ги хващаме. Винаги правят грешка... Не, ако е в страната, отново би извършил престъпление. Не би могъл да се спре, както и ние не можем да не се отнасяме към всички с подозрение. Това е в природата му. А може да се е превърнал в призрак, който не се задържа дълго под една самоличност, нито остава на едно място за повече от няколко месеца. Способен е на това.

— Ще проверя в обществените архиви — каза Сали, — за да видя дали имат нещо за него. И благодарение на вас имаме комплект негови отпечатъци. Ще ги сравним с всички доказателства, които намерихме на местопрестъплението.

Джарет присви очи.

— Ако намерите смъртен акт или пръстовите му отпечатъци, моля, звъннете ми. Ако се пече в Тайланд, предпочитам да не знам.

Джарет изведнъж започна да изглежда остарял. Сали реши да не го тормози повече.

— Благодаря за времето, което ми отделихте — каза тя и се изправи. — А, и още нещо.

— Да?

— Нали сте снимали Корсаков, когато сте му повдигнали обвиненията?

— Разбира се.

— Само че, когато проверих досието му в Ричмънд, в него нямаше снимки.

— Неприятно, но не е нещо необичайно.

— Може ли да се сетите за друг човек, който е искал или е имал нужда от снимките на Корсаков? Може би ще успее да ги намеря.

— Не — отговори Джарет. — Никой не се е обръщал към мен заради него.

— Жалко — въздъхна Сали. — Добре, както и да е.

Джарет я поведе към входната врата. Хвана дръжката на вратата, но не я отвори.

— Мога ли да ви попитам какво ви насочи към Корсаков? И какво ви насочи към мен?

— Индексът на методите. Вие сте работили по случая. — Изведнъж Сали се сепна. — За малко да забравя. Бихте ли погледнали тази снимка? — Извади от чантата си снимката от наблюдението на Хелиър и я подаде на Джарет. — Познавате ли този човек?

Джарет държеше снимката и я оглеждаше без интерес. Сали не видя нищо по лицето му.

— Не — отговори Джарет. — Трябва ли да го познавам?

— Не. Просто предположение, което трябваше да проверя, и вече го направих. Благодаря ви за отделеното време.

— Винаги съм на разположение — отговори Джарет.

— Хубаво е отново да се почувстваш полезен.

— Да, той е голям хитрец — отбеляза Донъли. — Мисли в движение. Оборва доказателствата ни веднага щом ги намерим.

— Значи трябва да намерим още — каза Шон.

— А ДНК, телесни проби?

— В случая не вършат работа — припомни му Шон.

— Той призна, че е правил секс с жертвата, а сега призна, че е бил в апартамента му. Каквито и веществени доказателства да намерим, те не доказват нищо. Би имало значение, ако намерим от кръвта на жертвата по Хелиър или неговите дрехи. Но на лабораторията ще са нужни дни, докато обработи всичко, което иззехме.

— Тогава какво ще правим — да го пуснем просто така да си излезе оттук?

— Точно това ще направим. Ако го обвиним сега, все едно казваме, че имаме достатъчно доказателства, за да го осъдим. И двамата знаем, че така е по правилата. Ако го обвиним, губим право да го разпитваме още или да вземем още телесни проби. Няма да можем да го накараме да вземе участие дори в някое шибано разпознаване на заподозрени. Правил съм тази грешка и няма да я допусна отново. Трябва да го подхванем от друг ъгъл. Оттам, откъдето не очаква.

— Говориш за установяване на друго престъпление, което е извършил? — попита Донъли без особено въодушевление.

— Да, точно така — кимна инспекторът. — Вземи някого и идете да пуснете Хелиър под гаранция. Кажете му да дойде отново след две седмици. Адвокатът му ще попита защо. Кажете му, че ще проверим историята, която ни разказа. И че Хелиър още не е елиминиран. И събери отново екипа за наблюдение. Искам Хелиър да бъде следен още щом излезе от управлението. Ще го покриваме денонощно. Ще поддържаме натиска и ще чакаме да изтърве топката. Рано или късно той сам ще се обеси. А кой знае? Може вече да го е направил.

Хелиър стоеше в коридора на полицейското управление и чакаше да излезе от сградата. Пръв излезе Темпълман, за да се увери, че никой не ги изчаква. Обаче, когато се върна, новините не бяха добри.

— Съжалявам, Джеймс, но, изглежда, медиите са надушили историята.

— Какво?! — озъби се Хелиър. — Сигурен ли си, че са тук заради мен?

— Да. Вече ме помолиха за изявление. Знаят, че си арестуван по подозрение в убийство.

— Това копеле Кориган! Той им е казал. Опитва се да ме унищожи. — Гласът на Хелиър беше пълен с отрова.

— Виж — каза Темпълман. — Трябва да запазиш спокойствие. Аз ще говоря с тях. Ще им кажа, че не си арестуван, а помагаш на полицията в разследването. Остани тук, докато свърша. Също така ти препоръчвам да си скриеш лицето, когато излезем.

— Какво? — попита ядосано клиентът му. — Защо?

— Заради фотографите. Можеш да вземеш моя шлифер. — И му го подаде.

— Искаш от мен да изпълзя оттук с това на главата? Като някой педофил? Със същия успех би могъл да им кажеш, че съм виновен.

— Моля те, Джеймс, успокой се. Името без лице не значи нищо.

— Добре, така да бъде. Обаче запомни. Никой не ме унижава, без да си плати.

— Джеймс, ако бях на твоето място, нямаше да търся отмъщение — посъветва го адвокатът.

На лицето на Хелиър се изписа отвращение. Той доближи глава толкова близо до Темпълман, че адвокатът можеше да подуши острата

животинска миризма в дъха му.

— Просто прави каквото ти кажа и ме изкарай оттук. Довечера ме очакват на шибаната вечеря по случай професионалните награди. Ще платя скъпо, ако не се появя там. Себастиан вече ми диша във врата. — Хелиър раздвижи врат, за да разкара сковаността, с пукот, който предизвика тръпки по кожата на Темпълман, после грабна шлифера от ръката му и даде последното си нареждане: — Върви да ми намериш такси.

Вече беше ранна привечер. Сали нямаше търпение да научи последното развитие на случая. Помещението обаче беше празно. Само Шон седеше в кабинета си.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Направо прекрасно — отговори той саркастично.

— Значи Хелиър не си е признал.

— Позна.

— А отпечатъкът в апартамента на жертвата?

— Заяви, че по-рано излъгал, и сега признава, че е бил там няколко пъти.

— Ако бях в неговото положение, щях да кажа точно същото.

— И аз. Пуснахме го под гаранция с оглед на предстоящото разследване. Както и да е. Как мина с Корсаков?

— Успях да намеря един от разследващите полицаи, което само по себе си беше достатъчно интересно, но той не можа да ми каже повече от Индекса на методите. Досието в ричмъндското управление беше доста тънко, а нямаше и снимки. Ако не възразяваш, реших да поискам отпечатъците на Корсаков да бъдат сравнени с намерените на местопроизшествието. Човек никога не знае откъде ще изскочи заекът.

— Чудесно — похвали я Шон. — Специалистът, който се занимава с нашите отпечатъци, е Колинс. А сега, ако ме извиниш, ще си тръгвам, преди децата да са забравили как изглеждам. Ти също се прибери и вземи да се напиш.

— Добре — съгласи се тя. — Ако е виновен, рано или късно ще го хванем. Въпрос е единствено на време, преди да успеем да го докажем.

— Разбира се, че ще успеем — успокой я Шон. — Винаги успяваме. Накрая. Като стана дума за Хелиър, показа ли на твоя човек снимката?

— Да.

— И?

— Съжалявам, но не го разпозна.

— Не се притеснявай — успокой я Шон. — Това така или иначе беше доста смело предположение.

Джарет си седеше вкъщи с жената и дъщерите. Един репортаж в местните новини привлече вниманието му. Някой бил арестуван за убийството на Даниъл Грейдън. Това беше името, което бе споменала детектив Джоунс. Името на жертвата.

Репортерът, който стоеше пред пекамското управление, използва формулировката „помага на полицията в разследването“. Джарет знаеше, че това означава, че човекът е арестуван. Заслуша се в заключителните думи на репортера:

— Макар досега полицията да отказва коментари, смята се, че човекът, който им помага в разследването, е Джеймс Хелиър, известен бизнесмен и партньор в уважаваната фирма „Бътлър и Мейсън“, чието седалище е в богатия квартал Нйтсбридж. Адвокатът, който представлява Джеймс Хелиър, отказа да потвърди, че клиентът му наистина е Хелиър. Заяви, че клиентът му няма какво да крие и че е доволен, че може да помогне на полицията.

Това беше катастрофално. Онова, от което Джарет се страхуваше най-много, се беше превърнало в действителност. Той отиде в кухнята, наля си уиски и отпи. Ръцете му трепереха. Трябваше да се успокои, да овладее и себе си, и положението. Помисли си, че може да получи сърдечен удар. Знаеше какво следва.

Шон седеше вторачен в телевизора, но всъщност не гледаше. Беше седнал на креслото вместо до Кейт на дивана. Тя усещаше колко е напрегнат и каза:

— Шон? — Нищо. Повика го отново: — Шон? — Той обърна глава и я погледна. — Искаш ли да поговорим?

Шон изду устни и издиша.

— Всъщност не.

— Разговорът може да помогне — настоя Кейт.

— Няма нищо — излъга той. — Просто сутринта си мислех, че съм пипнал нашия главен заподозрян, но той се откачи от куката.

— Ще го хванеш. Спомни си какво си ми казвал: винаги е само въпрос на време, независимо колко трудно може да е било в началото.

— Да, но този ме тревожи. Изглежда, не мога да проникна в главата му — обясни Шон. — Зная, че е способен да убива, и съм сигурен, че е убил жертвата, но не мога да разбера защо. Защо е избрал точно тази жертва, защо е убил човек, който е свързан с него. Защо го е направил? Той не е от саморазрушителните. В това няма смисъл.

Стана, отиде в кухнята и си наля вода. Кейт го последва. Беше го виждала такъв — обикновено при тежки случаи, но невинаги. Беше по-добре да го накара да говори, отколкото да седи и да мисли за едно и също. Нямах да го остави да се плъзне в мрачните дълбини, в които можеше да го отвлече неговото минало.

— Не се оставяй да те завладее — предупреди го тя. За всеки друг това щеше да е напълно невинен коментар, но не и за Шон.

— Какво означава пък това? — тросна се той.

Кейт разбра, че е направила грешка.

— Нищо. Просто исках да кажа да не позволяваш на този случай да стане прекалено личен.

— Винаги е лично — обясни й Шон. — За мен винаги е лично. Така успявам да ги спра.

— Зная — отговори Кейт. — Но трябва да внимаваш. Не се опитвай да вършиш всичко сам.

— Защо? Страхуваш се да не изгубя самоконтрол ли?

— Нямах това предвид.

— Така ли? — попита той малко прекалено спокойно.

Тя знаеше за миналото му. За детството му и баща му. За побоищата и ругатните. Знаеше всичко. Шон беше откровен с нея за това. Той знаеше, че яростта и омразата от детството му са още някъде у него. Другояче не би могло и да бъде. Знаеше също, че той не е като баща си и като хората, които преследва. Ако беше имала и най-малкото съмнение, никога не би се омъжила за него, нито пък щеше да роди децата му. Това беше просто Шон, който се освобождаваше от

чувството си на безсилие. И преди се беше справяла с този проблем и знаеше, че в бъдеще пак ще трябва да го прави.

— Шон, недей — помоли тя. — Не го заслужавам.

Това го накара да спре.

— Съжалявам — извини се той. Отпи глътка вода. — Никога ли не мислиш за това? — попита я. — Не се ли страхуваш понякога, че мога да стана като него?

Кейт знаеше, че говори за баща си.

— Не, никога. Ти си осъзнал, че имаш нещо подобно у себе си и си спрял, преди някой да пострада.

— С доста помощ — припомни ѝ той.

— Ако не си го искал, нямаше да се получи нищо.

— Боже — каза Шон и отпи още една глътка вода, — понякога се чувствам толкова стереотипен: момчето, бито от баща си, пораства само за да се превърне и то в семеен тиранин. От жертва в престъпник. Мамка му, всичко е твърде предсказуемо!

— Но ти не си го направил — каза тя. — Ти си пораснал и си станал полицай. Използваш миналото си да помагаш на хората, а не да ги нараняваш. — Приблужи се до него и обхвана лицето му с длани. — Твоето минало е проклетие, но ти е оставило и дар. Можеш да мислиш като тези хора. Можеш да ги разпознаеш, докато другите не виждат нищо. Можеш да ги предвидиш.

— Не и този — възрази Шон. — Още не мога да погледна през очите му. Не зная защо, но просто не мога. Всеки път, когато се опитвам, все едно някой спуска перде пред очите ми и ме спира.

— Ще стане — увери го тя. — Просто трябва време и ще стане.

Настъпи мълчание. После Шон попита:

— Знаеш ли какво е да можеш да мислиш като тях?

— Не. — Кейт поклати глава. — Всеки път, когато те видя такъв, благодаря на Бог, че не мога. Кой би искал това бреме?

— Мога да чувствам онова, което изпитват те. Да усещам вълнението им, облекчението им. Болката. Объркването.

Кейт го погали по косата, като майка детето си.

— Използваш го, за да ги спреш. Спираш ги да нараняват хората.

— Понякога изпитвам усещането, че съм твърде близо — въздъхна той. — Толкова близо, че във всеки момент мога да се плъзна в мрака.

— Може би трябва да се видиш с доктор Фулканели? От доста време не си разговарял с нея.

— Не — озъби се Шон. — Ще се оправя. Сам ще се оправя. Просто трябва от време на време да ми припомняш. Да ми припомняш кой съм в действителност.

— Ти знаеш кой си — напомни му Кейт. — Когато си решил да станеш полицай. От този момент насетне винаги си знаел съвсем точно кой си.

— Да, вероятно е така — отговори той колебливо.

— Обаче има и нещо друго, нали? Държиш се така винаги когато нещо ужасно те човърка. За какво става въпрос?

— Днес видях нещо странно — призна Шон.

— С работата, която имаме, всеки ден виждаме по нещо странно. Той не обърна внимание на думите ѝ.

— На покрива под прозореца на кабинета ми между вентилационните тръби видях нещо. Мъртва птица. Първо реших, че е поредният мъртъв гълъб, но после осъзнах, че е сврака. Разбрах, че е сврака, защото други свраки непрекъснато кацаха до нея. Предположих, че са дошли, за да се нахранят с трупа ѝ, но грешах — носеха ѝ подаръци: клонки, малки лъскави камъчета, неща за ядене. Гледах ги доста време, преди да осъзная какво правят. Оплаквах смъртта ѝ. Свраките оплакват своите мъртви. Не го знаех.

— И това те разстрои? — попита Кейт.

— Не, не ме разстрои. Просто ме накара да се питам.

— Какво да се питаш?

— Ние не ги осъждаме, нали? Свраките. Когато се хранят с мършата на животни, убити от колите на пътя, когато убиват пиленцата на други птици, ние не ги осъждаме. Защото според нас те правят само онова, което е в природата им. В края на краищата те са животни. Птици. Обаче аз си мислех, че това е едно от нещата, които ни отличават от животните. Фактът, че оплакваме мъртвите си. А сега зная, че свраките също го правят. Един безсърдечен убиец, който оплаква своите мъртви.

— И какво значи това? — попита Кейт.

— Значи, че може би не сме чак толкова различни от животните, които се убиват едни други, за да оцелеят, колкото си мислим. Може би значи, че мъжете, които преследвам, вършат същото. Убиват, защото

това е в природата им. Те са родени да го правят, а ние ги осъждаме, сякаш са нормални като теб и... — Шон спря, преди да включи и себе си в това число.

— Дали е в природата им, или не, някой трябва да ги спре и в този момент този някой си ти.

— Знам.

Кейт въздъхна.

— Гордея се с това, което вършиш. Гордея се, че ги преследваш. Понякога ме плаши, но не искам да е различно.

Шон бутна чашата си настрана.

— Благодаря ти — каза ѝ нежно. — Благодаря ти, че ме подкрепяш. Обещай ми само едно.

— Какво? — попита Кейт.

— Не ме изоставяй. Не се отказвай от мен.

Кейт го прегърна.

— Това никога няма да се случи. Обичам те. Само не ме отблъсквай. Никога не ме отблъсквай.

Себастиан Гибран седеше в средата на ресторант „Крайтириън“ на Пикадили Съркъс — недостъпна, скъпа и подобна на пещера някогашна бална зала в сърцето на Уест Енд. Обикновено ресторантът беше запазено място за богатите, известните и онези, които искаха да станат такива, но днес беше предоставен за частно ползване само от лондонските финансисти. Светлините не бяха толкова ярки, както обикновено, но въпреки това Гибран можеше да различи почти всеки в помещението. Докато разсеяно водеше светските разговори, оглеждаше ресторанта за Хелиър. Не можа да го види и отново си погледна часовника. Хелиър беше закъснял. Ордъврите вече бяха сервирани и изядени. Скоро щяха да започнат речите. Себастиан знаеше, че не е единственият, забелязал отсъствието на Хелиър. Търсенето му беше прекъснато от управителя на ресторанта, който се появи до рамото му и се наведе, за да му прошепне в ухото:

— Извинете, сър, но едни господата искат да ви видят в частния бар.

Гибран знаеше кои са тези господата и беше съвсем наясно за какво искат да го видят. Кимна, за да покаже на управителя, че е

разбрал, избута стола си назад, за да стане, и хвърли салфетката от скута си на масата.

Без да привлича внимание, отиде до стълбището, което водеше в частния бар. Служители от охраната и прислугата се дръпваха от пътя му, сякаш някой им беше казал, че идва. Двама телохранители в костюми за по хиляда паунда отвориха вратата и той мина покрай най-старшите люде във финансите, днес събрани на едно място, до единия от ъглите на бара, където двама възрастни мъже седяха в големи удобни кресла край маса, подготвена само за тях. Кожата им беше със силен тен, косите посребрели, очите — кристално ясни и с умен поглед; носеха платинени часовници, вулгарно инкрустирани с диаманти. Гибран беше наясно с колите, в които се возят, с къщите, където живеят, и с момичетата на повикване, с които щяха да си легнат тази вечер. Пред единия имаше чаша кървавочервено вино, а пред другия — мартини. Този с мартинито пушеше дебела кубинска пура и никой не можеше да му каже и копче. Бяха двама от собствениците на „Бътлър и Мейсън“. Гибран ги беше виждал само два пъти и само единия беше разговарял с тях.

Никой от двамата не се надигна да го поздрави. Първо заговори мъжът с дебелата пура.

— Себастиан. — Говореше с австрийски акцент. — Извинявай, че те откъгнахме от вечерята, но мина толкова много време, откакто имахме възможност да разговаряме.

Гибран устоя на изкушението да им припомни, че всъщност никога не са разговаряли истински.

— Наистина много — успя да отговори, но веднага забеляза неудоволствието на възрастните мъже от неговия отговор — сякаш беше показал неуважение. Затова бързо добави: — Но аз разбирам колко сте заети и освен това винаги съм добре информиран за нещата, които трябва да знам.

— Разбира се — увери го пиещият вино с източноевропейски акцент. — Надяваме се, разбираш колко си ценен за нашата организация.

— Винаги съм се чувствал част от „Бътлър и Мейсън“ — каза им Гибран онова, което знаеше, че искат да чуят. — Аз вярвам в онова, което правим, и за мен това е най-важното.

— Прекрасно — съгласи се пушачът. — Но чухме, че един от нашите служители е привлякъл ненужно внимание към нашия бизнес. Ненужното внимание на полицията.

Гибран откри, че му се налага да си прочисти гърлото, преди да отговори.

— Лошите вести пътуват бързо — започна той. Но думите му не получиха отговор. Пушачът си пуфкаше пурата и го гледаше през облака гъст дим, който се виеше около устата му. — Няма да ни създаде проблеми — опита се той да успокои възрастните мъже. — Мисля, че става дума просто за сбъркана самоличност. Очаквам полицията да изясни нещата много скоро. — Усещаше как очите им го дисектират и знаеше, че ако направи грешна стъпка, на сутринта бюрото му ще бъде разчистено, а името му изтрито от архивите на фирмата. Обаче напрежението не му пречеше — беше свикнал с него. Нещо повече — наслаждаваше му се и възрастните мъже го знаеха. Точно затова му плащаха толкова добре.

— Защо не го отстраним временно от длъжност, докато чакаме това... това недоразумение да бъде изяснено? — попита пиещият вино.

— По-добре да не го правим — обясни Гибран. — Нямаме доказателства за някаква простъпка. Нито полицията, нито неговият адвокат са заявявали подобно нещо пред мен. Държат ме в течение на всичко, което се случва. Засега предпочитам да го държа под око.

— Този служител знае ли, че разговаряш с неговия адвокат? — попита пушачът.

— Не. Вярва, че се ползва с клиентска поверителност.

— Добре — каза пиещият вино. — Ние знаем, че си знаеш отговорностите.

„Още едно замаскирано предупреждение — помисли си Гибран. — Разчисти проблема с Хелиър, защото иначе няма да изкараш дълго в «Бътлър и Мейсън»“.

— Господа, аз винаги съм наясно със задълженията си — каза той. — Повярвайте, към нищо не се отнасям с по-голяма сериозност.

— Разбира се, че го правиш — съгласи се пушачът. — Ти имаш още много какво да дадеш. Затова се чудехме, замислял ли си се някога да влезеш в политиката?

На Гибран му беше трудно да скрие изненадата си.

— В политиката? — попита той. — Господа, съжалявам, но не съм политическо животно.

Пушачът се засмя и от раззинатата му уста излетя още пушек.

— Повярвай ми, за да имаш успех в политиката, не бива да си твърде политичен.

Пиещият вино също се засмя, за да покаже съгласието си. Гибран не разбра шегата, но видя самоуверената им арогантност и снизходителната им самоувереност, че по някакъв начин те знаят как става всичко. По-точно не знание, а по-скоро самоконтролиране.

— Не те питаме дали искаш да станеш депутат, а дали би те заинтересувала ролята на специален правителствен съветник? Това би могло да се уреди. Ще разбереш, че всички правителства отчаяно търсят съветите, които може да им предложи човек като теб. Защото иначе разполагат само с държавни служители, които им нашепват в ушите неща, от които нищо не разбират.

— Коя политическа партия имате предвид? — попита той.

Старите мъже отново избухнаха в подигравателния смях на мъдростта.

— Която си поискаш — каза пиещият вино. — Нашите организации правят много щедри дарения на двамата основни играчи. Смятаме, че човек като теб може веднага да бъде сложен на място с действително влияние на правителствено равнище. Може би съветник на министъра на търговията?

— Може би външният министър би те заинтересувал повече? — предложи пушачът. — За да останем конкурентоспособни, трябва да планираме за бъдещето — продължи той. — Да имаме човек с влияние в самото сърце на правителството ще е много полезно.

— Непременно ще си помисля — обеща Гибран. — Обаче винаги съм обичал да работя извън светлините на прожекторите. Това, изглежда, по-добре задоволява моите лични амбиции.

— Чудесно — обади се пак пушачът. — Но не се бави твърде дълго. Това, което ти предлагаме, е много специално. Себастиан, не бива да забравяш, че религията е мъртва. Поповете и свещениците вече не ни казват кого да обожествяваме. Сега хора като нас и хората като теб са онези, които решават кои са днешните богове. За човечеството боговете на небето са мъртви. Сега хората обожествяват богове от плът и кръв. Градски богове. Себастиан, искаш ли да бъдеш градски бог?

За такива ли се смятаха тези хора, запита се Себастиан. За богове? И наистина ли вярваха, че някога би поискал да бъде като тях — стар и слаб? Тяхната власт беше доста въображаема, защото се основаваше на пазари, които могат да изчезнат за една нощ.

Пушачът не го изчака да отговори.

— И не забравяй да се погрижиш за малкия проблем, който обсъдихме. Нали схващаш — преди да стане скандал.

— Разбира се — отговори Гибран. — Но нека не забравяме, че точно този служител знае доста за нашите, така да се каже, бизнес практики. Ако се наложи да го махнем, мисля, че ще е най-добре да го преместим в някой от нашите не толкова набиващи се на очи филиали, да речем в Куала Лумпур или Ванкувър. Някъде, където да можем да го държим под око. Бих се чувствал неудобно, ако човек с такова количество информация започне работа при някой от конкуренцията.

— Съгласни — беше всичко, което каза пиещият вино.

Управителят на ресторанта за втори път се появи до рамото на Гибран и му прошепна нещо. Гибран кимна, че е разбрал, и каза на възрастните мъже:

— Господа, ще трябва да ме извините. Време е за речите.

Двамата не казаха нищо, само кимнаха като един.

Хелиър влезе в „Крайтириън“ малко след девет. Беше закъснял, но не го беше грижа. Седна на масата и изпита облекчение, когато видя, че Гибран го няма — сега поне можеше да си поръча нещо силно за пийване. Кимна на хората около масата — някои познаваше, други — не. Но най-важното беше, че не му пукаше и изобщо не го беше грижа какво мислят за него. Махна на минаващия келнер и поръча:

— Голям скоч с лед. Малцов. — Освободи келнера и започна да оглежда помещението за Гибран, но не го видя никъде. Реши, че се е скрил в някоя тоалетна и подготвя годишната си реч. Щеше му се да му позволят той да държи речта. Щеше да му достави огромно удоволствие да каже на всички тия лицемерни лайна няколко горчиви истини.

Докато чакаше питието си и следващия оратор, се замисли за Кориган. Хелиър познаваше ченгетата, знаеше как работят, но у Кориган определено имаше нещо, което го смущаваше и го

предупреждаваше да е по-внимателен от обикновено. Не биваше да се поддава на високомерието; трябваше да е съсредоточен и да се придържа към сценария. Сега не беше време за импровизации. Усещаше, че Кориган е опасен.

Мислите му бяха прекъснати от човек със смокинг и папийонка, който дразнещо почука по микрофона на малкия подиум.

— Дами и господа, посрещнете следващия оратор за тази вечер — Себастиан Гибран от „Бътлър и Мейсън Интернешънъл Файнанс“. Хората заръкопляскаха силно, но учтиво, а Хелиър вътрешно изпъшка. Слава богу, в този момент пристигна питието му. Той изпи половината на една глътка.

Гибран вдигна ръка, за да спре ръкоплясканията.

— Като повечето от вас — започна той, — не държа речи на обществени места, но за мен е особена чест, че съм поканен да говоря пред толкова влиятелни хора от нашата индустрия, събрани на едно място.

Възпитаните ръкопляскания заглушиха мръсотиите, които Хелиър бълваше под нос.

— Благодаря ви. — Гибран се поклони. — Благодаря. — Изчака ръкоплясканията да спрат. — През целия си съзнателен живот работя в областта на финансите, но никога не съм работил в по-трудни времена. Времена, когато създаването на собственост и богатство се смята за неморално не само от хората, погълнати от политиката на завистта, но и от жадните за власт политици, които държат да са на върха, но от които няма никаква полза.

— Отдавна, когато бил на прага на смъртта, един от най-богатите хора на света раздал всичко, което притежавал. Всичко. Когато го попитали защо, отговорил: „Няма по-голям грях от това да си най-богатият в гробището“. — Из ресторанта се понесе смях. Гибран продължи, преди смехът да е спрял: — Истината е, че е бил прав. Няма смисъл от богатството заради самото него. Това не е само моя лична идеология, но и идеологията на моята организация. Защо ли? Защото след като банковият сектор изостави цялата си предпазливост и разум в гонитбата на лична печалба, хората изгубиха вяра във всички, които имат, макар и далечна връзка с банките, а това включва и нас. Превърнахме се в лесни мишени за всеки, който иска да припише собствените си провали на чуждите грешки, и трябва да осъзнаем, че

това е „прекрасният нов свят“, в който сега всички живеем. Вчера например бях на вечеря със съпругата ми и приятели и една жена направо ми каза, че проблемът с хора като мен е, че нямаме продукт и че единственото, което правим, е да печелим пари за нашите господари, които ни възнаграждават също с пари. С една дума, че не произвеждаме нищо. Че никога няма да изработим красива мебел или да образуваме някое дете. Че не строим къщи и не спасяваме живота на болните. Че не създаваме нищо и затова и самите ние нямаме никаква стойност.

Думите му накараха публиката да замълчи, всички чакаха да ги увери, че имат стойност и място в обществото. Хелиър осъзна колко е различен от всички останали: как самата мисъл, че могат да бъдат изключени от нещо, ги ужасява, докато той беше способен да го приеме, когато се наложи, и да го използва. Но дори и той беше завладян от речта на Гибран и се усети, че с нетърпение го чака да продължи. „Изучавай го — каза си той. — Наблюдавай представлението му и се учи. Наблюдавай смяната на тона и тембъра, докато говори. Изучавай паузите и телесните движения, и как оглежда помещението и търси зрителен контакт“. Ако някога се наложеше да произнесе реч, щеше да имитира Гибран, щеше точно да наподобява всичко.

— И така — продължи Гибран, — аз обясних на тази дама, че нашата същност е да създаваме продукт. Обясних ѝ, че без хора като нас нямаше да има „Майкрософт Корпорейшън“. Блестящата идея на Бил Гейтс щеше да си остане просто идея. Бяха нужни пари, събрани от фирми като нашата, за да се осъществи. А фармацевтичните компании и лекарствата, които създават, за да спасят живота на милиони хора: щеше ли някоя от тях да съществува, ако нямаха пари, за да осъществят идеите си? Не, нямаше. Както нямаше да съществува никой друг недържавен бизнес, независимо дали става дума за компании, които печелят милиони от автомобили или за семейно предприятие за производство на пощенски картички. Главното, от което имат нужда, за да съществуват, е капитал. Да, това казах на онази жена. И добавих: никога повече не ми казвай, че нямам продукт. — И отстъпи половин крачка от микрофона, след като беше предизвикал бурни ръкопляскания.

— Обаче ние трябва да правим повече от това — продължи Гибран. — Няма смисъл да имаме малка отделна класа на свръхбогатите, ако останалата част на обществото се превърне в разочарована подкласа, която живее без надежда и амбиции. В сърцето си съм социалист, но смятам, че всички хора трябва да са еднакво богати, а не еднакво бедни. Едно правителство обаче никога не би могло да постигне това. Ръцете им са вързани от изборите на четири години и нуждата от краткосрочни успехи. Да се построи общество на бъдещето, в което да си заслужава да живееш, изисква време. Това отнема десетилетия, а не четири години, и затова трябва да поемем отговорност за неща, които прекалено дълго бяха оставяни на правителствения самоконтрол. Трябва да финансираме строителството на частни, но по джоба на всички училища, в районите, където искаме да има училища. В тях ще образуваме деца, които искат да се учат в нормална, свободна от безпорядък и разстройство среда.

Поспря, за да позволи ръкопляскания. Хелиър се оглеждаше и виждаше, че публиката все повече одобрява реториката на шефа му.

— Ще финансиране строителството на частни общински болници, където болните и ранените, които не са пострадали по своя собствена вина, ще могат да получат качествено лечение от специалисти, които ще бъдат освободени от бремето да лекуват пушачите, пияниците и затлъстелите. Трябва да финансираме и строителството на частни жилищни райони с тяхна собствена частна полиция, която ще получава пари, за да защитава семействата и домовете на хората, които живеят там. Райони, които ще бъдат в безопасност от нарушители на обществения ред и плячкаджии. Накрая всички ще поискат този по-добър начин на живот. Вече няма да искат да пращат децата си в лоши училища или възрастните си роднини в лоши болници. А чрез етичното използване на печалбите, застраховките и защитата на плащанията общественият сектор, който изсмуква и прахосва милиарди, ще стане излишен. Чрез финансиране частният сектор ще успее там, където всички правителства досега са се проваляли.

Ръкоплясканията, които гръмнаха в залата, накараха Хелиър да се засмее вътрешно на това как умело Гибран праметна публиката. Настроението му обаче се помрачи, защото осъзна, че става свидетел на превръщането на Гибран в достоен противник. Опасен противник.

Сега вече имаше двама: Кориган и Гибран, но с кой от тях трябваше да внимава повече? Кориган беше очевидно и предсказуемо побеснелият бик, който щеше да се носи право срещу него, докато победи или не бъде победен. Обаче Гибран беше змията в тревата, готова да нанесе удар. Беше акулата, която плува дълбоко в спокойното море, докато не подуши кръв във водата. Да, щеше да се отнесе с внимание към заплахата, идваща от тях, но никога нямаше да се уплаши.

— Не бива да забравяте обаче — завърши шефът му речта си, — че подобни амбиции могат да бъдат осъществени само в нов климат на конкуренция, но и на сътрудничество. Разбира се, не можем да си позволим да създаваме картели, но истинският напредък не може да бъде постигнат от индивидуалните бизнеси, работещи за своите индивидуални интереси. Ключът е в сътрудничеството, но не забравяйте — можем да бъдем само толкова силни, колкото е силна най-слабата ни брънка.

Очите на Гибран, които досега се стрелкаха из тълпата, изведнъж се спряха на Хелиър и той почувства как прогарят кожата му, сякаш Гибран публично го дамгосваше като пасив. Потисна изкушението да се усмихне. Гибран се мислеше за умен, но току-що си беше показал картите и независимо какво щеше да се случи, той щеше да е готов за него. Да, щом дойдеше времето, щеше да е готов.

13.

Трябваше да чакам толкова дълго, преди да го намеря. Истинската ми природа трябваше да чака толкова дълго. Търсех ли, търсех — години наред — и накрая той беше онзи, който ме намери. Един ден просто влезе в живота ми. Със сигурност е бил пратен при мен — подарък от самата природа.

Очите му го издадоха — веднага разбрах, че сме еднакви. Бяхме едно и също животно. Нямахте грешка. Той беше скрил добре природата си — фасадата му би заблудила всеки. Всеки, освен мен, но когато той ме погледна, не видя нищо. Можех да видя презрението, което изпитваше към мен — същото, което чувстваше и към останалите. Моята маскировка ме скри дори от моя собствен вид. Единственото, което трябваше да направя, беше да почакам още съвсем малко. Година или две. След това можех да започна.

Любимият ми филм е „Уестсайдска история“. Защо ли? Заради насилието. Това е чисто и тотално насилие. Танцуването е насилие. Музиката е насилие. Декорите са насилие, както и червеното слънце, което залива града по време на всяка сцена. Филмът е изявление, че насилието господства над всички останали страни от живота. Ромео и Жулиета. Насилието побеждава любовта. Насилието е единствената истина.

Аз разбирам това, а ти не. Ти се криеш от насилието, свиваш се пред него. Проклинаш го като бича на съвременния живот. Наказваш децата си, когато проявяват насилие. Опитваш се да го забраниш по телевизията. Правиш опити да го спреш по време на футболните мачове. Правителството харчи милиони лири в опит да премахне насилието от тъканта на обществото.

Обаче насилието е живот. Без насилие нямаше да има живот. Насилието е движещата сила на живота. То е най-голямата красота на живота.

Еволюцията е насилие. Видовете се развиват чрез надпревара, пълна с насилие. Силните убиват слабите и така видът се развива. Без

насилието още щяхме да живеем по дърветата. Не. Дори там не. Щяхме да сме едноклетъчни организми — а ти се отнасяш към насилието като към враг, макар то да ти е най-великият съюзник.

Аз разбирам насилието. Прегръщам го. Обяздвам го. Чрез насилието се развивам в нещо, което надхвърля въображението.

14.

Вторник сутрин

Шон беше дошъл пръв. Докато общото помещение забръмчаваше като кошер с идването на детективите на работа, сянка на отворената врата го накара да вдигне поглед. Главен инспектор Федърстън очакваше да бъде поканен.

— Здравей, шефе — поздрави го Шон. — Как върви?

Федърстън носеше две кафета. Остави едното пред Шон, седна и каза:

— Не съм виждал инспектор да отказва безплатно кафе.

— Благодаря. — Докато вдигаше капачето на чашата, Шон осъзна защо е дошъл Федърстън. Не се беше посъветвал с него, преди да арестува Хелиър, а технически би трябвало да го направи.

— Трябва да ти докладвам за някои нови развития по случая...

— Сериозно? — подхвърли главният инспектор. — Като например за ареста на заподозрения?

— Да, между другото и това — призна Шон.

— Арест, за който научих от телевизията.

— Съжалявам — извини се Шон. — Това не биваше да се случва и повече няма.

— Да, зная, че от време на време нещата могат да станат малко маниакални — съгласи се Федърстън, — но аз съм тук, за да ти пазя гърба, така че да можеш да правиш нужното. Не мога да го правя, ако не знам какво се случва. Следващия път поне ми звъни. Разбрано?

— Разбира се — съгласи се Шон. Федърстън беше добър началник, за какъвто човек можеше само да си мечтае. Наистина трябваше да го държи в течение.

— Този тип Джеймс Хелиър — каза началникът му. — Сигурен ли си, че е нашият човек?

— Да. Но това не означава нищо без неопровержими доказателства.

— Ще ги намериш. Както и да решиш да действаш, ще получиш подкрепата ми.

— Благодаря.

— Няма защо — отговори Федърстън и стана. — Между другото този Хелиър... прилича на човек с връзки, ако разбираш какво искам да кажа.

— Ще го имам предвид.

— Би било разумно — съгласи се главният инспектор. — Нещо друго?

— Можеш ли да организираш обръщението по медиите?

— Би трябвало да го направиш сам. Няма да ти навреди да повишиш малко популярността си. Ако някога решиш да станеш главен инспектор, това са нещата, които началниците обичат да виждат в досието ти.

— Не си падам по това — отвърна Шон.

— Както искаш — каза Федърстън. — Та каква е идеята ти?

— Мисля, че е време да организираме пресконференция. Аз ще я организирам и ще ти съобщя кога и къде.

— Ще дойда — отговори Федърстън без особено въодушевление. — Скоро трябва пак да си поговорим.

Хелиър седеше в тапицирания с кожа стол с права облегалка и слушаше буботенето на Себастиан Гибран. Старшият партньор седеше от другата страна на перверзно огромното дъбово писалище с красиво резбовани крака и зелена кожена тапицерия на плота. От двете страни на Гибран седяха двама възрастни мъже, които се мяркаха във фирмата много рядко. Хелиър предполагаше, че са двама от собствениците на „Бътлър и Мейсън“, за които се знаеше малко, дори сред служителите. И двамата бяха смугли и имаха проблеми с английския. Изглеждаха стари и слаби.

— Джеймс, много е важно да разбереш, че напълно те подкрепяме във време, което сигурно е много трудно за теб и твоето семейство. И говоря от името на цялата фирма, когато казвам, че никой не вярва в тези смешни обвинения.

За малко да го хванат, че се е унесъл в мисли. Хелиър обаче успя да се усети, че очакват да отговори.

— Точно така. И разбира се, благодарности за вашата подкрепа. Това наистина означава много за мен и семейството ми. — Успя да го каже подходящо искрено.

— Джеймс — натъртено продължи Гибран, — откакто се присъедини към нас, ти си един от най-ценните ни сътрудници. Няма нужда да ни благодариш, че сега те подкрепяме.

„Ах, ти, лицемерно копеле! Един от най-ценните ви сътрудници? Направих ви милиони, шибаняци такива! А на вас никога не ви е пукало как са спечелени парите. Стига да не спират да се изливат в касите. Подкрепяте ме в тези трудни времена? Че имате ли избор, глупаци такива? Вие имате много по-голяма нужда от мен, отколкото аз от вас“.

— Дори да е така, все пак се чувствам длъжник. Задължен съм на всички вас — излъга Хелиър. — Чувствам се част от това голямо семейство и не бих искал това да се промени.

— Аз също — отговори му Гибран. — И не само защото си важен за фирмата, а тъй като си важен за мен лично, Джеймс — като ценен приятел.

Сали беше прекарала цялата сутрин в държавния архив и вече беше отегчена и отчаяна. Чиновникът, който ѝ помагаше да търсят документи, свързани със Стефан Корсаков, изглеждаше по-отегчен и от нея. Беше на не повече от двайсет и пет и по лицето му все още имаше следи от акне. Не беше впечатлен от препоръките на Сали, а тя не знаеше името му — просто не се беше представил.

Основната част от документите вече бяха цифровизирани и качени на сървър, но само чиновникът имаше достъп до системата. За Сали това беше добре дошло, стига да не се налагаше да чака още по-дълго в тъмното, подобното на пещера здание, в което милиони стари документи бяха струпани от пода до тавана.

Чу стъпки между стелажите и изпита облекчение, когато видя, че чиновникът държи някакъв лист. Не се усмихваше обаче.

— Открих лицето, което ви интересува — Стефан Корсаков, роден в Туикънам, Съри, на дванайсети ноември хиляда деветстотин шейсет и седма. — Сложи листа на бюрото и го изглади, за да може

Сали да го види. — Актът за раждане на Стефан Корсаков. Това ли е лицето, което ви интересува?

— Да — отговори Сали. — Вече бях започнала да си мисля, че съм си го изфантазирала.

— Моля? — попита чиновникът.

— Няма значение. Не се притеснявайте.

— Не се притеснявам. — Гласът на момчето беше отегчен.

— Още ли е жив? — Тя вдигна поглед към младежа. — Ако е умрял, трябва да видя смъртния му акт.

— Знаете ли къде може да е умрял?

— Нямам представа — отговори Сали. — Това би ли помогнало?

— Да. — Сали усети, че досадата на момчето нараства. — Значи ще отнеме време. Дни, дори седмици. Трябва да изпратя циркуляр до регионалните архиви. След това ми остава само да чакам.

— Щом трябва. — Тя извади визитка от чантата си и му я подаде. — Обаче и аз трябва да науча веднага щом вие научите. Това е визитката ми. На нея е мобилният ми телефон. Звъннете ми веднага щом разберете нещо. Независимо от часа. Денем или нощем.

— Желаете ли нещо друго?

— Не — отговори Сали, но внезапно се сети за нещо. — Знаете ли, след като така и така съм тук, искам да проверя още нещо.

— Какво по-точно?

— Искам да намеря акт за раждане или смъртен акт, ако такива съществуват, за ето този човек. — Написа името и датата на раждане на един лист и го подаде на момчето.

То прочете името.

— Джеймс Хелиър. Ще проверя, но...

— Знаем, ще отнеме време — довърши Сали вместо него.

Хелиър се извини и скоро след срещата си с Гибран си тръгна. Никой не попита защо си тръгва и къде отива. Той знаеше, че никой няма да го направи.

Адресникът му още беше в полицията. Дори не му бяха разрешили да си направи ксерокопие. Адвокатът му работеше по

въпроса да издейства връщането му, ако не в оригинал, поне под формата на копие. Всъщност това нямаше значение. Ако инспектор Кориган искаше да го дава кораво копеле — така да е. Хелиър разполагаше с планове за непредвидени случаи.

Тази сутрин нямаше усещането, че го наблюдават. Странно. А може би инстинктите му бяха затлачени. Той също беше уморен. Вчера беше дълъг ден дори за него. Може би Кориган бе приел за истина онова, което бе казал на разпита — но се съмняваше. Тогава къде ги — дълбоко окопани или просто ги нямаше?

Мина по Нйтсбридж, след това зави наляво по Слоун стрийт, крачеше бързо на юг. Внезапно се втурна да пресече улицата, лавираше между колите и техните разгневени шофьори.

Забърза по Понт стрийт, влезе в един деликатесен магазин и започна да разглежда студените меса. Поиска четвърт тоскански салам, огледа другите двама клиенти и веднага определи, че не са от полицията. Докато продавачът опаковаше колбаса, Хелиър изхвърча от магазина и побягна. След стотина метра забави ход, пресече платното до средата и застана на белите линии. Трафикът профучаваше покрай него в двете посоки. Той огледа целия район — всеки пешеходец, всеки автомобил и мотоциклет, — но никой не привлече вниманието му. Никой не го поглеждаше. Никоя кола не забави.

Вече не го следяха. Беше убеден в това. Дори да го бяха следили, вече се беше откачил от тях. Бяха го подценили. Сигурно бяха предположили, че няма представа от наблюдение и контранаблюдение, и сега бяха платили цената. Обаче той знаеше, че следващия път ще са по-подготвени. И че ще му е по-трудно да им се измъкне.

Шон проучваше доклада на доктор Канинг от аутопсията. Някои детективи смятаха за по-лесно да гледат снимките, отколкото да идат лично на местопрестъплението и в моргата. Той знаеше колко е полезно всичко да се запечата на снимки, но предпочиташе да види истинската сцена, отколкото да гледа тези студени жестоки изображения.

Както обикновено докладът беше отличен. Доктор Канинг не беше изпуснал нищо. Всяка рана бе проучена и описана.

На вратата се появи Зуков.

— Какво има? — попита инспекторът.

— Шефе, това току-що пристигна.

Носеше десетина папки.

Това бяха документите от криминалния архив, които Шон беше поискал. Във всяка папка се криеха подробностите за една насилствена смърт. Във всеки от тези случаи беше използвано прекомерно насилие. Това не бяха досиета като тези, които Сали беше проучвала в Индекса на методите, където се пазеха необикновени и единствени по рода си престъпления. Тук бяха свидетелствата на ежедневния ужас. Млади мъже, заклани пред кръчми. Деца, измъчвани до смърт от собствените си родители. Проститутки, пребити до смърт от сутеньорите. В тези досиета Шон щеше да намери точно това, но дали някое или може би няколко щяха да му помогнат? Дали от някое нямаше да го лъхне миризмата на убиеца, когото преследваше? На Хелиър?

Докато отваряше първата папка, дойде Донъли.

— Шефе, кофти новина. Хелиър е останал без опашка.

— Какво? — Шон направо не можеше да повярва на ушите си. — Веднага да покрият дома и офиса му. Все някога ще се появи и ще могат да го поемат отново.

— Съжалявам, но нещата не са толкова прости — обясни Донъли. — Всички екипи по проследяване са изтеглени за антитерористична операция. Такава е днешната действителност.

— Кажете ми някоя хубава новина, Дейв. Какво става с лабораторията? Някакво развитие?

— Всички веществени доказателства, взети от жертвата и жилището, са сравнени с пробите на хората, които са признали, че са имали сексуална връзка с Грейдън, но лабораторията не е успяла да намери нищо интересно. Няма следи от кръв по дрехите на тези хора. Само Хелиър е нещо подобно на истински заподозрян. Накратко казано, лабораторията не може да ни помогне. Още не са обработили дрехите на Хелиър, но аз не бих разчитал много на тях.

— Пръстови отпечатъци?

— Имат три комплекта, които не могат да свържат с никого. Останалите са на хората, които са оставили веществени доказателства на място.

— А трите несвързани с никого? Отговарят ли на хора с присъди?

— Не. — Донъли поклати глава. — Не ни вършат работа, докато не се появи нов заподозрян, с чиито да ги сравним.

— Мамка му — изруга Шон. — Добре тогава, ние сами ще поемем наблюдението на Хелиър. Кой от екипа е минал обучение за проследяване?

— Аз. И Джим, и може би Франк.

— Добре — одобри Шон, макар че положението не беше никак розово. — Ще се разделим на два екипа за по дванайсет часа всеки. Ти ще ръководиш екип едно, а Джим и Франк ще поемат другия.

— Шефе, чакай малко — възрази Донъли. — Говорим за два екипа от по около пет човека. От които почти никой не е обучен в проследяване. Само ще си изгубим времето, да не говорим, че той видя почти половината екип, когато го арестувахме.

— Затова няма да бъда с вас — обясни Шон. — Обзалагам се, че при ареста се беше съсредоточил върху мен. Ти също трябва много да внимаваш. Съмнявам се, че е забравил как изглеждаш.

— Шефе, това си е направо безнадеждно.

— Нямаме избор. — Шон бе почти отчаян. — Добре, да почваме. Вземете каквито коли и радиостанции ви трябва. Извини ме пред хората. Ще говоря с тях по-късно.

Шон виждаше неудоволствието на помощника си, но наистина нямаха избор. Трябваше да опитат нещо.

Хелиър влезе в малкия антикварен магазин на Кромуел Роуд в един часа. Собственикът — позна го веднага — забеляза капките пот по челото му. Беше поредният горещ ден и не би трябвало да се изненадва, но Хелиър някак си не беше от хората, които се потят, независимо какво е времето.

— Господин Сондърс, много вода изтече — каза той. — Как сте?

— Благодаря, добре — отговори Хелиър. — Дойдох да си взема нещата. Предполагам, че всичко е наред.

— Разбира се, сър. Един момент — и изчезна в задните помещения.

Хелиър закрачи из празния магазин. Плъзгаше ръка по фините дървени мебели. Огледа няколко китайски статуетки. Цената им би спряла много хора дори да ги докоснат. Хелиър обаче ги държеше,

сякаш бяха рожби на масовото производство. Вдишваше аромата на магазина: кожа, дърво, богатство и време. Той заслужаваше всичко това.

Собственикът се появи с депозитна касетка в ръце.

— Господин Сондърс, потвърждавате ли, че вашата собственост се съхранява в касетка номер дванайсет?

— Да.

Собственикът извади малко ключе от джобчето на жилетката си и отключи касетата. Хелиър извади от нея два бели плика и бързо провери съдържанието им. В големия между останалите неща имаше и ирландски паспорт. Хелиър пъкна пликовете в джоба си и попита:

— Дължа ли ви нещо?

— Не. Предплатили сте всичко.

Въпреки това Хелиър извади петстотин паунда в банкноти от по петдесет и ги сложи на тезгяха до касата.

— Това е за вас.

Собственикът облиза устните си. Изгаряше от желание да грабне парите.

— Ще ползвате ли услугите ни и за в бъдеще, господине?

— Може би — отговори Хелиър, обърна се и излезе.

Магазинерът обичаше парите, но се надяваше, че това е последният път, когато вижда господин Сондърс. Страхуваше се от господин Сондърс. Всъщност се страхуваше от доста от хората, чиито незаконни депозити съхраняваше, обаче този господин Сондърс го плашеше най-много.

Сали караше към Пекам. Беше прекарала дълга скучна сутрин в държавния архив и освен че се чувстваше малко встрани от главното разследване, сега трябваше да се оправя и с разочарованието, че се налага да чака дни за резултатите. Което означаваше, че още не е елиминирала Корсаков. Знаеше, че Шон няма да се зарадва.

Мобилният ѝ телефон иззвъня и тя наруши закона, като вдигна, докато шофираше.

— Сали Джоунс.

— Колинс от базата с отпечатъци се обажда. Вчера направихте искане да се сравнят отпечатъците на осъдения Стефан Корсаков с

отпечатъците, намерени в апартаментата на убития Грейдън.

— Точно така — отговори тя и усети как стомахът ѝ се свива от възмущение.

— Съжалявам, но това не е възможно — каза Колинс.

— Какво? Как така? — изненада се Сали.

— Нямаме отпечатъци от лице с това име.

— Трябва да имате — настоя Сали. — Той има криминална присъда и трябва да са му снели отпечатъците и да са ги изпратили в архива.

— Претърсих цялата база данни, но ги няма.

Различни възможности се застрелкаха из главата на Сали. Стефан Корсаков бързо започваше да става невидим. Първо снимките от досието му, а сега отпечатъците. Това не ѝ харесваше. Изобщо. Спомни си какво беше казал Джарет — че Корсаков може би се е превърнал в призрак.

Гласът на Колинс прекъсна мислите ѝ:

— Ало, сержанте, чуваш ли?

— Да — отговори Сали. — Всъщност знаеш ли какво? Мисля, че е най-добре да дойда да поговорим.

Хелиър махна на едно черно такси и нареди на шофьора да го откара в банка „Барклис“ на улица „Грейт Портланд“, точно зад ъгъла на Оксфорд Скуеър.

Тротоарите гъмжаха от туристи и пазаруващи. Червени автобуси и черни такситата задръстваха улиците. Цареше безбожна бъркотия. Димът от двигателите се смесваше с миризмата на пържен лук и евтино печено. Въздухът беше тежък от дневната жега.

Таксито спря точно пред банката. Хелиър слезе и хвърли банкнота от двайсет паунда на седалката.

Влезе, отиде при една от касиерките и ѝ подаде по-големия плик, който съдържаше документи, доказващи, че държи депозитна кутия в банковия сейф и ирландския си паспорт.

Тя провери документите, сравни лицето му със снимката в паспорта, усмихна се и каза:

— Заповядайте в сепаре номер две, господин Макграт. Ей сега ще ви донеса касетката.

След няколко минути чиновничката донесе касетката в малката стаичка и я сложи на масичката.

— Сега ще ви оставя сам, сър. Моля, звъннете, когато свършите. — Излезе и затвори вратата с успокояващо щракване.

Хелиър извади от джоба си по-малкия плик и изтръска съдържанието му върху плота. Отвътре изпадна малко лъскаво ключе. Той не можа да се сдържи да не се огледа, докато го пъхаше в ключалката. Ключето заяде и това го накара да изпита лека паника, но накрая се превъртя и касетката се отвори.

Всичко беше така, както го бе оставил. Той бутна настрана диамантите и пачките долари, блъсна настрана брошка с петкаратов диамант, сякаш бе мъртво насекомо, докато не намери онова, което търсеше — малко пожълтяло листче. Вдигна го към светлината и впи поглед в написаните на него цифри. Усмихна се и през следващите десет минути се зае да вкара числото в паметта си завинаги... Пренебрегна първите три цифри, които бяха телефонният код на Лондон — нула — две — нула, число, което лесно можеше да си спомни, но започна да си повтаря остатъка от номера отново и отново, докато не беше сигурен, че няма да го забрави никога. Устните му леко помръдваха:

— Девет — девет едно — три. Две — нула — седем — четири. Девет — девет едно — три. Две — нула — седем — четири...

Шон четеше досиетата. Отначало му беше трудно, защото логистичните проблеми на разследването му пречеха, но с утихването на общата зала можа да се гмурне в досиетата.

Вече беше отхвърлил няколко, които не можеха да имат връзка с убийството на Грейдън. Всички бяха свързани с прекомерно насилие и още не бяха разкрити, но просто не му се струваха подходящи. Прекалено много подробности не се връзваха.

Взе следващото досие и го отвори. Първото, което видя, беше снимка от местопрестъплението. Изстена при гледката на младо момиче, на не повече от шестнайсет, проснато на студения бетонен под; мъртвите ръце стискаха гърлото. Лежеше в локва кръв и той предположи, че гърлото ѝ е било прерязано.

Продължи нататък. Снимките му проговориха. Жертвата му проговори. Ноздрите му започнаха да трепкат. „Това е — каза си. — Това е“. Прескочи снимките и започна да чете.

Жертвата беше млада бегълка. Дошла в Лондон от Нюкасъл. Родителите ѝ я обявили за изчезнала няколко дни преди да бъде намерен трупът. Никой от родителите не беше заподозрян. Нямаше замесено гадже. Нямаше заподозрян сутенъор. Казваше се Хедър Фрийман. Тялото бе намерено в неизползвана сграда в Дагънам. Не бяха установени свидетели.

Шон набързо прегледа страниците с доклада от криминалогичната проверка. Той беше зловещо кратък. Никакви пръстови отпечатащи, нито ДНК, нито следи от друга кръв, освен тази на жертвата. Заподозреният не беше оставил никакви други следи, освен отпечатащи от стъпки в прахта на пода на местопрестъплението. Беше поразително именно с отсъствието на уникалност. Мъжки обувки с гладка подметка, номер четирийсет и две или четирийсет и три, очевидно съвсем нови, без следи от издраскване.

— Боже мили — прошепна Шон. Провери датата — убийството предшествахше смъртта на Грейдън с малко повече от две седмици. — Убивал си и преди. Със сигурност. Но колко пъти? — Главата му започна да пулсира, главоболието настъпваше застрашително. Потърси името на разследващия полицай и го откри — инспектор Рос Браун от Екипа за разследване на убийства при полицейското управление в Олд Илфърд. Събра си нещата, взе папката с досието и излезе. Щеше да се обади на Браун, когато вече беше на път към него.

Хелиър крачеше по улица „Грейт Тичфийлд“, все още в сърцето на шопинг района на Уест Енд, но тук беше много по-спокойно. Спря до една телефонна кабина и пусна три монети по един паунд. Чу сигнала и започна да набира номера с клавиатурата: нула — две — нула. Девет — девет — едно — три. Две — нула — седем — четири.

Сигналът за набиране се промени в сигнал за звънене. Само след две позвънявания някой вдигна. Явно човекът от другия край на линията очакваше обаждане.

— Ало, стари приятелю — каза подигравателно Хелиър. — Имаме да обсъждаме много неща.

— Очаквах обаждането ти — каза гласът. — Много по-рано.

— Твоите приятели ми взеха адресника — обясни Хелиър, — а не си включен в телефонния указател и телефонните справки. Това те прави трудно откриваем.

— Полицията е взела тефтерчето ти с моя телефон вътре? — Гласът звучеше напрегнато. — Как по дяволите си допуснал това?

— Успокой се. — Хелиър контролираше положението. — Всички номера в него са кодирани. Никой няма да разбере, че е твойт.

— Дано — отговори гласът. — Всъщност как изобщо се добра до номера ми?

— Ти ми го даде, не помниш ли? Когато първия път дойде при мен да ме молиш. Написа го на едно листче. Запазих го. Реших, че някой ден може да ми дотрябва.

— Трябва да се отървеш от него. Веднага — настоя гласът.

На Хелиър му се дощя той и гласът да са лице в лице. Щеше да го накара да страда за тази безочливост.

— Слушай, педал — кресна той в телефона и един минувач погледна към него, но бързо извърна поглед, когато зърна очите му, — не си ти този, който ще ми казва какво да правя. Разбра ли?

Настъпи мълчание. Нито един от двамата не продумваше. Тези няколко секунди позволиха на Хелиър да се успокои. Той извади носната си кърпа и попи блестящото си от пот чело. Гласът наруши мълчанието:

— Какво искаш да направя?

— Искам Кorigан да си спре копоите.

— Не мога да го направя. Кълна се, нямам такова влияние... — Гласът почти се молеше.

— Ти си шибан глупак — отговори Хелиър. — Чакай да ти се обадя. Ще измисля нещо.

И затвори. Вече се чувстваше по-добре. Завъртя глава и започна да масажира тила си. Погледна си часовника. Времето летеше бързо. Трябваше да се връща на работа.

Сали седеше в офиса на Службата по пръстови отпечатаъци в Ню Скотланд Ярд. Висок слаб мъж към петдесетте нервно влезе в помещението и Сали стана и протегна ръка.

— Благодаря, че ме прие толкова бързо.

— Няма проблеми — отговори специалист Колинс. — С какво мога да помогна?

Сали си пое дъх и започна да обяснява.

— Това е деликатен въпрос, нали разбираш?

— Естествено — увери я Колинс!

— По телефона ми каза, че не може да намериш пръстовите отпечатъци на Корсаков. Това, което искам да разбера, е как отпечатъците на осъден престъпник могат да изчезнат.

Колинс поклати глава и се усмихна.

— Невъзможно. Никой не може да изтрие файлове от базата данни.

— Преди това. Да предположим, че са изчезнали преди пръстовите отпечатъци да бъдат дигитализирани. От старата система с досиета. Възможно ли е?

— Всъщност да. — Колинс започна да гризе нокътя на палеца си. — Обаче само за определен период.

— Тоест? Не разбирам.

— Ами при старата система с досиетата понякога детективите или други служби искаха да работят с комплект отпечатъци. По принцип би трябвало да ги разглеждат тук, в Ярд, но понякога се налагаше да ги взимат със себе си. Например, за да бъдат сравнени с отпечатъците на човек, за когото имиграционните служби имат някакви съмнения, или с отпечатъците на някой затворник, ако Службата по затворите е заподозряла нещо нередно — някой, който се опитва да излежи присъда вместо някой друг. Защото и това се случва. Понякога за пари, друг път от страх.

— Или пък за да се отървеш от жената и децата? — пошегува се Сали.

— Може би. — Колинс се засмя. — Както и да е. Понякога отпечатъците се изнасят, но ако не бъдат върнати до няколко дни, започваме да ги търсим. Винаги си ги връщаме. Винаги. Просто не спираме тормоза, докато не си ги получим обратно. Прекалено важни са, за да им позволим да изчезнат.

— Тогава може би ще ми обясниш как този комплект е изчезнал? — Сали плъзна досието по бюрото. — Стефан Корсаков. Осъден за измама през хиляда деветстотин деветдесет и трета. Когато му е

повдигнато обвинение, със сигурност са му снели отпечатъците. Не може да има съмнение. Отпечатъците, за които ти ми каза, че са изчезнали.

— Може би е станала грешка при търсенето. Ще отида да проверя пак.

— Добре. Ще те изчакам в кафето.

На старото местопрестъпление инспектор Рос Браун чакаше пристигането на Шон. Полицейската лента се полюшваше на лекия ветрец — вече мръсна и на места скъсана.

Вече ставаше късно, но той нямаше нищо против да почака. Разследването му не вървеше добре — беше много трудно бързо да се решат подобни нападения на непознати. Освен ако не искаш да си спечелиш име, те бяха сбъднатият кошмар на всеки детектив, а през оставащите му три години до пенсия Рос Браун нямаше никакво намерение да си спечелва име. Ако Шон можеше да му помогне за разрешаване на случая, щеше да чака и цяла нощ.

Шон отдалече видя високия добре сложен мъж до малката сграда. Паркира до колата на Браун и слезе.

— Шон Кориган. Говорихме по телефона.

Рос Браун обхвана с голямата си лапа ръката на Шон. Ръкостискането му беше изненадващо деликатно.

— Рос Браун. Приятно ми е.

— Надявам се, че не ви губя времето напразно.

Инспектор Браун посочи малката сграда.

— Умряла е там вътре. Само на петнайсет. — Изглеждаше покрусен. — Избягала от къщи. Обичайната история. Мама и татко се развеждат, мама има нов съпруг, детето не иска да го приеме и избягва в Лондон. Право в ръцете на някакво болно копеле.

— Беше трудно да накараме бездомниците да говорят — продължи той. — Трудно беше да спечелим доверието им, но някои от нейните приятели разговаряха с нас. Предоставиха ни малко подробности за последните й действия. Почти сме сигурни, че е била отвлечена в района на Кингс Крос през същата нощ, когато е била убита — преди двайсет и пет дни. Много интензивно работихме по района, но никой не е видял отвлечането — нашият човек очевидно е

крайно предпазлив и много бърз. Опитахме се да накараме медиите да се заинтересуват, но отразяването на случая беше минимално. Трудно е да се съревноваваш с атентатори самоубийци, а медиите обичат жертвите им да са приятни и ако е възможно богаташи, а не избягали от къщи деца. След това убиецът я е докарал до това запуснато място. Вкарал я е в тази изоставена сграда, съблякъл я и след това ѝ прерязал гърлото. Един-единствен голям срез, който почти е отрязал главата на малката глупачка.

Шон виждаше, че Браун е разстроен. Беше сигурен, че има дъщери на същата възраст. Близката огромна автомобилна фабрика властваше над хоризонта. Всичко това допринасяше за усещането на ужас, останало на това място. Душата на Хедър все още беше тук. Усещаше я — наранена и изпълнена с болка.

— Горката малка глупачка — повтори Браун. — По дяволите, какво ли си е мислила? Сам-самичка. Накарана да се съблече. Няма следи от сексуално насилие, но не можем да знаем какво я е накарал да прави. Шибано животно.

— Убийството на Даниъл Грейдън беше извършено преди десет дни — каза Шон. — Главата му беше вдлъбната от удар с тежък тъп предмет, ненамерен. Също така беше прободен многократно с шило за лед или тясна кама — и това оръжие не е намерено. Убит е в собственото си жилище през нощта. Няма следи от взлом. Бил е хомосексуален. Мъжка проститутка.

Браун се намръщи. Не виждаше никаква особена връзка със своето разследване.

— Не прилича на моя случай. Различен тип жертва, местопрестъпление, използвано оръжие. Шон, съжалявам, но не виждам никакви прилики.

— Не. — Шон вдигна ръка. — Приликите не са в това.

— А в какво?

— Единствената използвана улика от нашето местопрестъпление бяха следи по пътеката в коридора. Оставени от мъж с обувки с гладки подметки, загърнати в найлонови пликове. Криминологичният доклад казва, че сте намерили следи.

— Да — потвърди Браун. — Вътре в сградата.

— И никакви други улики?

— Затова ли дойде? — попита Браун. — Защото никой от нас не е намерил други улики, освен безползните следи от обувки? — Мълчанието на Шон отговори на въпроса му. — Тогава май и двамата сме в лайната до гуша — продължи Браун. — Защото ако си прав и тези убийства са свързани, си имаме работа с наистина гаден тип и той няма да спре, докато някой не го залови.

Телефонът на Шон иззвъня. Беше Донъли.

— Да, Дейв?

— Шефе, наблюдението отново е на мястото си пред офиса на Хелиър и познай какво?

— Върнал се е на работа?

— Точно така. Лично го видях през прозореца. Не се крие.

— Окей, не го изпускайте. Ще ти се обадя по-късно. — И затвори.

„Какво си намислил, по дяволите? И къде си ходил?“

— Проблеми? — попита Браун.

— Не. — Шон поклати глава. — Не е нещо, което да не може да почака.

Колинс влезе в кафето, седна срещу Сали и внимателно остави на масата стара регистрационна книга.

— От времето преди компютрите. Проверих два пъти в базата данни и проведох ръчно търсене. Също така проверих старите регистри, които са прехвърлени на микрофишове. Нямаме нищо под името Корсаков.

— Какво значи това? — попита Сали.

— Обикновено бих казал, че си сбъркала. Че отпечатъците на Корсаков не са ни били изпратени.

— Обаче?

— Обаче имам това. — Той потупа книгата за регистрация. — Тук са записани всички пръстови отпечатъци, които са изнесени от службата. Все още използваме записите като застраховка, ако нещо се случи с новия автоматизиран архив. Освен това така си осигуряваме подпис на лицето, което изнася отпечатъци, и гарантираме безпроблемното им връщане. Този регистър се връща чак до

деветдесет и девета. Колин отвори на буквата К. Беше сравнително кратък списък — явно отпечатъци се изнасяха рядко.

— Ето. — Той посочи с пръст. — На 14 декември 1999 година пръстовите отпечатъци, принадлежащи на Стефан Корсаков, са били взети от полицай Греъм Райт от Звеното за криминални разследвания към ричмъндското управление.

— Значи са били тук? — попита Сали.

— Трябва да са били.

— И Райт така и не ги е върнал.

— Точно това не разбирам — призна Колинс. — Били са върнати от същия полицай, заедно с микрофиша с отпечатъците, който също е изнесъл.

— Къде са тогава?

— Нямам представа — призна Колинс.

Сали помълча малко, после попита:

— Възможно ли е някой просто да е влязъл тук и да е взел отпечатъците и микрофиша?

— Силно се съмнявам. В службата винаги има хора, а освен това всички отпечатъци и микрофишове са заключени. Само човек, който работи тук, в Службата по отпечатъци, има такова равнище на достъп.

Защо някой от Службата щеше да иска отпечатъците да изчезнат? Дали Корсаков бе подкупил някого? Обаче през деветдесет и девета той е бил все още в затвора, така че как би могъл да знае към кого точно да се обърне? Не, реши Сали. Трябваше да се е случило нещо друго.

— Когато се връщат отпечатъците, проверяват ли се? — попита тя.

— Не, само им се хвърля поглед — отвърна Колинс.

— А микрофишът?

— Не. Щом отпечатъците са наред, приема се, че и фишът е наред, и толкоз.

Шон и Браун влязоха в сградата. Навън беше все още светло, но тук вътре беше сумрачно и влажно. Шон огледа следите от онази ужасяваща нощ. Голямо кръгло кърваво петно в средата на пода. Вече беше станало ръждивокафяво. Неопитно око изобщо не би му

обърнало внимание. Понякога той си мечтаеше очите му да са неопитни.

Петната от артериалните пръски вървяха от лявата страна на Шон в дясна посока през помещението. За малко не бяха изпръскали стената, която беше на три и половина метра от центъра.

Детективите крачеха бавно в сумрака. Мястото отдавна беше проучено и всички доказателства бяха отнесени, но въпреки това Шон оглеждаше внимателно. Знаеше, че нищо не е пропуснато, но той беше тук заради нещо друго. Тази вечер гледаше през очите на жертвата. И през очите на убиеца.

Браун наруши мълчанието:

— Знаем, че е била на колене, когато ѝ е прерязал гърлото. От разстоянието, което е изминала кръвта, и от последната поза на тялото. Извил е главата ѝ назад, преди да ѝ пререже гърлото. — Не му беше приятно да преразказва онова, което бяха открили. Това го караше да се чувства като воайор. — Наистина ли мислиш, че тези убийства може да са свързани?

Шон не отговори. Вместо това клекна. Така Хедър за последен път бе видяла света.

— Имаме заподозрян — каза той внезапно на Браун.

— Заподозрян?

— Да. — Шон чувстваше как облаците около съзнанието му се вдигат. Можеше да вижда неща, които никога не беше обмислял. Да е на мястото, където беше умряла Хедър Фрийман, разпалваше, вдъхновяваше въображението му. Тъмната страна, която заравяше дълбоко в себе си, нещото, от което се страхуваше най-много — сега беше негов несъзнателен съюзник.

— Джеймс Хелиър — продължи Шон. — До този момент се е криел от нас. Криел се е зад маската на почтеност. Съпруга и деца. Кариера. Но сега се е отвързал. И ни показва себе си. За него полът на жертвите няма значение. Мъже, жени — няма разлика. Хелиър не се интересува и от секса. Единственото, което има значение за него, е властта. Измъчването. Полът е съвпадение. Две млади и уязвими жертви. Лесни мишени.

— Тогава защо не си е направил труда да не остави следи, след като е толкова внимателен за всичко останало? — попита Браун.

— Не — тихо отговори Шон. — Той е крайно внимателен по отношение на следите от стъпки. Вероятно е експериментирал с десетки методи, а може би и със стотици, и винаги е стигал до едно и също заключение. Независимо какво опитва, без значение какви обувки носи, винаги оставя някакъв вид следи. Дори да става дума за възможно най-слаб отпечатък както в апартамента Даниъл Грейдън. Затова се отказва от по-нататъшни опити. Знае, че почти сигурно ще остави следи от стъпки на местопрестъпленията, затова се отказва от опитите да не го прави. Вместо това ги маскира по най-добрия възможен според него начин. Носи меки обувки, вероятно всеки път чисто нови. Сменя номера на обувките, които носи. Не може да го промени много, но все пак се опитва.

— Защо просто не извършва престъпленията си на твърда повърхност? — попита Браун. — Така няма да оставя никакви следи.

Шон направо изстреля отговора:

— Твърде ограничаващо. Вероятно го е обмислял, но е отхвърлил подобно решение. Има нужда да прекарва време с тях. В техните собствени жилища или на място като това. Да прекара известно време с тях за него е по-важно от това, че ще остави следи. Според него рискът си заслужава. А какво всъщност ни оставя? На практика неподлежащи на идентифициране следи. Просто поема този риск.

— Освен това знае как свързваме различните местопрестъпления — продължи той. — Ние търсим точни съвпадения. Уникални предмети. Същото оръжие, същия метод. Същия тип жертва. Не търсим „почти“. Затова избира жертви от различен пол. Убива ги по различни начини и на различни видове места. Твоята жертва отвлича, нашата вече е познавал. Обича да смесва нещата.

Шон продължи да говори:

— Повечето серийни убийци използват един и същ шаблон. Така да се каже, да си оставят визитката. Когато намерят метод, който ги задоволява, се придържат към него. Много убиват само в своя квартал, където всичко им е познато и се чувстват в безопасност. Когато се опитват да маскират работата си, знаеш, че си имаш работа с убиец, чийто първичен инстинкт е да не бъде заловен. Вероятно.

— И вашият заподозрян отговаря на този профил? — попита Браун.

— Плащал е за секс с насилие и няма съмнение, че го е правил от години. Вероятно това е съдържало подтиците му, потискало е импулсите му известно време, но накрая е започнал да изпитва нужда от нещо повече. Видял е вашата жертва. Фантазирал си е за нея. Това е повече, отколкото може да понесе. Планира го грижливо. Той е крайно предпазлив. Намира планирането за вълнуващо, затова не бърза. Най-накрая я докопва. Използва голяма кола или може би бус. Вероятно открадва някой или може би го наема. Докарва я тук в пустошта. Бил е тук и преди. Не повече от ден или два по-рано. Исква сведенията му да са съвсем пресни. Вкарва я вътре. — Неочаквано Шон зададе въпрос на Браун: — Колко тежеше тя?

— Не знам точно — каза той и вдигна рамене.

— Едра ли беше, или дребна? — продължи Шон.

— Дребничка — отговори Браун. — Отидох на аутопсията. Беше съвсем мъничка.

— Значи я е внесъл вътре — заключи Шон. — Така е по-бързо и по-тихо от това да я влачи. — Зададе още един въпрос: — Беше ли вързана по някакъв начин?

— Смятаме, че е била вързана с широка лепенка — отговори Браун. — По глезените, китките и устата имаше следи от лепило. И около коленете. Лепилото отговаря на често срещана марка широка бояджийска лепенка. Не е нещо рядко.

— Щом я внася, той я хвърля на земята — продължи Шон. — Исква я отвързана, но се тревожи да не започне да се бори или да пиши. Как може да предотврати това?

— Сигурно я е заплашил — отговори Браун.

— Точно така. Сигурно я е заплашил — повтори Шон. — Вероятно ѝ е показал ножа, с който накрая я е убил. Някакви следи от съпротива по момичето?

— Не.

— Значи ѝ е казал, че няма да я нарани, и тя му е повярвала. Правила е, каквото ѝ е нареждал. Ако си е мислела, че има намерение да я убие, е щяла да се бори с него или да се опита да избяга. Тя се съгласява да прави каквото ѝ каже и той сваля лепенките от устата и крайниците. Обаче защо това е толкова важно за него? Не е била изнасилена, затова е можел да остави лепенката около коленете и глезените. Защо да рискува да сваля лепенките?

Шон спря, сякаш някой беше дръпнал пердето на прозорец, през който гледа. Закрачи из помещението, вторачен в пода. Движеше се като животно, затворено в клетка. Минаха няколко минути, преди да заговори отново.

— Трябвало е да махне лепенките, защото са му разваляли удоволствието. Били са нужни в началото, когато я е отвлякъл, но сега са му разваляли образа. Дълго си я е бил представял по определен начин, дълго си я е бил представял да умира по определен начин, така че не е можел да приеме нещо различно. Искал е животът да наподобява неговата фантазия. Негова движеща сила е зрителното възприятие и като ловенето мъже основният източник на сензорно възприятие е онова, което вижда. Да види, е свръхважно за него, затова той я кара да си свали дрехите. Всичко. Не ѝ позволява да остане по бельо или тениска. Изцяло е лишен от милосърдие. Не изпитва никакво съчувствие към нея. Прави го само заради нас. Искане да мислим, че зад убийствата се крие сексуален мотив, но такъв няма. Той се наслаждава на властта, която има над нея — да я накара да се съблече, е силна демонстрация на неговата власт, но това е само заради нас. За да спрем да го свързваме с други убийства. Нищо повече. — Замълча за няколко секунди, позволявайки на въображението си отново да се превърне в паметта на убиеца. — Кара я да коленичи и ѝ заповядва да прави орален секс с него, но той никога не би позволил това да се случи, никога не би ѝ разрешил да се доближи толкова до него. Никога не би рискувал да остави улики. И тогава я сграбчва за косата и с един удар ѝ прерязва гърлото. Той е силен и бърз. Ножът е много остър. Вероятно и той е чисто нов. Бил е достатъчен един удар. По кое време е била убита?

— Някъде между единайсет вечерта и три след полунощ. Това е най-точното време, до което можахме да стигнем.

— По това време е тъмно — отбеляза Шон. Огледа помещението за осветление. Нямаше. Вътре би било съвсем тъмно. — Трябвала му е светлина, за да вижда.

— Може би е използвал фенерче?

— Не — възрази Шон. — И двете му ръце е трябвало да са свободни, а и светлината от фенерче не би подхождала на онова, което е искал.

— А какво е искал?

— Да я гледа. Да види как умира. — Шон погледна през прозореца и видя колата си. Стъклата на фаровете проблясваха на ниското вечерно слънце.

— Използвал е фаровете на колата си — каза Шон. — Проверил е и това предварително. Във вечерта на убийството е потеглил насам и вече е знаел, че фаровете ще му осигурят нужната светлина... А когато вече е била мъртва, е останал при нея. За това също си е бил мечтал дълго, така че не е можел да си тръгне просто така. Стоял е тук и е гледал как изтича кръвта ѝ. Гледал е, докато кръвта е престанала да тече.

— Не сте намерили следи, че тялото е местено или обезобразявано след смъртта, нали? — попита Шон. Беше повече твърдение, отколкото въпрос.

— Не — отговори Браун. — Умряла е на мястото, където е паднала, и не е била докосвана.

— Не е искал да развали съвършената картина, която е създал — обясни Шон. — Искал е просто да стои и да я гледа. — Помълча малко, разтревожен от въпроса, който се оформи в главата му. — Претърсихте ли околността за използвани презервативи?

— Доколкото знам — не — отговори Браун. — Не специално за презервативи и не си спомням да съм видял нещо подобно в списъка с улики, изпратени в лабораторията. Защо?

— Защото си мисля, че може да е мастурбирал, докато е гледал как умира, но не би рискувал да ни остави ДНК, затова сигурно е използвал презерватив. Може би го е изхвърлил отвъд границата, докдето е смятал, че ще претърсваме — отговори Шон. Гледаше Браун право в очите.

— Господи! Това пък откъде ти дойде наум?

Шон продължи, без да отговори на въпроса.

— След това я е оставил. Не я е покрил дори частично. Това би било признак на вина. Угризения. Той няма психологическа нужда да търси прошка за престъпленията си. Нищо не е изпитвал. Тръгнал си е, изпитвайки чувство на облекчение или каквото там за него означава щастие.

— Какви са мотивите му? — попита Браун. — Сексуални? Само така ли може да се надърви?

— Не са сексуални — обясни Шон. — Власт. При този тип убийци мотивацията е една-единствена — властта.

— Обаче в неговите престъпления има толкова много сексуални обертонове. Кара я да се съблече, да коленичи пред него. Сам каза, че вероятно е онанирал на местопрестъплението.

— Защото властта го възбужда, кара го да се чувства жив. Сексуалните актове са само симптоми, начин, по който може да освободи силата, която се трупа в него.

Браун беше едновременно впечатлен и раздразнен от анализа на Шон.

— Работил си по такива типове и преди?

— Няколко пъти. — Шон се усмихна криво. — И правя доста проучвания.

— Ако мога да споделя едно мое наблюдение... — започна Браун.

— Да?

— Ако моят убиец — или нашият убиец, както казваш ти — е толкова умен, толкова добър в маскирането на методите си, колкото смяташ, че е, как можем да разберем дали не е убил и други хора? Можем ли някога да разберем това?

— Истината е — отговори Шон, — че ако не реши да ни каже за тях, никога няма да разберем.

Бяха се върнали. Хелиър ги почувства още преди да ги види. Само че тези бяха по-смотани от предишните. Защо инспектор Кориган ще изпраща аматьори да го следят? Нима беше толкова арогантен да смята, че и второкачествени полицаи ще свършат работа?

„Грешките на враговете ми са най-големите ми сполуки“.

Хелиър не беше в кабинета си — беше там по-рано, достатъчно дълго, за да им позволи да го видят, но сега незабелязан, използваше кабинета на един младши партньор. Пусна дума, че ще работи до късно, за да компенсира времето, през което е отсъствал. Истината беше, че трябваше да си осигури достъп до различните банкови сметки из цял свят. Не искаше да ползва компютъра в собствения си кабинет. Полицията вече го беше пипала. Може по някакъв начин да му бяха

сложили проследяващо устройство, за да могат да следят онлайн дейността му. Съмняваше се, че са толкова умни, но защо да рискува?

Беше единственият човек, останал в сградата. Искаше да е сам и трябваше да действа бързо. Полицията беше иззела много от подробностите за неговите банкови сметки и знаеха къде са по-голямата част от парите — но не всичко, което притежаваше.

Щяха да блокират сметките му, но за това им бяха нужни съдебни разпореждания, а освен това трябваше да дадат време на банките, за да ги изпълнят. Щеше да им отнеме няколко дни, а след това щеше да е пълно губене на време.

Биваше го с компютъра. Можеше много добре да прикрива електронните си следи. Съвърза се с уебсайт в интернет. Беше го създал преди две години, но той не беше повече от илюзия, фасада, точно както можеха да бъдат ресторант или бар, и както при тях, имаше и заден вход. Трябваше само да знаеш как да го намериш. А Хелиър знаеше. Нали илюзията беше негов дизайн.

Интернет страницата беше озаглавена „Банките и дребният инвеститор“. На екрана имаше скрита командна икона. Хелиър внимателно постави стрелката на курсора върху опашката на символа на сайта — изправен на задните си крака кон, който много напомняше този от емблемата на „Ферари“.

Кликна два пъти иконката с курсора и в десния долен ъгъл на екрана изскочи поле за писане, което с примигване поиска парола.

Хелиър я набра: „Майната им на всички“.

Общото помещение в Пекамското управление беше пусто, ако не се броеше Сали. Беше пренебрегнала надписа „Пушенето забранено“ и беше запалила. Вдигна поглед от бумагите си, щом Шон влезе, вдигна и цигарата и попита:

— Нещо против?

— Не — отговори той, — но какво правиш още тук?

— Опитвам се да разбера някои неща.

— Като например?

— Например как пръстовите отпечатъци на Корсаков са получили крака и са се измъкнали от Скотланд Ярд.

Шон не я разбра, а и не беше в настроение да задава въпроси. Мислите му все още бяха при Хедър Фрийман.

— А ти защо идваш пак? — попита тя.

— Бях в източната част на града.

— Защо? — попита Сали почти подозрително.

— Мисля, че установих друго убийство, извършено от нашия човек.

— Какво? — Изненадата я накара почти да скочи. — Сигурен ли си?

— Почти съвсем.

— Друго момче?

— Не. Момиче. Избягала тийнейджърка. Отвлякъл я от Кингс Крос и я откарал в Дагънам. Накарал я да се съблече, после ѝ прерязал гърлото.

— Не виждам връзка. И нея ли я е познавал?

— Съмнявам се — каза Шон. — Но сигурно я е наблюдавал, преди да я убие. След като я е избрал, е започнал да я наблюдава. Научил е къде ходи и какво прави. Планирал е всичко много грижливо. След това я е отвлякъл.

— Значи е била непозната, а Даниъл Грейдън е бил човек, когото е познавал.

— Хелиър си е фантазирал как убива Грейдън, откакто се е запознал с него, но се е сдържал, защото е бил човек, с когото е свързан. Но след като е убил момичето, фантазиите, които е имал за Грейдън, са се усилили толкова, че повече не е можел да се сдържа. Вече е бил отворил кутията на Пандора. Научил се е как да превръща фантазиите си в действителност. В мига, когато е заклал момичето, съдбата на Грейдън вече е била решена.

— Оставил ли е някакви улики на местопрестъплението?

— Не. Само безполезни следи от стъпки.

— Как тогава ще го обвиниш?

Шон помисли, после каза:

— Ако Хелиър има някаква слабост, ако има цепнатина в бронята му — това е неговият стремеж към съвършенство.

— Не разбирам — призна Сали.

— Не може да оставя нещата свършени наполовина, неизпипани. Виж му дрехите, косата, кабинета, дома. Всичко е безупречно. Няма

нищо, което да не си е на мястото. Той не понася това. Същото е и когато убива. Всичко трябва да е свършено. Точно както си го е представял. В мига, когато е убил момичето, Грейдън се е превърнал в недовършена работа. Ако го беше оставил да живее, това щеше да го преследва до края на дните му. Щом си изфантазира нещо, той трябва да го превърне в действителност.

Сали дръпна от цигарата.

— Откъде знаеш всичко това? Виждала съм те и преди да поглеждаш няколко снимки от местопрестъплението и изведнъж сякаш си бил там. Все едно че ти си... — Шон я погледна сърдито и тя млъкна.

— Просто гледам на нещата различно — обясни той. — Повечето хора разследват престъпленията двуизмерно. Забравят, че те са триизмерни. Търсят мотива, но не и причината за мотивацията. Трябва да си задаваш въпроси за всяко, дори и най-малкото действие на убиеца. Защо е избрал тази жертва? Защо това оръжие? Това място? Повечето разследващи са доволни като намерят оръжието и идентифицират местопроизшествието, обаче пропускат същественото. Ако искаш да хванеш бързо тези бедни копелета, трябва да се опиташ да мислиш като тях. Независимо колко неловко ще се почувстваш.

— Ти ги съжаляваш? — попита Сали.

— Съжалявам? — Шон не беше осъзнал, че е изразил съчувствие.

— Нарече ги „бедни копелета“, сякаш ги съжаляваш.

— Не ги съжалявам за това, което са сега — обясни той. — Съжалявам ги за онова, което ги е направило такива. Съжалявам ги за ада, който е бил тяхното детство. Самѝ. През повечето време уплашени до смърт. Ужасени от хората, които би трябвало да обичат. Изплашени от онези, към които би трябвало да могат да се обърнат за закрила. Понякога, когато ги разпитвам, не виждам чудовища. Виждам деца. Уплашени малки деца.

— Това ли виждаш, когато погледнеш Хелиър?

— Не — отговори той без колебание. — Още не. Прекалено е рано. Още не съм го пречупил, за да се види какъв е в действителност. Когато го направя, ще разбере дали е продукт на своето минало, или нещо друго.

— Нещо друго?

— Роден такъв. Дали е роден лош. Среща се рядко, но се среща.

— И ти подозираш, че такъв е случаят с Хелиър. — Това беше заключение, а не въпрос.

— Стига, Сали, прибирай се вкъщи — каза той. — Почини си. Аз ще звънна на Дейвид и ще насроча среща на екипа утре сутринта. Тогава ще поговорим още, но сега трябва да се прибереш. И аз също.

Хелиър набра паролата „Майната им на всички“ и фалшивата страница започна да се разпада, както беше програмирана. Когато изчезна, на екрана се появи страница със символите на двайсет и четири банки. Сред тях бяха едни от най-големите банки на развития свят и няколко по-малки специализирани институции. Във всички имаше сметки, принадлежащи на Хелиър: някои на това име, други на други измислени от него имена. Разполагаше с отлично фалшифицирани документи, скрити на различни места в Европа, Северна Америка, Карибите. Близкият изток и Югоизточна Азия.

Беше създал този сайт, за да предлага съвети на частни лица относно купуването на акции, особено акции от финансови институции, обаче основната му цел беше да скрие мрежата си от банкови сметки и местоположението на фалшивите самоличности, които биха му осигурили достъп. Колкото и да беше умен, те бяха прекалено много, но с този скрит пътеводител, независимо в кой край на света се намираше, ако имаше достъп до интернет, можеше да влезе в своя собствен гид през „Банките и дребният инвеститор“.

Трябваше да изпразни сметките си в Обединеното кралство и в САЩ. Останалите не можеха да бъдат блокирани от британските власти. „А шибаните американци — помисли си той — винаги са готови да треснат сметките ти и при най-слабото подозрение. Винаги горят от желание да помогнат на шибания Скотланд Ярд. Подмазвачи!“

Действаше бързо. Щеше да седи пред екрана часове, но когато свършеше, по-голямата част от огромното му богатство щеше да е прехвърлена по сметки в Югоизточна Азия и Карибите. Извън досега на полицията. Ако се наложеше да избяга, нямаше нужда да бъде и беден. На света имаше много места, където желанията и необходимостите на един мъж се ограничаваха единствено от дебелината на портфейла.

Донъли и полицай Зуков бяха скрити в офис сградата, разположена срещу тази на Хелиър, но леко встрани. Бяха дошли рано следобед. Донъли — дремеше на дивана — почувства вибрацията на мобилния телефон, закачен за колана му. На дисплея беше изписано името на Шон.

— Да?

— Къде е Хелиър? — попита Шон.

— Като нас — още на работа.

— Намислил е нещо.

— Сто на сто — отговори Донъли.

— Открих друго убийство, което може да е извършил. Думите му избухнаха като бомба в съзнанието на Донъли и той стреснато седна.

— Какво?!

— Преди двацет и пет дни. Тийнейджърка, избягала от вкъщи, пребивавала в Източен Лондон. Намерена е мъртва близо до завода на „Форд“.

Донъли присви очи.

— Спомням си. Даваха го по новините, нали?

— Да, но още не е разкрито. Няма заподозрени. Срегнах се с инспектора, който води разследването. Нямаат никакви улики.

— Щом като нямаат... — Донъли още беше леко объркан. — След като нямаат улики, как го свърза с нашето?

— Това е дълга история, а сега не му е времето — отговори Шон. — Звънни на хората и организирай среща на екипа утре сутринта. Тогава ще ви съобщя новото.

— И затвори преди помощникът му да успее да зададе въпрос.

— Мамка му! — изруга Донъли.

Полицай Зуков свали бинокъла от очите си и се обърна към него.

— Проблеми?

— Да — отвърна Донъли. — Но можем да се справим.

Хелиър седеше в дълбокия кожен стол. Беше свършил с прехвърлянето. Беше му отнело по-малко от три часа да изтегли и премести парите от сметките си в Обединеното кралство и Америка.

Беше оставил по няколко хиляди във всяка, за да не се налага да ги закрива.

Скри данните за сметките във фалшивата интернет страница и излезе от Мрежата. Беше доволен от свършеното. Дори щастлив. Не можа да се сдържи и се засмя. Боже, ако го видеха сега, седнал в тъмното да се смее сам, непременно щяха да го сметнат за луд. Той обаче беше всичко друго, но не и луд.

Сега трябваше да се прибере вкъщи. Почисти бюрото и огледа за последен път кабинета, за да се увери, че не е забравил нищо. След това се върна в своя кабинет, отиде до прозореца и надникна иззад венецианските щори, които изтракаха на пластмаса.

Виждаше идеално улицата долу. Тя беше винаги оживена, независимо дали беше ден или нощ.

Все още усещаше, че полицията е наблизко. Тази вечер това нямаше значение, но пък имаше други, които му създаваха повече грижи от нея. Пресата. Гадните медии. Те разполагаха с властта да го съсипят само по слухове. Тях доказателствата не ги интересуваха. Те търсеха сензацията, за да гъделичкат масите. За да имат хората над какво да се лигавят на закуска. Искаха да го пипнат. Не можеше да си позволи да им даде възможност да го снимат дори веднъж. Не можеше да си позволи да бъде разпознат.

Щом се прибра, Сали запали стоящата лампа в ъгъла — предпочиташе нейната мека светлина пред тази на полилея. След това пусна телевизора за компания, после отиде в кухнята, отвори хладилника и започна да оглежда съдържанието му, преди да го затвори. Може би щеше да извади по-голям късмет с фризера. Права беше. Отстрани лежеше замръзнала бутилка малинова водка. Тя я извади и започна да се оглежда за чиста чаша. Откри една в сушилнята до мивката. Наля си порядъчно количество от леещата се като масло водка и я пъкна отново във фризера.

Седна до кухненската маса, наклони стола назад и изрита обувките от краката си. Питието стоеше пред нея. Извади цигарите от чантата си и запали. Вероятно беше трийсетата за днес. Изкуши се да я загаси — днес цигарите струваха цяло състояние. Изплащането на

ипотека за апартамент в този край на Лондон не оставяше много сребро за дребни луксове в кесията.

Втора чването в стената изведнъж предизвика пристъп на самота. Над трийсет и все още сама — това не беше част от нейните планове за живота. Но пък никога не беше случвала на партньор. Беше имала любовници, двама, от които бяха близо да изпълнят изискванията, но отпаднаха, когато залозите се повишиха.

Истината беше, че повечето мъже просто бяха уплашени. Че беше полицайка бе достатъчно лошо, но детектив и сержант — това направо ги караше да се стряскат. Единствените, които не се стряскаха, бяха полицаи, обаче представата, че никога няма да може да избяга от Службата, беше направо непоносима. Не, те не трябваше да са свързани с полицията по никакъв начин, иначе по-добре да си остане сама. Между другото, последните няколко години бяха толкова натоварени, че не оставаше много време за връзки.

Естествено, родителите ѝ бяха разочаровани, като виждаха как възможността да станат баба и дядо все повече се отдалечава. Как не можеха да разберат, че модерните жени избират първо да направят кариера, а чак по-късно да имат деца? Все още имаше надежда да стане майка. В края на краищата не е нужно да имаш постоянен партньор, за да имаш деца, нали? Улови се, че е започнала да фантазира за възможните донори на сперма. Поклати глава, за да прогони образите.

— Майната им, ще си взема котка — каза високо.

Хелиър виждаше двама от тях пред сградата. Единият имаше фотоапарат, а другият — не. Журналист и фотограф. Но сигурно имаше още. Жертвата не представляваше интерес за медиите. В нея нямаше история. Мъжка курва умира — на кой му пука? Той беше историята. Богат и уважаван бизнесмен, разследван за убийство. При това мръснишко. Тази история щеше да се разраства и разраства. Беше само въпрос на време да я подемат и националните медии. Щом лицето му се покажеше по първите страници и на телевизионните екрани, животът щеше да стане непоносим. Той имаше нужда от своята анонимност. Даниъл Грейдън беше грешка. Обаче беше грешка, която Хелиър щеше да преживее.

Сигурно имаше още журналисти, които пазеха задния изход през подемния гараж. Имаше само един начин да излезе. Беше го открил няколко дни след като почна работа за „Бътлър и Мейсън“. Винаги търсиш алтернативни пътища за излизане от дадена сграда. Просто за всеки случай.

Извади ключовете от дома си и портфейла от чантата си за документи — тя само щеше да му пречи. Плъзна я под бюрото си, излезе, отиде при противопожарното стълбище и се качи на последния етаж. Вдигна глава към капака, през който се излизаше на покрива. Нямаше ключалка, а само резе.

Следващата част беше най-трудната. Трябваше да се качи на перилата на стълбището и да запази равновесие достатъчно дълго, за да може да се протегне към тавана и да се хване за касата, за да не падне. Можеше да се справи.

Стъпи на тънкото перило и се олюля, но запази равновесие. Протегна към резето дясната си ръка, докато с лявата се крепеше за касата.

Резето излезе след няколко силни дърпания, които едва не го накараха да изгуби равновесие. Ако паднеше, щеше да е или напред и от метър и нещо на площадката, или назад и покрай стълбището шест етажа надолу.

Успя да отмести капака лесно — жлебовете бяха добре смазани.

Пое си дъх, подскочи и се хвана за горния ръб на квадратния отвор. Тялото му увисна на метър и половина от пода. Почти без усилия се набра и се измъкна през отвора. Беше в превъзходна физическа форма. Като цирков акробат.

Върна капака на мястото му и си каза, че сутринта трябва да сложи и резето, преди някой да е забелязал.

За момент се наслади на гледката от покрива. Чувстваше се сам и силен. Вдишваше топлия нощен въздух — тежък и влажен.

Време беше да тръгва.

15.

Снощи изпитах почти съкрушително желание да бъда истинското си аз. Да освободя животното, което се крие в мен, и да му позволя да се изрази напълно и свободно. Но устоях на изкушението. Прекалено много неща трябваше да бъдат уредени преди това. Ако искам да се възползвам напълно от грешките на полицията, трябва да съм търпелив. Не бива да бързам. Трябва да се подготвя. Достатъчно скоро ще им се завие свят.

Отново съм на работа — досадно, но необходимо. Все повече чета вестници и гледам новините. Трябва да съм сигурен, че не са направили връзка с някое от моите така наречени престъпления.

Обмислях да потърся следващия си обект извън Лондон. Обаче не бих казал, че тази идея е особено привлекателна. Лондон се вписва толкова добре във въображението ми. Той наистина е великолепен фон и заради това засега мисля да остана. Обаче скоро ще трябва да го напусна — това е почти неизбежно. Рано или късно някой умник ще направи връзката. Никога няма да успеят да свържат всички. Невъзможно е. Обаче ако свържат две или повече, ще започнат да гледат на нещата сериозно, а това няма да е добре за мен.

16.

Сряда сутрин

В 7:30 Шон вече беше в управлението. Няколкото часа сън, душът и чистите дрехи отчасти го бяха съживили. Скоро щеше да информира половината от екипа. Другата половина беше още из Лондон да наблюдава Хелиър. Останал в кабинета си цялата нощ. Очевидно готвеше нещо.

Телефонът иззвъня. Беше се почнало — първото от безкрайните телефонни обаждания всеки ден.

— Инспектор Кориган. — Опитва се да прикрие умората.

— Добро утро, сър. Аз съм полицай Йънг от ДП. — Съкращението не говореше нищо на Шон. — Дирекция „Криминално разузнаване“. Изпратихте ни едни числа. Телефонни номера от адресника на някои си Джеймс Хелиър. Поискахте да проверим на чие име се водят.

— Да. Точно така. И какво стана?

— Всъщност обаждам се да ви осведомя, че това не са истински телефонни номера.

— Не са истински? Как така?

— Просто не са. Мисля, че накрая може и да излязат телефонни номера, но са кодирани.

Шон се намръщи. Беше очаквал подобно нещо. Точно затова Хелиър бе отрекъл, че има записан телефона на Даниъл Крейдън. Ако си беше признал, щеше да се наложи да разкрие кода си, а с него те можеха да дешифрират всеки телефонен номер в азбучника. Да проследят всяка негова тайна връзка. И да научат много неща. Хелиър беше предпазлив. Много предпазлив.

— Можете ли да дешифрирате кода? — попита Шон.

— В разузнаването не се занимаваме с дешифриране — отговори бодро Йънг.

— Някаква представа кой се занимава с подобно нещо?

— Не мога да ви посоча определено име или място. Трябва сами да си намерите специалист — от контраразузнаването или някой университетски преподавател.

— Шегувате се!

— Не се шегувам. Мога да опитам и аз, ако желаете.

— Много ще съм ви задължен. Звъннете ми веднага щом откриете нещо. — Шон остави слушалката на вилката и телефонът веднага започна пак да звъни. В същия миг на вратата се появи Сали. Шон вдигна показалец, за да ѝ даде знак да мълчи, и вдигна слушалката.

— Шефе, обажда се Джими. — Беше полицаи Джим О'Конър, началник на втория импровизиран екип за наблюдение. — Нямам представа какво се е случило снощи, но някой от другия екип е прецакал работата.

— Какво е станало?

— Казаха ми, че обектът цяла нощ не е напускал офиса.

— На мен ми казаха същото.

— Тогава защо видяхме обектът да влиза във фирмата?

Шон бавно се отпусна на стола.

— Невъзможно — беше всичко, което можа да каже.

— Невъзможно или не, току-що го видях. Беше потвърдено и от наблюдателни екипи едно и три. Освен това е с други дрехи. Съжалявам, шефе, но някой е прецакал работата.

Шон знаеше какво означава това. Хелиър отново действаше свободно. Цяла нощ е бил на свобода. Дали щяха да платят скъпо за грешката си? Дали някой не бе платил за нея с живота си?

Шон тресна слушалката в момента, когато на прага се показа Донъли.

— Проблем?

Шон въздъхна дълбоко.

— Онзи, който е наблюдавал Хелиър, го е изпуснал. — Стана и забърза към общото помещение. Сали и Донъли го последваха.

— Не може да бъде. Не и докато аз го наблюдавах. Той ни улесни, защото остана да работи цяла нощ. Прекалено е уплашен от медиите и не иска да си покаже лицето.

— Съжалявам, Дейв — отговори Шон, без да го поглежда, — но беше потвърдено. Няма грешка. Хелиър ви се е измъкнал. Искам да

помислиш как и кога е могло да се случи.

— Мамка му, не го вярвам — възрази Донъли.

— Станало е, Дейв. — Шон продължаваше да не го поглежда. — Просто го приеми.

Сали се опита да помогне.

— Тази нощ няма убийства. Вече проверих.

— Искаш да кажеш, че няма открити убийства, извършени тази нощ — уточни Шон. — Има известна разлика — добави ненужно. — Да се надяваме, че днеска няма да има тесли.

— Шефе, чакай малко — каза Донъли. — Казах, ти, че това импровизирано наблюдение е чиста загуба на време. Разполагах с петима уморени детективи, за да покрием обекта. Това изобщо не е достатъчно.

Шон осъзнаваше грешката си.

— Добре де, добре. Зная, че ти и екипът сте направили възможно най-доброто. Може би има друг изход от сградата?

— Има — озъби му се Донъли. — През подземния паркинг. Но го бяхме покрили.

— Значи има нещо друго. — Шон не искаше да обсъждат тази тема точно сега.

— Вероятно — отстъпи Донъли.

Влетяха в общото помещение. Вътре ги очакваха само петима детективи. Шон нямаше достатъчно хора. Импровизираното наблюдение поставяше ресурсите му на изпитание.

Разговорите секнаха и всички седнаха на местата си. Шон реши да не споменава, че Хелиър се е измъкнал от наблюдението им. По-късно щеше да нареди на Донъли да им каже. Вече знаеше къде се намира Хелиър в момента, така че нямаше смисъл повече да се разпростира върху това. Не можеше да си позволи разцепление в екипа.

Започна направо, защото времето ги притискаше.

— Може би успяхме да свържем нашия човек с друго убийство. — В помещението се чу сподавен шепот, но никой не изглеждаше изненадан. Шон го беше казал на Донъли още снощи и вероятно той беше разпространил новината.

— На какво основание? — попита помощникът му.

— Три неща — отговори Шон. — Специфичната липса на използваеми криминологични доказателства. Фактът, че следите са от обувки с гладки подметки приблизително същия номер, каквито бяха намерени на нашето местопрестъпление, и трето, същият тип жертва.

— Как така? Нали жертвата в източната част на града е тийнейджърка? Няма много прилики с нашата жертва.

Всички бяха впили очи в Шон; очакваха отговор.

— Според мен полът на жертвите е без значение. — Знаеше, че трябва да убеди екипа в правотата си. Трябваше да ги поведе. Ако изгубеше доверието им, щеше да се окаже сам. Изолиран.

— Добре — каза Донъли. — И как ще придвижим случая напред?

— Правим го обществено достояние — обясни Шон. — Това е инструмент, който още не сме използвали. Ще разпростре следствието по-широко чрез медиите. Надявам се да изскочи ключов свидетел, който да постави Хелиър в или близо до дома на жертвата в нощта на убийството. Може да е използвал такси. Кой знае, може да извадим късмет.

— Дейв, организирай пресконференция — продължи Шон, — но първо информирай нашата пресслужба. Не искам да си имам неприятности. Сали ще се погрижи за телевизионното предаване „Криминално досие“.

— Е, Сали, ще ставаш телевизионна звезда, а? — подкачи я Донъли. В отговор тя му показва среден пръст.

— Групата за разследване на сериозни престъпления, която работи по убийството в Източен Лондон, ще организира собствена пресконференция — продължи Шон. — Засега няма да споменаваме, че между двете убийства може да има връзка.

— Защо? — попита Донъли.

— За да не се паникьоса обществеността. Трябва да внимаваме с медиите. Не търсим сензационни заглавия. Второ, и то е по-важно, не искаме убиецът да разбере, че сме направили връзка. Ако е Хелиър, нека продължи да си мисли, че го разследваме само за убийството на мъжката проститутка. Целта е да продължим да му оказваме натиск за това убийство и може би ще се разсее и ще направи грешка при друго. Няма смисъл да му показваме нашите козове. Следващия път, когато го разпитвам, искам да имам доказателства, за да мога да го разглобя на

части парче по парче. Ако намерим доказателствата, може би ще успее да го накарам да говори, а ако успее да го накарам да се разприказва, ще го погребва. Всъщност той сам ще се погребва.

Донъли инстинктивно разбра, че Шон е свършил, и каза високо:

— Я внимавай всички! Имате достатъчно задачи, така че се залавяйте бързо и веднага щом ги изпълните да ми се докладва. Не забравяйте: вие ми носите късчетата от пъзела, а аз го сглобявам.

Срещата свърши. Младите детективи се усмихваха на Донъли, докато си тръгваха. Донъли излезе последен. Крачеше бързо, но не толкова, че да се забележи. Отиде до задното стълбище, слезе два етажа надолу и излезе във фоайето на управлението, откъдето се насочи към малка стая, в която бяха подслонени две стари копирни машини. Вътре имаше и телефон. Донъли вдигна слушалката и набра един номер.

— Ало? — каза сержант Самра.

— Радж, Дейв се обажда.

— Здравей, Дейвид — каза Радж малко предпазливо.

— Какво искаш?

— Онова, което обсъдихме тримата с Джими Досън. — Остави казаното да увисне във въздуха и зачака отговора на Самра.

— Помня — потвърди Радж.

— Промяна в плана.

— Слушам те.

— Вече не ме интересуват само хомосексуални убийства. Искам да научавам за всичко отвратително, и то пръв.

— За колко отвратително говорим?

— Нападение от непознат. Липса на мотив, кървава каша. Както и за всичко сексуално. Не ме интересуват престъпления, свързани с банди, домашно насилие, наркотици и алкохол.

— Ще направя всичко възможно.

— Също както преди — продължи Донъли, — нека се разчуе, но да не се размахва много-много. И не забравяй — трябва да научавам пръв.

Радж погледа телефона известно време, а след това започна да се обажда насам-натам. Първо звънна на сержант Джим и Досън. Ако Джими беше готов да направи това, което искаше Донъли, той също щеше да участва.

Хелиър стоеше до прозореца в кабинета на един от младшите партньори. Разменяха женомразки вицове и пиеха кафе. Съвършената им секретарка беше причината за много от описваните пози и сексуалните хвалби. Добре, че не можеше да ги чуе.

Хелиър изобщо не мислеше онова, което казваше. Беше важно от време на време да взима участие в подобни социални контакти с колегите си. Особено сега, след като го бяха арестували. Инсинуацията, че е обратен, можеше да е много по-вредна, отколкото подозрението, че е убиец. Смешни типове.

Тази сутрин настроението му беше прекрасно. Би платил значителна сума, ако можеше да се превърне в муха на стената, когато Кориган е научил, че им се е измъкнал. Щеше да ги направи още няколко пъти на глупаци, преди да свърши с тях.

А като му дойдеше времето, щеше да напусне тази проклета от Бога страна и да започне отначало. Но първо Кориган трябваше да бъде сломен. Беше се заклел. Кориган го беше унижил и щеше да си плати скъпо. Италианците твърдяха, че отмъщението е ястие, което е най-вкусно, когато се сервира студено. Той не беше съгласен. Неговото щеше да бъде сервирано направо парещо.

Перфектната секретарка почука на отворената врата и той прогони мечтите от главата си.

— Какво има, Саманта? — попита колегата му.

Тя погледна Хелиър.

— Всъщност трябва да говоря с господин Хелиър.

Той се дръпна от перваза на прозореца и се усмихна мило.

— Да?

— Сър, някой ви търси на телефона, но не иска да си каже името и за какво.

Шибаните журналисти, шибаният Кориган.

— Тогава го разкарай.

Странно, но Саманта се поколеба, сякаш послушанието ѝ се рушеше.

— Какво има?

— Сър, човекът изглежда почти отчаян. Твърди, че има много важна информация за вас. Но иска да говори с вас лично и насаме.

Хелиър присви очи.

— Прехвърли разговора в кабинета ми.

Сали влезе в офиса на Националната служба за криминално разузнаване, на улица „Спринг Гардънс“ в Ламбет. НСКР беше близо както до криминологичната лаборатория, така и до клуба, където Даниъл Грейдън беше прекарал последната си нощ, и изобщо не се набиваше на очи.

Сали беше оставила колата си на милостта на контролорите по паркирането и на дребните автокрадци. Животът в Ламбет беше на принципа оцеляват най-здравите. Уважението и страхът, които местното население някога беше изпитвало към полицията, отдавна бяха изчезнали. Сега хората тук живееха по свои собствени закони.

Може би тъкмо заради това охраната в сградата на НСКР беше засилена. Сали натисна бутона на видео интеркома и зачака. След малко се обади бездушен женски глас:

— По какъв повод идвате? Представете се.

— Детектив Сали Джоунс, Група за сериозни престъпления. Идвам да се срещна със сержант Греъм Райт. Доколкото знам, работи в отдел „Фалшифицирани валути“. — И вдигна служебната си карта пред камерата.

Вратата се отвори и Сали влезе. Охранителят ѝ даде бадж с надпис ПОСЕТИТЕЛ и я упъти как да стигне до отдела. Тя кимна и закрачи към асансьорите.

Сержант Райт седеше на бюрото си. Беше на трийсет и няколко и изглеждаше в добра форма. Черната му коса подхождаше на мургавата му кожа. Сали реши, че е привлекателен.

— Сержант Греъм Райт?

Той вдигна поглед от бюрото.

— Да, аз съм.

— Аз съм детектив Сали Джоунс от ГСЗ. — Усети как очите на Райт я огледаха от горе до долу и обратно.

— Какво мога да направя за вас, детектив Джоунс?

— Моля, наричайте ме Сали.

— Добре. Е, Сали?

— Пръстови отпечатьци — отговори тя. — Липсващи пръстови отпечатьци. — Изучаваше лицето му за някаква реакция. Може би малко объркване, но нищо повече. — През деветдесет и девета сте изнесли комплект отпечатьци от Скотланд Ярд.

— Деветдесет и девета? — възкликна Райт. — Това е много отдавна и едва ли помня. Чии са били тези отпечатьци?

— На Стефан Корсаков — отговори тя. Той трепна и Сали го забеляза. — Помните ли?

— Разбира се, че помня.

— И как така? Нали е било много отдавна?

— Защото помогнах да приберат този тип на топло. Ако сте дошли да ми съобщите, че е мъртъв, ще ме зарадвате.

— Може и да е — отговори тя. — Точно това се опитваме да установим. Помните ли как сте изнесли отпечатьците от Ярд?

— Да. Също толкова добре си спомням и как ги върнах.

Сали ускори разпита.

— Защо изобщо сте ги изнесли?

— Направих услуга на колега. Отпечатьците не бяха за мен.

— А за кого?

— За Пол Джарет. По това време беше детектив в Ричмънд. Аз бях още полицай. Заедно работихме по случая Корсаков. Той ме помоли да изнеса отпечатьците и аз го направих. Ако искате да разберете защо са му трябвали, трябва да питате него.

— Знаете ли — отговори Сали, — възнамерявам да направя точно това.

Телефонът на бюрото на Хелиър иззвъня и той вдигна.

— Джеймс Хелиър.

— Господин Хелиър — започна гласът от другата страна на линията, — надявам се, не се сърдите, че ви търся в работата, но това е единственият начин да се свържа с вас, за който можах да се сетя.

Гласът беше мъжки, непознат, напрегнат, вероятно нарочно променен. Звучеше загрижено. Хелиър не долови никакви вредни намерения, но както винаги си остана предпазлив.

— Не сте журналист, нали? — попита сухо. — Защото ако сте, ще разбере къде работите и още тази вечер ще трябва да си търсите

нова работа, но няма да намерите.

— Не, не. — Гласът на мъжа прозвуча леко умолително. Хелиър пак не усети никаква заплаха.

— Тогава кой сте? — попита Хелиър. — И какво искате?

— Приятел — отговори мъжът. — Приятел, който познаваше Даниъл Грейдън. А сега бих искал да стана ваш приятел. Приятел, който може да ви помогне.

Хелиър не каза нищо.

— Следвайте указанията ми — продължи гласът. — Следвайте ги съвсем точно, ако искате да се срещнете с мен, но бъдете предпазлив. Врагове ви дебнат отвсякъде.

Хелиър слушаше напрегнато указанията и запаметяваше всяка подробност. Когато гласът свърши с инструкциите, връзката прекъсна. Хелиър остана да седи мълчаливо с все още притисната до ухото слушалка. След минута или две почукване по вратата го върна в действителността.

— Влез — каза той с леко прегракнал глас.

Вратата се отвори и влезе Себастиан Гибран. Придърпа стол пред бюрото и седна. Хелиър се усети, че се обляга колкото може по-назад, за да се отдалечи от него.

— Реших да видя как си. Да разбере как вървят нещата с полицията. Да се уверя, че си добре. Че не позволяваш случилото се да ти се повлияе.

— Благодаря, Себастиан, добре съм. Въпреки всичко, което ми се струпа. — Беше му по-трудно от обикновено да участва в корпоративната игра. Гласът по телефона го беше обезпокоил.

— Радвам се. Знаех си, че е нужно нещо повече от завистливи обвинения, за да се разстрои човек като теб.

— Завистливи обвинения? — повтори като ехо Хелиър.

— Разбира се — продължи Гибран. — Хората винаги ще завиждат на такива като нас. Те искат онова, което имаме ние, но никога няма да го получат. Не става дума само за богатството, а за всичко останало. Могат колкото искат да си печелят милионите в лотарията на живота, но никога няма да бъдат като нас. Никога няма да крачат сред другите хора, както можем ние — на безопасно място в разтухата на нашето собствено превъзходство. То е наше право. Нали разбираш това, Джеймс?

— Естествено — отговори Хелиър. — Кралят винаги ще си остане крал. Селянинът винаги ще си остане селянин.

— Точно така! — Гибран засия. — Точно затова те доведох във фирмата. Джеймс, защото знаех, че го притежаваш. Знаех, че притежаваш онова, което е нужно. Когато преди години говорих с теб на онази конференция, го разбрах. През онази седмица бях срещнал стотици финансови суперзвезди, но знаех, че си различен. Знаех, че мястото ти е тук, в „Бътлър и Мейсън“, и се погрижих да те имаме.

— Ще съм ти благодарен до гроб — успя да каже Хелиър, леко разтревожен от тази страна на Гибран, която не беше виждал никога — съвършеният корпоративен мениджър и визионер, изместен от арогантен самовлюбен сноб. Дали най-накрая пред него се бе изправил истинският Гибран, или Себастиан просто се опитваше да го подмами да си свали гарда, за да намери причина да го премести на някое не толкова тучно пасище?

— Ти вече си издължил благодарността си — отговори Гибран.

— Все пак благодаря още веднъж. — Хелиър трудно намираще верния тон.

— Джеймс, трябва да знаеш, че никой от нас не е застрахован срещу грешки. Самата същност на нашия бизнес е насочена към поемането на рискове. Приемаме, че от време на време хората взимат лоши решения и че тези решения понякога ни струват много пари — но го приемаме.

Хелиър слушаше и се опитваше да предугади момента, когато разговорът ще бъде насочен към него.

— Обаче други грешки, неточни преценки, несвързани с бизнеса, не са толкова толерирани. Хората, които притежават „Бътлър и Мейсън“, искат да има съвсем точно определен образ: те искат от служителите си да бъдат женени, установени, и ги окуражават да имат деца чрез създаването на структура на заплащането, която възнаграждава семейния живот. Образът на фирмата е създаден специално, а неслучайно, и те ревниво го пазят. Ако някой служител има в живота си моменти, които не се вписват в нашата фирмена етика, те ще очакват от него да ги... — той се спря, за да налучка подходящата дума — да ги спотаи на място, където никой никога няма да ги види. Ако не успее да го направи, тогава позицията му тук може би няма да е защитима. Ако някой привлече нежелано внимание към

нашия бизнес, дори да е било неволно, и ако по-късно се разбере, че не е било по вина на този човек, фирмата ще очаква от него бързо да приключи с тази ситуация. Джеймс, ти също споделяш тази философия, нали?

— Абсолютно — отговори Хелиър.

— Чуй ме, Джеймс. — Изведнъж гласът и тонът му прозвучаха повече като на онзи човек, когото Хелиър познаваше. — Това дотук беше корпоративната политика, но сега чуй мен: пази си гърба. Мога да те защитя само толкова.

Джеймс го гледа известно време, после каза:

— Да, ще си го пазя. Благодаря.

— Както казва Ницше: „Свръхчовекът е смисълът на земята. Нека вашата воля да каже: Свръхчовекът да бъде смисълът на земята!“ От нас се очаква да бъдем свръхчовеци, Джеймс. Провалите на обикновените хора са лукс, който не ни е позволен.

— „Да живее отвъд доброто и злото“^[1] — продължи Хелиър цитатите от Ницше.

Гибран бавно се наведе към него.

— Знаех си, че се разбираме. Трябва да знаеш, Джеймс, че онова, което истински ни отличава, е нашето въображение. Без него ние ще сме като всички останали тъжни глупаци, които кретат наоколо бездушно, безцелно, безсмислено. Годни единствено да бъдат управлявани от онези, които са годни да управляват. Може да звучи арогантно, но не е. Такава е действителността. Това е истината.

Шон влезе в залата за пресконференции в Ню Скотланд Ярд. Крачеше след главен инспектор Федърстън, който щеше да води пресконференцията. Шон беше тук, за да отговаря на конкретни въпроси, а не да представи положението.

Освен хората от телевизиите имаше и десетина журналисти от печатните медии. Много по-малко, отколкото ако ставаше дума за някоя VIP персона или убийството на дете, но все пак повече, отколкото ако ставаше дума за някое съвсем обикновено убийство. Повечето бяха следили случая още от арестуването на Хелиър, за което Донъли беше оставил да изтече информация в медиите чрез свой познат.

Федърстън очерта подробностите около убийството на Даниъл Грейдън и започна да обяснява какво иска полицията от обществеността. По-късно тази вечер Сали щеше да го повтори пред камерите на „Криминално досие“.

— Обръщаме се към всеки, който може би е видял Даниъл да се среща с някого въпросната вечер пред нощния клуб „Утопия“. Може би някой шофьор на такси, който го е откарал у дома. Приятел или познат, който го е закарал до вкъщи — обясни Федърстън. — Интересуваме се и от всичко, което някой може да е чул или видял в близост до апартамента на Даниъл в Ню Крос. Например мъж, който се е държал странно. Може би мъжът, отговорен за това ужасно престъпление, е взел такси, за да напусне района. Спомня ли си някой да е взимал пътник оттам в късните часове на нощта? Някой, който да е събудил подозрение?

Шон слушаше разсеяно. Федърстън си вършеше работата професионално, придържаше се към сценария, но имаше една точка, която Шон не беше обсъдил с него преди пресконференцията.

Въпрос, зададен от един от журналистите, накара Шон да трепне.

— Имате ли описание на заподозрения?

Федърстън отвори уста да отговори с „не“, но Шон се намеси.

— Да — каза той. Това беше първият път, когато се обади. Федърстън го зяпна изненадано.

— Какво е описанието? — продължи журналистът.

— Смятаме, че търсим бял мъж на четирийсетина години. Слаб, русокос и добре облечен. — Шон всъщност описа Хелиър.

— Откъде е дошло това описание? — попита друг журналист.

— На този етап от разследването не мога да ви кажа — отговори Шон.

Вълнението сред журналистите нарастваше.

— Инспекторе... — надвика една журналистка нарастващия шум и конкуриращите се въпроси — инспекторе! — Улови погледа на Шон.

— Не описахте ли току-що Джеймс Хелиър.

— Без коментар.

Друг журналист продължи темата:

— Това значи ли, че господин Хелиър вече не е заподозрян за това убийство?

— Поради правни ограничения не мога да отговоря на този въпрос.

— Защо господин Хелиър не беше обвинен?

— В момента тече разследване, което означава, че не мога да отговоря на този въпрос.

— В такъв случай Хелиър свидетел ли е?

Журналистите бяха разбрали защо са тук. Хелиър беше сензацията. Шон го знаеше още от началото. Усещаше, че Федърстън иска да се върне в първоначалното русло, и нямаше нищо против. Беше постигнал целта си. Хелиър щеше да научи за случилото се и да започне да чете между редовете. Натискът щеше да се засили. Това беше отмъщение за измъкването на Хелиър от наблюдението и неловкото положение, в което се бяха озовали екипите. За опита му да предизвика разцепление в неговия екип. Една от фигурите на шахматната дъска беше преместена и Хелиър трябваше да отговори на хода.

От залата се чу поредният въпрос за Хелиър:

— Връзката на господин Хелиър с жертвата сексуална ли е била?

— Мисля, че главен инспектор Федърстън може най-добре да отговори на вашия въпрос. — Шон се облегна удобно, давайки знак, че участието му в пресконференцията е приключило.

— Господин главен инспектор — зададе въпрос един от журналистите, — господин Хелиър заподозрян ли е?

Федърстън отговори без колебание — обучението за поведение пред камерите си каза своето:

— Господин Хелиър ни помага в разследването. В момента не мога да разкрия повече подробности, може би по-късно. Но искам да ви уверя, че нашето намерение е да водим колкото се може по-прозрачно разследване на смъртта на Даниъл Грейдън и, разбира се, медиите ще бъдат държани в течение.

Шон вече не слушаше. Журналистите отново бяха започнали да насочват въпросите си към Федърстън, който ги дирижираше като диригент оркестър. Шон не можеше да не се възхити на начина, по който главният инспектор показваше приятелското лице на полицията. Чистата риза върху неумитото тяло.

Седеше кротко и чакаше представлението да стигне до своя естествен край.

Хелиър изпълни точно указанията, които му бяха дадени по телефона. Свърши работа в 18:00 и излезе от предната врата, за да може екипът за наблюдение да го види. Махна на първото такси, което видя, и нареди на шофьора да го закара на гара „Виктория“.

Щом слезе в подземната железница, започна маневрата: минаваше през лабиринта от тунели пеша, качваше се на влакове в една посока, после неочаквано слизаше и се връщаше обратно, което правеше проследяването му почти невъзможно.

След час беше в Хайд Парк и гледаше нагоре към статуята на Ахил. Дърветата му осигуряваха добро прикритие. От мястото си виждаше добре естрадата за оркестър в парка — беше на трийсетина метра от него. Мъжът по телефона бе казал, че ще е там в седем и половина. Щял да носи малка синя раница „Рийбок“ и жълта риза.

Хелиър стоеше и чакаше. Искаше да има време да проучи мъжа, преди да го доближи. Приятел на Даниъл Грейдън. Какво знаеше? Какво му бе казал Даниъл? Какво знаеше този човек за самия него?

Мобилният му телефон започна да звъни. На дисплея вместо номер се изписа „задържан“. Въпреки това той отговори.

— Джеймс Хелиър.

— Ужасно съжалявам. Опасявам се, че ще закъснея. Ще успея да дойда чак към осем. Трябва да ме изчакате. Жизненоважно е да ме изчакате. — Беше същият глас. На мъжа, който му се беше обадил в службата. Който му беше дал указания, които той бе изпълнил толкова точно.

Погледна си часовника. Това означаваше да чака почти час.

— Дано си заслужава.

— Заслужава си — увери го мъжът. — Моля, повярвайте ми. Много по-важно е, отколкото може да си представите.

— Кой сте вие? — попита Хелиър.

— Човек, който се интересува от сегашното ви затруднено положение. Човек, който иска да помогне. Просто ме изчакайте.

— Ще ви изчакам — отговори Хелиър, без да направи опит да скрие раздражението си. Сгъна телефона си. Изглежда, щеше да има достатъчно време да изучава любимата си лондонска статуя.

За пръв път от много дни Шон се прибра в нормален час. Дори на Кейт ѝ се стори малко странно. Беше свикнала да го няма.

Тази вечер Сали щеше да участва в „криминално досие“. Неколцина от екипа щяха да останат в Пекамското управление, за да поемат телефонните обаждания в отговор на апела за помощ. Шон не хранеше особени надежди. Надяваше се единствено, че Хелиър ще гледа. Беше наредил на Сали да използва описанието на Хелиър като това на възможния убиец, точно както той беше направил на пресконференцията.

Искаше да гледа и представянето на убийството на Хедър Фрийман. Инспектор Браун също щеше да участва в предаването, но нямаше да спомене връзката между двете престъпления. Какво влияние щеше да окаже това върху поведението на Хелиър? Шон си представи как Хелиър се смее на некадърността им. Чудесно. Нека се смее.

Мобилният му телефон започна да звъни. Шон изстена. Кейт го изгледа от другия край на всекидневната.

— Ало?

— Шефе, кофти новини. — Беше полицаи Джим О'Конър. — Излезе от работа към шест, но го изгубихме в метрото. Определено се опитваше да се отърве от нас. Нямахме късмет. Съжалявам.

— Защо не се обади по-рано? — попита Шон. Беше почти осем и половина.

— Тичахме насам-натам и се опитвахме да го намерим. Изпратих две от момчетата на домашния му адрес, но или ги е изпреварил, или още не се е прибрал.

— Добре, Джими — каза Шон. — Направил си каквото си могъл. Трябва да внимавате обаче. Съсредоточете се върху дома му. Утре ще се опитам отново да получа специализиран екип за наблюдение.

— Съжалявам — повтори Джим.

Шон прекъсна връзката. Зачуди се дали няма да заспи, преди да почне „Криминално досие“.

Хелиър отново погледна колко е часът. Бяха минали само три минути от последния път. Осем и десет. Мъжът беше казал, че ще е тук

в осем. Закъсняваше, а не се беше обадил. По дяволите! Къде беше този глупак? Хелиър отново си погледна часовника.

Какво всъщност искаше този тип? Беше казал, че може да му помогне. Кой би могъл да му помогне? И защо ще иска да му помага? Дали нямаше да се опитат да го изнудват? Това поне щеше да е забавно. Провери телефона си. Нямаше пропуснати обаждания.

Нямаше да стои тук цяла нощ. Имаше по-важни задачи. Беше се отървал от опашката, но трябваше да внимава. Журналистите още можеха да са проблем, макар че полицията вече не беше. Почувства как у него като стар приятел се надига възбудата. Беше време за угощение. Заслужаваше го.

Кейт наблюдаваше как Шон се бори да не заспи. Бутилката „Степа Артоа“ на гърдите му се повдигаше и спускаше. Ако заспеше, щеше да разлее бирата. Е, това поне щеше да го събуди. Надяваше се това да се случи. Това щеше да я накара да се засмее, защото Шон напоследък изобщо не я караше да смее.

Наблюдаваше го как губи битката с оборващия го сън. Чу говорителят да споменава убийство в Южен Лондон и разтърси мъжа си за рамото.

— Мисля, че вие сте наред.

— Какво?

— Вие сте наред — повтори тя. — Вашият случай.

Шон се надигна, потърка лицето си и разтърси глава.

— Благодаря.

Гледаше и слушаше как водещият очертава случая. Предполагаше се, че изложението трябва да е просто информативно — медиите помагат на полицията да хване убиец, но говорителят беше професионално увреден и непрекъснато използваше фразеологията на жълтите вестници. Опита се да си придаде прекалено ужасен вид, когато описа убийството като „дивашко“. Направи драматична пауза, след като каза на нацията как Даниъл бил намушкан „седемдесет и седем пъти“. От устата му продължиха да се леят думички от жълтата преса: „кървав“, „ужасяващ“, „обезобразен“. Не пропусна нищо. Тази програма съществуваше само по една-единствена причина —

рейтинга. Британското общество най-много обичаше да гледа страданията на другите от безопасно разстояние.

Камерата се насочи към Сали. Тя изглеждаше малко нервна, но човек не можеше да го забележи, освен ако не я познаваше толкова добре, колкото Шон. Държеше се абсолютно професионално: информативна, точна, делова, но същевременно и съчувстваща.

Както я беше помолил, тя даде описанието на Хелиър. Шон изпита удовлетворение при мисълта, че Хелиър гледа и слуша как го описват по националната телевизия. Шон знаеше, че трябва да се отнася към него като към отровна змия. Този тип беше опасен. Трябваше да го държи здраво за врата, защото, иначе рискуваше да бъде ухапан.

Водещият се опита да постави Сали натясно. Попита дали вече има арестуван. И дали полицията има главен заподозрян. Сали обаче очакваше нещо подобно и отговорът ѝ бе готов: няколко души помагали на полицията в разследването. Водещият се отказа да пита повече и завърши предаването с обичайния прочувствен апел за помощ. После прочете двата телефонни номера, които същевременно бяха изписани в долната част на екрана. Единият беше на предаването, а другият на Групата за тежки престъпления в Пекамското управление. След това продължи със следващата трагедия за вечерта.

[1] Цитатите са от „Гъй рече Заратустра“, пр. Ж. Николова-Гъльбова, изд. „Хр. Ботев“, 1990 г. — Б.пр. ↑

17.

Бях я виждал и преди. Два пъти. И всеки път я проследявах до дома ѝ. Живее в Шепърдс Буш в апартамент на първия етаж на стар жилищен блок. По външния вид на сградата може да се заключи, че е виждала и по-добри времена, но не е прекалено зле за този район.

Работи в малка рекламна фирма в Холбърн. Трябва да е на около трийсет. Достатъчно привлекателна, но нищо особено. Висока е около метър и шейсет и пет, изглежда силна, но не е в особено добра форма. Обаче има много хубава къса кестенява коса. Подстрижката ѝ е необичайно къса за жена. Обаче онова, с което наистина ме привлече, което прикова очите ми, беше кожата ѝ. Прекрасна кожа. Със съвсем лек загар. Направо безупречна.

Знае ли, че тя я отделя от другите? За това ли се подстригва толкова късо, че нищо да не отвлича вниманието от кожата ѝ? Вероятно.

Обаче кожата ѝ няма да остане такава още дълго. Тя работи твърде много. Винаги остава последна в службата. Опитва се да впечатли началника си — или самата себе си?

Онзиден прочетох една статия в „Ивнинг Стандарт“, че младите служители в Лондон съдят за нечий успех по липсата на свободно време. За по-успяващи се смятат онези, които нямат никакво време за себе си.

Жалка работа. Как може някой да се съмнява в правото ми да правя каквото си искам с вас? Вие вече не представлявате ценност. И сами го знаете. Безполезни малки животни, които живеят безсмислените си дребни животи. Само аз мога да ви придам известна стойност.

Двата пъти, когато я наблюдавах, тя не си тръгваше от работата преди осем. Тази вечер не беше по-различно.

Обмислях дали да не я посетя в офиса. Да оставя гадна изненада за шефа ѝ, когато дойде сутринта. Например да ѝ отрежа циците в

стила на Джак Изкормвача заедно с молба за напускане, която щях да я накарам да напише просто така, за майтап.

Не. Не можех да съм сигурен за степента на самоконтрол, от който щях да се нуждая. Не можех да рискувам да ме прекъснат. Докато си вършех работата, можеше да влезе някой чистач. Или някой шибан охранител. Бих могъл лесно да се справя с тях, но щяха да ми развалят всичко. Така че реших да я последвам до дома ѝ. За пореден път.

Пътят ѝ е лесен. Девет поносими спирки по Централната линия на метрото до Шепърдс Буш. Този прост маршрут прави проследяването ѝ лесно. Дори мога да я изчакам да се прибере. Зная къде живее от предишните проследявания, но ми харесва тръпката на преследването. Помага ми да изграждам своята връхна точка. Позволява на възбудата да нараства. Тя се носи из вените и артериите ми.

Кръвта пренася възбудата из цялото ми тяло като кислород. Сърцето ми бие толкова силно, че според мен хората не може да не виждат как се повдигат гърдите ми и да не чуват как сърцето ми блъска като зулуски барабан. Обаче същевременно знам, че не могат. Силата се прелива в мускулите ми. Кара ги да се стягат и свиват. Кара ме да се чувствам могъщ. Недосегаем. Жив. Мога да виждам повече, да чувам повече и да подушвам повече...

Почувствах трепкане в слабините. Трябваше да се успокоя и да го контролирам. Беше трудно, особено както седеше толкова близо. В същия вагон само на няколко седалки от мен. Мисля, че ме забеляза, но не изглеждаше загрижена. Вие също нямаше да се притесните. Просто си седях и четях — „Гардиан“.

Нашата станция е следващата. Тя става и отива до вратата. Аз също ставам и заставам на метър зад нея. Мога да я подуша. Миризмата ѝ е почти съкрушително хубава.

Влакът спира и слиза на платформата. Знам, че тук е пълно с камери за видеонаблюдение. Подчертано спирам и слагам крак на една дървена пейка, преструвам се, че си връзвам връзката на обувката. Ако полицията изобщо вземе да проверява записите, ще търсят човек, който я следва отблизо, а не бизнесмен, който се е загрижил за развързаната си обувка.

Тръгвам след нея, но вече съм доста назад — точно на мястото, където искам да съм.

Когато минавам през турникета и излизам на улицата, тя все още е извън полезрението ми. Зная маршрута ѝ и се моля да няма изненади, с които да трябва да се оправям. Ако влезе в магазин или срещне някоя приятелка, може да я изгубя. Мога да я пресрещна при апартамента, но тази вечер за мен е важно да я следвам. Така си го представих, че се случва. Това е началото на превръщането на желанията ми в действителност. Ако дори частица се промени от начина, по който имам нужда да се случи, няма да има смисъл да продължавам.

В момента е към девет без петнайсет. Все още има малко дневна светлина. Крача бързо по Буш Грийн, движението по нея е още оживено. Грийн прилича на писта за НСКР и шофьорите се държат по съответния начин.

Минавам покрай група черни младежи, които се мотаят заплашително пред един пункт за залагания. Чувствам как очите им се спират на скъпия ми ръчен часовник. Настойчиво се вторачвам в тях и те отместват погледи. Страхопочитание.

Тя изскача неочаквано от малко магазинче за вестници и аз едва не се блъсвам в нея. Правя завой, за да я избягна, обаче тя ме е видяла. Определено. И сега съм пред нея. Искам да съм зад нея и да я следвам. Това не е хубаво. Не мога да спра и да изчакам да мине покрай мен. Трябва да направя нещо, и то веднага.

Правя най-доброто, което мога да измисля. Отивам на близката автобусна спирка и се преструвам, че чакам автобуса. На спирката има няколко души. Моля се единствено автобусът да не вземе да дойде. Тя минава покрай мен. Усещам бързия ѝ поглед, но не изглежда паникьосана. Продължава да върви. Изчаквам няколко секунди и поемам след нея.

Сега трябва да съм много по-внимателен. Видя ме пред магазинчето и ме видя да заставам на автобусната спирка. Ако сега се обърне и ме види, може би ще хукне да бяга. Може да влезе в най-близкия магазин или кафене. Това няма да ми създаде дългосрочен проблем, но ще провали плановете ми за тази вечер.

Поддържам разумна дистанция — десетина метра. Бих искал да съм по-близо до нея, но не мога да рискувам. Сигурен съм, че дори от това разстояние може да почувства присъствието ми. За мен е важно да

го усеща. Китайците се кълнат, че кучешкото месо е много по-крехко и сладко на вкус, ако преди да бъде заклано, кучето е било ужасено. Не мога да не се съглася с това.

Опитвам се да предугадя кога може да се обърне и ако го направи, над кое рамо ще погледне. Това е най-добрият начин, за да не попадна в нейното полезрение. Обаче тя не поглежда назад. Все още вървим по Буш Грийн и има много хора, които я карат да се чувства в безопасност...

Тя завива наляво. От двете страни на улицата се издигат пететажни сгради от времето на крал Джордж или може би викториански. Търсенето на евтини жилища и хотели в Лондон ги е превърнало в мръсни апартаменти и запуснати пансиони.

Тя пак завива наляво в Минфорд Гардънс. Тук живее. Общо взето това е по-приятна улица. По-малки къщи с повече дървета по двата тротоара, обаче къщите също са запуснати и разделени на апартаменти. Тук е много, много по-тихо.

Сега крача по-бързо. Възбудата се е издигнала до равнището на експлозия. Искам да вилнея върху тази жена. Искам да я разкъсам на парчета. Да я разпоря със зъби и нокти, но няма да го направя. Ще покажа своята сила. Своето самообладание. Аз не съм като другите. Научил съм се да контролирам силата, която притежавам.

Съкращавам разстоянието помежду ни. Сега крача още по-бързо, но толкова тихо, че шумът на ветреца удавя всички звуци. Улицата вече не е огрята от слънцето. Къщите са преградили пътя на избледняващите му лъчи. Вече съм съвсем близо. Уличните лампи започват да премигват.

Вече съм толкова близо, че мога да я докосна. Виждам косъмчетата по врата ѝ. Тя ме усеща. Обръща се и поглежда в очите на моята маска. Скоро ще се запознае с моето истинско аз.

Линда Котлър беше на трийсет и две, неомъжена. Имаше връзка осем години, но когато настоя за женитба, колкото и да беше невероятно, той се уплаши и избяга. Боже мили, бяха живели заедно почти седем години, но дори само споменаването на думата „брак“ го беше накарало най-неочаквано да се почувства в „капан“. А може би това бе просто извинението, което беше чакал.

Скоро започна да разбира какво означава да си „ергенка“, когато всичките ти приятели са двойки. Осем години са дълго време да си с някого. Нейните приятели бяха и негови, неговите — и нейни. Мислеха за тях като за една личност. Когато я напусна, те бяха толкова мили, че чак започнаха да я дразнят. Сега приятелките ѝ вече не изглеждаха съчувстващи, а по-скоро самодоволни. А тя се оказа необвързана. Това я превръщаше в заплаха за техните собствени крехки връзки. Вярно, беше пофлиртувала малко с мъжете на своите приятелки, но имаше нужда да се чувства желана. Сега повече от всякога. Да те отхвърлят беше болезнено.

Тази вечер отново работи до късно. Може би тайничко се надяваше, че някой от службата ще я покани на питие. Беше хубава вечер за подобно забавление, но покана така и не дочака. Време беше да се прибира в обичния си затвор.

Погледна се в огледалото на несесера. Косата ѝ беше толкова къса, че нямаше защо да се тревожи за нея. Кожата ѝ както винаги беше великолепна. Годините, през които беше живяла с него, не я бяха променили. Гордееше с кожата си. Капна малко овлажнител на върховете на пръстите и го втри в кожата на лицето. Всичко, от което се нуждаеше, беше малко червило. Човек никога не знае кого може да срещне в метрото.

Спирка „Хобърн“ не беше много оживена. На платформата имаше малко хора в сравнение с преди два или три часа. Пероните по време на върховите часове я плашеха. Беше израснала в малко градче в Девън и размерите и бързината на Лондон още я плашеха. Как тези хора можеха да стоят на ръба на перона, докато влаковете влетяваха с рев в спирката? Толкова ли беше важно да се прибереш няколко минути по-рано? Значи имаха повече от нея за какво да бързат за дома.

Видя го веднага щом плъзна тежката чанта за документи от рамото си. Стоеше на два-три метра вдясно и малко зад нея. Забеляза го, защото го беше виждала и преди, може би преди седмица или по-малко. Случваше се по-често, отколкото хората си мислеха. Щом почнеш да пътуваш всеки ден по един и същи маршрут, започваш да срещаш едни и същи хора.

Каза си, че е много привлекателен. Малко по-възрастен от обичайните ѝ предпочитания — вероятно беше прехвърлил четирийсетака, но очевидно се грижеше за себе си. Освен това се

обличаше добре. Опита се да долови лъх от парфюма му, обаче май не си слагаше.

Не гледаше към нея, но по някакъв начин тя усещаше, че я е забелязал. Не можеше да види добре, но беше почти сигурна, че не носи халка, само един хубав наглед часовник. Вероятно „Омега“. Значи имаше и пари. Това винаги беше от полза.

Влакчето дойде и двамата се озоваха в един и същи вагон. Тя четеше рекламите по стените на вагона и го поглеждаше крадешком. Не беше твърде сигурна, но ѝ се стори, че в отговор я стрелна със странен поглед. През по-голямата част от времето той си четеше вестника. „Гардиан“. Значи също като нея имаше либерален мироглед.

Запита се къде ли ще слезе. Предположи, че на Нотинг Хил — не, Холанд Парк щеше да му подхожда повече. Обаче не слезе на нито една от двете спирки.

Влакчето започна да приближава Шепърдс Буш. Тя стрелна последен бърз поглед към мъжа и отиде до вратата. Не беше от онзи самоуверен вид, който става, за да слезе, едва след спирането на влака. Винаги се притесняваше, че вратите ще се затворят прекалено бързо и че ще пропусне спирката си. Или по-лошото — ще остане във влака с глупав вид. Върху нея щяха да се лепят неприятни погледи.

Той слезе след нея, но тя вече не го чувстваше наблизо: сякаш се беше изпарил нанякъде. Сигурно беше поел по друг коридор, водещ към друг изход.

Искаше да се държи на положение — ако по някакъв начин беше още зад нея, не искаше да я види, че се оглежда за него. Възползва се от възможността да погледне през рамо, докато се возеше с ескалатора. Не можа да го види. Ако беше поел в нейната посока, трябваше да е в обсега на зрението ѝ. Сигурно беше тръгнал в друга посока. Трепкането в стомаха ѝ изчезна. Замени го усещане за празнота и разочарование. Тя предпочиташе трепкането.

Когато излезе от станцията, вече беше забравила за неговото съществуване. Повърхността я върна в собствената ѝ действителност и той не беше част от нея. Забърза по Буш Грийн. Тежката чанта я бавеше, ремъкът се впиваше в рамото ѝ и тя привличаше вниманието на хората. Трябваше да се научи да пътува с малко багаж. Видя група млади чернокожи пред пункта за залагания, притисна чантата за документи към тялото си, вкопчи се по-здраво в дамската си чанта и с

наведена глава се опита да мине колкото може по-бързо край тях. Усети втрещените им погледи все едно бяха удари. Почувства се расистка и изпита вина за това.

Влезе в малкото магазинче. Вътре миришеше като в повечето магазинчета за вестници и алкохол в Лондон: азиатска храна, подправки и пот. Миризмата ѝ харесваше. Тя харесваше различните култури в Лондон. Поне през повечето време.

Отне ѝ по-малко от минутка да купи пакет „Силк Кът Лайт“. Като всички останали в Лондон се беше опитала да пуши „Кемъл Лайт“ или „Марлборо Лайт“, но за нея имаха странен вкус. Не миришеха като цигарите, които възрастните бяха пушили около нея през детството ѝ в Девън.

Излезе от магазина, без да гледа накъде върви, и едва не се блъсна в мъжа от метрото. Закова се на място. Той я заобиколи и продължи напред. Ако възнамеряваше да я заговори, сега му се беше отворила отлична възможност, но той не се възползва от нея. А може би просто си беше въобразила, че я е гледал? Самотата в град като Лондон беше започнала да ѝ въздейства. Вече копнееше за вниманието на непознати.

Сега той крачеше пред нея по Буш Грийн. Спря на автобусната спирка. Нямаше вид на човек, комуто се налага да взема автобус в Шепърдс Буш. Опита се да си представи къде ли отива. Може би в Пътни или по-скоро в Барнс. Дори така да беше, все пак това си беше странен маршрут.

Отмина автобусната спирка и продължи в западна посока. Сви в Рокли Роуд. Шумът от Шепърдс Буш сякаш на минутата стихна. Веднага се почувства по-спокойна. Закрачи по-бавно, почти като че се наслаждава на вечерната разходка. Болката в рамото от ремъка на чантата ѝ напомни, че не се разхожда. Замисли се дали да не спре и да запали цигара, но реши да изчака, докато се върне къщи. Може би щеше да изпие и чаша вино. Беше почти сигурна, че има неотваряна бутилка в хладилника.

Улицата беше празна и тиха. Виждаше и чуваше хора в техните домове, но самата улица беше безлюдна. Това усилваше усещането за нещо нередно. И тя наистина го усети. Някой я следеше. Беше сигурна. Дали не беше някой от негрите пред пункта за залагания? Що се

отнасяше от нея, можеха да вземат и чантата за документи, и дамската ѝ чанта, стига да я оставят на мира.

Ускори ход. Чуваше се как диша тежко. Опита да се послуша за шум от стъпки, но чуваше само своите. Уличните лампи запремигнаха и се събудиха за живот. Светлината хвърляше бледи сенки по плочките. Изведнъж шумът от шумоленето на листата по дърветата стана оглушителен.

Усети как някой се приближи. Искаше да се обърне, да се изправи лице в лице с тях, да бъде смела, но започна да я обзема страх. Облизваше кожата ѝ като пламъците на огън. Всеки косъм на врата ѝ беше настръхнал и сякаш трептеше. Стана ѝ студено. Паниката вече не беше далеч.

Чу шума от стъпките твърде късно. Бяха точно зад нея. В последния момент се завъртя, готова да се разпиши, но не го направи. Беше той. Мъжът от метрото. Изглеждаше не по-малко стреснат от нея. Отскочи крачка назад.

— Извинявайте, не исках да ви уплаша. — Имаше приятен глас. Говореше културно.

— Боже — промълви тя, театрално притиснала ръка към гърдите си, — изкарайте ми акъла!

И двамата се засмяха.

Тя се отдръпна малко от него. Изражението ѝ стана сериозно.

— Следите ли ме?

Той пхна ръка във вътрешния джоб на самото си и извади малка черна карта. Отвори я и я вдигна към очите ѝ. Тя видя емблемата на столичната полиция върху металната значка и въздъхна от облекчение. Цялото ѝ тяло се отпусна.

— Забелязах, че група младежи добре огледаха чантата ви. — И посочи назад над рамото си.

— Онези пред пункта за залагания?

— Да. Мразя да обвинявам хората напразно, но реших да ги понаблюдавам малко. Да ги държа под око.

— Затова ли спряхте на автобусната спирка?

— О — каза той. — Значи сте забелязали? Наблюдението никога не е било силната ми страна. — Двамата отново се засмяха. — Двама от тях като че ли се готвеха да ви последват или да ви пресрещнат

някъде, затова реших да тръгна след вас. За всеки случай. Обаче, изглежда, съм се заблудил. Далече ли е до вас?

— Не — отговори тя. — Живея няколко къщи по-нататък.

— Чудесно — каза той. Тя не беше сигурна дали е искрен. — Оттук нататък нищо не може да ви се случи — допълни той. — Мисля, че днес успяхте да се измъкнете. — Намигна ѝ. Тя беше сигурна, че се готви да си тръгне, а не ѝ се искаше да го прави.

— Не говорите като полицаи. — Това беше всичко, което успя да измисли.

— Наистина ли? — Той се усмихна. — Не всички говорим като по телевизията. Някои от нас дори могат да четат и пишат.

Тя го хареса.

— Вижте, трябва да тръгвам. Някъде се извършва престъпление и така нататък.

Тя почувства как смущението ѝ нараства, но си заслужаваше малко да пофлиртува.

— Извинете — усмихна му се, — но не разбрах как се казвате.

— Шон — усмихна се той в отговор. — Шон Кориган.

И си тръгна.

— Ако се обърне, значи го интересувам — прошепна си тя тихичко. — Ето сега.

Той се обърна и махна с ръка, придружавайки жеста с лека усмивка.

— Да — каза си тя. — Да.

Донъли мина през любимата си кръчма, но се прибра навреме, за да хване „Криминално досие“. Изпита съжаление към Сали, че Шон я беше накиснал по този начин, но поне така не се налагаше да го прави той. Винаги имаше начин да се измъкнеш от неприятните задачи като явяването в предаване, особено за хора с мъничко въображение и голям опит.

Закрачи по автомобилната алея към дома си — голяма еднофамилна къща в Суонли, Кент. Петте им деца растяха бързо. Трябваше да живее тук в предградията, за да може да им осигури покрив над главите. За лондонските цени и дума не можеше да става. Въпреки това пътуването с влака беше горе-долу поносимо, а и

нямаше защо да се тревожи, че ще го хванат да кара подпийнал. Докато минаваше покрай гниеция „Рейндж Роувър“ — единствената им семейна кола, — го потупа с благодарност. От години не му беше струвал и стотинка за ремонти.

Карън му се озъби още щом отвори вратата.

— Пак закъсня!

Бяха женени вече повече от двайсет години.

— Извънредна работа, любов моя — оправда се той. — Нали няма нужда да те подсецам, че имаме нужда от всяка пара, която мога да изкарам? — В отговор жена му завъртя очи. — Като стана дума за финансовото бреме — къде са децата?

Карън сложи ръце на кръста си и започна да изрежда:

— Джени излезе с гаджето си. Ейдриън излезе с приятелката си. Ники и Реймънд са горе на игралната конзола, а Джош си е в кревата.

— Значи Джени още живее у нас? — попита той с привидна изненада.

— Забрави ли, че е едва на седемнайсет? Все още ходи на училище, чака я матура.

— Проклето безкрайно образование. Ще фалираме, докато някой от нашата глутница си намери работа и се изнесе от къщи. Когато аз бях на седемнайсет, вече работех в корабостроителницата в Дъмбартън. Печелех добре и изучавах почтен занаят.

— Да, докато не реши, че е прекалено тежък и не избяга, за да постъпиш в лондонската полиция.

— Да, така е — опъна се той, — но си плащах сам пътя в живота.

— Спести ми това, ако обичаш.

— Ако ме цункаш, ще помисля по въпроса — закачи я той.

— И през ум не ми минава. Майка ми беше права, като във връзка с теб казваше, че целувките водят до деца. Ето как родихме четири повече от това, което можем да си позволим. Така че ще трябва да паркираш устните си някъде другаде. Освен това мразя мустаците ти да миришат на бира.

— Капка не съм близвал — излъга той.

— Не на мене тия.

— Добре тогава, оттеглям се във всекидневната — отговори той гордо. — Днес така или иначе трябва да гледам „Криминално досие“.

— Божичко, не ти ли беше достатъчно цял ден в работата?

— Тази вечер предаването ще излъчи нашия случай. Ще е неприлично да го пропусна, защото утре в кафенето ще се говори само за това.

— А аз исках да гледам предаването за принцеса Даяна.

— Можеш да гледаш повторението — отговори той без капка съчувствие.

Телевизорът в хола работеше. Даваха някаква евтина продукция с тъп сценарий и лоша актьорска игра. Донъли насочи дистанционното и започна да прехвърля каналите, докато не намери този, който търсеше.

— Кога ще излъчат вашия случай? — попита Карън.

— Нямам представа. Сигурно трябва да изгледам цялото тъпо предаване. Шибаното „Криминално досие“ — оплака се той. — Ако питаш мене, това си е чисто пилеене на времето. — Тръшна едрото си тяло в креслото, запазено само за него. — Апели по медиите — чиста загуба на време. Трябва да си луд, ако очакваш обществеността да разкрие престъплението вместо нас. Едно време не работехме по този начин.

— Всички знаем как работехте — подметна Карън.

— Много добре даже работехме. Правехме каквото трябва, за да държим лошите далеч от улицата. Може и да се е случвало да пратим в затвора някой за чуждо престъпление, но така или иначе те всичките са престъпници. Нашата работа е да ги напъхаме в затвора. Няма значение как сме го направили, стига да сме си свършили работата. Хората, които затваряхме, никога не са се оплаквали. Знаеха правилата. За тях това бяха чисто и просто рисковете на професията.

— Безброй пъти съм ти казвал: на обществото не му пука как си вършим работата — продължи той разпалено. — Винаги ще се намери някой левичар, който ще кряка за шибаните граждански права на убийците и изнасилваните, но останалите пет пари не дават. Моята задача е да прочиствам града от отрепките. Как го правя си е моя работа. Останалите могат да си стоят в техните хубави удобни малки светове. И да не си цапат ръцете.

— Не забравяй, че онова време свърши — предупреди го Карън. — Така че внимавай.

— Знам аз — изръмжа той. — Не се тревожи за мен, скъпа. Мога да се грижа за себе си.

— Сигурна съм, че можеш. Но кой ще се грижи за мен и децата, ако те уволнят, защото си скроил капа някому?

— Убийствата са нещо различно. Никой не лепва убийство току-така. Може тук-там малко да подпомогнеш доказателствата, ако си абсолютно сигурен, че си пипнал точния човек, но никога не скрояваш капа.

— Твоят началник инспектор Кориган не ми прилича на човек, който би искал да „подпомагаш малко“ доказателствата.

— Не го подценявай — отговори той. — Кориган е печен. Не е от онези с ускореното повишение, доктор на науките или връзка. Човекът е изкатерил стълбицата по трудния начин. Ако се наложи, ще направи каквото трябва.

— Сигурен ли си?

— Напълно — отговори той. — Не се съмнявам. Изобщо.

Линда Котлър изгледа половината „Криминално досие“. Изслуша историята на убийството на Даниъл Грейдън, а също и следващия случай за убийството на шейсетгодишен пощенски служител в Хъмбърсайд за някакви си сто и двамайсет паунда. Двете истории не допринесоха за подобряване на настроението ѝ. Напротив. Така че тя смени канала и загледа някакво повторение. Това я накара да се замисли за полицаята отпреди малко. Шон Кориган.

Телефонът прекъсна размислите ѝ. Въпреки самотата си реши да го остави да звъни, докато телефонният секретар не разкрие личността на обаждания се. След няколко позвънявания чу собствения си глас да моли обаждания се да остави съобщение и телефон за връзка. Оказа се сестра ѝ. В края на краищата Линда реши, че е в настроение да говори, защото имаше тайна за споделяне.

— Аз съм, аз съм — повтори тя в микрофона. — Не обръщай внимание на телефонния секретар. Аз съм, аз съм. Проклетото нещо сега ще ни запише.

— Пак ли проверяваш кой се обажда? — попита сестра ѝ. — Много лош навик: Ама такива сте вие, лондончаните.

— Налага се — обясни Линда. — Иначе ще трябва да разговаряме и с хората, които въртят търговия по телефона, и с разни нежелани роднини.

— Че какви са тия хора, които въртят търговия по телефона? — Сестра й продължаваше да живее в Девън.

— Няма значение. Ти как си?

— Благодаря, всички сме добре — успокои я сестра й. Беше омъжена за свой съученик. Имаха три деца. Беше по-малка от Линда и някога малко й завиждаше. Сега й завиждаше Линда.

— А при теб как е положението? — попита тя. — Още ли не си срещнала някой добър красавец? За предпочитане и богат. — Същият въпрос, който й задаваше от месеци.

— Не — отговори Линда. — Е, не съвсем.

— Не съвсем? — В тона на сестра й прозвуча любопитство. — Какво точно значи „не съвсем“?

— Ами... срещнах един тип днес на връщане вкъщи и по един или друг начин се заговорихме. Наистина е мил и дори красив, но не сме си разменили телефоните или нещо подобно, макар че ако иска да ме намери, лесно може да го направи.

— Това пък какво значи?

— Защото е ченге — обясни Линда. — Детектив.

— Охо — каза сестра й. — Има ли си име този детектив?

— Шон. Шон Кориган.

След като се представих, я пуснах да си върви. Поне за известно време. Така си го представях да се случи. Сега е нужно да се измъкна за няколко часа. Да изчакам пристигането на моя стар приятел мрака. Написал съм си домашното и знам, че Изложението на лодки се провежда в изложбения център на Ърлс Корт. Изобщо не ме интересува, но е наблизко и работи до единайсет. Мястото е добро за скривалище. В тълпата, тоест наред стадото.

Въртя се между тях, а маската ми както винаги е сигурна. Мога да вмъкна, когото си искам в кенефа и да го заколя, но това би било липса на самоконтрол, която често погубва такива като мен. Ключът е в самоконтрола. Самообладанието е всичко.

Колко се възхищавам на мъжа с пушката в Германия, за когото новините съобщават от време на време. На всеки три месеца пръсва главата на някой господин или госпожа Никой и изчезва^[1]. Той

наистина е от рядка порода. Повечето убийци снайперисти си избират някое хубаво място и трепят, докато не ги застрелят.

Защо? Защото им липсва самоконтрол. Щом вкусят от властта да убиваш, не могат да спрат. Тихо да отнемат един живот и после да приберат пушката и да се приберат у дома е свръх силите на повечето. Стават алчни, опиват се от убиването и преди да разберат какво се случва, се оказват заобиколени от полицейски снайперисти. Повечето взимат решение да загинат, сражавайки се, но не и този тип в Германия. Човек трябва да му се възхищава. И не мисля, че някога ще го спрат.

А аз? Аз предпочитам нож или собствените си ръце. С пушката не е достатъчно лично. Обичам да усещам последния им дъх върху лицето си.

Напускам изложбения център след единайсет. Тръгвам обратно към Шепърдс Буш. Пътят е дълъг, но се нуждая от раздвижването. Имам нужда от тази загревка, но това е и начин да се избегнат възможни свидетели като шофьори на автобуси и таксите. В Лондон минавачите рядко се поглеждат. Нося малка раница. Вътре е всичко, от което имам нужда.

Когато стигам Минфорд Гардънс, вече е почти полунощ. Добро време. Достатъчно късно, та повечето хора да са си легнали, и достатъчно рано, за да не са нощните звуци прекалено тревожни.

Придвижвам се покрай къщата. Проверил съм прозореца снощи. Малък прозорец от две половини, плъзгащи се нагоре и надолу. Ключалката му е класическа. Прост райбер с кукичка. Може да се отвори за секунди дори с джобно ножче. Трябвало е да си сложи истински странични ключалки. Може и да го е направила вече, но се съмнявам. Вероятно е споделяла жилището с мъж. Това я е карало да се чувства в безопасност, докато спи. Сега е сама, но още не е имала време да се заеме с прозореца. В тези топли нощи спи на затворени прозорци. Очевидно осъзнава донякъде опасностите, които дебнат в големия град.

Повечето от горните прозорци не могат да бъдат достигнати, но не и прозорецът на банята. Покрай него минава водосточната тръба. Закрепена е към стената със здрави метални скоби, забити в зидарията. Ще издържи тежестта ми. Вече я изпробвах.

Започвам да търся почти отчаяно малкия прозорец. Зная точно къде е, но в тъмнината съм успял някак си да го изгубя. Накрая го виждам. Както очаквам — затворен.

Започвам да се събличам. Свалям ризата и вратовръзката. Панталоните. Чорапите и долните гащи. Сгъвам ги и ги оставям до водосточната тръба. Проходът покрай къщата е тих и тъмен. По това време на нощта никой няма причина да дойде тук. В тази тъмна ниша съм отлично скрит. Никой няма да намери дрехите ми.

Усещането да стоиш гол в топлата нощ надхвърля въображението на повечето хора. Кръвта пулсира в мен, събужда ме за живот. Оставам в прохода по-дълго, отколкото съм възнамерявал, обаче сега не е моментът да бързам. Ще ми се да имам огледало в цял ръст, за да се оглеждам, и да вали дъжд. Тежки топли капки да бият по кожата ми, да оформят малки бързи поточета, които да се плъзгат по кожата ми и тя да блести като стомана на лунната светлина, а стичащата се по тялото ми вода да прилича на течен метал, по-точно живак. Както и да е.

Вадя от раницата долнище на анцуг и го обувам. Купил съм го преди месец от спортния магазин „Джей Ди“ на Оксфорд стрийт. Вадя и обличам горнището, купено по същото време от същото място. И двете са сини. Подхождат си. От раницата вадя ролка широка лепенка и грижливо завързвам с нея долнището на клина около глезените си и горната част на обувките. Трябва да запуша тази пролука. Вадя нови кожени ръкавици, купени от „Селфридж“, и си ги слагам. Латексовите ще се скъсат, докато се катеря по водосточната тръба. Използвам широката лепенка да увия и китките си. Нахлузвам на главата си дамски чорап. Той не скрива лицето ми — от това няма нужда, стига добре да скрива косата.

Накрая, но не по важност, обувам обувки с плоска гумена подметка, купени преди седмица от „Теско“. Всичките тези неща са чисто нови. Чакаха скрити в подземния паркинг на службата в една от вентилационните тръби, докато ми потръбват.

Обувките не осигуряват много сцепление, затова използвам силата на ръцете си, за да се катеря по водосточната тръба. Оставам краката си да се люшкат свободно. Ако ги използвам, за да се катеря, рискувам да оставя по стената твърде много следи от остъргване. Предпочитам за известно време полицията да се чуди как съм влязъл, макар че накрая искам да разберат.

Уверявам се, че раницата на гърдите ми е прехвърлена здраво през лявото ми рамо, и започвам да се катеря. Държа краката си кръстосани при глезените, така че да устоя на изкушението да си помагам с тях. Набирам се нагоре. Кожените ръкавици ми осигуряват добро сцепление. Не е много трудно, а и аз имам достатъчно самоконтрол, за да се катеря бързо и безшумно.

Первазът на прозореца е тесен и изгнил, но мога да опра коляно, без да ме е страх. Държа се за водосточната тръба с дясната ръка, а другата пъхам в раницата. Вадя малка метална линейка, като тези на архитектите и геодезистите. Пъхвам я в пролуката между горната и долната рамка и започвам да избутвам райбера.

Отнема ми няколко минути, за да го направя тихо. Изтиквам го милиметър по милиметър. Дясната ми ръка пари от усилието да се държа за водосточната тръба, а коляното ме боли от опирането в ръба на перваза. За съжаление сигурно ще ми остане синина.

Щом избутвам райбера, поставям лявата си ръка върху стъклото и лекичко го натискам. Усещам, че прозорецът е малко хлабав и че може да вдигне шум, ако не съм крайно внимателен и търпелив.

Бутвам горната половина на прозореца нагоре. Отначало не се случва нищо. Прозорецът заяжда. Прилагам малко повече сила. Той се плъзва нагоре твърде много и вдига шум. По дяволите! Замръзвам, притиснат до стената, вкопчен във водосточната тръба като гущер. Ослушвам се напрегнато. Изчаквам в това положение поне минута. Тя ми се струва цял час. Радвам се, че тренирам толкова много. Нищо не помръдва. Плъзвам лявата си ръка под прозореца. Сега ще мога да го бутна още по-силно нагоре. Най-тежкото е минало, но все още гледам да не бързам.

Прозорецът вече е напълно отворен. Прехвърлям левия си крак, после лявата ръка. Прозорецът е малък. Трябва да се извивам, за да мога да вкарам главата и раменете си. Десният ми крак и ръка ме следват през прозореца като пушек, който се измъква изпод врата.

Щом се озовавам в апартамента, я подушвам. Знам, че всяко помещение ще мирише на нея. В спалнята миризмата ще е най-силна.

В банята е тъмно, но очите ми вече са свикнали. Виждам, че съм стъпил във ваната ѝ. Хромираният кран е вляво от мен. Банята не ме интересува. Твърде много други миризми, които замаскират нейния аромат. Виждам, че вратата е затворена. За съжаление. Още риск от

шум. Едва полунощ е. Може още да не е заспала. Сега шумът е мой враг, макар понякога да е мой съюзник.

Тихо се промъквам през малката баня. Приличам на балетист, който изпълнява животински танц, всичките ми мускули се напрягат. Искане ми се да можех да съм гол, за да усетя присъствието ѝ с кожата си, но не мога да поема такъв риск. Оставам си в криминологичния си пашкул. Завъртам топката на вратата. Тя не издава шум. Полека отварям вратата — търпеливо и самоконтролирано. Миризмата ѝ нахлува в ноздрите ми. Вдишвам дълбоко. Може би малко прекалявам, главата ми се замайва. Кръвта ми тече толкова бързо, че усещам как тупти в слепоочията ми. Хладна капка пот е избила на горната ми устна. Избърсвам я. Няма да оставя нищо от себе си тук. Дори капка пот.

Ерекцията ми бързо нараства, но не искам да бързам. Трябва да приготвя някои неща. Тръгвам по коридора, който ме отдалечава от спалнята. Цялото жилище е потънало в мрак. Няма трепкаща светлина от телевизора. Не се чува никакъв шум. Заспала е — или се опитва да заспи.

Влизам във всекидневната. Прекалено е тъмно, за да се видят подробности, но е доста задръстена. Твърде много мебели. Прекалено много евтини графики по стените. Излишно много орнаменти. Стоя в средата на помещението, далеч от прозорците, и се наслаждавам, че съм тук сам. Онова, което е било нейно — сега е мое. Това ще е най-доброто. Толкова много научих. Няма да бързам и когато свърша, нейното същество ще ми принадлежи.

След почти половин час отивам в кухнята и тихо търся в шкафовете и чекмеджетата, докато не намирам онова, което ми трябва. Нож. Не е много нов или остър, но има хубава плашеща форма. Леко извито острие и метална дръжка. Ще свърши работа.

Връщам се в коридора и тръгвам към спалнята ѝ. Коридорът е много по-тъмен — светлината от уличните лампи не прониква толкова навътре в жилището. Топлата като пламък жълта светлина в спалнята ме привлича като молец. Движа се много бавно. Ето това е съвършенство. Точно както си го представях. Всяка крачка е хореографирана. Колко много ми се иска да съм гол. Членът ми е толкова корав, че се страхувам да не свърша още преди да стигна до спалнята. Но няма да бързам.

Стигам до откренатата врата на спалнята. С лявата ръка започвам внимателно да я бутам. Тя тихо се отваря.

Виждам я. В леглото. С горнище на пижама. Единствената завивка е бял чаршаф. Все още е прекалено топло за повече. Чаршафът я покрива само до кръста. Подозирам, че носи бельо, за да не се чувства прекалено уязвима.

Не е затворила щорите както трябва. Докато пристъпвам към нея, хвърлям дълга сянка заради светлината от уличните лампи.

Стигам до нея и спирам до леглото. Още не ме е усетила. Наблюдавам я как диша. В тъмното кожата ѝ изглежда метална. Като черно-сивия метал на пистолет. Гърдите ѝ леко се вдигат и спускат, но мога да определя, че още не е заспала дълбоко. Изненадан съм, че още не се е събудила. Стоя и чакам.

Обръща се по гръб. Очите ѝ започват да се отварят. Гледа ме и премигва няколко пъти. Изглежда, ме разпознава. Устата ѝ леко се отваря от изненада, но тя не пици и не ахка. Изненадата я е съкрушила.

Събужда се съвсем. Виждам как страхът плъзва по лицето ѝ. Стоварвам десния си юмрук право в него. Тя леко се извърта преди удара, така че я улучвам в лявата буза. Усещам как някаква кост изхрущява. Тя издава кратък смешен звук.

Преди да се свести я стискам за гърлото с лявата си ръка, вдигам я и блъсвам тила ѝ в стената. После я пускам да падне в безсъзнание на леглото. Наблюдавам я няколко секунди. Още е жива. Това е добре.

Пресичам стаята до скрина. Претърсвам го основно и намирам онова, което търся. Взимам няколко чорапогащника и ги занасям до леглото. От тила ѝ тече кръв, но не много.

Вадя широката лепенка от раницата и откъсвам петнайсетсантиметрово парче. Залепвам го на устата ѝ. Обръщам я по корем, като завъртам главата ѝ така, че да може да диша.

Взимам един чорапогащник и го връзвам стегнато, но не прекалено, около врата ѝ. Връзвам за него друг, който се спуска по гърба ѝ. Вдигам краката ѝ назад, така че да се кръстосат. Връзвам ги с втория чорапогащник.

С третия връзвам китките ѝ зад гърба. Не го завръзвам за другите два.

Взимам ножа и срязвам гърба на горницето на пижамата. Смъквам го от тялото ѝ. Както подозирах, носи бельо. Срязвам го от двете страни и го издърпвам изпод тялото ѝ. Отстъпвам назад, за да се полюбувам на работата си. Тя лежи гола и вързана.

Чакам търпеливо. Тя простенва. Започва да се свестява. Този път очите ѝ не се отварят постепенно, а изведнъж и шокиращо широко. Сякаш се събужда от кошмар. Но не е така. Тя се събужда в кошмар.

Не знаеше от колко време е заспала, когато започна да го усеща. Някой в апартамента. Не. Сигурно още спеше. Остана със затворени очи, чакаше сънят да изчезне. И онзи, който стои над нея и я гледа как спи, също да изчезне.

Не можеше да се преструва повече. Вече беше будна. Обърна се по гръб. Страх я беше да отвори очи. Насили се и започна да примигва в мрака. Може да беше просто сянка. Не можеше някой наистина да стои над нея. Това просто не можеше да бъде. Не и на нея. Не можеше да се случва точно на нея.

Понечи да седне. Тялото ѝ тежеше сякаш десет пъти повече от обикновено. Страхът се носеше около нея, вкопчи се в тялото ѝ и го стисна. Беше ѝ трудно да диша. Дали да не се разкреци? Не. Може би беше просто ужасяващо реален кошмар. Отвори уста, за да каже нещо, но сянката се раздвижи. Бързо. Тя може би усети полъха, носещ се към лицето ѝ, защото извърна глава от нещо, което я удари силно от лявата страна. Усети как костта се строши и как ослепява с лявото око.

Докато се люшкеше между съзнанието и безсъзнанието, невидима ръка я сграбчи за гърлото. С ужасяваща сила. Който и да беше това, с лекота можеше да ѝ смаже трахеята, но не го направи. Вместо това я вдигна от леглото и тя се понесе във въздуха. Беше изгубила ориентация. А после тилът ѝ се блъсна в нещо твърдо. В стената? Не знаеше. Изгуби съзнание, преди да падне на меко в леглото...

Нямаше представа колко време е била в безсъзнание. Съзнанието ѝ се събуди част от секундата преди тялото ѝ. Когато тялото настигна мозъка, очите ѝ рязко се отвориха.

„Боже мили, помогни ми!“.

Имаше отчаяна нужда да напълни белите си дробове с въздух, но не можеше. Върху устата ѝ имаше нещо. Отново опита да я отвори, но напразно. Задиша през носа, но беше невъзможно да вкара достатъчно въздух в дробовете си — сълзите и сополите бяха стеснили носните ѝ канали. Ако се паникьосаше, щеше да се задуши.

Изнасилена ли беше? Защо я е оставил така? Чак сега усети болката в бузата си. Мъчителна, тъпа, пулсираща. Лявото ѝ око вече се беше затворило от подутината. Болката беше толкова силна, че напълно заглушаваше болката в тила.

Опита се да стане, но нещо я държеше за врата и глезените. Опита се да раздвижи ръце. Нещо беше стегнато около китките ѝ. Опипа колкото можа с пръсти. Осъзна, че докосва собствените си крака. Беше овързана като умряло животно. Изведнъж осъзна, че е гола. Паниката, която можеше толкова лесно да я убие, започна да се надига до нови висоти, когато я обзе ужасът от онова, което можеше да се е случило, докато с била в безсъзнание.

Чу щракването на лампата. Мека червена светлина заля спалнята. Червена? Тя нямаше червена лампа. Ръка в ръкавица се пъкна под брадичката ѝ и извъртя главата ѝ. Към него. Тя стисна очи. Не можеше да понесе да го погледне. Не искаше да го вижда.

Той мълчеше. Просто я държеше и чакаше. Дишането ѝ беше ужасно бързо и неравномерно, все едно имаше астматичен пристъп. Бавно отвори очи. Имаше достатъчно светлина, за да вижда.

Погледна го. Трябваша ѝ няколко секунди, за да го познае. Сега изглеждаше различно и имаше нещо върху косата си. Той беше. Полицаят. Шон. Тя спря да диша. Опитваше се да разбере какво става. Почти изпита облекчение. Познаваше този мъж.

А после видя искрица светлина да се отразява в острието на ножа.

Той се движеше толкова бързо и уверено. Тя още лежеше по корем. Той насочи ножа към подутото ѝ око. Тя с все сили се опита да не заплаче, но не беше достатъчно силна, за да спре сълзите, които започнаха да се стичат по лицето ѝ. От тях увреденото ѝ око започна да смъди и да пари.

Той доближи лицето си до нейното и тихо каза:

— Ако правиш каквото ти кажа, ще живееш. Ако не — ще умреш.

След като я вързах и ѝ запуших устата, известно време я измъчвах. След това си нахлузих два екстра здрави презерватива и я изнасих, отпред и отзад. Вече си бях обръснал пубисните косми, така че нямаше опасност да им оставя косъм за улика. На жена си обясних, че може би имам херния и лекарят ми е казал да се обръсна, преди да ме прегледа. Тъпата кучка ще повярва всичко, което ѝ кажа.

Беше най-изтънченото преживяване в живота ми. И другите бяха прекрасни, но това беше много по-добро. Да прекарам толкова дълго време с нея, преди да умре. Да я гледам как се гърчи гола пред мен, как се бори с връзките от чорапогащници. Отначало само плачеше. Чувах приглушените ѝ молби, но не им обръщах внимание. Не чувах добре какво казва. Жалко. Много бих искал да чуя какво казва.

Когато проникнах в нея, изглеждаше шокирана. Сякаш не можеше да повярва, че ѝ причинявам това. Ако ме познаваше по-добре, нямаше да се изненада чак толкова. Колкото повече се бореше, толкова по-силно дърпах чорапогащите на гърба ѝ. Връзките се стягаха едновременно ѝ издърпвах краката ѝ още назад, докато тънкият найлон се впиваше в гърлото ѝ. Заради продължителния плач носът ѝ беше пълен със сополи и тя издаваше отвратителни звуци, докато се опитваше да си поеме дъх. Това разваляше преживяването ми. Не си бях и помислял, че ще е толкова отвратителна. Казах ѝ да спре да подсмърча, защото иначе ще умре. Щом спря, продължих.

Следващия път ще претърся къщата за овлажнител. Беше по-трудно, отколкото си представях, да проникна в нея. Особено когато ѝ го вкарах отзад. Това можеше да спуска презервативите, което би било катастрофално, но въпреки това никога не се бях чувствал толкова могъщ. Бях великолепен над нея, докато опъвах сбруята, направена от собствените ѝ дрехи, а лицето ѝ бе притиснато в матрака. Когато стигнах до оргазма, дръпнах връзките с всичка сила. Очите ми бяха затворени в екстаз. Когато ги отворих, беше мъртва. Урината ѝ се стичаше по вътрешността на бедрата — дори в смъртта си тази кучка се опитваше да ми развали преживяването.

Оставих пениса ми да спадне, докато още бях в нея, преди грижливо да притисна краищата на презервативите и да го извадя. Тя се свлече на една страна. Много внимателно свалих презервативите, а

увисналият ми пенис падна в очакващата го ръка, топъл и хлъзгав от сперма и спермицид. Усещането му в ръката ми накара възбудата да се върне, но нямаше време за още забавления. Поставих презервативите в самозалепващ се фризерен плик за храна и ги прибрах в раницата. Свалих широката лента от устата ѝ и я сложих в друг самозалепващ плик. Толкова ми се искаше и аз да съм гол, но беше прекалено опасно. Трябва да измисля как следващия път и аз да съм гол, без да оставя съкровищница от улики.

Вдигнах долнището на анцуга, взех раницата, проверих помещението и видях, че пенъорът все още е върху лампата. Беше ми дарил толкова прекрасна светлина — бе направил бледата ѝ кожа да изглежда кървавочервена. Нямаше защо да го махам. Чекмеджето, от което бях извадил чорапогащниците, още беше отворено. Нямаше нужда да го затварям. На стената зад леглото имаше малко кърваво петно — и него нямаше защо да почиствам.

Тихо отидох в банята и излязох по същия път, по който бях влязъл — през прозореца. Исках полицията да го открие, така че се замислих дали да не го оставя отворен, но реших, че това ще е прекалено очевидно. Мускулите ми вече се бяха поуморили, обаче все още имах достатъчно сили да се задържа с едната ръка за водосточната тръба, докато връщах райбера в положение „затворено“. Оставих по него достатъчно драскотини, за да може дори полицията да ги забележи.

Спускам се надолу по водосточната тръба тихо като паяк по нишката си. Събличам дрехите, които съм носил в апартамента, и ги слагам в големи торби за боклук. После ги слагам в раницата. Другите ми дрехи ме очакват на спретнатата купчинка. Обличам се, без да бързам. Няма защо да бързам. Наслаждавам се на спокойствието, което красиво се разпространява из тялото и съзнанието ми. Сега се чувствам стотици пъти по-могъщ. Прехвърлям раницата през рамо и тръгвам към Шепърдс Буш.

Скоро пак ще отида на посещение и този път то ще е най-великото.

[1] Такъв случай има през 2009 в САЩ — Джон Алън Мохамед и Лий Бо Малво убиват десет случайно подбрани жертви. — Б.пр. ↑

18.

Четвъртък сутрин

Шон, Сали и Донъли бяха в кабинета на Шон. Оценяваха обратната връзка от появата на Сали в „Криминално досие“ и пресконференцията на Шон.

Телефонните линии не бяха загрели: само няколко юношески дяволии и пет-шест приблизителни описания на мъже, забелязани в района на апартамента на Даниъл. Може би в нощта на убийството, но може би и не. Това беше твърде далече от информационен потоп.

Шон го беше очаквал: Хелиър беше прекалено предпазлив, за да позволи да го видят по това време на нощта. Но поне беше си получил обратно екипа за проследяване.

Потърсиха Донъли по телефона и той остави Шон и Сали и излезе в общото помещение. Млад полицаи му подаде слушалката и той я взе, без да благодари.

— Дейвид Донъли.

— Детектив Донъли? Как я караш?

Донъли не разпозна гласа.

— Приятел съм на Радж Самра. Той ми каза, че искаш да ти се обадим, ако се случи нещо необикновено. Каза, че искаш да звъннем първо на теб.

— Да, такава беше молбата ми. — Донъли по природа беше подозрителен. Не познаваше човека, който му правеше услуга. Нямах да се остави да му скроят шапка. — Извинявай, но не чух името ти?

— Сержант Джон Симпсън. Група за тежки престъпления „Запад“; Отдел „Убийства“.

— Мога ли да ти звънна след минутка? — попита Донъли.

— Разбира се. Имам мобилен. Искаш ли номера?

Донъли записа номера в бележника си и после се обади на Радж Самра, който потвърди, че Джон Симпсън действително съществува. Освен това гарантира за него. Това беше достатъчно и Донъли му звънна.

— Сержант Симпсън.

— Съжалявам за прекъсването, но точно бях в заседание — излъга Донъли. — Какво е това, което би ме заинтересувало?

След обезпокоителна пауза сержантът каза:

— Един труп. Обаче мисля, че е по-добре да дойдеш да видиш лично.

За няколко секунди Донъли се замисли напрегнато. Да отиде ли? Беше ли достатъчно сигурен? Вероятно не.

— Добре — отговори той. — Ще дойда да хвърля едно око. Засега неофициално.

— Разбирам — увери го Симпсън.

— Къде се намирате?

— Апартамент в Шепърдс Буш. Минфорд Гардънс 73Д.

Паркираха колкото беше възможно по-близо до номер 73Д — целият район от другата страна на улицата беше отцепен с полицейска лента. Виждаха се криминалогичните и видео екипи, които вече бяха тук и горяха от нетърпение да се заловят за работа. Обаче досега ги бяха държали извън местопрестъплението.

— Ти изчакай тук — нареди Донъли на полицай Зуков, докато се измъкваше тромаво от цивилния „Мондео“. „Да свършвам с това“ — каза си. Искаше да закопае това копеле Хелиър и да се залавя със следващата задача.

Шон и Сали пътуваха към Федърстън, за да го осведомят за развитието на случая. Шон нямаше друг избор, освен да покаже последния си коз. Ако искаше да разследва убийствата като серийни, имаше нужда от ресурси и финансиране, което можеше да му осигури само Федърстън.

— Едно птиченце ми каза, че са ти върнали екипа за проследяване — каза Федърстън. Това беше вместо добър ден. Федърстън не вдигна очи от документите, които четеше.

— Предполагам, че трябва да благодаря за това на теб — отговори Шон.

Федърстън махна с ръка.

— Няма проблем. Главният инспектор в Дирекцията по разузнаване мие старо другарче. Какъв е резултатът от пресконференцията и „Криминално досие“? Някакви нови следи?

— Хелиър е прекалено умен, за да остави нещо набиващо се на очи. Апелите чрез медиите действат само чрез набиващи се на очи неща. Ние се обърнахме към медиите с единствената цел да се опитаме да го пораздрусаме малко. Да поддържаме натиска върху него — обясни Шон. Не знаеше как ще реагира Федърстън. Досега не му беше казал истинската причина да използва медиите. Обаче като се възползваше от медиите, се възползваше и от Федърстън.

— Даа, разбирам — отговори главният инспектор.

Шон реши да не му оставя време за размишления и продължи:

— Почти съм сигурен, че е убивал и преди. Избягало от къщи момиче в Източен Лондон. Отвлечено от Кингс Крос.

— Сигурен ли си, че са свързани? — попита Федърстън!

— Да.

— Обаче говориш за момиче, а не за друг хомосексуален.

— Полът няма значение — обясни Шон. — За него от значение е актът на убиването. Умен е и сменя методите и жертвите си в опит да ни попречи да установим някакви използвани връзки между престъпленията. Това означава, че не иска да бъде заловен, което от своя страна значи, че не планира да спре. Ще продължава да убива и убива, докато не го хванем.

— Точно това трябва да направим, и то бързо — каза Федърстън. — Трябва да прибереш този Хелиър по-скоро рано, отколкото късно, защото иначе може ние да се окажем подсъдимите.

Донъли излезе от сградата и тръгна към полицай Зуков. Изглеждаше както винаги уверен, но и... леко пребледнял.

— Дай една цигара? — каза на Зуков, който пушеше.

Полицаят извади поомачкан пакет „Марлборо Лайтс“ от джоба на панталоните си и попита:

— Е? Свърши ли работа?

Донъли запали и дръпна дълбоко.

— Не.

Зуков го погледна озадачено.

— И защо не?

— Защото не съм сигурен. Затова.

— Не си сигурен, че са свързани?

— О, сигурен съм, че са свързани — каза за негова изненада Донъли. — И трите са свързани.

— Тогава какъв е проблемът? — Зуков искаше това да свърши. Искаше да е част от успешно разследване на убийство и не искаше да чака повече.

— Не съм сигурен, че Хелиър е нашият човек. Това е проблемът. — Донъли му върна цигарите. — Ти сам ли живееш?

— Защо?

— Просто ми отговори.

— Да, сам живея.

— Чудесно — каза Донъли. — Тогава няма защо да се тревожиш, че някой ще попадне на това. — И извади малък запечатан плик за улики от джоба си. Беше същият, който Зуков му беше дал преди почти седмица в Белгрейвия. — Писна ми да го разнасям. Занеси го у вас и не забравяй, че трябва да го държиш в хладилника. Трябва да изглеждат пресни. Ще ти кажа, когато ми потрябват.

Зуков прибра плика, без да каже нищо.

— А сега се размърдай и ни намери по едно кафе — нареди Донъли. — Аз трябва да проведа един телефонен разговор.

— Мина по-добре, отколкото очаквах — каза Сали, докато минаваха по Тауър Бридж.

— Федърстън е печен — отговори Шон. — В него има още от старата школа, затова е на наша страна.

Телефонът на Шон извънтя. Беше Донъли. Шон не каза нищо, само слушаше. След няколко минути сгъна апарата и се обърна към Сали и нареди:

— Карай към Шепърдс Буш. Има ново убийство.

Шон извади от багажника криминологичен гащеризон, облече го и тръгна към полицейския кордон. Показа служебната си карта на една униформена полицайка със строго изражение и ѝ каза, че е от отряд „Убийства“, но не уточни от кой. Усещаше как го гледат криминологичният екип и местните детективи: вероятно се бяха досетили, че той е причината още да не ги допускат вътре — важната им работа се бавеше и вината беше негова.

Тръгна към входната врата на Минфорд Гардънс 73, като съсредоточи сетивата си върху коридора зад нея. Усети как зрението му става тунелно — обичайното сюрреалистично усещане, което го обземаше, когато се приближаваше към място, където е извършено убийство.

Каза името и чина си на якия полицай, който охраняваше вратата. Той не попита защо му е на Шон да влиза в местопрестъплението. А би трябвало. Шон тръгна към апартамента на първия етаж, където предната нощ беше вилнял ужасът. Вече подушваше смъртта.

Любовта, омразата, ужасът бяха осезаеми неща. Истински неща, не прости чувства. Оставяха съкрушителни следи навсякъде, където се проявяваха. Ужасът и страхът от тази нощ се бяха просмукали извън апартамента и бяха опетнили всичко с непреодолимия си мирис. Беше се просмукал в тапетите, в евтиния изтъркан килим. Сега тази миризма изцяло обгърна Шон. Попи в дрехите, в косата му. Колкото по-дълго останеше, толкова по-дълбоко щеше да проникне в него. Нямахше да мине много време и щеше да проникне и в кръвта му. Тогава цял ден щеше да му е студено и да се чувства някак си не на място, докато не успее да се прибере вкъщи, да вземе душ и да бъде с Кейт и децата си. И дори тогава невинаги успяваше да се върне в удобния свят, в който живеят повечето хора.

Чуваше приглушените гласове в апартамент 73Д. Поне детективите показваха уважение към мъртвите. Това невинаги се случваше. Стигна до входната врата. Последен дълбок дъх и той почука по касата на вратата. Двамата мъже, които стояха в тесния коридор, се обърнаха към него. И двамата носеха криминологични гащеризони.

— Здравейте, господа. — Беше любезен: имаше чин, но беше външен човек. — Инспектор Кориган. Група за тежки престъпления

„Юг“. Моят сержант ми каза, че имате престъпление, което може да е интересно за нас.

— Здравейте — отговори сержант Симпсън; изглеждаше достатъчно приветлив. — Заповядайте, влезте. — Шон се здрависа и с двамата. Другият детектив се представи като Зак Уотсън. Беше с телосложението на боксьор, а от белезите по двете му вежди си личеше, че наистина се е качвал на ринга.

— Прочетох вашето циркулярно писмо — продължи Симпсън. — Пишете, че се интересувате от всичко, което излиза извън обичайните рамки. Е, никога не съм виждал нещо подобно... — Замъчи се да намери подходящите думи, но се отказа. — Както и да е. В циркуляра пише да се свържем с вас, ако намерим нещо необикновено, а това със сигурност е.

Шон оглеждаше коридора. Всичко изглеждаше напълно нормално. Нямаше следи от безредие. Не се виждаха обърнати мебели или съборени украшения. Стените не бяха омазани или изпръскани с кръв. Детектив Симпсън забеляза какво прави и каза:

— В цялото жилище е така. Нищо не е разместено. Нищичко. С изключение на спалнята. Всичко се е разиграло там. — Кимна към вратата в дъното на коридора и Шон погледна натам.

Липсваше металическият мирис на кръв. Очевидно жертвата не беше намушкана или заклана. Беше нещо друго. Подуши леката миризма на урина. Предположи, че е на жертвата. Преди или след смъртта си се е изпуснала? Ако е станало преди, значи някой я е уплашил достатъчно силно, че да я накара да изгуби контрол над мехура си.

Не бързаше да зададе въпросите си на двамата детективи. Искаше му се по-бързо да стигне до края, но не биваше. Искаше да попита как е убита, но се сдържа. Да вкараш всичко в хронологически рамки беше важно, за да не изгубиш себе си. Следвай времевата линия. Тя ще ти помогне да си изградиш по-добра картина на това как ужасът е дошъл и си е отишъл.

— Как е влязъл?

— Засега не е сигурно — отговори детектив Симпсън. — Още не сме огледали както трябва. Както поискахте, не пуснахме никого вътре, така че криминологичният екип още не е открил това.

— Нещо очевидно? — попита отново Шон.

— Влизане с взлом? — попита Уотсън. — Нищо не можахме да видим. Вратата беше заключена, а прозорците затворени.

— Нощес беше топло — отбеляза Шон, — а тя е държала прозорците затворени?

Детектив Симпсън вдигна рамене.

— Това е първият етаж. И аз бих държал прозорците затворени.

Шон кимна. Това беше спорна точка, но той щеше да я обмисли. Трябваше да поставя всичко под съмнение. Повечето неща щяха да бъдат обяснени лесно, но някои точки щяха да останат неизяснени.

— Кой вдигна тревога? — попита Шон.

— От работата ѝ — отговори детектив Симпсън. — Явно е била от ранобудните. Работохоличка. Отивала на работа в осем или дори преди това. Когато в девет и половина още не била дошла, започнали да ѝ звънят. Не вдигала нито стационарния вкъщи, нито мобилния. Няколко съобщения за някакви проблеми с линията на метрото, която ползвала. Не била споменавала, че ще закъснее или че иска да си вземе отпуска, така че започнали да се притесняват. Била популярна в работата. Както и да е, шефът ѝ изпраща един от колегите да дойде тук и да се увери, че всичко е наред. Предположили, че може да е на легло с грип. Нали сега има някакъв летен вирус. Колегата се казва Дарил Уилсън.

— Той наред ли е? — Шон не се интересуваше от здравето на Уилсън, просто искаше да разбере дали няма някакви подозрения срещу него.

— Да, наред е — отговори Симпсън. — Пристигнал тук към десет и нещо. На многократното му чукане няма отговор. Затова решава да заобиколи и да види дали не може да види нещо. Щорите били наполовина спуснати, а вътре се виждала слаба червеникава светлина. Той взел назаем стълба от съседа, опрял я на прозореца на спалнята ѝ. Надникнал през щорите. И значи я вижда в леглото, посира се от страх и едва не пада от стълбата. След което прави онова, което е трябвало да направи веднага — звънва на нас.

— Влизал ли е в жилището? — попита Шон.

— Със сигурност не — отговори Уотсън. — Видял е предостатъчно през прозореца. И насила не можем да го вкараме тук.

— Съседите видели ли са я да се прибира с някого?

— Твърде рано е да се каже — отговори сега Симпсън.

— Кой е вашият инспектор? — зададе Шон въпроса, който вече трябваше да е задал.

— Вики Таунзенд — каза Симпсън.

Това беше добра новина. Шон кимна.

— Познавате ли я? — попита Симпсън.

— Работили сме заедно.

— Тя е екстра — усмихна се Симпсън. Това беше голям комплимент. Беше екстра и по времето, когато Шон работеше с нея. — Скоро ще дойде — продължи Симпсън. — Да влезем ли?

Шон искаше да го направи сам.

— Вижте — каза колкото можеше по-любезно, — вие вече сте влизали. Криминалозите няма да останат доволни, ако влезете отново само за да ми помогнете. Бих предпочел да не ви причинявам повече неприятности от тези, които вече ви създадох, така че най-добре да ме изчакате тук или навън, ако искате да глътнете малко чист въздух. Мога да се оправя и сам.

Двамата детективи кимнаха.

— Веднага щом инспектор Таунзенд дойде, ще я пратя при вас — каза Симпсън.

— Благодаря — каза Шон.

Влезе в хола и остави външния свят зад гърба си. Готвеше се да влезе в света на убиеца.

Хелиър се прибра малко след три сутринта. Жена му го чакаше. Имаше много въпроси, на които искаше да ѝ отговори, обаче той настоя, че трябва да остане сам, че стресът заради разследването на полицията вече му се отразява. Каза ѝ, че съжалява, че не се е обадил и че се прибира чак сега. Каза ѝ, че я обича и че тя и децата са неговият живот. Тя заплака и по страните ѝ потекоха сълзи, смесица от радост и страх.

Обаче го чакаше и някой друг. Полицията. Лесно ги усети. Сигурно бяха висели отвън цяла нощ, без да знаят къде е бил през последните девет часа. Дали Кориган бе успял да поспи? Хелиър имаше още неприятни изненади за инспектор Шон Кориган.

Стана почти обяд, а той още не беше отишъл на работа. Обади се, че сутринта ще работи вкъщи и ще отиде следобед. Гледаше на

северозапад над Темза, към Парламента. Никога не си беше купувал политик. Един министър щеше да му свърши работа. Просто за да не се тревожи. Може би следващия път.

Обедното слънце проблясваше във водите на Темза. Беше много красиво. Отражението на Парламента изглеждаше толкова впечатляващо, колкото истинската постройка. По голямата част от архитектурата по бреговете на великата река му харесваше. Особено по северното крайбрежие. По южното бяха позволили появата на няколко неприятни чудовища, но въпреки това беше великолепна. Река, която нямаше равна в света. Отбеляза си наум, че където и да отиде, трябва да има река, която да минава през сърцето на града, или поне голямо пристанище. Да, можеше да приеме пристанище. Дори езеро, заобиколено от планини.

Мобилният му телефон във вътрешния джоб на самото започна да звъни. Помисли си дали да не го запрати в Темза. Символичен жест, че напуска този град. Вместо това отговори на обаждането.

— Господин Хелиър? Джеймс Хелиър? — Беше същият нервен глас от вчера. Веднага го позна.

— Не обичам да ми губят времето — озъби се той.

— Следяха ме. — Гласът бе напрегнат. — Не можех да рискувам да ги доведа при вас.

— Кой ви следеше? Полицията? Пресата? — настойчиво попита Хелиър.

— Не знам, но трябва да ви видя. Скоро ще се свържа с вас.

— Почакайте. Защо трябва да се виждате с мен? Почакайте. — Гласът беше изчезнал.

Хелиър вече не се чувстваше уморен. Кой беше този мъж? Който му бе казал, че е приятел? Джеймс Хелиър нямаше приятели.

На Шон не му беше приятно да е сам, но безшумният покой бе необходим. Сега можеше да чува какво му казва местопрестъплението. Движеше се покрай стените на всекидневната, за да не стъпи на микроскопските улики. Докосваше колкото може по-малко и запомняше нещата, които пипа.

Помещението беше удобно, почти уютно, но имаше прекалено много мебели. И твърде много цветове. Истински хол. Годишите наред

импулсивно купуване и набутване на подаръците от семейството и приятелите в помещението бяха създали една разностилна история на обитателя. На Кейт нямаше да ѝ хареса, но на него му хареса, дори много.

Дали убиецът бе влизал тук? Ако го беше направил, защо? За да е сред нейните неща? Да прекара време сред снимките на жертвата, които бяха накачени и сложени из цялото помещение? Дали беше запалил лампата? Шон се съмняваше. Може би беше използвал фенерче. Не, едва ли.

Обаче беше влизал тук. Шон беше сигурен. Оглеждаше помещението отново и отново. Тук ли се беше приготвил? Не за да си сложи ръкавиците и защитното облекло. Това сигурно го беше направил отвън, преди да влезе. Влязъл бе тук, за да се подготви умствено. Да е между нейните неща, в самата сърцевина на живота ѝ. Да създаде връзка с нея. Колкото по-силна връзка, толкова повече удоволствие в мига, когато тръгне към спалнята ѝ.

Хелиър имаше силна връзка с втората си жертва Даниъл Грейдън. Дали бе имал и с първата — Хедър Фрийман? Дали групата по убийства „Изток“ не бе пропуснала нещо? По-късно Шон щеше да се върне там, за да провери. Каква беше връзката между това престъпление и убиеца? Между Хелиър и третата жертва?

Дали убиецът бе докосвал нещо тук? Можеше ли да е свалил ръкавиците и да е докоснал нещо? Не. Твърде добре се контролираше, за да допусне подобно нещо. Винаги под самоконтрол. Никакви грешки. Само е гледал. Стоял е и само с гледал, точно както правеше Шон сега.

Шон излезе в коридора и отвори вратата вляво. Беше малка спалня, която по-скоро се използваше за склад, а не по предназначение. Напълнени и завързани торби за боклук бяха струпани на пода. Помещението не беше в хармония с останалата част от апартамента — беше хладно и безлично. Рядко използвано. Какво имаше в тези торби за боклук? Сякаш чакаха някого да дойде и да ги вземе. Шон забеляза от едната торба да стърчи дръжката на бухалка за бейзбол. Мъж, наскоро изнесъл се от жилището? С жертвата ли е живял? Вероятно. Зарязан любовник? Почти сигурно. Заподозрян? Би трябвало.

Ако в помещението почти нищо не напомняше за жертвата, то не би имало никаква стойност за убиеца. Шон не можеше да го усети тук.

Тръгна по коридора и бутна следващата врата вляво. Банята. Миришеше както миришат женските бани. Навсякъде се виждаха десетки шишенца и бурканчета с яркоцветно съдържание. Кремове, гримове, памук, лосиони и шампоани от всякакъв вид заемаха повечето равни повърхности. Шон си помисли как би изглеждала банята на ерген: гребен, самобръсначка, пяна, шампоан и може би гел за коса. Дезодорант. Очевидно беше, че жертвата е прекарвала доста време в това помещение. Банята му напомни за Кейт и той поклати глава, за да прогони тази мисъл. За жена му нямаше място тук.

Мястото обаче е било много важно за жертвата. Може би затова е било важно и за убиеца? Определено беше влизал тук, но дали бе останал повече? Какво би го при влякло? Нещо, което е било толкова лично за нея, че е трябвало да го докосне? Може би го е вдигнал до лицето си, до носа си, за да бъде колкото се може по-близо до нейния аромат? Може би е трябвало да я вкуси? Можеше ли да е облизал нещо? Ако го бе направил, щеше да е оставил своя ДНК.

Шон заглежда напрегнато нещата в банята. Нищо не го развълнува особено. Четка за коса с няколко косъма по нея беше най-вероятният обект, но Шон не хранеше особени надежди. Въпреки това тя може би заслужаваше специално внимание. Да се изпрати в лабораторията за ДНК и пръстови отпечатьци, вместо само да я обработят на място с прах за отпечатьци.

Слънчев лъч улучи райбера на прозореца. Отражението беше неправилно. Неравно. От хромирания райбер би трябвало да излиза един лъч светлина, а Шон виждаше десетина отблясъка.

Прозорецът беше точно над ваната. Шон не искаше да стъпва в нея, за да се приближи до прозореца. Ако убиецът някак си бе влязъл или излязъл през него, със сигурност бе трябвало да стъпи във ваната. Шон не би рискувал да стъпи върху следа. Не можеше да я види с просто око, но това не означаваше, че не е там.

Огледа прозореца. Нямаше странични резета. Само един централен райбер. Лесен за отваряне. Ужасяващо лесно. Дори взломаджия новак би могъл да го отвори за секунди. Шон си помисли, че едно резе за десет паунда би могло да спаси живота на жертвата.

Представи си как убиецът влиза и излиза през прозореца. Къде беше най-малко вероятно да пипне? Реши, че е стената точно под средата на прозореца. Приведе се, протегна лявата си ръка в ръкавица

над ваната и я опря в стената. След това се наклони напред, така че лицето му се озова на сантиметри от райбера.

Драскотини. Десетки малки тънки драскотини. Без съмнение скорошни. Пресните резки в метала винаги бяха очевадни. Грееха като бляскави нови рани, но за няколко дни губеха блясък и потъмняваха. Тези бяха съвсем пресни.

До прозореца сигурно минаваше водосточна тръба. Това беше банята, така че отвън беше задължително да има водосточна тръба. Щеше да провери, но вече знаеше какво ще намери.

Поредна смяна на метода. Този човек мислеше за съда. Вече мислеше за съда. Някой приличен адвокат щеше да спечели своите петнайсет минути слава със случая. Полицията се опитва да каже, че три съвсем различни случая са свързани? О, не! Шон избърса потта от челото си с ръкава на гащеризона.

Знаеше, че има нужда от нещо, с което да приклеци Хелиър. Някаква необорима улика. Ако успееш да докаже, че Хелиър е извършил поне едно убийство, той може би щеше да признае за останалите. Дали да не погъделичка егото му? Ако не признаеше, никой никога нямаше да узнае колко е умен. Как е надхитрил полицията. Ако успееш да докаже едно, Шон щеше да се задоволи с това. Нямаше да се стреми да доказва и останалите.

Излезе от банята. Преди спалнята трябваше да провери още едно помещение. Кухнята.

Отново застана отстрани, за да опази всяка възможна улика на пода. Внезапно осъзна, че е жаден; искаше и да измие лицето си със студена, пречистваща вода. Но не, нямаше да използва чешма на местопрестъплението, защото щеше да унищожи уликите, които можеше да се крият в сифона на мивката. Жаждата му трябваше да почака.

Кухнята беше малка и доста мръсна. Шкафовете бяха от началото на осемдесетте и спешно се нуждаеха от обновяване. Печката също беше стара, емайлирана, не вградена. На убиеца това помещение не би му се харесало, но вероятно бе влязъл тук. Може би, за да вземе нож, с който да заплаши жертвата? А може да е взел ножа, за да я убие с него, но после е променил намерението си? Ако се придържаше строго към промените, би искал да промени както метода, по който

убива, така и начина, по който е влязъл. Всички ножове от кухнята щяха да бъдат иззети за рутинна проверка.

Шон не се бави много в кухнята. Също като убиеца. Излезе заднешком в коридора.

Цареше пълна тишина. Вратата на спалнята беше притворена, но не затворена. Дали сама се бе притворила заради неравни панти? Или сержант Симпсън я бе притворил, за да окаже на жертвата последно уважение?

Шон опря лявата си длан странично на мястото, където смяташе, че е най-малко вероятно убиецът да я е докоснал — в центъра между два изпъкнали продълговати дървени панела. Бутна лекичко. Вратата започна безшумно да се отваря.

Донъли и Сали стояха до колата и пушеха. Сали беше успяла да открие наблизко кафене, където продаваха свястно кафе, не като помията, която продаваха в Пекам.

Мобилният ѝ телефон извънтя и тя хвърли цигарата и отговори.

— Сали Джоунс.

— Сержант Джоунс?

— Кой се обажда?

— Вероятно не ме помните. Казвам се Себастиан Гибран. Видяхме се в моя офис, когато дойдохте да се срещнете с един мой служител, Джеймс Хелиър.

Тя си спомни. Гибран беше старшият партньор във финансовата фирма, където работеше Хелиър.

— Да, спомням си. Обаче не си спомням да съм ви давала номера на мобилния ми телефон.

— Много се извинявам, но първо звъннах в управлението. Понеже не бяхте там, един от детективите беше толкова любезен да ми го даде.

Едва ли. Раздаването на телефони на членове на екипа на непознати определено не беше прието.

— Какво мога да направя за вас, господин Гибран?

— Не е нещо, което бих искал да обсъждам по телефона, нали разбирате? Мисля, че ще е по-добре, ако се срещнем на някое дискретно място. Става дума за деликатен въпрос.

— Защо не дойдете в полицейското управление?

— По-добре да не ме виждат там.

— Тогава къде?

— Може ли утре да се срещнем на обяд? Знам едно място, където ще ми намерят маса дори да се обадя късно. Там ще можем да поговорим на спокойствие.

Прекалено самоуверено копеле. Но какво можеше да загуби?

— Добре, къде?

— Отлично — зарадва се Гибран. — В „Че“, веднага зад Пикадили. В един часа.

— Ще дойда.

— Очаквам ви с нетърпение. — И затвори.

Тя свъси вежди.

— Проблем? — попита Донъли.

— Не. Поне така мисля. Обади се Себастиан Гибран, шефът на Хелиър. Искане да се срещнем, за да поговорим.

— Виж ти. Изглежда, луксозните приятели на Хелиър се готвят да го изоставят на съдбата му.

— Прочутият ритуал „измиване на ръцете“ — подхвърли Сали.

— Да не споменаваме безплатния обяд за тяхна сметка.

— Искаш ли компания за това малко празненство?

— Не. Имам чувството, че ще е по-добре да се срещна с него сама.

— Чудесно. Но не забравяй да го съгласуваш с шефа — предупреди я Донъли.

— Разбира се — отвърна тя. — Виж, трябва да свърша нещо в Сърбитън. Шефът ще се оправи тук и без мен. Ще ви звънна.

— Щом трябва. Ще докладвам на шефа, че си реквизирала колата му.

— Сигурна съм, че това много ще го зарадва. Почти толкова, колкото когато разбере, че още не съм изключила Корсаков като възможен заподозрян.

Вратата се отвори докрай.

Голямото легло беше точно пред Шон, жертвата лежеше на него, а помещението беше осветено от нежна червена светлина — тънък

копринен пенъоар бе хвърлен върху абажура на лампата в десния ъгъл. Дали червеното импровизирано осветление беше дело на жертвата? Дали е будело някакъв детски спомен? Дали детската ѝ стая е била осветена в червено и сега тази светлина ѝ е помагала да заспи?

Не, осветлението бе дело на убиеца. Сигурен беше в това, но дали бе метнал пенъоара преди, или след като я е убил, и защо? Как е изглеждала жертвата, докато е умираше, обляна в червена светлина? Може ли червената светлина да е била заместител на кръвта ѝ? Но ако кръвта е толкова важна за него, защо не я е намушкарал като останалите? „Методите — напомни си Шон. — Отново сменя метода си. Никога не използва само един. Маскира работата си“.

Убиецът показваше своята интелигентност, своя самоконтрол и въображение. Беше крайно рядко убийци да имат способността да сменят толкова пълно методите си. Липсваше им самоконтрол. Убийствата бяха повторения. Някои се опитваха да замаскират следите си, обаче обикновено едва след убийството. Да изгорят трупа, да го сложат в кола и да я засилят от някоя скала, да я потопят някъде дълбоко. Обаче да планират това още от самото начало, да се погрижат всичко от избора на жертвата до оръжието на убийството да се променя всеки път — това беше невероятно рядко. И правеше убиеца още по-опасен.

Дали този убиец имаше достатъчно самоконтрол да спре? Да изчезне и никога повече да не убива? Това би било върховната проява на неговата сила. Дали беше извършил достатъчно убийства, за да може да живее от спомените си? Сети се за публичното лице на Хелиър. Напълно спокоен, пресметлив и умен — но той беше зърнал проблясъци на съществуването, което се криеше зад неговата фасада за обществото. Зъбецият се арогантен Хелиър. Щеше ли да може този Хелиър да спре с убиването? Или трябваше да бъде спрял?

Приближи се бавно към трупа. Придържаше се колкото се може по-близо до стените и се приближаваше към Линда по посока на часовниковата стрелка.

Мина покрай гардероба и скрина. Изглеждаха скъпи. Едно от чекмеджетата на скрина беше отворено. Явно там жертвата беше съхранявала бельото и чорапогащниците си. Кой беше отворил чекмеджето? Убиецът или жертвата? Първият бегъл поглед към трупа разкри, че е бил убиецът. Не би рискувал да купи или да открадне

чорапогащници. Мъж, който купува чорапогащници, лесно може да бъде запомнен от всяка продавачка. А пък съпругата може да започне да подозира нещо, ако ѝ изчезнат чорапогащници или бельо. Може да прочете за убийството и да започне да подозира съпруг, гадже или син. Убиецът е можел да бъде почти сигурен, че ще намери нужното в дома на жертвата. Не е имало нужда да рискува и да носи чорапогащници.

Шон продължи да се придвижва из помещението, докато не се озова на около метър от жертвата. Спря. Нямахше да се доближава повече от страх да не замърси някоя възможна улика.

Огледа трупа. Бавно. Опитваше се да остане безстрастен, отдалечен, сякаш трупът не беше истински и всичко това беше само упражнение.

Младата жена лежеше на лявата си страна. Гола и вече бледа. Безжизнена. Въобще не изглеждаше омиротворена. Мъртъвците никога не изглеждат омиротворени, докато умелият погребален агент не си свърши работата. Едното око беше полуотворено. Другото беше затворено от подутина. Шон се опита да си представи как е изглеждала като жива. Доста привлекателна вероятно, но сега беше трудно да се определи.

Краката ѝ бяха болезнено извити назад. Тънък опънат докрай чорапогащник стягаше глезените ѝ. Беше се врязал в кожата. Беше вързан за друг, който по гърба стигаше до врата ѝ. Той пък беше вързан за друг или може би за бикини, стегнати около шията. Плътта на шията се беше подула и преливаше над копринената тъкан. Китките ѝ бяха вързани отделно, пак с чорапогащник. И те се бяха подули. Защо бяха вързани отделно? Толкова сложно. Приличаше на яхтен такелаж. Трябваше да се анализират възлите, които беше използвал убиецът. Използват ли се в мореплаването или друг спорт, или някое хоби?

Връзване? Безпомощност? Надмощие?

Сигурно е изпитвала ужасни болки. Вероятно е викала от болка. Крецяла е за помощ. Обаче убиецът едва ли е позволил това да се случи. Сигурно ѝ е запушил устата. Сега обаче не беше запушена. Шон се наведе към лицето ѝ. Кожата около устата изглеждаше леко зачервена. Възпалена. Дали убиецът е използвал лепенка и я е взел със себе си? Ако е така, беше го правил и преди. Устата на Хедър Фрийман е била запушена с широка лепенка, свалена и отнесена от местопрестъплението. Колкото повече убиваше, толкова повече

прилики щяха да започнат да се появяват. Независимо колко много се опитваше да маскира методите си. При аутопсията трябваше да се вземе проба около устата за следи от лепило.

Лявата страна на лицето беше зле ударена и подута. Ако се съдеше по големината на подутината, раната бе нанесена поне час преди жертвата да умре. Шон предположи, че това е бил първият удар, ударът, който я е извадил от строя. Убиецът я е ударил, когато се събудила и се надигнала, и я е повалил в безсъзнание. Нямаше срезове и кръв — сто на сто е бил с ръкавици.

Малко петно кръв под тила на жертвата привлече вниманието му и той внимателно заобиколи трупа, за да го огледа по-добре. Видя издайническите следи от кървяща рана на главата. Слепенатата коса. Не голяма, но определено рана.

Огледа се за някакво оръжие. И видя нещо на стената зад горния край на леглото. Кръв. Не беше много. Беше сигурен, че по-късно ще се потвърди, че е на жертвата. Блъснал е главата ѝ в стената, за да е сигурен, че е в безсъзнание, защото му е било нужно време да намери чорапогащите и бельото, с които да я върже.

А после какво? Не я беше убил бързо. Раните по лицето, глезените, китките и шията — те всички свидетелстваха за бавна и мъчителна смърт. Затова ли е било нужно това сложно връзване? За да я измъчва, преди да я убие? Да прекарва време с тях, след като убийството вече му е станало недостатъчно? Да е стигнал дотам да иска да ги гледа, докато умират дълго и мъчително? Или това беше още един преднамерен опит да размъти водата? За да обърка преследвачите си?

За разлика от Хедър Фрийман, тази беше зряла жена. Съблечена и вързана. Дали е била сексуално насилена? Изнасилена, докато е била още жива? Шон беше сигурен, че е била изнасилена. Без съмнение криминологичните изследвания щяха да потвърдят хипотезата му. Колкото повече откриваше, толкова убийството ставаше по-реално и по-близко до него. Започна да се прожектира като филм в съзнанието му. Вече виждаше в ума си почти цялата сцена. Как убиецът влиза през прозореца на банята и се промъква през апартамента. Намира я в леглото и се извисява над нея. Тя се буди и го вижда. В лицето ѝ се стоварва юмрук, той я вдига и блъсва главата ѝ в стената. Тя губи съзнание. Свестява се. Не знае колко дълго не е била на себе си. Не

може да помръдне. Усеща болката в завързаните си крайници. Нещо около врата ѝ пречи да диша. Отчаяно се нуждае от въздух. Нещо върху устата ѝ пречи да крещи за помощ. Пречи ѝ да моли за живота си. След това го усеща върху себе си. Той насила прониква в нея. Боли я както никога преди това. Тя пропъжда случващото се от ума си и се опитва да си спомни казаното от други жертви на изнасилване. Съзнанието ѝ се отделя от тялото. Сега най-важното е да остане жива. Обаче, когато свършва, той не си тръгва. Остава, за да я измъчва. И накрая я удушва.

Шон чуваше гласа ѝ в ушите си. Как се моли на убиеца да я остави на мира. Как го моли да не я наранява. След това как се моли за живота си. Всичко напразно. Лепенката на устата означава, че не я е чул. Сигурно му се е искало да слуша молбите ѝ, но не е можел да рискува заради шума.

Почукване по рамката на вратата го накара да подскочи ѝ той инстинктивно посегна към, телескопичната метална палка на колана си.

Беше инспектор Вики Таунзенд; беше се намръщила.

— Казаха ми, че е кофти работа — каза тя. — Май не са преувеличили.

— Не са — потвърди Шон.

Инспектор Таунзенд понечи да влезе, но Шон вдигна ръка.

— Недей. Не и както си облечена.

Тя огледа костюмчето си — тъмносиньо, шито по поръчка, с подходящи обувки с петсантиметрови токчета — и се престори на обидена.

— Че това е най-хубавият ми костюм.

— Значи не би искала да ти го сваля и да го напъхам в кафяв плик за веществени доказателства, нали?

— Ох, изобщо не си се променил!

— Не би искала, нали? — повтори Шон.

— Да, със сигурност не бих.

Инспектор Таунзенд изчака Шон на улицата. Гледаше го как внимателно свали криминологичния гащеризон и калцуните и пак така внимателно ги пъхна в кафяви пликове за доказателства, които

запечатана. Как написа номерата на веществените доказателства. „Винаги професионалист“, помисли си. Той беше най-педантичният детектив, с когото беше работила.

— Как си, Вики? — попита Шон, когато дойде при нея.

— Добре, Шон. Добре. Децата ме подлудяват, но ти знаеш как е.

— Да. Имам две. Момиченца.

— Значи си още с Кейт? — попита Вики. Беше срещала Кейт само един-два пъти. Повечето полицаи предпочитаха работата и домовете им да са ясно разграничени.

— Да — отговори Шон. — Тя е добра. Добра майка.

— Радвам се за теб.

И двамата избягваха очевидния въпрос. Това беше територия на Вики. Тя трябваше да се изправи срещу Шон и да попита приятел ли е, или противник.

— Е, Шон, какво правиш тук? Защо инспектор от друга група за тежки престъпления пристига на мой случай още преди да съм научила за него?

Шон я погледна, поколеба се. После каза:

— Смятам, че това убийство е свързано с други.

— По какъв начин? Нарковойна? Разчистване на сметки?

— Де да беше така. Това е нещо различно. Вероятно многократен извършител. — Мразеше да използва определението сериен убиец. Имаше чувството, че с него някак си романтизира трагедията.

— Като в случая с Йоркширския изкормвач^[1]?

— Мисля, че да.

— И са ти възложили да ръководиш спецотряд?

— Моят главен инспектор иска да се заема с всички случаи, за които подозираме, че са свързани. Той ще уреди въпроса с твоя началник. Междувременно ще се нуждаем от цялата помощ, която бих могъл да получа.

— Каква по-точно?

— Искам няколко неща да бъдат свършени веднага.

— Казвай.

— Проверете устата на жертвата за остатъци от лепило. Мисля, че е била залепена с лепенка и че убиецът я е взел. Проверете водосточната тръба от външната страна на къщата и прозореца на банята. Оттам е влязъл и излязъл. Бих искал да използвате моя патолог.

Той е най-добрият в Лондон и е работил по една от другите жертви. Мога да му звънна да дойде да огледа тялото, докато е още в апартамента. След това вероятно ще поиска трупът да бъде закаран в неговата морга в болницата „Гай“.

— Всички жертви от Западен Лондон трябва да бъдат карани в „Чаринг Крос“ — каза Вики. — Аутопсията трябва да бъде извършена от патолога за този район. Има си правилник.

— Така е — съгласи се Шон. — Обаче човекът, който е извършил това, е още на свобода и пет пари не дава за правилниците. Не му дреме в коя част на Лондон убива. Той просто убива и ще направи всичко възможно, за да не бъде заловен. Защо не спрем да му помагаме, като ние нарушим няколко вътрешни правилника? Защото ако не го направим, предполагам, че до една-две седмици отново ще се озова пред някой апартамент в някоя друга част на Лондон и ще водя същия разговор с някой друг инспектор. — Завърши с молба: — Моля те, хайде да не позволяваме това да се случи.

Няколко секунди Вики го гледа изучаващо.

— Окей — каза накрая. — Аз съм в много добри отношения с тукашния патолог. Ще му обясня, че става дума за извънреден случай.

— Благодаря — каза Шон. — Дай сега да започваме, защото в този случай времето не е на наша страна.

— То никога не е и никога няма да бъде — въздъхна тя.

— Детектив Джоунс? — изненадано попита Пол Джарет.

— Съжалявам, че ви безпокоя пак — извини се тя, — но случайно се озовах в района и се сетих, че трябва да уточня нещо с вас.

— Какво по-точно? — попита той. — Моля, влезте.

Сали влезе и го последва във всекидневната.

— Говорих с един ваш бивш колега — полицай Греъм Уайт. Всъщност вече е детектив.

— Греъм Уайт? — повтори Джарет. — А, да, Греъм.

— Ровех в тази история с Корсаков, защото се надявах, че ще мога да сравня отпечатъците му след осъдителната присъда с тези от нашето местопрестъпление.

— И?

— Ами оказа се, че са изчезнали. Неизвестно как.

— Не е възможно.

— И аз мисля така — съгласи се Сали. — Полицай Уайт ми каза, че е изнесъл отпечатъците от Скотланд Ярд по ваша молба. Защо ви с било нужно да ги изнасяте?

— Доколкото си спомням, затворът, където Корсаков излежаваше присъдата си, ги искаше за нещо, но вече не помня подробностите. Обаче си спомням, че дадох отпечатъците на Греъм, за да ги върне.

— Точно това е направил. Поне според Регистъра на отпечатъците.

— Тогава не виждам как мога да ви помогна.

— Въпросът е, че сте ги поискали през деветдесет и девета — каза Сали. — Само няколко месеца преди Корсаков да бъде освободен от затвора. Това е доста необичайно.

Джарет се позасмя.

— Детектив Джоунс, всичко свързано с Корсаков беше доста необичайно. А, спомних си. Отпечатъците бяха нужни на затвора, за да ги прекопират за архива си. Искаха да съхраняват отпечатъците на затворници, които им се струваха по-опасни от останалите. Предполагам, че гледат на това като един вид предпазна мярка.

— Защо ще чакат почти до освобождаването на Корсаков, преди да решат, че той заслужава подобна мярка?

— Това не знам — каза Джарет. — Ще трябва да говорите с управата на затвора.

— О, не мисля, че ще е нужно — излъга Сали. — В края на краищата това пак няма да обясни как са изчезнали отпечатъците. Вероятно някаква административна грешка в архива. Извинете, че ви изгубих времето.

— Няма нищо — успокои я Джарет.

Сали подкара колата и след няколко преки спря и извади досието на Корсаков от чантата си. Запрелиства го, докато не намери телефона, който търсеше. Спомни си, че Шон не знае нищо за нейното разследване. Може би трябваше да му се обади. Обаче той имаше толкова много други неща на главата... по-добре да говори с него по-късно. Набра номера и един глас отговори:

— Затвор „Уондзуърт“.

Кабинетът на инспектор Таунзенд беше три пъти по-голям от кабинета на Шон и изглеждаше десет пъти по-чист и подреден. Сали вече ги чакаше. Шон я представи на Вики и обратното. Двете се огледаха с известно подозрение. Шон го усети.

Вики погледна оставения на бюрото ѝ доклад и каза:

— Твоят патолог, някой си доктор Канинг, е пристигнал на местопрестъплението.

— Добре — каза Шон.

— Освен това имаме сестра. Свързали са се с нея и вече е в бързия влак от Девън. Кола на отряда ще я посрещне на гарата и ще я докара право тук.

— Родители? — попита Сали.

Вики погледна доклада.

— Да. Живеят в Испания. Пенсионери. Ще пристигнат, когато успеят да си купят билети за самолета. По това време на годината няма да е много лесно. Искаш ли да се срещнеш със сестрата, Шон?

— Да, защо не?

— Добре, ще го уредя. Междувременно защо не ми разкажете за вашия заподозрян? Какво имате досега срещу него?

— Джеймс Хелиър. Богато копеле. Работи във финансова компания в Нйтсбридж. Признава, че е садомазохист. Снощи накара нашия екип за проследяване да потича. Измъкнал им се около осемнайсет часа. Не е бил забелязан, докато не се прибрал у дома след три сутринта.

Вики вдигна вежди.

— Тоест знае, че е под наблюдение, и въпреки това отива в Шепърдс Буш и извършва убийство?

— Не може да се спре — обясни Шон. — Фактът, че знае за наблюдението, вероятно само увеличава удоволствието му.

— Ако си толкова сигурен, дай да го арестуваме и да оставим на криминолозите да свършат останалото — предложи Вики.

— Вече опитахме — отговори Шон. — След първото убийство. Намерихме улики, поставящи го на местопрестъплението, но той имаше отговор за всичко. Заяви, че е имал дълга сексуална връзка с

жертвата. Оказа се загуба на време. Твърде прибързано си изиграхме коза. Позволихме му да вземе инициативата в свои ръце.

— Второто местопрестъпление беше различно — продължи той. — Младо момиче, Хедър Фрийман. Избягала от къщи. Отвлечена и убита в запусната местност близо до Дагънам. Прерязал ѝ гърлото, но мястото беше оставено чисто като ново. Нищо, освен обикновен отпечатък от обувка.

— Затова ще чакаме. Ако намерим веществени доказателства на местопрестъплението, ще арестуваме Хелиър, но иначе ще чакаме. — Видя, че Вики се размърда в стола си. Знаеше какво мисли и вдигна ръка да я спре. — Знаем — увери я. — Обаче трябва да ми се довериш. По Хелиър няма да има никакви улики. Всички дрехи, които е използвал, вече са унищожени.

— Напълно ли си сигурен в това? — попита Вики.

— Не напълно, но достатъчно. Имам нужда от нещо необоримо. Дали ще е нещо от някое от местопрестъпленията, или ще е нещо, до което Хелиър ще ни отведе — няма значение, но няма да му позволя да се изплъзне на следващия разпит. Имам нужда от нещо изобличаващо.

— Шон, решението е твое, но не забравяй разследването на Стивън Лорънс. На тези момчета им отрязаха главите, защото не бяха провели ранни арести и не бяха иззели дрехи за лабораторни изследвания. Ако се провалиш, ще го отнеса и аз.

— Не, няма — успокой я Шон. — Напиши официална докладна с твоите възражения. Аз ще направя същото и тогава ще си защитена.

— Чакай малко — възрази Вики. — Не това исках.

— Зная — отговори Шон. — Обаче клонът, на който седя, е прекалено тънък за двама. Регистрирай възраженията си. Те ще бъдат включени в регистъра на моите решения.

Вики се отказа да възразява повече и Шон смени темата.

— Искам да дам днес нещо на медиите. Вики, ти ще го направиш. Не споменавай името ми и връзката с други убийства. Отправи апел за сътрудничество от страна на обществеността. Искам да го видя довечера в „Ивнинг Стандарт“.

— Няма проблем — увери го Вики. — Техният криминален репортер ми дължи няколко услуги.

— Прекрасно.

Почукване на вратата прекъсна разговора им. Шон се обърна и видя непознат детектив.

— Шефе, сестрата е тук.

Ръката на Шон се поколеба върху дръжката на вратата на помещението за свидетели. Вътре чакаше сестрата на Линда Котлър. Сали беше с него, но той реши, че днес ще говори той.

Да кажеш на някого, че негов любим човек е умрял, е едно. Колкото и съкрушителна да е новината, тя е нищо в сравнение с това, че този някой е бил убит. Подобна новина съсипва хората. Завинаги ще бъдат преследвани от мисълта за последните мигове на мъртвеца. Най-лошото е да съобщиш на родители, че детето им е убито — много малко бракове оцеляват под това бреме. Всеки път, когато се погледнат, родителите виждат своето мъртво дете. Накрая не могат да понесат да си спомнят и да се измъчват и започват взаимно да се отблъскват.

Шон влезе и Деби Страйър вдигна поглед. Изглеждаше по-млада, отколкото си беше представял, със здрав вид и лек тен. Селският ѝ външен вид подсети Шон за призрачно бялата му кожа на градски жител. Беше плакала много. Бялото на очите ѝ беше розово, а клепачите зачервени. Кожата под очите изглеждаше възпалена. Сега не плачеше. Пътуването от Девън е дълго и вероятно беше изплакала сълзите си.

Тя се изправи. Зачервените ѝ очи се стрелкаха от Шон към Сали и обратно. Шон вече беше виждал това изражение върху лицата на роднините на жертвите: страх, неверие, отчаяна нужда от информация.

Тя заговори първа:

— Здравейте. Аз съм Деби Страйър. Сестрата на Линда. Страйър съм по съпруг.

Шон кимна. Сали протегна ръка и когато Деби Страйър я пое, нежно я стисна с длани.

— Казвам се Сали Джоунс. Детектив. Помагам да хванем онзи, който е направил това на сестра ви. Дълбоко съжалявам за вашата загуба. Всички казват, че Линда е била много добър човек. — Зачака някаква реакция. Тежки сълзи започнаха да се търкалят по бузите на

Деби. Сълзи като на дете, което изпитва болка. — Бъдете сигурна, че ще хванем този, който е направил това на сестра ви — обеща Сали.

Шон я гледаше възхитено. Дори малките ѝ лъжи бяха пълни със съчувствие. Неговият план да вземе нещата в свои ръце просто не сработи. Ако се опиташе да подражава на Сали, щеше да се получи много дебелашки. Щеше да се представи и да помогне в обяснението на процедурните подробности, които Деби можеше да поиска да научи — нищо повече.

Изчака, докато Деби Страйър измъкна ръката си от дланите на Сали, и се представи:

— Аз съм инспектор Шон Кориган. Натоварен съм с това разследване. — Искаше да каже още нещо, но не намираше точните думи.

Деби спря да плаче почти на секундата. Гледаше го странно. Защо? Казал беше единствено името си.

— Тя ми каза за вас. Деби погледна ръката на Шон, видя брачната халка и почти успя да се усмихне. — Не ми каза, че сте женен обаче. Типично за Линда.

Шон и Сали се спогледаха объркано.

Шон разказа на инспектор Таунзенд за срещата със сестрата на Линда. Тя го изслуша мълчаливо. Каза единствено, че сигурно има някаква грешка. Шон обаче знаеше по-добре от нея. С него си играеха. Хелиър му се подиграваше.

С това обаче Хелиър беше поел излишен риск. Фукането си има цена. Хелиър бе спрял Линда близо до дома ѝ някъде между осем и девет. Божичко, беше я спрял и бе разговарял с нея наскоро уличната. Започнал бе да си мисли, че е недосегаем. Социопатичната му арогантност беше равна единствено на склонността му към насилие.

Шон и Сали облякоха криминологични гащеризони и влязоха в апартамента на Минфорд Гардънс в Шепърдс Буш. Сега той изглеждаше съвсем различен — работещите в него криминолози го правеха да изглежда пълен с живот.

Двамата отидоха право във всекидневната при стойката на безжичния домашен телефон на Линда Котлър. Шон го огледа, без да го докосва, и видя по него следи от алуминиев прах.

— Телефонът проверен ли е вече за отпечатьци? — попита той една жена на средна възраст, безформена в хартиения си гащеризон. Всъщност всички приличаха на работници в ядрена електроцентрала.

— Да — отговори тя. — Аз го обработих.

— Изслушахте ли съобщенията? — попита Сали.

— Не. Ще го направят в аудио лабораторията за цялостна проверка.

Обаче на Шон му беше дошло до гуша от чакане, така че натисна бутона за прослушване на съобщенията и включи високоговорителя.

— Не мисля, че е редно да правите това — подхвърли жената.

— Аз съм инспектор Кориган. Ръководя това разследване.

Машинката издаде дълъг пронизителен сигнал. Чу се звънене. Гласът на Линда Котлър изпълни помещението. Всички спряха и се заслушаха в гласа на жената, която сега лежеше убита зад два тънки паравана. Гласът ѝ се смени с този на сестра ѝ и преди тя да успее да каже много, се чу тракането от вдигането на телефона. Отново се чу гласът на Линда, която каза на сестра си да не обръща внимание на телефонния секретар. Смях.

Заговориха за това, че Линда е лондончанка, за проверка на обажданията, за досадни търговци по телефона. Линда попита за децата на Деби. Тя на свой ред попита Линда за мъже. Това беше. Сърцето на Шон заби ускорено. Знаеше какво ще последва и хем искаше, хем не искаше да го чуе.

— Има ли си име този детектив? — попита Деби.

Шон видя как Сали го гледа с крайчеца на окото си.

— Шон — отговори Линда. — Шон Кориган.

Криминоложката зяпна и се вторачи в него.

— Нямате ли си работа? — озъби ѝ се той и тя бързо се обърна.

Шон чу гласа на Донъли откъм спалнята и тръгна натам. Сали го последва.

Донъли стоеше до Канинг, който се бе навел над безжизненото тяло на Линда. На пода бяха подредени етикетирани бурканчета за проби и пликове за веществени доказателства. Полицай Зуков също беше тук и помагаше на Канинг.

— Нещо интересно досега? — попита Шон.

Доктор Канинг вдигна глава и го изгледа сърдито.

— А, инспектор Кориган. Предполагам, че ти си причината да се довлека чак тук, нали?

— Съжалявам, но реших, че е нужно.

— Вероятно защото имате две свързани убийства? Сержант Донъли ми разказа подробностите.

— Три убийства — поправи го Шон и патологът го изгледа изненадано. — Има още едно. Първото от серията. Извършено е преди около месец. Аутопсията вече е направена, но бих искал и вие да хвърлите едно око.

— Добре — отговори патологът и отново се зае с работата си. Докато правеше оглед на трупа, говореше: — Толкова сложно. Вероятно това е най-сложното връзване, което съм виждал.

— Защо? — попита Шон. — Каква е била целта?

Канинг посочи възела на чорапогащника, който минаваше по гръбнака на жертвата.

— Това е плъзгащ се възел. Моето предположение дотук е, че това е някакъв вид сбруя. Убиецът слага жертвата по корем и с плъзгането на възела нагоре-надолу може да контролира стегнатостта на примките около гърлото и краката едновременно. Съвършен уред за мъчения.

— Нещо друго? — попита Шон.

Канинг огледа тялото, сякаш се чудеше откъде да започне.

— Ще трябва да изчакаш аутопсията да го потвърди, но съм почти сигурен, че причината за смъртта е удушаване. — Посочи шията на жертвата. — Виждате, че платът е потънал доста дълбоко в плътта. Много по-дълбоко, отколкото е било нужно, за да я убие. Изненадващо е, че не е разкъсал кожата. Има и други сериозни натъртвания. — Канинг смръщи вежди. — Инспекторе, човекът, когото търсите, е много силен.

— Какво е предизвикало другите натъртвания по врата?

— Предполагам, че убиецът многократно е стягал примката, но я е разхлабвал, преди жертвата да умре.

— И преди да изгуби съзнание — добави Шон.

— Не бих могъл да кажа това — отвърна Канинг.

— Не би допуснал да изгуби съзнание — увери го Шон. — Не би й позволил да избяга в безсъзнанието. Дори за секунда.

Канинг го изгледа втренчено и продължи:

— Изглежда, има познания за автоеротичната асфиксия. Много е популярна сред садомазохистите.

Лицето на Хелиър изскочи в съзнанието на Шон.

— Тя е била нападната и сексуално — обясни Канинг. — Така както изглеждат нещата, изнасилена е вагинално и анално. Няма видими следи от сперма или лубрикант. Предполагам, че е използвал сух презерватив.

— Сигурно — каза Шон. Реши да се опита да не се обажда повече.

Канинг се обърна към полицаи Зуков.

— Подай ми халогенната лампа, ако обичаш?

Зуков му я подаде и Канинг я включи. Тя хвърляше по-малко ярка светлина, отколкото би очаквал човек, но не това беше предназначението и. Държана под подходящ ъгъл, тя позволяваше на невъоръженото око да види иначе почти незабележими следи. Отпечатъци от пръсти, следи от стъпки, косми, малки метални частици.

Канинг започна бавно да движи лампата над тялото, като започна от най-ниската точка, в този случай коленете — краката на жертвата бяха все още вързани и извити толкова назад, че петите ѝ почти докосваха задните части. Светлината започна да се плъзга по гърба ѝ.

— Виж ти. — Канинг беше намерил нещо. Задържа лампата над гърба на жертвата. Шон пристъпи крачка напред.

— Внимателно — предупреди го патологът. — Още не сме проучили целия район около трупа.

Шон спря, наведе се и проточи врат, за да види по-добре гърба на жертвата.

— Какво е това?

— Ако не греша — каза Канинг, — това е отпечатък от крак — Извъртя лампата под друг ъгъл. — Да, ето това.

— Натъртването с формата на следа се видя по-ясно.

— Съвсем определено е следа от обувка. Обаче твърде проста. Няма следи от грайфери или увреждания.

— Следа от мъжка обувка с гладка подметка — каза Шон. — Между четирийсет и втори и четирийсет и пети номер.

— Да, това би било и моето предположение. В моргата ще го фотографирам. Ще излезе достатъчно ясно.

— Защо го е направил? — попита полицай Зуков, на лицето му ясно се беше изписало отвращение.

Шон се вторачи в следата. Защо наистина? Шон знаеше защо, но нямаше да каже. Беше сигурен, че Канинг ще се досети.

— Защото — обясни Канинг — в даден момент убиецът, е стъпвал на гърба ѝ и е стягал чорапогащите. Вероятно тогава са причинени другите натъртвания.

— Болно копеле — избухна Зуков. — Зло болно копеле!
Никой не му възрази.

Сали вече не издържаше на местопрестъплението и излезе на улицата да изпуши една цигара.

Виждаше сцената в апартамента с очите на жена. Съмняваше се, че полицаите мъже изпитват към жертвата същото като нея. Чувствали ли са се някога уязвими и изплашени, както всяка жена може да се почувства? Замисляли ли са се някога колко заплашителен може да се стори на жена някой едър мъжага, застанал малко по-близо до нея? Например на някоя автобусна спирка? Вероятно не.

Какво ли е било за Линда Котлър? Тези последни минути или, не дай си боже, часове? Напълно подчинена на този мъж, на това животно. Имаха ли представа мъжете полицаи как ще се почувстват милиони жени в Лондон, когато пресата научи подробностите около това престъпление?

Много щяха да престанат да излизат вечер, докато убиецът не бъде хванат. Други щяха да се втурнат да купуват аларми, а трети да започнат да носят оръжие. Всички щяха да проверят ключалките на вратите и прозорците си. Да настояват мъжете им да се прибират вкъщи по-рано.

Сали не беше по-различна. Когато си мислеше за Линда Котлър и за начина, по който е умряла, виждаше на трупа своето лице вместо нейното. Потрепери. Цигарата малко ѝ помогна да се съвземе.

Боже, щеше ѝ се да има любовник. Човек, с когото да споделя живота си — лош или добър, няма значение. Своите постижения и своите провали. Своите надежди и своите страхове. Работата ѝ беше тежка и не можеше да се справи сама.

Мислите ѝ се насочиха към Себастиан Гибран. Това ли искаше да бъде той? Неин любовник? Когато се срещнаха за пръв път, очите му определено я изучаваха. Беше почти сигурна, че е женен, но може би това нямаше значение за него. Как би се чувствала като любовница на богат благодетел? Дали цялата история с „нещо деликатно“ беше уловка, за да може да я покани на обяд? Да я нахрани и напои и да я прелъсти? Не можеше да отрече, че беше привлекателен: излъчваше власт и сила — истински афродизиак. Така или иначе скоро щеше да разбере.

Цигарата опари пръстите ѝ и я върна в действителността. Тя я хвърли и тръгна към апартамента. Всички мисли за по-приятни преживявания трябваше да почакаат.

Доктор Канинг премести халогенната лампа над главата на жертвата. В другата си ръка държеше гребен, за да среши косата на жертвата, преди да я отнесат. Някоя малка, но важна улика можеше лесно да се изгуби при изнасянето на тялото.

С полицай Зуков внимателно повдигнаха главата и пъхнаха под нея лист хартия формат А3. После Канинг започна бавно да реши косата от темето навън.

Няколко косъма от косата на мъртвата паднаха на листа...

Тогава го видя, как пада бавно на бялата хартия. Кацна леко. Канинг не смееше да диша. Остави гребена и лампата и взе пликче за веществени доказателства и тънка метална пинсета. Внимателно посегна с пинсетата и го хвана. Едва тогава си позволи да издиша.

Шон го гледаше напрегнато.

— На жертвата?

— Определено не — отговори патологът. — Твърде дълъг и светъл е, за да е неин. И още има корен. Няма да е много трудно за вашата лаборатория да извлекат ДНК от него.

Шон едва сдържаше вълнението си.

— Какви са шансовете да е на убиеца?

— Ако снощи не е имало друго лице с жертвата, бих казал, че косъмът с голяма доза сигурност е на убиеца — отговори Канинг. — Не беше заровен дълбоко сред нейните косми, а лежеше на повърхността и просто чакаше да бъде намерен.

Шон още се тревожеше. Всичко трябваше да е сигурно. А в съда — съвсем сигурно.

— Как е възможно това? Косъм с корен и си лежи тук просто така?

— Най-вероятно е паднал, когато убиецът е свалил нещо, което е носел на главата си — обясни Канинг. — Когато сваляш шапка или нещо подобно, е много вероятно да отскубнеш косъм заедно с корена.

— Значи смяташ, че е свалил нещо?

— Да, така мисля, защото косми като този — с корен, не падат просто така.

— Защо по дяволите ще сваля онова, което е носил на главата си? — Шон зададе въпроса по-скоро на себе си.

— На това не мога да отговоря. Обаче ако е свалил нещо от главата си, има голяма вероятност да намерим още косми върху трупа или около него. Това би намалило вероятността от случайно прехвърляне на косми от тяло на тяло в някакъв друг момент от деня и на друго място.

Шон разбираше важността да се елиминира тази възможност. Адвокатите вече бяха станали изкусни в маневрирането между криминологичните доказателства.

Патологът подаде пликчето за веществени доказателства на полицаи Зуков и той го взе така, сякаш вътре имаше нитроглицерин. Канинг вдигна лампата и отново започна да оглежда района около трупа. Шон не беше примигвал от цяла минута, толкова напрегнато гледаше. Видя как изведнъж очите на патолога се присвиха. Гледаше го как протяга пинсетите и сграбчва нещо невидимо за него.

— Инспекторе, изглежда, боговете на криминологията днес са на наша страна — каза Канинг.

— Същият? — попита Кориган.

— Така смятам — отговори Канинг. — И също е с корен. ДНК-то ще потвърди, че идват от едно и също лице. Инспекторе, ако вашият убиец е в националната ДНК база данни, случаят е приключил.

— Мъжът, който е извършил това, не е в базата данни — каза Шон. — Обаче това няма значение, защото знам къде да намеря неговата ДНК.

Канинг го погледна объркано.

— И къде по-точно?

— В кръвта му.

Вече цели два дни не бяха карали Хелиър да се среща с клиенти. Обаче на него вече не му пукаше. Само преди седмица щеше да предприеме стъпки, за да се подsigури, че фирмата няма да го отстрани. Сега това вече нямаше значение. Фирмата беше изпълнила предназначението си. Вече нямаше нужда от нея.

Вече беше почти шест. Във фирмата бяха останали само Себастиан Гибран, съвършената секретарка и той. Жалко, че не можеше да остане насаме със секретарката. Щеше да уреди красивата кучка с подарък за сбогом, който нямаше да може да забрави. Обаче не можеше да рискува, докато Гибран беше в кабинета си. Е, може би в бъдеще пътищата им отново щяха да се пресекат.

Мобилният му телефон започна да звъни. Това беше първото обаждане за целия ден. Номерът беше непознат. Някакъв вътрешен глас му каза да вдигне.

— Джеймс Хелиър.

— Господин Хелиър, вие сте в голяма опасност. — Пак беше онзи.

— Трябваше да се срещнете с мен снощи. — Хелиър говореше властно. Знаеше как да се налага. — Мразя да се ебават с мен.

— Просто искам да ви помогна. Трябва да ми повярвате.

— Защо? — попита Хелиър настоятелно. — Защо искате да ми помогнете? Та вие не ме познавате.

— Сигурен ли сте?

Хелиър не отговори, мислеше. Събеседникът му усети съмнението му.

— Кориган. Мога да ви дам нещо, да ви покажа нещо, което ще го държи настрана от вас. Да ги държи настрана от вас.

— Не се притеснявам от полицията. — В гласа на Хелиър се долавяше обида. — С пръст не могат да ме пипнат.

— Могат — възрази гласът. — Кориган няма намерение да ви изправи пред съда. Няма да рискува.

— За какво говорите? — Сега в гласа му се долови известна загриженост. — Какво искате да кажете?

— Да се срещнем утре вечер, ако цените врата си толкова, колкото си мисля.

— Къде? — попита Хелиър.

— Някъде в центъра — каза мъжът. — Утре ще ви се обадя пак. Някъде около седем. И да не доведете полицията! Още ви следят.

— Почакайте малко... — почна Хелиър, обаче закъсня: връзката вече беше прекъснала.

Трите цивилни коли се движеха в средата на Бейуотър Роуд. Трафикът в двете ленти отстъпваше пред воя на сирените и диво въртящите се сини лампи. Летяха към Нйтсбридж. Към Хелиър.

Шон разполагаше с уликите, за които се беше молил. Убиецът беше направил сериозна грешка, но още беше твърде рано да се каже нещо повече, освен че космите, изглежда, бяха със същия цвят като косата на Хелиър. Пясъчноруси.

Сали шофираше, а Шон седеше на пътническата седалка.

— Шефе, може би трябва първо да обработим космите — каза Сали. — Да извлечем ДНК профила и да го сравним с базата данни? — Трябваше почти да крещи, та Шон да я чуе сред воя на сирените.

— Не забравяй, че Хелиър не е в базата данни, защото не е осъждан — възрази той.

— Може би космите не са негови.

— Негови са. Сигурен съм.

— Тогава защо не ги сравним с пробите, които вече имаме от него? — Имаше предвид пробите, взети в полицейското управление в Белгрейвия, когато бе започнало разследването на убийството на Даниъл Грейдън.

— Знаеш, че не можем да ги използваме. — Сега беше ред на Шон да надвика шума. — Онова е друго убийство. Ще ни унищожат, ако се разбере. — Вярно беше. Не можеха да използват проби, взети с цел елиминиране на заподозрян или свидетел по едно престъпление, за да докажат участието му в друго. Заподозреният трябваше да бъде осведомен в кое разследване ще бъдат използвани пробите му, защото иначе щеше да бъде прието, че са взети незаконно.

— Може да го направим така, че никой да не разбере — продължи да настоява Сали. — Нека го направим, за да знаем със

сигурност, че е Хелиър. Няма да казваме на никого. Няма да го споменаваме при разпита. Ще си мълчим и после ще го направим законно. Ще го разпитаме и ще го оставим сам да се накисне с лъжите си.

— Не — възрази Шон. — Не мога да рискувам така. Ще го направим като по учебник. Хелиър е нашият човек. Знам го. Така че няма нужда да търсим вратички.

Сали стисна волана по-здраво и не каза нищо.

Шон натисна бутона за бързо избиране на телефона на водача на екипа за проследяване и сержант Дон Ханди вдигна.

— Сержант Ханди. — Шон чу гласовете по включената радиостанция.

— Дон. Шон се обажда. Къде е моят човек?

— В движение е. Току-що излезе от фирмата. Пеша.

— Накъде?

— Към станцията на метрото.

— Ние сме на път към вас. Ще го приберем.

— Чакай малко — прекъсна го Дон. — Да, маха на такси. — Настъпи пауза. — Искате ли да го приберем ние?

— Не — отказа Шон. — Можете ли да тръгнете след таксито?

— Няма да е много трудно — засмя се Дон. — Като се има предвид, че е с цвета на зелен лимон, а на вратите му е изрисуван огромен „Сникърс“.

— Тръгнете след него — нареди Шон. — Но ме дръжте в течение. Вие ще го следвате, а ние ще следваме вас.

— Разбрано.

— Надявам се, знаеш какво правиш — подхвърли Сали.

— В това може да се крие нещо повече за нас — отвърна той. — Това може да е последната ни възможност да оставим Хелиър да ни заведе до нещо.

— Какво повече ни трябва? Имаме космите му. ДНК-то му ще съвпадне. — Беше изнервена. Шон поемаше риск, който може би не се налагаше.

— Имаме косми — каза Шон, — които може и да не са на Хелиър. Това ме смущава. Прекалено лесно е. Изведнъж пуска два косъма с корен точно там, където можем да ги намерим. Хелиър е умен. Достатъчно, че да остави на местопрестъплението нечии чужди

косми. Представи си какво може да причини това на делото срещу него. Защитата му ще триумфира. Няма дори да успеем да вкараме делото в съда. Смятам, че мога да получа нещо повече — и тъкмо затова поемам този риск.

— Това, че е било лесно, не значи, че е нищо.

Шон не отговори. Сали почна отново:

— Законът казва, че когато имаме доказателства, трябва да извършим арест.

Беше права и Шон го знаеше.

— Само докато се прибере вкъщи — успокой я Шон. — Ако не ни заведе при нещо, щом се прибере вкъщи, ще го приберем.

Сали изсумтя и се опита да се съсредоточи върху пътя.

— Улица „Брайънстън“ и Мраморната арка в Хайд Парк — спокойно нареди Хелиър на шофьора. Мъжът кимна и потегли. Хелиър се опита да се отпусне на задната седалка, но знаеше, че го следят — и този път бяха повече. Вече беше преброил четиринайсет. Можеше да опита пак да избяга с помощта на метрото, но те може би разполагаха с достатъчно хора, за да не го изпуснат. Затова щеше да опита нещо друго.

Таксито зави в улица „Брайънстън“.

— Моля, тук — каза Хелиър на шофьора и щом колата спря до бордюра, пъкна една десетпаундова банкнота през отвора на преградата, поставена, за да държи лудите и пияниците в шах. Слезе, без да изчака рестото, и влезе в офиса за коли под наем на „Ейвис“. Знаеше, че още го следят.

Телефонът на Шон извънтя и го стресна. Той балансираше по тънко въже и това го правеше нервен.

— Сержант Ханди, шефе. Твоят човек, изглежда, ще наеме кола.

— Това проблем ли е?

— Напротив. Предпочитам го в кола, отколкото да обикаля пеша.

— Чудесно. Ще останем по петите му, докато не реша нещо друго. — И Шон затвори.

Сали мълчеше.

Хелиър нае най-голямата и бърза кола, с която разполагаха. Използва шофьорската книжка на името на Джеймс Хелиър и плати с черна дебитна карта на „Американ Експрес“ на същото име. Да, Джеймс Хелиър щеше да му липсва.

Черният „Воксхол“ се плъзна по улица „Брайънстън“. Двигателят ръмжеше успокояващо. Хелиър се почувства по-спокоен, докато слушаше как шестте цилиндъра нежно бръмчат малко над най-ниските обороти.

Излезе на Глостър Скуеър и се вля в трите редици коли, насочили се на север. Поддържаше скоростта на колоната, не изпреварваше. Спираше внимателно на светофарите и не потегляше със свирещи гуми. Нямаше нужда да проверява в огледалата. Знаеше, че го следват по успоредната улица, че завиват в кръстовищата пред него и че сменят колкото може по-често колите.

Зави в Мерилебън Роуд и пое на запад. Движението не беше толкова натоварено, колкото очакваше. Това не беше хубаво. Караше като човек без никакви грижи. Продължи до надлеза „Мерилебън“ и влезе в Уест Уей — малка магистрала, извисяваща се над сърцето на Западен Лондон, чието предназначение беше да закара пътуващите по-бързо до задръстванията на магистралите М4 и М40.

Наблюдаваше огледалата. Тук не можеха да карат успоредно. Докато минаваше над Падингтън и Нотинг Хил, те имаха само един начин да останат с него — да го следват по магистралата.

Отбелязваше си наум всички коли зад неговата. Във всяка можеха да са полицаите: най-добре беше да запомни всички и да предполага най-лошото. Резултатното контра проследяване се основава на това мишената да предполага най-лошото.

След петнайсетина километра стигна до своя изход. На знака пишеше „Шепърдс Буш“ и „Хамърсмит“. Той погледна в огледалото. Няколко коли също бяха включили мигачите, че ще слязат от Уест Уей. Всички полицейски коли, които можеше да са били пред него, вече бяха отпаднали от преследването — трябваше да останат на магистралата, преди да могат да я напуснат след още шест километра при Актън. Когато успееш да се съберат с колегите си, него вече щеше да го няма.

Подкара по широкия изход Уест Крос Роуд, който го отведе до голямо кръгово движение. Едва тук, на кръговото, взе решение накъде ще потегли. Можеше да завие наляво към Холанд Парк и отново обратно към Централен Лондон. Или да поеме направо към Ърлс Корт по Холанд Роуд. Не. Имаше нужда от по-натоварено движение. Зави надясно и мина покрай Шепърдс Буш Грийн от дясната му страна. После зави наляво по Шепърдс Буш Роуд и пое към Хамърсмит.

Трите коли от екипа за арест чакаха в Хайд Парк. Шон и Сали седяха сами в средната и слушаха по радиото кодирания разговор на екипа за проследяване. Не разбираха този професионален говор. Опитваха се да определят къде може да е екипът, но не успяваха.

Телефонът на Шон иззвъня.

— Шон Кориган.

— Умно е вашето момче — чу се гласът на сержант Ханди. — Тръгна по единствения маршрут, по който се надявах, че няма да поеме. По магистралата „Уест Уей“. Излезе от нея при Шепърдс. Вече изгубихме двете водещи коли. Опитват се да се върнат от изхода при Актън.

— Още ли го следвате? — попита Шон напрегнато.

— Да — успокои го Ханди. — Разполагаме с достатъчно покритие. — За разлика от Шон, говореше спокойно.

— Къде е сега?

— Наближава Хамърсмит.

— Идваме — каза Шон. — Само внимавайте да не го изпуснете.

Хелиър се носеше към хаотичната система от еднопосочни улици в Хамърсмит, която силно напомняше на голямо кръгово движение. Четири платна се виеха около разположения в средата търговски център. Тук винаги имаше задръствания.

Светофарът пред него светеше зелено, но той още не беше готов да влезе в еднопосочните ленти. Спря пред зеления светофар и започна да изучава централното и страничните си огледала. Белият бус зад него учтиво натисна клаксона два пъти и когато той не помръдна го натисна

продължително и гневно. Светофарът още беше зелен, но Хелиър пак не помръдна.

Видя как шофьорът на микробуса се показва от прозореца и започна да крещи мръсотии. Още един продължителен рев от клаксона. Бусът щеше да е полезна преграда между него и преследвачите му, но само той нямаше да е достатъчен.

Светофарът светна червено точно когато шофьорът на буса вече слизаше с изписани на лицето зли намерения. Хелиър не изчака пролука в движението пред него, а натисна газта до пода. Задните гуми на голямата кола почти веднага намериха сцепление и я изстреляха към минаващите през кръстовището автомобили.

— Давай, давай! — изрева сержант Ханди на шофьора. — Не го изпускай. Мамка му, не го изпускай! Мамка му! — Видя, че Хелиър се е отдалечил още. — Изпусна го.

— Какъв е смисълът? — озъби се шофьорът в отговор. — Изгоряхме. Той ни изхвърли от играта. Не можем да гоним така и да не ни забележи.

— Майната му на прикритието — изкрещя Ханди. — Настигни го тоя шибаняк! Настигни го!

Хелиър вече беше завил надясно по Хамърсмит Роуд. Подкара на изток към Кенсингтън. Объркани шофьори задръстваха пътя пред колите на екипа за проследяване. Не можеха да помръднат, защото бяха попаднали в капана на трафика.

Хелиър им беше избягал.

Шон говореше по телефона. Повече слушаше, а когато казваше нещо, беше едносричен.

— Как? Къде? Избягал? — Колкото повече слушаше, толкова повече пребледняваше. — Върнете се в Найтсбридж. Може би ще се върне там. Покрийте и дома му.

Догади му се. Отново бяха изпуснали Хелиър. Беше взел погрешно решение и сега трябваше да се примири с него. Разтърка очи. Изтощението заплашваше да го победи.

— Ще го намерим — опита се да го успокои Сали.

— Само ако иска да го намерим — отговори Шон. — Само ако още си играе игрички с нас. С мен.

Хелиър заряза колата и преди да тръгне към близката метростанция на Хай стрийт в Кенсингтън, изчака, за да се увери, че наистина е сам. Спусна се спокойно към пероните. Взе първото влакче от Районната линия за две спирки до Южен Кенсингтън. След като излезе от станцията, тръгна бързо по Експибишън Роуд, като се оглеждаше за полиция. Нямаше ченгета. Излезе на Търлоу Скуеър и тръгна покрай редицата магазини. Знаеше много добре къде отива.

Погледна през витрините на „Търлоу Артс“, преди да влезе в магазина, и огледа с погледа на познавач картините по стените. Беше по-скоро минигалерия, отколкото магазин, макар че повечето неща бяха боклук.

Старомодната камбанка на вратата звънна, когато я отвори. Собственикът благоволи да се появи от задната част на магазина чак след минута. На лицето му се изписа усмивка, когато видя Хелиър.

— Господин Маклемън, каква приятна изненада! Как сте?

— Благодаря, добре — отговори Хелиър. — А как се отнесе животът към вас през тези няколко години?

— Не мога да се оплача — отговори собственикът. — Бизнесът е малко непредсказуем, но можеше да е и по-лошо.

— Надявам се, че нашето споразумение е оказало известна финансова помощ?

— Да, сър, наистина оказа. Предполагам, че тъкмо то е причина за посещението ви, нали?

— Точно така.

— Ще ви помоля да изчакате минутка.

Хелиър кимна. Собственикът изчезна в задната част на магазина, след няколко минути се върна и каза:

— Заповядайте.

Хелиър мина зад тезгяха и собственикът го отведе в помещение без прозорци, осветено от една-единствена гола електрическа крушка. В средата на помещението имаше маса и стол. На масата лежеше метална кутия трийсет на двайсет сантиметра, заключена с катинар с шифър.

Хелиър огледа помещението. Беше точно каквото го помнеше от последното си посещение преди три години. Собственикът на магазина му посочи кутията и излезе.

Хелиър седна на стола и огледа кутията. Изглеждаше наред. Внимателно проучи катинара. Не беше пипан. Не се виждаха издъннически метални драскотини. Шайбите още показваха цифрите, на които ги беше оставил преди три години. Той извади от джоба си тънки кожени ръкавици и вмъкна ръцете си в копринената им подплата.

Нагласи комбинацията и дръпна катинара. Три години бяха много време и той заяде, но все пак накрая щракна и се отвори. Хелиър го извади и внимателно го сложи на масата.

Вдигна капака сякаш отваряше кутия със скъпоценни бижута. Извади нещо увито в бял плат и го остави до катинара. После щеше да му хвърли един поглед. Първо обаче трябваше да провери нещо друго.

Извади от кутията друго нещо, тежко. Увито в няколко жълти кърпи за прах. Бутна кутията настрана и разгъна трите кърпи все едно късаше листенца от тропическо цвете.

Черно-сивият метал блестеше от масло. Беше направил добре, че бе смазал 9-милиметровия автоматичен „Браунинг“, преди да го прибере за деня, когато и ако му дотрябва. С годините си беше спечелил много врагове. Съмняваше се, че може да го намерят, но се беше погрижил в случай че го направят, да има застраховка.

Провери двата пълнителя. Те побираха по тринайсет високоскоростни патрона. С тях се беше сдобил по-трудно, отколкото с пистолета. Войниците с готовност продаваха задигнати от лошо пазени оръжейни складове оръжия, но странно защо неохотно доставяха и патроните, които вървяха към тях.

Хелиър изпробва пистолета на празно и чу успокояващо металическо щракване. Усмихна се доволно, зареди единия пълнител, а другия прибра във вътрешния джоб на самото си. Пистолетът пъхна под колана на кръста си.

Отвори другия пакет. Засмя се при вида на нещата в него: тъмнокестенява перука и подхождащи вежди. Мустаци. Очила. Сложи си ги за опит. Бяха неудобни, но можеше да вижда. Погледна датата на тубичката театрално лепило. Още беше годно. Уви пакета и го прибра.

Затвори кутията и я заключи с катинара, като нагласи шайбите на същите цифри. После се върна в магазина.

— Всичко наред ли е? — попита собственикът.

— Да, всичко е наред — отговори Хелиър. — Кажете, има ли наблизо спортен магазин?

Сали седеше с неколцина колеги в единствената кръчма, в която понякога влизаха и която беше близо до полицейското управление. Собственикът беше доволен, че заведението му се ползва с репутацията на полицейска кръчма — това му осигуряваше спокойствие от неприятности, като се изключеха възникващите понякога сблъсъци между самите ченгета. Обаче те винаги се оправяха помежду си приятелски, без да му създават проблеми.

Телефонът на Сали извъня.

— Сали Джоунс.

— Детектив Джоунс, обажда се надзирател Инглиш от затвора „Уондзуърт“.

Сали не беше очаквала, че ще се свържат толкова бързо с нея.

— Имате ли нещо за мен?

— Вие питаете за затворник на име Стефан Корсаков, освободен през деветдесет и девета. Искахте да разберете кой е поискарал неговите пръстови отпечатащи, нали?

— Да — потвърди Сали.

— Не сме отправяли искане до Скотланд Ярд за пръстовите му отпечатащи.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. В нашите архиви не може да има грешка.

— Да, не може — каза Сали по-скоро на себе си, отколкото на събеседника си. — Благодаря ви.

И затвори телефона.

— Проблем? — попита Донъли.

— Един човек ме излъга и не мога да разбера защо — отвърна тя.

— За какво?

— Няма значение. — Тя махна с ръка. — Утре ще говорим за това. В момента имам нужда от още едно питие.

Хелиър лесно намери спортния магазин. Купи един тъмносин анцуг „Найки“ — най-простия, който успя да намери. Купи и бяла тениска, бели маратонки „Пума“ и бели чорапи. Помоли вещите да бъдат сложени в отделни найлонови торбички. Беше лесен клиент, който освен това плати в брой. Взе и още няколко плика.

Излезе от магазина и отиде с метрото до Фарингдън. Нямаше нужда да търси дълго, докато намери онова, което му беше нужно. Бар, в който мъже и жени с костюми с лекота се смесваха с хора с неофициално облекло, включително анцузи.

Поръча си джин с тоник на бара. С много лед и лайм. Барманът беше добър. Напитката не само освежаваше, но даде и приятен алкохолен гласък на мозъка му.

Седя толкова време, колкото му трябваше, за да се запознае с разположението на бара. После отиде в мъжката тоалетна, влезе в една от кабинките и затвори вратата. Беше доста солидна. Това беше добре. Вдигна очи към прозореца. Беше твърде високо. Ако се опиташе да излезе оттам, щяха да го видят. А и без това сигурно беше заключен.

Огледа казанчето. То беше монтирано ниско. Това беше добре. Вдигна капака. Изпразни съдържанието на найлоновите пликове върху капака на тоалетната чиния. Измъкна пистолета изпод колана и резервния пълнител от вътрешния си джоб. Сложи ги върху анцуга. След това извади маратонките от кутията, загърна ги в анцуга, тениската и чорапите, напъха ги в една от по-малките найлонови торби и завърза горния край на възел. Сложи торбата в друга и направи още един здрав възел.

Мъжът, който се бе нарекъл приятел, щеше да му звъне по телефона утре в седем. Той извади телефона си и го погледна замислено. Ако полицията го чакаше, със сигурност щяха да му изземат телефона. Винаги го правеха. Обаче това беше единственият начин, по който онзи можеше да се свърже с него. Реши, че не може да поеме такъв риск. Извади батерията на телефона, развърза найлоновите торби и го пусна вътре. След това отново стегна възлите.

Пригответи се да пусне торбата в казанчето, но спря. Пистолетът беше прекалено ценен, за да го рискува. Може би беше по-добре да си вземе стая в някой хотел за през нощта, отколкото да се прибира вкъщи. Можеше да се покрие, докато не стане време да се срещне с

мъжа от телефонните обаждания. Пропъди съмненията си. Щеше да се прибере вкъщи. Със сигурност полицията щеше да го чака там, но едва ли щяха да го арестуват. С какво разполагаха? С нищо. Ако имаха нещо, вече щяха да са го арестували, вместо да се опитват да го следят. И ако го арестуват, какво от това? Щеше да излезе навреме, за да отиде на срещата, а освен това щеше да научи какво мисли полицията. Мачът беше неравен. Всеки път, когато полицията предприемеше нещо срещу него, трябваше да му кажат с какво разполагат. Така го изискваше законът в тази страна. Това беше справедлива и честна страна. Той, от своя страна, не беше задължен да им казва нищо и ако те бяха толкова глупави да продължават да го следят и след станалото днес, на което напълно вярваше, че се способни, той беше направил планове и за този случай.

След като отпъди съмненията, внимателно пъкна торбата с дрехите и пистолета в тоалетното казанче, като гледаше да не блокира движещите се части. Пусна водата, за да се убеди, че работи, и загледа как казанчето бавно се пълни. Доволен излезе от бара, като носеше само най-голямата от найлоновите торби, в която бе празната кутия от маратонките. Щеше да я изхвърли в някоя кофа за боклук на път за метрото.

Наближаваше десет вечерта. Шон седеше сам в кабинета си. Общото помещение беше тъмно и тихо. Останалата част от екипа беше отишла в близката кръчма и сигурно вече бяха затънали в дълбок анализ на онова, което се бе объркало. Щяха да спорят дали Хелиър е трябвало да бъде арестуван, че е било неправилно да се рискува да бъде следен из Лондон със слабата надежда, че ще ги отведе при някакво инкриминиращо доказателство. Липсата на Шон в кръчмата щеше да бъде отбелязана, но и посрещната с облекчение. Можеха по-свободно да изкажат мненията си, ако той не беше там.

Той отключи най-долното чекмедже на бюрото и извади бутилка черен ром и тежка ниска чаша. Ромът лежеше там от месеци. Държеше го в бюрото от чувство за традиция. До днес не беше изпитал нужда да го отвори.

Наля два пръста ром в чашата и я завъртя, за да огледа цвета. Вдигна я предпазливо до устните си и глътна една трета от

съдържанието наведнъж. Това беше много за него и гърлото му запари, но Шон се наслаждаваше на топлината, която му дари напитката.

Посегна към телефона на писалището. Имаше нужда да чуе Кейт. Звънът на мобилния му телефон го спря и той отговори с уморен и потиснат глас:

— Шон Кориган.

— Шефе, обажда се Джийн Колвил. — Сержант Колвил ръководеше резервния екип за проследяване, повикан на работа, докато екипът на Ханди се прегрупира и си ближе колективните рани. — Вашият човек току-що се прибра у дома, сякаш нищо не се е случило.

Шон скочи, сякаш се готвеше да застане мирно.

— Как е облечен?

— Костюм и вратовръзка — отговори Джийн.

— Как изглежда?

— Предполагам, нормално.

— Добре — отговори Шон и си погледна часовника. По дяволите, половината от екипа му вече сигурно бяха полупияни, а останалите се бяха пръснали по всички краища на Лондон и домовете си. Беше ли имал Хелиър време да се отърве от екипа за проследяване, да намери жертва, да я убие и да се прибере вкъщи сякаш нищо не е станало? Съмняваше се. Не, този път причината беше друга. По-добре да даде малко почивка на екипа. Какво би могъл да загуби?

— Искам да го държите под око тази нощ — каза той на сержант Колвил. — Сутринта ще дойда да го прибера. Дано дотогава да не мърда оттам.

— Шефе, няма проблем. Ако се размърда, ще ти се обадя.

— Благодаря — каза той и прекъсна връзката. Изчака няколко секунди и се обади на Сали. По шума разбра, че е още в кръчмата.

— Сали, Шон се обажда.

— Кажи, че не си още в работата. — Изглеждаше достатъчно трезва.

— Свържи се с Донъли и останалите от екипа. — Знаеше, че поне Донъли ще е някъде наоколо. — Утре в шест сутринта брифинг в управлението. Ще приберем Хелиър, преди да тръгне за работа.

Долови объркването в гласа на Сали.

— Преди да излезе за работа? Значи се е прибрал вкъщи?

— Не ме питай защо — отговори Шон. — Не знам какво е намислил, но утре ще приключим с това.

Светлината в прозорчето на входната врата не беше добър знак. Минаваше единайсет и той очакваше вътре да е тъмно и утихнало. Завъртя ключа колкото може по-тихо и внимателно отвори. Миришеше на семейство — неговото семейство. Чу телевизора във всекидневната — работеше съвсем тихичко — и тръгна натам.

Кейт лежеше на дивана, а на гърдите ѝ лежеше малкото: спеше неспокойно.

— Защо не си е в креватчето? — попита Шон.

Жена му изшътка да говори по-тихо, после каза:

— Има температура. Някаква инфекция от детската градина. Дадох ѝ „Калпол“. Само се моля да не зарази Манди. Не ми се ще да гледам едновременно две болни деца.

Луиз, дъщеря им на една година, се размърда върху гърдите на Кейт.

— Ако се стигне дотам, ще си взема няколко дни отпуска и ще помагам.

— Няколко дни? — прошепна тя. — И как точно възнамеряваш да го направиш.

— Имаме напредък в случая. Сега нещата ще започнат да се развиват бързо. С малко късмет ще успеем да обвиним нашия заподозрян и да приключим със случая до два-три дни.

— А след това, както винаги, ще ти дадат друг случай.

— Виж, вече е късно, а утре трябва да стана много рано. Сега не е най-подходящото време да обсъждаме това. Ти си уморена и стресирана. Ако говорим сега, това няма да помогне.

— Да, прав си. Аз съм уморена и стресирана, какъвто щеше да си и ти, ако беше сам с две малки деца, от които едното е болно. — Въпреки раздражението си успя да не повиши тон.

— Кейт, какво искаш да направя? Тръгвам си от работата веднага щом мога, но понякога е невъзможно да си тръгнеш в пет. Не разполагам с такъв лукс. Не работя нормална работа.

— Работиш в шибания отряд „Убийства“. Всичко е непредсказуемо и никога не знам кога ще те видя. Децата не знаят кога

ще те видят. Не мога нищо да планирам, както правят нормалните хора. Кога за последен път имахме прилична ваканция? Шон, кога за последен път си ми помагал да изкъпем децата? Знам, Шон, аз също работя. Аз също работя. Понякога имам нужда да си тук, за да ми помагаш.

— И аз искам — отговори той, — но не зная как да направя нещата по-лесни. Кейт, аз не продавам обувки. Аз разкривам убийства. Спирам хора, които убиват хора. Не мога да си върша работата с една ръка, вързана на гърба.

— Това ли сме за теб? Манди, Луиз и аз? Нещо като пречка, без която би бил по-добре?

— Не, не — настоя той. — Нямах това предвид. Знаеш добре, че не исках да кажа това, но съзнанието ми трябва да е чисто, ако искам да имам някакъв шанс да заловя тези хора бързо. Ако трябва непрекъснато да се притеснявам да се прибера навреме за къпането или вечерята. Няма да мога да мисля спокойно. Няма да мога да мисля така, както трябва да го правя. Ти и децата нямате място в този свят. Повярвай ми!

— Обаче ги изпускаш. Преди да се усетиш и ще си излязат от къщи и няма да можеш да върнеш времето. То ще е изчезнало.

— Искаш да напусна полицията? Това ли ми казваш?

— Не — увери го тя, — това е последното нещо, което бих поискала. Това, което вършиш, те прави такъв, какъвто си. Трябва да си ченге. За теб това е призвание, а не работа. Обаче може би е време да започнеш да вършиш нещо друго в полицията. Нещо, което можеш да контролираш по-добре. Което е по-предсказуемо. Да се махнеш от цялата тази... смърт.

— Но в това съм най-добър. Тук мога да върша неща, които другите не могат.

— Шон, изпълнил си своя дълг там. Дал си достатъчно от себе си. Никой няма да те погледне накриво, ако поискаш промяна.

Шон си погледна часовника и въздъхна.

— Може би си права. Ще започна да се ослушвам, за да видя какво се предлага, но това ще отнеме време. Няма да ме пуснат да си отида, докато не ми намерят заместник.

— Разбирам това — отговори Кейт. — И не искам да прибързваш за каквото и да било. Просто помисли по въпроса. Само това искам.

[1] Питър Съткиф, осъден през 1981 г. за убийството на 13 и нападения срещу други 7 жени. — Б.пр. ↑

19.

Никой от тях вече няма значение за мен. Полицията. Жена ми. Децата. Да остана тук в Лондон. Винаги съм знаел, че е само въпрос на време, преди да трябва да продължа нататък, но времето още не е настъпило. Има още една игра за изиграване.

Желанието ми е избрано. Сега нищо не може да ги спаси. Ще се случи точно както си го представих, но не ги съжалявайте: съжалявайте, че не съм избрал вас. Щом ръката ми ги докосне, те ще са нещо повече в смъртта, отколкото някога са били в живота.

Следващото ще е най-трудното и заради това най-хубавото. Ще си заслужава риска. Между другото, направих отстъпки. Полицията пие от мираж. А аз ще ги оставя да си напълнят коремите с пясък.

Ще ми се да можех да се разкрия пред вас. Да ви позволя да споделите моите тайни. Но за съжаление не мога. Засега единственото, което мога да ви даря, е своята природа.

Не бих желал нищо повече, освен да сложа името си под моите произведения, но само малцина от вас ще са способни да разберат. Би трябвало да ми пеете възхвали като на гений, но по-вероятно е да ме пъхнете в клетка. Колко би се харесало това на вашите психиатри и психолози. Те са готови да си пилеят времето, като ме кълват и ръчкат. Дали ще си накъсат учебниците, когато им кажа, че съм имал щастливо детство? Че никога не съм си бил съучениците, нито съм измъчвал животни? Че не съм убил семейната котка и не съм я заровил в гората?

Не чувам гласове. Няма да твърдя, че Бог ми е наредил да убивам. Не съм поклонник на Сатаната, нито вярвам в него. И не ви мразя. Вие сте просто нищо за мен.

Вземах си изпитите с високи оценки. Участвах в училищните театрални постановки. Играех хоккей и крикет за училището и графството. Имах много приятели. Бях любимият брат на сестрите ми, обичан син на баща си и майка си. Следвах в известен университет и завърших с отличие. Състудентите ми се възхищаваха, а преподавателите ме уважаваха. Имах няколко приятелки — някои

сериозни, други — не. В петък се напихах и през по-голямата част от съботата ми беше лошо. Веднъж на две седмици носех вкъщи на майка дрехите си, за да ги изпере. Бях популярен.

Но всичко това не означаваше нищо.

Не съм сигурен на колко години съм бил, когато го усетих за пръв път. Може би на пет или дори по-малък. Толкова различен. Непрекъснато се оглеждах в огледалото. Как можех да изглеждам същия, когато определено бях толкова различен? Бях едновременно уплашен и развълнуван. Бях твърде млад, за да съм толкова самотен. Прекалено млад, за да се освободя от посредствеността и безсмислието на нормалния живот.

Въпреки крехката си възраст знаех, че не бива да споменавам това пред никого. Да не говоря с никого за него. Не биваше да бързам. Трябваше да се впиша. Да имитирам хората около мен. Справях се много добре в училище, но внимавах, за да не изпъквам. Да не блестя. Аз не бях нещо повече от модел. Каквида, която предпазваше ембриона в мен.

Годините минаваха болезнено бавно. Въпреки това устоявах на всички изкушения да проуча нарастващата си мощ. Чаках търпеливо да настъпи времето. Не знаех кога ще настъпи, а само, че ще се случи.

Когато станах мъж, събрах още от джунджуриите на нормалния живот: работа, съпруга, къща, деца. Те ми бяха овчия кожух. Моята усмихната маска.

И тогава, преди няколко месеца, се събудих. Погледнах в огледалото и разбрах, че времето е дошло. На всички останали изглеждах по същия начин, но не и на себе си. Едно ново създание гледаше назад към себе си. Най-после.

Първият ми импулс беше да изколя семейството си, но осъзнах, че не съм достатъчно силен. Нали бях току-що роден. Бях още обвит в следродовата плацента. Все още имах нужда от тяхната защита, но след всяко посещение ставах все по-силен и по-силен. Ставам все по-завършен, ставам това, което съм роден да бъда: не човек, а човек над хората. Друга еволюционна порода човек. За вас почти бог.

20.

Шон проведе брифинга бързо и без да усложнява нещата. Щяха да отидат с колите до къщата на Хелиър в Излингтън. Шон щеше да го арестува. Сали щеше да ръководи второ претърсване на къщата.

Шон знаеше, че в шест сутринта публиката от детективи с мътни очи трудно възприема информация — повечето имаха такъв вид, сякаш са решили да пият по още едно последно, вместо да изберат най-ценното за един полицай — здравословния сън. Сега се чувстваха уморени, но по-късно положението им само щеше да се влоши.

Донъли почука на входната врата. Шон и Сали стояха зад него. Останалите от екипа бяха по-назад. Никой не очакваше Хелиър да окаже съпротива.

Джеймс Хелиър отвори. Беше почти готов да тръгне за работата си. Изглеждаше добре. В добра физическа форма и силен. Безупречно подстриган. Небрежно вдяваше златно копче в маншета на левия си ръкав.

Шон пристъпи напред и усети скъпия одеколон на Хелиър. Изглежда, на заподозрения му трябваше около секунда да го познае, и когато това стана, започна да се усмихва.

Шон вдигна служебната си карта към лицето му. Хелиър не се отдръпна.

— Джеймс Хелиър, аз съм инспектор Шон Кориган, а тези полицаи са с мен.

— Моля, инспекторе — прекъсна го Хелиър. — Не е нужно да се представяте. Мисля, че вече се познаваме.

На Шон му се прииска да го удари. И ако не беше млъкнал, вероятно щеше да го направи. Вместо това бутна Хелиър в къщата и го завъртя с лице към стената на коридора. Видя жена му да се спуска по стълбите.

— Джеймс, кой е? Какво става? — извика тя почти в паника.

— Не се тревожи, скъпа — подвижна той нагоре към нея. — Само се обади на Джонатан Темпълман. Кажете му, че отново ме арестуват. — Обърна се към Шон. — Инспекторе, нали ме арестувате?

Шон изви ръцете на Хелиър зад гърба му и щракна стегнато белезниците около китките му.

— Този път си мой — прошепна в ухото му. След това отстъпи назад и каза високо, така че всички да могат да чуят, особено съпругата на Хелиър: — Джеймс Хелиър, арестувам ви за убийството на Линда Котлър.

Хелиър още се усмихваше.

— Какво? — Дори не се опита да скрие презрението си. — Това е нелепо. Та аз дори не познавам тази жена.

— Няма нужда да казвате нищо, освен ако не пожелаете. — Шон продължи с процедурата въпреки възраженията на Хелиър. — Казаното може да навреди на вашата защита, ако нещо неспоменато по време на разпита по-късно бъде представено пред съда.

— Инспекторе! — Хелиър вече крещеше. — Нима ще ме арестувате за всяко престъпление, което не може да разкриете?

— Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас — продължи Шон.

Хелиър изви глава, за да може да погледне Шон.

— Вие сте глупак. Нямате нищо срещу мен. — От усмихнатото му лице и сладкия му дъх на Шон му се зави свят.

— Кой сте вие? — попита Шон. — Какво по дяволите сте?

Усмивката на Хелиър стана по-широка и той изсъска в лицето на полицая:

— Да ти го начукам!

Шон надникна през шпионката в килията на Хелиър. Той седеше на леглото си с изправен гръб. Изглеждаше като изпаднал в транс. Какво ли не би дал Шон, за да научи какво си мисли Хелиър? Дръпна се от вратата на килията и тръгна към кабинета си. Щеше да разпита Хелиър веднага щом дойдеше адвокатът му.

Влезе бавно в общата стая. Екипът долови настроението му и то се прехвърли на всички. Сега Шон имаше надмощие.

— Джими, някакви новини от лабораторията? — провикна се Шон към другия край.

— Три дни за ДНК тест — провикна се Джими в отговор. — Два, ако извадим късмет. Ще искат пробите от нашия заподозрян до обяд, ако искаме да свършат работата бързо, обаче това ще е само първоначалното сравнение, така че всяко съответствие ще е шанс само едно на четирийсет хиляди това да не е същото лице. Пълно сравнение, което ще елиминира всяко съмнение и ще намали шансовете до едно на четири милиона, ще отнеме около седмица. Най-малко.

— Това не е достатъчно — извика отново Шон. — Звънни в лабораторията и им кажи, че едно на четирийсет хиляди не е достатъчно. Имам нужда от по-сигурен резултат и ми трябва най-късно до утре по това време.

Влезе в кабинета си. Телефонът звънеше. Шон вдигна слушалката.

— Инспектор Кориган.

— Добро утро, инспекторе. Полицай Йънг от дирекция „Криминално разузнаване“. Преди няколко дни ми оставихте няколко кодирани телефонни номера и ви предложих да си поиграя с тях.

— Да? — подкани го Шон и в гласа му прозвуча интерес.

— Успях да разшифровам кода — каза полицаят. — Беше сравнително просто.

— Проверихте ли абонатите?

— Да. Някои са отвъдокеански и още нямаме отговор оттам. Ще ви пусна по имейла онова, с което разполагаме в момента. Обаче искам да ви предупредя, че има още доста, които трябва да бъдат проверени.

— Благодаря. Добра работа — похвали го Шон. — Звъннете, когато получите отговор за отвъдокеанските телефони.

— Разбира се — отговори полицай Йънг.

— Още веднъж благодарности.

Сали се появи на прага и каза:

— Дойде адвокатът на Хелиър. В момента разговарят.

— Добре. Когато свършат, ела да ми помогнеш да го разпитам. — Сали театрално си погледна часовника. — Трябва да ходиш някъде

ли?

— В интерес на истината имам среща. Надявах се, че Дейв ще ти помогне за разпита.

— Среща на обяд? — Шон повдигна вежди.

— Не е това, което си мислиш. Трябва да се срещна с шефа на Хелиър Гибран. По негово желание. Предполагам, че иска да говорим за Хелиър.

Шон я изгледа изпитателно.

— Сали, не съм сигурен в това. Тези хора се поддържат. Съмнявам се, че иска да ни помогне. Освен ако няма някакъв друг мотив да се срещне с теб.

— Например?

— Знаеш какво имам предвид.

— Човек не знае откъде ще му излезе късметът.

Шон отново я погледна изпитателно.

— Добре. Срещни се с него. Чуй какво има да каже.

— Има и нещо друго — продължи Сали. — Нали помниш заподозрения от Индекса на методите. Стефан Корсаков.

Шон вдигна рамене. Смяташе, че с този малък проблем е свършено.

— Да. Какво?

— Опитах се да го отхвърля, но не е толкова лесно.

— Защо?

— Отпечатъците му след присъдата би трябвало да са в Ярд, но не са.

— Сигурно са взети от някого за проверка.

— Следователят, който е работил по случая, ми каза, че ги поискали от затвора, където е лежал Корсаков. Проверих и те казаха, че не са.

— Значи те е излъгал. Имаш ли представа защо?

— Не. — Сали поклати глава. — Още не.

— Искаш ли да включиш хората от Етика и стандарти? — Имаше предвид отдела за вътрешни разследвания на Лондонската полиция.

— Може би — отговори Сали. — Нека първо свършим с Хелиър, после ще оправя това.

— Добре.

Сали се обърна и тръгна да излиза.

— Между другото — подвикна Шон след нея, — приятен обяд.

Хелиър и Темпълман седяха в стаята за разпити, която в момента им служеше като място за частни консултации.

— Трябва да изляза от този шибан зандан най-късно до шест вечерта — заяви Хелиър. — Никакви извинения, Джонатан. Трябва да ме измъкнеш.

— Трудно е да дам подобно обещание — отговори Темпълман притеснено. — Полицията няма да иска да ми каже много. Докато не знам с какво разполагат, не мога да преценя нашето положение.

— *Нашето* положение? — Хелиър сложи ръка на бедрото на адвоката и стисна силно. Видя как лицето на Темпълтън се изкриви от болка. — Каквото и да стане, ти ще излезеш оттук. А аз? Те искат да ме заковат. Не го забравяй!

Пусна бедрото на Темпълман и нежно сложи ръка на рамото му. Знаеше, че адвокатът се страхува от него.

— Зная, че ще направиш всичко възможно — каза тихо. Това само усили заплахата, която излъчваше.

Темпълман преглътна страха си и каза:

— Преди да можем да мислим за излизане под гаранция, трябва да се подготвим за разпита. Щом са те арестували повторно, значи имат нещо. Ако знаеш какво може да е, трябва да ми кажеш. Те искат да започнат разпита колкото може по-скоро, но ми казват само минималното, което са задължени по закон. Трябва да ми помогнеш, за да ти помогна. Не искаме да попаднем в капан, нали? Трябва на всичко да отговаряш: „Без коментар“.

Хелиър едва успя да прикрие презрението си.

— Капан? Смяташ ли, че са достатъчно умни, за да ме вкарат в капан? Не разполагат с нищо и Кориган го знае. Не разбираш ли, че се опитва да ме накара да се паникьосам? Добре, да го оставим да се издъни. А що се отнася до теб, дръж си устата затворена и се опитай да изглеждаш като професионалист. Остави ме аз да говоря, а ти ме следвай. Ако Кориган иска да си играем, майната му, ще си поиграем. Кажи им, че сме готови за разпита.

Разпитът започна. Шон представи Хелиър за записа и Хелиър потвърди, когато Шон го попита дали разбира предупреждението и законните си права. Потвърди отново, когато Шон повтори защо е арестуван — за предполагаемото убийство на Линда Котлър. Лицето му беше безизразно. Темпълман нападна, опитвайки се да спечели точки в очите на Хелиър.

— Бих искал да бъде записано, че за мен беше направо невъзможно да дам указания на моя клиент, тъй като разследващите детективи не ми казаха нищо за обвинението. Не ми казаха нищо за доказателства, които да сочат, че моят клиент е замесен по някакъв начин в това престъпление.

Шон очакваше нещо подобно.

— Обвинението е за вероятно изнасилване и убийство. Извършено е преди по-малко от трийсет и шест часа. Сигурен съм, че клиентът ви ще може да отговори на въпросите ми, без да е бил предварително информиран.

Шон изчака за възможен протест, но такъв нямаше.

— Ще се постарая да съм колкото се може по-ясен и откровен. — Двамата с Хелиър кръстосаха погледи над масата. — Познавате ли Линда Котлър? — попита Шон рязко.

— Не — отговори Хелиър.

— Какво значи това? Отказвате да отговаряте или не сте я познавали?

— Не я познавам.

— Някога били ли сте на Минфорд Гардънс в Шепърдс Буш? — Шон се опитваше да го подмами.

— Не знам. Може би — отговори Хелиър.

— Може би?

— Ходил съм в Шепърдс Буш, така че може да съм бил и там.

— Минфорд Гардънс? — настоя Шон.

— И там.

— Някога били ли сте на Минфорд Гардънс седемдесет и три?

— Не.

— Сигурен ли сте? — попита Шон.

— Напълно. — Хелиър сякаш изпитваше досада.

— Напълно сигурен ли сте? — Шон трябваше да е съвсем точен. Всяко възможно двусмислие сега щеше да бъде използвано по-късно

от защитата. Хелиър не си направи труда да отговори. — Приемам отговора ви като потвърждение, че сте напълно сигурен.

— Обаче лъжете. Били сте там — продължи Шон. Хелиър не реагира по никакъв начин, освен да вдигне леко лявата си вежда. Шон го забеляза. — Срещали сте се с Линда Котлър. Срещнали сте я същата вечер, когато сте я убили.

— Инспекторе, наистина прекалявате — намеси се Темпълман. — Ако имате доказателства, които подкрепят вашето обвинение, че моят клиент е замесен по някакъв начин, защо просто не го кажете и не ни посочите какви са? Иначе край на разпита.

Шон не му обърна внимание. Не откъсваше очи от Хелиър.

— Къде бяхте преди две нощи?

— Искате да кажете, че не знаете? — подигра му се Хелиър. — При всички тези полицаи, които ме следват, ме питате къде съм бил? Колко ли унижително е това за вас?

— Стига игрички. — Шон се опита да поддържа ритъма. — Къде бяхте?

— Това си е моя работа — озъби му се Хелиър.

Чудесно, самообладанието му започваше да се пропуква.

— Сега е моя. С кого сте били?

— Без коментар — отговори Хелиър. Въпросите и отговорите се сипеха бързо. Темпълман търсеше пролука, възможност да протестира, но знаеше, че нито Хелиър, нито инспекторът ще да го послушат. Това беше между тях двамата. Много лично.

— Ако имате алиби, по-добре го съобщете сега.

— Няма защо да доказвам каквото и да било — отвърна Хелиър.

— Не сте били в дома си.

— Какво значение има това?

— И не сте били в работата ви.

— Е, и?

— Е, и къде бяхте между седем вечерта и три часа следващата сутрин? През времето, когато Линда Котлър е била убита? — Шон беше повишил тон.

Хелиър отвърна на удара.

— А вие къде бяхте, инспекторе? Точно това ще искат да научат хората. Когато тя е била убита като животно, вие къде бяхте? — Беше доволен от въпроса си, защото видя как Шон се смути. — Как можахте

да пуснете единствения ви заподозрян да избяга? Как онези, които го следяха, са допуснали да избяга? Дали нямаше още да е жива, ако си бяхте свършили работата както трябва? Вие сте отчаян и си личи. Смърдите от страх. С какво разполагате? Теории. Значи не знаете къде съм бил през нощта, когато тази жена е била убита. Това не доказва нищо. — Хелиър се облегна удобно. Доволен.

— Прав сте — отвърна Шон. — Това не доказва нищо — но за това съм сигурен, че ще промени нещата. — И плъзна по масата протокол за предаване в криминалогичната лаборатория за изследване. — Вярвам, че точка четири ще е от особен интерес за вас.

Хелиър прегледа списъка с улики, изпратени в криминалогичната лаборатория. Видя, че обект номер четири са два косъма, и поклати глава, сякаш не беше осъзнал тяхната важност.

— По какъв начин ме засяга това?

— Искаме проби от вашата кръв и коса за сравнение на ДНК — каза Шон.

— Вече взехте проби от мен — припомни му Хелиър.

— Не мога да ги използвам. Това е различен случай. Трябват ни нови проби.

Хелиър погледна Темпълман, който кимна, че инспекторът казва истината.

— Добре — каза Хелиър. — Вземете пробите и ме пуснете. Ако остана тук още малко, никога няма да мога да измия вонята.

— Да ви пусна? — попита Шон. — Страхувам се, че това няма да е възможно. Ще останете зад решетките, докато не излязат резултатите от ДНК анализа.

— Майната ви — избухна Хелиър и скочи. — Не можете да ме държите в този шибан кафез!

Темпълман го дръпна да седне.

Шон заговори, за да завърши записа:

— Разпитът е прекратен в дванайсет часа и двайсет и три минути. — След това натисна бутона. — Ще пратя да вземат пробите. — Хелиър дишаше през стиснати зъби. — След това ще се върнеш в шибаната си килия и ще чакаш.

Излезе от стаята за разпити, като остави Донъли да се разправя с протестите на Темпълман. Усмихна се, докато крачеше и слушаше как повишените им гласове постепенно заглъхват зад него.

Федърстън чакаше пред блока с килиите. Знаеше, че Шон ще мине по този път. Отпиваше от чашка кафе и чакаше. Харесваше Шон, дори вярваше в него, но знаеше, че според други, по-високо в хранителната верига, той плава твърде близо до бездната. Шон беше от типа инспектори, които имат нужда някой да им прикрива гърба.

— Шон — изненада го Федърстън, щом инспекторът мина през летящите врати. — Имаш ли минутка? — И посочи едно празно помещение.

— Това не може ли да почака?

— По-добре не. — Федърстън поклати глава. — Няма да те бавя. Шон го последва в помещението.

— Трябва да знаеш, че очевидно влиятелни хора са започнали да си пъхат носа в твоето разследване — започна Федърстън.

— Например?

— Приятели на хората от правния отдел на господин Хелиър.

— Откъде знаеш? — недоверчиво попита Шон.

— Да кажем, че си струва човек да има приятели. Моите ми казаха, че са звънели в Ярд и че някои хора са се изнервили. Аз ще държа кучетата под контрол, но ти имаш нужда от доказателства, за да се подсигуриш.

— На последното местопрестъпление намерихме косми — каза Шон. — Можем да извлечем ДНК от тях. Ще ги сравним с ДНК на Хелиър и всичко ще приключи.

— Това е начало — съгласи се Федърстън, — но не можем да държим заподозрян с дни зад решетките, докато излязат лабораторните резултати. В такъв случай какъв ти е планът?

— Трябва да го държа под напрежение. Да го извадя от равновесие... Нека го задържа за няколко часа — тихо каза Шон. — Когато се ядоса и не може да мисли трезво, ще го пусна под гаранция. Екипът за проследяване ще го поеме веднага щом излезе от управлението.

Федърстън въздъхна.

— Добре, Шон, ще го изиграем по твоя начин, но внимавай. Имал съм си работа с Джонатан Темпълман и друг път. Щом той защитава Хелиър, значи Хелиър има влиятелни приятели.

— Благодаря за предупреждението.

— Няма защо.

Шон се обърна да си върви.

— Един момент — каза Федърстън. — Каква е тази работа с жертвата от Шепърдс Буш, която каза, че те срещнала малко преди да бъде убита?

— Значи си чул? — попита Шон.

— Както споменах, струва си човек да има приятели.

— Хелиър играе — обясни Шон.

— Много внимавай — повтори Федърстън. — Много. Сега хората наблюдават този случай. Наблюдават и теб.

Сали влезе в „Че“ малко след един и видя Гибран, преди той да я забележи. Отпиваше от чаша кехлибарено вино. Щом я видя, той стана и я покани с жест и усмивка да седне.

— Детектив Джоунс, много съм ви благодарен, че ми отделяте време.

— Моля — отговори тя, — наричайте ме Сали.

— Разбира се, Сали. А ти ще ми казваш Себастиан. Съгласна?

— Съгласна.

— Мога ли да ти предложа питие, или е против правилата? Не искам да имаш неприятности заради мен. — И я стрелна с младежка усмивка на пакостник. Тя вече се чувстваше спокойна в негово присъствие.

— Защо не? Същото, което пиеш ти.

Гибран кимна на келнера и той веднага се завтече към тях.

— Тук правят великолепно еленско, макар че заведението е малко претрупано за моя вкус — продължи Гибран. — Аз съм обикновен човек с обикновени вкусове, но не и когато става дума за хора.

Тя си помисли, че малко се изтъква, за да я впечатли със скромността си, освен с очевидното си богатство и влияние. Харесваше й, но нямате да го покаже. Още не.

— Е, Себастиан, какво мога да направя за теб?

— Право на въпроса. — Той замълча, докато келнерът й наливаше виното. — Надявам се, че ще ти хареса. Доменико твърди, че

е много добро, и тъй като нищо не разбирам от тези неща, съм напълно в ръцете му. — Гибран изчака сомелието да си тръгне и продължи: — Опитай го и ми кажи дали наистина е хубаво, или Доменико ме скубе през последните пет години.

Тя отпи и задържа погледа му малко по-дълго от нужното.

— Много е хубаво, благодаря. И така, за какво съм тук?

— Ще ми се да можех да кажа, че е само за удоволствие, но предполагам, вече си разбрала, че случаят не е такъв.

— Аз съм детектив и се опитвам да не правя предположения.

— О, разбира се. Извинявай. — Гибран се засмя обаятелно. — Тук сме, защото изпитваме интерес към един общ познат.

— Джеймс Хелиър?

— Да. — Вече беше сериозен, момчешката му флиртаджийска същност беше минала на втори план.

— Господин Гибран... Себастиан, ако сме тук, за да се опиташ по някакъв начин да повлияеш на мнението ми за участието на Хелиър в този случай, искам да те предупредя да не го правиш.

— Нямам такова намерение. Няма да обиждам интелигентността ти. Просто искам да научиш за чувствата ми по този въпрос.

— Чувствата ти по този въпрос биха били интересни, ако имат някакво отношение към разследването. Нали така?

— Честно казано, не знам. Просто реших, че някой от разследващите трябва да знае, и затова се обадох на теб — обясни Гибран.

— Защо не се свърза с инспектор Кориган?

— Защото имам усещането, че не ме харесва — честно си призна Гибран.

— Както и да е, ето ме тук — въздъхна Сали. — И какво смяташ, че трябва да знам?

— Как да го кажа... — започна Гибран. — Когато започна работа при нас, Джеймс беше еталон на служител. Няколко години служеше на фирмата над и отвъд очакванията. Обаче...

— Обаче? — окуражи го Сали.

— Съжалявам — отговори Гибран, — но ми е трудно да говоря зад гърба му. Мисля, че и във вашата работа правило номер едно е да си пазите гърба.

— Е, засега не си го нарушил, защото не си ми казал нищо.

— При други обстоятелства наистина не бих ти казал нищо. — Сините очи на Гибран се забиха в нейните и за миг в тях проблесна истинската му сила и положението му в обществото. Но това не го направи по-малко привлекателен. — Обаче напоследък държането му стана малко безотговорно. Непредсказуемо. Дори предизвикващо тревога. Половината време не го знам къде е, нито с кого. Пропусна няколко срещи на високо равнище — всичко това изобщо не е нормално. — Гибран изглеждаше истински загрижен, дори леко отчаян.

— Кога за пръв път се прояви тази очевидна промяна на личността? — попита Сали.

— Преди няколко месеца. А сега, с този последен епизод, полицията претърсва офиса ни и откъква Джеймс като най-обикновен престъпник... Това не е имиджът, който се опитваме да изградим в „Бътлър и Мейсън“.

— Да, сигурна съм, че не е — съгласи се Сали.

Гибран опря лакти на масата и се наведе към нея, сякаш се готвеше да шепне. Сали също се наведе към него.

— Наистина ли вярвате, че е убил онзи младеж? Че Джеймс е способен на подобно нещо?

— А вие как смятате?

— Често казано, не съм сигурен. Объркан съм. Върху мен, също както предполагам и при вас, упражняват натиск отгоре да реша това положение.

— Случило ли се е нещо, заради което се чувствате така?

Гибран отпи от виното, преди да отговори.

— Вчера отидох в кабинета на Джеймс, за да говоря с него, да видя какво мога да науча. Нали разбираш?

— Надявам се, че не си си играл на детектив любител — предупреди го Сали. — Това може да ни създаде процедурни трудности, особено ако си го разпитвал.

— Не. — Гибран поклати глава. — Нищо подобно, но трябва да знаеш, че в „Бътлър и Мейсън“ отговарям за много неща. Така да се каже, аз съм вътрешната полиция на фирмата. Ще направя всичко нужно, за да защитя фирмата и хората в нея. Ако Джеймс излага нея или хората на риск, тогава...

— Тогава ще направиш каквото е нужно — каза Сали. — Само гледай да не навлезеш в територията на нашето разследване. Това ще ни вкара и двамата в рисковано положение.

— Разбрах — увери я Гибран. — Изрази се съвсем недвусмислено. Нямам желание да се карам с полицията, особено с теб.

— Добре — прекрати Сали обсъждането. — И какво каза Хелиър в своя защита по време на разговора, който сте провели?

— Нищо определено. Изглеждаше някак разсеян.

— Не е изненадващо — подхвърли Сали презрително.

— О, да. Обаче имах и друго усещане — продължи да обяснява Гибран. — Познавам Джеймс от години, но сега за първи път се усетих неловко в негово присъствие, дори заплашен.

— Продължавай — окуражи го отново Сали.

— Имах чувството, че за първи път срещам истинския Джеймс Хелиър и че другата личност, която познавам, всъщност не съществува. Кажи ми, Сали — продължи той вече малко по-весело, — запозната ли си с творчеството на Фридрих Ницше?

— Всъщност не — призна си тя.

— Малцина са запознати — заяви Гибран, оправдавайки незнанието на Сали, преди да се е почувствала неловко. — Той е философ, който вярвал, че хората трябва да бъдат управлявани от група благосклонни свръхчовеци. Разбира се, това са глупости. Говорих на Джеймс за него, за да го накарам да се отпусне, да го накарам да се почувства не като на разпит, но останах с усещането, че той вярва в това. Имам предвид, че наистина вярва в тази философия. Започна да говори, че човек трябва да живее живота си извън границите на доброто и злото, тоест както твърди Ницше. По принцип не бих обърнал внимание на това, но в светлината на случилото се то изведнъж прозвуча много, много по-зловещо.

— Това ли искаше да ми кажеш? — попита малко разочаровано Сали.

— Както вече казах — Гибран се облегна на удобния стол, — беше по-скоро усещане.

— Добре — каза Сали след дълга пауза. — Ако почувстваш или откриеш още нещо, знаеш как да се свържеш с мен.

— Разбира се. — Гибран като че ли се натъжи. — Взимаш някого под крилото си. Доверяваш му се, смяташ, че го познаваш. И изведнъж се случва всичко това... — Отпи глътка вино. — Това вече не е човекът, когото познавах. Може да изглежда същият, но е съвсем различен. За да отговоря на въпроса ти в началото, дали смятам, че Джеймс може да е забъркан в убийствата на тези хора? Истината е, че не знам, но фактът, че не мога да отхвърля подозрението категорично, е достатъчно красноречив.

— Е, скоро ще разберем — каза Сали.

— Моля?

— Нищо — отговори тя бързо. — Имам предвид, че в края на краищата ще разберем.

— О, да — съгласи се той. — Сега, след като изяснихме това, нека се насладим на обяда. Надявам се, че не бързаш за никъде. Ще е удоволствие да обядвам с човек, който няма да ми мъчи главата с последните идеи за бързо забогатяване.

— Не — успокой го тя. — Разполагам с малко свободно време. А и между нас казано, не смятам, че бих могла да издържа вида на още един сандвич.

— Тогава наздраве за теб, наздраве за нас — каза той и вдигна чашата си.

— За нас — повтори тя тоста и се усмихна.

— Сигурно е трудно — каза Гибран.

— Кое? — учуди се Сали.

— Да се научиш да използваш цялата власт, която имаш, без да злоупотребяваш. Срецам се с доста хора, които наистина вярват, че са могъщи, но властта чрез парите и влиянието си има своите граници. Но ако си полицай, можеш да лишиш човека от свобода, от човешките му права — това вече е истинска власт.

— Ние не отнемаме човешките права на хората, а само временно ги лишаваме от граждански права — обясни Сали.

— То си е същото — каза Гибран. — Сигурно е много трудно, нали?

— Може би в началото — каза Сали. — Но бързо свикваш и скоро не обръщаш внимание.

— Предполагам, че това може да направи връзката с мъжете доста трудна. Ние, мъжете, се плашим от силни жени. Харесва ни да

мислим, че силата е винаги у нас, така че да имаш връзка с ченге вероятно е предизвикателство.

— Защо, ти чувстваш ли се заплашен?

— Не — отговори Гибран с толкова сериозно изражение, каквото Сали не беше виждала. — Но аз не съм като повечето мъже.

Сали го гледа толкова дълго, колкото можеше, без да заговори; опитваше се да прочете мислите му.

— Има нещо, което винаги ме е пленявало — наруши мълчанието Гибран. — Как двама души, които са родени да убиват, някак си се намират. Сякаш могат да разпознаят своя собствен вид, когато се срещнат. Хидли и Брейди^[1], Венабълс и Томсън^[2], Фред и Розмари Уест^[3] и бог знае колко други. Как се намират?

— Не знам — отговори Сали. — Това е по-скоро в областта на уменията на моя началник. Той е по-инстинктивен от повечето от нас.

— Инспектор Кориган? Интересно — отбеляза Гибран. — Какво имаш предвид, като казваш инстинктивен?

— Той сякаш знае — обясни Сали. — Вижда неща, които не вижда никой друг. — Изведнъж се почувства неловко, че обсъжда Шон с външен човек. Сякаш го предаваше. Гибран долови настроението ѝ и каза:

— Интересен човек е твоят инспектор Кориган. Смяташ ли, че тъкмо тъмната му страна го прави толкова добър?

Сали беше впечатлена. Някак си изведнъж видя колко много общо има между Шон и Гибран. Каза си, че ако Шон успее да се отърси от предубежденията си за Гибран, вероятно ще го хареса.

— Инспектор Кориган е малко особен, но никога не съм видяла у него нещо, което да наречеш тъмна страна. Той просто е готов и способен да търси в тъмни места отговорите. Готов е да търси на тези тъмни места, където нас ни е страх да се спускаме, защото можем да научим за себе си нещо, което няма да ни хареса.

Гибран кимна разбиращо и одобрително.

— Така е, защото е готов да приеме отговорностите си. Изглежда, двамата имаме повече общо, отколкото сме разбрали. Може би когато всичко това свърши и той ме види такъв, какъвто съм, а не какъвто смята, че съм... може би ще можем да разговаряме по-приятелски?

— Не очаквай твърде много — подхвърли Сали.

— О — отговори Гибран. — Изобщо не очаквам.

Отново се загледаха мълчаливо. Накрая Гибран каза:

— Има нещо, което трябва да изясня — не мога и няма да позволя на никого да излага доброто име на „Бътлър и Мейсън“ на опасност. Разбира се, отчитам факта, че вашето полицейско разследване има предимство, но извън това ще направя всичко, за да приключи този въпрос с Джеймс по един или друг начин, за негово добро или зло.

Сали отклони поглед, сякаш ѝ трябваше секунда, за да осъзнае какво е казал, после го погледна и каза:

— Разбирам. Направи каквото трябва, но не забравяй да ни кажеш всичко, което знаеш за него, и имаш думата ни, че няма да се бъркаме в решенията на вашата фирма относно него. Себастиан, бъди внимателен в името на двама ни.

Хелиър си погледна часовника. Беше почти пет и половина следобед. Полицията нарочно се беше забавила да го пусне под гаранция. Зад това стоеше инспектор Кориган, разбира се. Е, нищо. Все още имаше време. Почти.

Темпълман му беше донесъл други дрехи, защото полицията беше иззела онези, които носеше сутринта, и още веднъж бе изпразнила гардеробите и шкафовете му вкъщи. Този път нямаше какво толкова да вземат — той все още беше в процес на пълненето им след първия рейд, когато иззеха всичко. Да, Кориган му струваше цяло състояние.

Нямаше време първо да се прибере. Но това нямаше значение. Беше направил добре, че бе планирал нещата. Имаше дрехи за смяна, а телефонът и оръжието му го чакаха. Не че очакваше бой. Той беше майстор на моменталното добиване на контрол. Силата му рядко срещаше равна. Не се страхуваше от нищо и от никого, но пистолетът все пак беше добра застраховка.

Стоеше пред полицейското управление в Пекам. Вече си беше взел довиждане с Темпълман, който нямаше представа колко окончателно е това. Още една работа — и след това щеше да изчезне. Нямаше повече да се нуждае от услугите на Темпълман.

Огледа улицата. Бяха тук. Кориган нямаше ли да си научи урока? Чудесно. Ако искаха отново да ги направи на глупаци, с удоволствие щеше да изпълни желанието им. Огледа се за такси. Нямаше. Тръгна да намери стоянка. Привличаше повече внимание, отколкото му беше приятно.

Шон седеше зад бюрото си и преценяваше възможностите. Досега беше стигнал до поне десет „ами ако“, но нито едно от тях не помагаше на разследването. Нито на него. Отново трябваше да пусне Хелиър да излезе под полицейска гаранция. Търпение, каза си. Щом излезеха резултатите от ДНК анализа, щеше да го закопае. Сигурен беше.

Потърка изморените си очи с юмруци. За секунда виждаше всичко размазано. Когато зрението се върна, се оказа вторачен в екрана на компютъра.

Трябваше да провери електронната си поща. Сред десетината имейли имаше един от Криминалното разузнаване. Подробностите за телефоните от азбучника на Хелиър. Не беше в настроение да заоре сред имена и телефони — търпението му се беше изчерпало още преди часове. Погледна в общата стая и потърси с поглед някого, на когото да прехвърли тази задача, но всички изглеждаха заети. Съвестта го загриза и той започна да чете списъка.

Повечето номера сякаш бяха телефони на банки в Обединеното кралство и в чужбина. Други бяха на счетоводители, търговци на диаманти, на злато и на платина. Стотици имена, но много малко лични телефони. Четеше ги бавно и внимателно. Както беше очаквал, тук бяха и номерата на Даниъл Грейдън: домашният и мобилният. И какво от това? Това вече не означаваше нищо, след като Хелиър беше признал, че го познава. Провери за имената на двете други жертви: Хедър Фрийдмън и Линда Котлър. Не очакваше да попадне на телефона на бегълката — по-скоро на този на Линда. Обаче го нямаше. Беше разочарован, но не и изненадан.

Таксито остави Хелиър пред метро „Лъндън Бридж“ и той с удоволствие огледа хилядите хора, които се прибираха от работа. Не

виждаше полицаите, но знаеше, че те го виждат. Устоя на изкушението да се опита да им се изплъзне веднага. Имаше да върши сериозна работа. Не беше време за забавления. Оставаха му няколко неща за оправяне и после изчезваше. Първото беше неговият тайнствен приятел.

Помисли си дали да не изчезне, без да се среща с човека, но не беше хазартен тип. Играеше само ако можеше да управлява рисковете, така че трябваше да разбере какво знае този човек за него — ако изобщо знаеше нещо. Би ли могъл да му навреди? Трябваше да разбере. Никакви недовършени работи, това бе девизът му. Щеше да остави нещата чисти и спретнати, точно както ги обичаше, обаче имаше още време за една последна тръпка. За едно последно угощение.

Влезе в един магазин от веригата „Смитс“ и иззад щанда за вестници започна да наблюдава главния вход. Бяха добри — само една привлече вниманието, докато се озърташе прекалено трескаво. Прибиращите се от работа никога не се оглеждаха. Те бяха на автопилот. Тя изпъкваше като аматьор, но останалите бяха невидими. Хелиър излезе от задния вход на магазина, пресече чакалнята и излезе през същата врата, през която беше влязъл. Опитваше се да запомни лицата на хората, с които се разминаваше. Ако ги видеше отново, щеше да предположи, че са полицаи. Пресече краткото разстояние до входа на метростанцията и изведнъж спря на най-горното стъпало и се заоглежда. Никой не реагира. На лицето му заигра усмивка. Наистина бяха добри.

Спусна се в метрото, което винаги му беше служило добре. Започна да изпълнява обичайната си тактика против проследяване, създадена да се изплъзва и на най-добрите: пътуване на кратки разстояния и слизване в последната секунда, бърз ход през тунелите покрай зомбираните хора, прибиращи се от работа. Скачаше в друг влак и отново потегляше. Повтаряше тази процедура отново и отново, но все още го следваха. Това го караше да се чувства едновременно раздражен и впечатлен. Нямаше значение. Както винаги Джеймс Хелиър беше на крачка пред тях.

Най-накрая стигна Фарингдън и тръгна към бара, който беше избрал предния ден. Беше достатъчно оживен, но не прекалено. Направо идеално. Отиде право в тоалетната. Кабинката, която му

трябваше, беше свободна. Двамата мъже пред писоарите не му обърнаха внимание. Нямаше време да ги чака да си тръгнат. Всъщност беше добре, че са тук. Скоро полицията щеше да дойде и да започне да го търси в бара.

Започна да се съблича.

Мобилният телефон на Шон започна да вибрира на бюрото пред него. Без да спира да чете имейла, той отговори разсеяно:

— Да?

— Шефе, обажда се Джийн Колвил. Вашият човек определено е запознат с мерките против проследяване.

— Забелязах — отвърна Шон. — Къде сте сега?

— Във Фарингдън. Опитваме се да не го изпуснем. В момента е в един бар. Добре ни разигра, но още сме по дирите му. Малко сме оредели на място, но другите правят всичко възможно, за да ни настигнат.

— Барът покрит ли е?

— Тъкмо приключихме. Една двойка е отзад, където е единственият друг изход.

— Чудесно. Внимавайте да не го изпуснете. Ако не виждате какво прави, предположете, че е нещо, което не бихме искали да видим.

— Разбрано — отговори детектив Колвил. — Ще ви звънна, ако положението се промени.

— Без съмнение ще се промени — отговори Шон. — Вие само бъдете готови за промяната. — И затвори.

— Проблеми? — попита Донъли от вратата.

— Още не. Проследили са Хелиър до Фарингдън. — В този момент видя Сали да влиза в общото помещение. От сутринта не беше говорил с нея, така че ѝ махна да дойде.

— Как мина срещата ти с Гибран?

Сали седна.

— Доста интересно. Той определено не ми даде причина да подозирам Хелиър по-малко. Каза, че напоследък бил станал странен, пропускал срещи, изобщо — не бил предишният Джеймс Хелиър. Че

другият Хелиър, когото познавал преди, е бил маска. Спомена и че Хелиър говорел, че живее отвъд границата на доброто и злото.

— Ницше — изпусна се Шон.

— Моля? — попита Донъли.

— Нищо — отговори Шон. — Не е важно. Нещо друго, Сали?

— Не. Вероятно се опитваше да разбере какво знаем.

— Щом е платил обяда — подхвърли Донъли. — Нали го плати?

— Да, в интерес на истината го направи. Което е много повече, отколкото някога си правил ти.

— Грубо, но вярно — ухили се Донъли.

— Какво прави през останалото време? — попита Шон, като се опита да не прозвучи все едно я проверява.

— Обядът продължи по-дълго, отколкото очаквах. След това проверих за резултати от някои запитвания в Централния архив, но още не бяха излезли. Чух, че Хелиър бил пуснат под гаранция.

— Не можем да го задържим до потвърждаване на резултатите от ДНК тестовете — обясни Шон.

— А ако се окаже, че ДНК-то не е неговото?

— Тогава аз ще се окажа в лайната — отговори той откровено. — Затова не стой твърде близо до мен, да не те изпръскам.

Хелиър се съблече за по-малко от минута. Чуваше влизането и излизането на хора. Бързаше. Не го беше грижа за шумовете. Беше само по гащи и чорапи.

Вдигна капака на казанчето и внимателно го сложи на капака на тоалетната дъска. Извади найлоновия плик и го развърза. Внимателно разгъна пакета и извади пистолета и резервния пълнител. Погледна си часовника. Шест и четирийсет и пет. Петнайсет минути — предостатъчно. Сложи батерията в телефона. Щеше да го включи, когато излезе.

Облече анцуга, тениската и маратонките. Пъхна пистолета на кръста си и стегна здраво шнура на долнището. Пъхна телефона в един от горните джобове на горнището, а резервния пълнител в другия.

Накрая разгъна другия пакет. Отви тубичката театрално лепило и мацна малко на обратната страна на фалшивия мустак. Залепи го на горната си устна и го притисна с ръка, за да се увери, че е залепнал

добре. След това направи същото с пасващите вежди. Накрая си сложи перуката. Нямахше нужда от огледало, за да знае, че външният му вид се е променил. Усмихна се на себе си.

Сгъна съблечените дрехи и ги сложи заедно с обувките в найлоновата торба. След това я пъкна в казанчето. Можеха да му дотрябват. Човек никога не знае. Внимателно сложи капака. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и излезе от кабинката. Зърна за кратко изображението си в огледалото, докато излизаше. Усмихна се.

Излезе от тоалетната, а след това и от бара.

Детектив Колвил си погледна часовника. Вече бяха минали десет минути, а единствените новини, които получаваше по скритите радиостанции на екипа, бяха „без промяна“. Думите на Шон още кънтяха в главата ѝ ѝ тя заговори в микрофона.

— Това не ми харесва. Танго четири, провери в тоалетната.

Радиото ѝ изпука два пъти — знак, че Танго четири е чул и разбрал нареждането ѝ. Тя зачака новини. Минаха две минути. Сториха ѝ се като два часа. Радиото ѝ изведнъж оживя.

— Контрол, Контрол, Танго четири. Имаме проблем.

Колвил скръцна със зъби.

— Подробности. Край.

— Мишена едно не е в тоалетната. Край.

— Някой от екипите вижда ли Мишена едно? — извика тя в микрофона. Тишина. — Потърсете го. Някой вижда ли Мишена едно?

Тишина.

Тя погледна детектива, който караше колата, и продължи:

— Изгубихме мишената. Повтарям: изгубихме мишената. Всички екипи да се пръснат. Пешеходните екипи да претърсят бара. Всички останали да се пръснат из района. Намерете го. — С отвращение хвърли преносимата радиостанция върху арматурното табло, извади мобилния си телефон и набра Шон.

Шон слушаше онова, което се бе страхувал, че ще чуе. Хелиър отново се беше измъкнал.

— Как? — попита Шон.

— Не знаем — отговори Колвил. — Бяхме го, обградили в тоалетната, после изчезна. Никой не го е видял да излиза. Не сме пропуснали нищо. Просто изчезна. Ще продължаваме да претърсваме района, докато го намерим.

— Не си правете труда — каза Шон. — Няма да го намерите, докато сам не поиска да бъде намерен. Покрийте дома му и службата. Звънни ми, когато се появи отново.

— Моля те, кажи ми, че не е онова, което си мисля — обади се Сали.

— Ще ми се да можем.

— Как? — попита тя.

— Няма значение как.

— И сега какво? — намеси се Донъли.

— Няма да се паникьосваме — каза Шон. — Надявам се, че ще се появи. Междувременно се свържете със спецотдела и им изпратете снимка на Хелиър. Погрижете се да я разпратят по всички пристанища, летища и гари. Навсякъде.

— Смяташ, че ще се опита да се измъкне от страната? — попита Сали.

— ДНК доказателства трудно се оборват и той го знае. Може би е решил, че няма друг избор, освен да избяга.

— Това в негов стил ли е? — усъмни се Сали.

— Той е от оцеляващите. Ще направи всичко нужно, за да оцелее. Ако това означава да избяга, ще избяга.

Хелиър седеше на една пейка в Риджънтс Парк и чакаше „приятелят“ да се обади. Беше казал, че ще звънне в седем, а вече минаваше и половина.

Каква беше тази шибана игра? Хелиър нямаше приятели. Истински приятели. Може би беше журналист, който душеше за история и вероятно се опитваше да му погоди номер. Вторачи се в телефона, който лежеше в дланта му. Трябваше да разбере кой е „приятелят“. Съкрушителната нужда да държи всичко под контрол означаваше, че просто трябва да научи. Щом научеше, щом решише дали представляват опасност, или не, щеше да се разправи с тях както

заслужават. След това у дома. Децата нямаше да закача, но жена му — тя щеше да е неговият подарък за сбогом за инспектор Кориган.

Обаче полицията щеше да наблюдава дома му. Трябваше да е внимателен. Сутринта щеше да остави жена си да заведе децата на училище. Щеше да се престори на болен. Когато тя се върнеше, той щеше да я чака. След като свършеше с нея, щеше да прекара остатъка от деня, разкарвайки полицията из целия град. Щеше да им пусне весела песен и да танцува с часове. Толкова време нямаше как да не го изпуснат. Той беше по-добър. Познаваше тактиката им идеално. И щом се увереше, че са го изпуснали, щеше да дойде времето да изчезне отново.

В момента, когато заподозряха нещо и влезеха в къщата, щеше да е твърде късно. Той вече щеше да е на десет хиляди метра в небето. Фалшивият паспорт вече го очакваше в магазина за китайски порцелан в Хамстед. Щом вземеше билетите, щеше да се качи на влака за Бирмингам. Полетът му за Рим беше в осем вечерта. На римското летище нямаше да се наложи да чака повече от два часа за полета до Сингапур. След още два полета щеше да пристигне в новия си дом. Устните му се наляха с кръв от възбуда. Той ги облиза. Приличаха на подути червеи.

Телефонът му започна да вибрира. Той го включи й каза спокойно:

— Джеймс Хелиър.

— Аз съм. Съжалявам, че закъснявам.

— Не обичам да ме карат да чакам. — Хелиър държеше да упражнява контрол. — Това е последната ти възможност да ме впечатлиш.

— О, сигурен съм, че ще бъдеш впечатлен. Мога да ти го гарантирам. — Хелиър долови промяна в гласа на „приятеля“. Помисли си, че за пръв път усеща следа от арогантност. От опасност. Това не му хареса.

— Сега ще ти задам един въпрос. — Хелиър имаше нужда да покаже силата си. — Ще отговаряш с „да“ и „не“. Разполагаш точно с три секунди за отговор. Ако отговориш „не“ или пропуснеш да отговориш за трите секунди, ще затворя и никога повече няма да се чуем. Разбра ли?

— Разбрах. — Гласът не почна да спори. Хелиър очакваше точно обратното.

— Ще се срещнем ли? Тази вечер? — попита Хелиър.

— Да. — Отговорът дойде при отброяването на „две“. — Ако обещаеш, че ще направиш едно нещо.

— Не давам обещания на хора, които не познавам.

— Стой настрана от други хора, докато не се срещнем. Никакви барове, ресторанти, кафета. И не си отивай вкъщи или в службата. Полицията ще те чака там. Стой сам. Скрый се.

И Хелиър разбра. Всичко му стана кристално ясно. Всичко се връзваше. Очите му се ококориха, когато осъзна с кого говори. Кой друг би могъл да е?

— Добре — отговори той. — Ще го направя.

— По-късно ще ти звънна пак и ще ти кажа в колко и къде. Съгласен ли си?

— Съгласен. — Хелиър прекъсна връзката.

Какво очакваше неговият „приятел“? Че ще се скрие зад някой храст в парка като ранено и изплашено животно? Не и той. Това беше Лондон, едно от любимите му игрища. А на него му оставаше толкова малко време да играе. Не. Имаше да свърши по-важни неща, отколкото да се крие и да чака.

— Приятелю, зная кой си — каза той на глас. — Когато се срещнем, ще ми кажеш едно-две неща. След това ще те накарам да си изядеш тестисите, преди да те изкормя като прасе.

Шон отново се прибра късно. Надяваше се, че Кейт си е легнала отдавна, но когато тихичко отвори вратата, видя, че не е. Беше в кухнята и пишеше на лаптопа си. Косата ѝ беше вързана на опашка, очилата ѝ бяха кацнали на финия ѝ нос.

— Работиш до късно. — Това беше всичко, което можа да измисли.

— Не само ти работиш до късно. Аз също работя. Забрави ли? — Шон не искаше разговорът да започне така. За един ден беше изживял достатъчно сблъсъци. — Трябва да свърша с този план за реструктуриране на отделения А и Е или може да остана извън

новите структури. — Шон пак не отговори. — Теб май не те интересува, нали?

— Кое?

— Няма значение — отговори тя и поклати неодобрително глава. — Следващата събота сме канени на вечеря у Джоуи Тим. Така че се погрижи да си свободен.

— Тъъ...

— Направо съм смаяна от ентузиазма ти да прекараш малко време с мен — подхвърли тя саркастично.

— Не си виновна ти — опита се да я успокои Шон.

— Мислех, че харесваш Тим. Ще има и други хора.

— Не познавам Тим. Среждали сме се, но не го познавам.

— Стига Шон — помоли Кейт. — Просто си освободи деня.

— Не е толкова лесно.

— Защо? Не можеш ли да се откъснеш за малко от приятелите си полицаи?

— Не са ми приятели — отговори Шон прекалено бързо.

— Както и да е, скъпи, но и двамата знаем, че не можеш да понасяш да си сред хора, които не са свързани с полицията. Защото си толкова важен, мамка му, че ние, обикновените смъртни, можем и да не съществуваме. Нали?

Шон я погледна обидено и тя омекна.

— Стига, Шон. Аз не съм продавачка. Аз съм лекар в болница. Каквито и ужасни неща да си видял, аз съм ги видяла също, но успявам да се спусна на земята и да говоря с хора, които водят обикновен живот. Защо да не можеш и ти?

— Защото са... — Шон успя да спре и не отговори честно. Обаче беше твърде късно.

— Какви? — не се отказа Кейт. — Защото са скучни, защото ти досаждат?

— Божичко, Кейт! — възмути се Шон. — Дай ми малко почивка.

— Значи няма повече да говориш с хора, които не са ченгета?

— Това е смешно.

— Не, не е смешно. Това е истината.

Шон извади бутилка бърбън от кухненския шкаф, наля си и отпи.

— Знаеш за какво става дума. Веднага щом разберат с какво се занимавам, всички започват да ме питат за работата ми. И всички искат

гадните подробности, без да имат и най-малка представа. Ако имаха, изобщо нямаше да питат.

— Шон, може ние да сме онези, които нямат и най-малка представа — каза Кейт. — Може ние да сме объркали всичко и да съсипваме живота си, като крачим до колене в гадостите му.

— Защо? Защото знаем истината? Че животът не е лъскава реклама? — възрази той. — Предпочитам да съм наясно и да живея в усамотение, отколкото да съм като тия тикви, които изобщо си нямат представа.

Кейт си пое дълбоко дъх. Беше се сблъсквала с това и преди и знаеше, че пак ще трябва да го направи.

— Това заради детството ти ли е, или защото си детектив?

— О, Кейт, моля те. Нека не говорим за това точно сега.

— Добре — съгласи се тя. — Обаче ако искаш да поговорим — насреща съм.

— Просто съм уморен, но иначе съм добре — успокои я той. — Много уморен.

— Как няма да си уморен, като спиш само по три часа на нощ, откакто почна този нов случай. Виж, аз отивам да си легна. Защо не дойдеш с мен?

— Трябва ми малко време да се отпусна — отвърна Шон. — Ще дойда след малко.

— Ела сега — помоли Кейт. — Ще ти масажiram раменете, докато заспиш.

— Ще дойда след минутка — излъга той. Мисълта да се мята и обръща, докато се бори с винаги наличните демони, беше непоносима.

— Не се бави много — предупреди го Кейт.

Стана и тръгна към стълбите, после погледна през рамо и му се усмихна. Суровите думи отпреди малко вече бяха забравени. Поне от нея.

Щом Кейт излезе, Шон взе бутилката и си сипа още една щедра доза.

Сали паркира пред апартамента си. Шон ги беше пратил да се прибират. Да поспят поне няколко часа, преди Хелиър да се появи отново. Ако изобщо имаше намерение да се върне.

Затърси ключовете от входната врата, заровени някъде дълбоко в чантата ѝ, с което наруши едно от собствените си правила — никога не стой на входната врата и не рови в чантата за ключове.

— За бога — измърмори тя и в този миг дръжките ѝ се изплъзнаха и чантата падна и съдържанието ѝ се разсипа. — Мамка му! — Сали клекна и започна да събира нещата. Ако не друго, поне си намери ключовете.

Нещо я накара да спре и да се огледа. Улицата беше пуста. Тя се изсмя нервно и събра останалите си вещи.

Изправи се и пак огледа улицата. Беше неестествено тиха. Така както могат да са тихи през нощта само градските улици. Някъде все пак лаеше куче. Този звук я накара да се почувства донякъде по-добре. Отключи вратата на кооперацията, влезе и затвори. Натисна бутона за осветлението — то се изключваше автоматично след трийсет секунди.

Качи се до апартамента си на първия етаж и отново зарови в чантата за ключовете. Защо беше толкова нервна? „Успокой се“. Пъхна ключа в ключалката и отвори, влезе, затвори вратата и пусна двете резета.

Мразеше острата светлина на лампите на тавана, затова пресече тъмното помещение да светне малката лампа в ъгъла. Протегна ръка — и усети нещо меко. Плат. Може би коприна. Стресна се. Отдръпна ръка, сякаш беше докоснала паяжина, обаче любопитството надделя над страха ѝ. Пак посегна в мрака и пак напипа плата. Отмести го и щракна ключето.

Светлината блесна през хвърления върху абажура червен копринен шал. Беше си го подарила за Коледа. Стаята беше заляна от червена светлина. Какво ставаше? Хладен въздух я лъхна откъм кухнята. Защо? Не беше отваряла прозореца.

Усети го зад гърба си. Беше достатъчно близо, за да чуе дишането му. За малко не припадна. След това за малко не повърна. Той я чакаше да направи нещо. Като змия, навила се, за да ухапе.

Сали най-сетне успя да накара тялото си да се размърда и започна да се обръща към него, като отчаяно се опитваше да си спомни техниките за самозащита. Да го удари с коляно в слабините? Бог да ѝ е на помощ, ако не улучи. Коляно в слабините и след това — беж.

Насили се да говори.

— Моля... — Гласът ѝ беше едва доловим. — Моля. Знаете коя съм. Вървете си и това няма да се разчуе. Обещавам. — Вече стояха лице в лице. Тя отново едва не припадна. Той сякаш се извисяваше над нея. Не беше висок, но изглеждаше като гигант.

Носеше черен анцуг и гумени ръкавици. Вълнена шапка със стегната плетка покриваше косата му. Всичките му мускули бяха напрегнати, макар ръцете му да висяха отпуснати отстрани. На червената светлина зъбите му блестяха като рубини.

Тя го гледаше в лицето, изкривено от светлината и напрегнатите му мускули. Виждаше го ясно. Позволяваше ѝ да му види лицето. Тя знаеше кой е той. Знаеше, че няма да я остави жива. Сега щеше да умре, а никой друг на този свят не знаеше. Искаше да направи толкова неща. Искаше да каже толкова неща на хората — но сега щеше да умре.

Той се раздвижи толкова бързо, че ѝ беше трудно да го види. Една ръка я стисна за шията и бавно започна да мачка гърлото ѝ. Беше толкова силен... Така ли щеше да го направи? Да ѝ строши трахеята? Другата ръка размаха пред лицето ѝ нож. Май беше от нейните кухненски ножове. Той я придърпа толкова близо, че тя види фините бръчици край очите му.

— Ако извикаш, ще умреш. Ако се съпротивляваш, ще умреш. Ако правиш каквото ти кажа, ще живееш.

Беше лъжа. Тя не беше като другите. Те се бяха вкопчвали в надеждата, че може би казва истината, направили бяха всичко за възможността да живеят, обаче тя беше видяла лицето му. Знаеше, че никога няма да я остави жива. Въпреки това кимна.

— Знаеш ли колко си щастлива, че си избрана? — Говореше през стиснати зъби. Опря ножа в гърлото ѝ и я пусна.

— Ще направя каквато поискаш — каза тя умолително.

Той се усмихна и облиза устните си. Тя усети как ножът се отдръпва от гърлото ѝ. Само няколко милиметра, но това трябваше да е достатъчно.

И тя стовари с все сила десния си юмрук под ченето му. Ножът проблесна до гърлото ѝ, но тя вече се беше отдръпнала. Острието изсъска във въздуха. Тя вдигна коляно и го заби в слабините му. Той започна да се превива. Тя се хвърли към входната врата. Щеше да живее.

И изведнъж спря и залитна назад. Беше я хванал за косата и я навиваше около юмрука си, теглеше я обратно. Усети как ѝ потичат сълзи. Трябваше да извика.

Пое си дъх, докато той я завърташе с лице към себе си. Видя как ръката му се стрелва към нея. Въздухът от дробовете ѝ изскочи още преди да е успяла да извика.

Усети го като удар, сякаш са ти изкарали въздуха. Просто тъпа болка в гърдите. Той дръпна главата ѝ надолу — искаше тя да види забития до дръжката нож в дясната част на гърдния ѝ кош. Измъкна ножа, но не му се удаде лесно — гърдните ѝ мускули се бяха вкопчили здраво в метала в опит да запушат пробойната. Чу свистене. Усещаше физически как въздухът от белия ѝ дроб излиза от раната.

Той я придърпа по-близо.

— Кучка! Пачавра! Не трябваше да е така. Не така си го представях. Не трябваше да стане така.

Той я блъсна на една ръка разстояние и тя отново видя бързото движение на ръката му. Почувства същата тъпа болка, но и нещо друго — ножът беше ударил ребро. Той дръпна, за да го извади, но ножът не помръдна. Беше се заклешил.

Тя изгуби съзнание. Единственото, което ѝ попречи да падне на земята, беше впитата му в косата ѝ ръка и другата, която държеше ножа. Накрая той я пусна да се свлече на пода. Настъпи лявата част на гърдния ѝ кош и дръпна ножа, но той не помръдна.

— Шибана курва! — изсъска той. Прииска му се да я заплуе, но нямаше да рискува да остави ДНК-то си в плюнката.

Стоеше изправен над нея и наблюдаваше как тъмночервеното петно върху бялата ѝ блуза се разраства. Дишането ѝ беше плитко, но още бе жива. Изведнъж той сякаш беше хипнотизиран от нея. Наклони глава настрана като хищна птица, която наблюдава жертвата ѝ да се гърчи и извива в ноктите ѝ.

Обаче всичко беше провалено. Не си го беше представял така. Нищо, нямаше значение. Щеше да я довърши и да си тръгне. „Всички велики мъже са имали своите разочарования“, утеши се той сам. Щеше да се учи от грешките си.

Дръпна ножа, който стърчеше от гърдите ѝ, но той не помръдна. Тя беше почти мъртва, но той нямаше да рискува да я остави така. Погледна към кухнята и се опита да си припомни какви други ножове

беше видял. Повечето му се бяха сторили тъпи. Внимателно беше прокарвал пръст по остриетата им — да, бяха тъпи. Не се беше грижила добре за тях. Не ги беше точила. Е, щеше да ѝ пререже гърлото с тъп нож. Щеше да отнеме повече време. И нямаше да бъде чисто и спретнато. Но пък тя можеше да обвинява единствено себе си.

Огледа я изпитателно още веднъж. Въздухът, който излизаше от раната в гръдния кош, караше кръвта да се пени и съска. Спомни си как, когато беше момче, лепеше гумите на велосипеда си. Дали да не я завлече в кухнята, за да му е по-удобно? Не. Щеше да стане по-бързо, ако я остави тук.

Обърна се и тръгна към кухнята. Въпреки разочарованието се чувстваше великолепно. Могъщ. Недосегаем. Като бог. Знаеше кое чекмедже да отвори.

Ножовете не бяха подредени. Той ги запрехвърля с облечената си в ръкавица ръка, пренебрегваше големите ножове за месо. Търсеше нещо с десетсантиметрово острие. Гладко или назъбено, нямаше значение, но трябваше да е достатъчно дебело, за да не се огъва. Дебело и здраво. Малък нож за рязане би свършил чудесна работа. Вече беше използвал най-добрия възможен, но бързо откри заместител. Нож за плодове с черна дръжка. Вдигна го и го огледа. Щеше да свърши работа.

Обърна се към всекидневната. Очакваше да види Сали на пода. Вместо това я видя да отваря входната врата и да залита в коридора на етажа. Някак си беше успяла да се изправи. Видя кървави петна по горното резе на вратата. Беше подценил силата ѝ. Волята ѝ за живот. Желанието ѝ да оцелее. Беше допуснал грешка.

Стрелна поглед към отворения кухненски прозорец. Дали да не избяга? Погледна обратно към Сали. Дали щеше да успее да стигне до нея, преди да е започнала да блъска по вратата на съседите? Дали тя щеше да стигне до вратата? Тя беше на по-малко от три метра, но на нея щеше да ѝ се сторят като маратонско разстояние.

Не можеше да го допусне. Беше го видяла. Стисна по-здраво ножа. Видя я да залита — но не падна. Тръгна към нея с дълги уверени крачки.

Тя се свлече пред вратата на съседите и удари два пъти с все сили по нея. Той продължаваше да върви през сумрачната червена

светлина, която се процеждаше от отворената врата. Тя трябваше да умре. Иначе можеше да го унищожи. Той не можеше да допусне това.

Малко след единайсет Джордж Фулър в апартамент четири чу как нещо се стовари върху вратата му, подскочи от изненада и си разля бирата. Студените капки паднаха върху лицето на жена му, която спеше в скута му, докато той гледаше някакъв кофти фантастичен филм.

— Джордж! — оплака се Сузи Фулър. — Поля ме с бира.

Той се подразни, че се е събудила. Сега щеше да почне да сменя каналите.

— Сигурно е оная гъска от съседния апартамент — изръмжа той. Вече беше станал и крачеше към входната врата. Беше едър мъж. Двете му любими места бяха спортната зала и кръчмата. Резултатите бяха плашещи. — Трябва да е проститутка, ако се съди по това кога се прибира.

Беше само на две крачки от вратата, когато чу двата удара. Дойдоха ниско долу. Сякаш някой седеше от другата страна. Може би някой имаше проблем? Някой пиан? Да, пиан.

— Джордж — подвижна жена му. — Кой е? Какво става?

— Стой там — отвърна ѝ той и тя долови яда в гласа му. Той стигна до вратата и рязко я отвори, готов да почне да псува.

Сали се свлече в краката му. Той видя кръвта, но не видя ножа.

Усети опасността. Петте години в парашутния полк бяха изострили инстинктите му. Не се замисли. Не се поколеба. Бързо се наведе, сграбчи Сали и започна да я дърпа в антрето. Някакво движение привлече очите му. Нещо в апартамента на Сали отсреща. Той вдигна очи към сумрачната червена светлина. Нещото се движеше бързо. Прекалено бързо. Мъж ли беше? Черната сянка се промъкна през малкия кухненски прозорец и изчезна.

Фулър издърпа Сали през прага, блъсна вратата и я заключи. Жена му се показва на вратата на хола.

— Джордж? — В гласа ѝ звучеше тревога.

— Извикай полицията — кресна той толкова силно, че Сузи подскочи. — След това повикай линейка. — Сякаш отново беше в Афганистан и крещеше заповеди на зелените новобранци.

Жена му — гледаше проснатата на земята Сали — се разплака от страх.

— Джордж, какво става?

Джордж си погледна ръцете. Бяха целите в кръв.

— Не знам. Не знам.

Огледа Сали по-внимателно. Спомни си обучението си за първа помощ на бойното поле, обърна Сали настрана, за да огледа раните ѝ, и видя ножа.

— Господи! — прошепна тихичко. — Донеси лепенки и найлонови пликосе! — Пак се беше разкрещял. — Хайде, хайде — обърна се към Сали. — Дръж се, момиче. Дръж се още малко. Още малко.

Мобилният телефон започна да звъни. Кейт се събуди първа. Шон спеше дълбоко, упоен от алкохола. Беше пийнал доста бърбън, след като Кейт беше отишла да си легне. Това беше единственият начин, по който успяваше да прогони караницата и Хелиър от съзнанието си и да поспи.

Кейт светна нощната лампа и погледна мъжа си. Искаше ѝ се да може да го остави да спи, обаче обаждане в два през нощта сигурно беше важно. Тя го побутна колкото можа по-нежно, но достатъчно силно, за да го събуди.

— Шон — каза тихичко. Искаше да събуди него, не децата. — Шон.

Той изстена, обърна се и я погледна. Още не беше чул телефона. Все още се луташе между действителния свят и света на сънищата.

— Телефонът ти — прошепна Кейт.

— Колко е часът?

— Два. По-тихо! Ще събудиш децата.

Шон изстена, после сграбчи телефона.

— Да?

— Съжалявам, че се налага да ви звъня по това време — каза непознат глас. — Аз съм инспектор Диъри, нощният дежурен за Челси и Фулъм. Търся инспектор Шон Кориган.

— Аз съм — отговори Шон. Главата му пулсираше безмилостно. Гаденето се разпростря от стомаха до гърлото му.

— Работите ли с детектив Сали Джоунс? — Гласът на Диъри беше глух и някак сърдит.

Устата на Шон беше толкова суха, колкото трескаво блъскаше сърцето му. Успя някак си да отговори.

— Да. Тя е в моя екип. Какво се е случило?

— Била е нападната. В жилището ѝ. Ранена е много тежко.

Кръвта се оттече от главата му, после изведнъж нахлу отново. Никога не беше изпитвал такъв студ.

— Но е жива, нали?

— Да.

— Господи! — възкликна Шон. — Къде е?

— В болница „Чаринг Крос“. В момента я оперират.

Шон си погледна часовника.

— Ще съм там до един час. — Стъпи на пода, изправи се и залитна. Кейт го забеляза.

— Какво е станало?

— Нападнали са Сали. В жилището ѝ. Ранена е тежко. Трябва да отида в „Чаринг Крос“.

— О, боже! Кой ще нападне Сали? — Шон я гледаше безмълвно. — Да не би да е онзи, когото преследвате? Нали ми каза, че те никога не нападат полицаи.

— Този е различен.

— В какъв смисъл?

— Във всеки възможен — отговори Шон. — Трябва да тръгвам.

— Вземи си душ. Аз ще те закарам.

— Не, добре съм.

Кейт вече беше станала.

— Ще звънна на Кърсти. Може да гледа децата до сутринта.

— Не се притеснявай — възрази той. — Сам ще карам.

Тя сложи ръце на бузите му го погледна в очите...

— Последното, което ѝ трябва на Сали, е да се навреш пиан под някой автобус. Аз ще те закарам. След като вземеш душ, за да се осветиш малко.

Шон знаеше, че е права. Тръгна мълчаливо към банята. Все още беше в шок. Трябваше да се обади на Донъли. Екипът трябваше да знае какво се е случило. Всеки от тях можеше да е следващият.

Докато Кейт го докара до болницата, въздействието на алкохола беше почти изветряло.

Униформният инспектор ги чакаше в чакалнята на спешното отделение. С него имаше униформена полицайка. Шон се представи, но не представи Кейт. Колегата му пък не представи полицайката.

— Къде е тя? — попита Шон. — Мога ли да я видя?

— Не. Още е в операционната — отвърна инспекторът. — Ще минат поне няколко часа преди някой да може да я види.

— Какво е станало?

— Единственото, което знаем, е, че е била нападната в апартамента ѝ. Съседът ѝ оказал помощ. Има две опасни прободни рани в гърдите. И двете са от дясната страна. Животът ѝ е в опасност, но засега се държи.

— Съседът?

Полицайката извади бележника си.

— Джордж Фулър. Бивш парашутист, капитан. Сега работи за местния общински съвет. В единайсет тя заблъскала по вратата и той я намерил свлечена на прага. Две рани в гърдите. Ножът още беше между ребрата ѝ. — Тя вдигна очи и видя как Шон трепна. — В армията е получил медицинско обучение. Използвал е лепенки и найлонови пликчета, за да я превърже. Лекарят, който я прие, каза, че без съмнение ѝ е спасил живота.

— Къде е той? — Шон държеше да види човека, спасил Сали.

— Прибра се — отговори инспекторът. — Настояваше да остане тук, но преди малко го пратих да си върви.

— А апартаментът ѝ? — попита Шон.

— Запечатрахме го — отговори полицаят.

— Добре. Поставете пост и никой да не влиза там без мое разрешение.

— Съжалявам, но това е въпрос на местната полиция. Нашият отдел за криминални разследвания ще се заеме със случая. Местопрестъплението е обезопасено. Няма нужда от пост.

— Бъркате. — Шон беше уморен и ядосан. Не искаше нарежданията му да бъдат поставяни под въпрос. — Аз водя това разследване. Ако имате някакви проблеми, звъннете на главен инспектор Федърстън от Група за тежки престъпления „Юг“. —

Залагаше на това, че инспекторът няма да го направи. Не и посред нощ. — Ще се свържа с вашия отдел за криминални разследвания и ще им обясня за какво става въпрос.

Видя, че инспекторът иска още информация, и продължи:

— Това нападение е свързано със серия убийства, които разследвам. Детектив Джоунс е част от екипа. Сигурен съм, че я е нападнал човекът, извършил убийствата. Така че уредете ми пост пред апартамента — настоя той. — А тук какви мерки за безопасност сте взели?

— Сложих при нея униформен полицай — отговори инспекторът.

— Искам да я пазят поне двама — настоя Шон.

В коридора нахлу Донъли. Имаше вид на човек, готов да убива.

— Копелето е мъртво! — бяха първите му думи. — Казвам ти съвсем сериозно. Ще литне право през прозореца от петия етаж. Заклевам се!

Шон вдигна ръка, за да му каже да се успокои, но мобилният му телефон извъня.

— Шон Кориган.

— Обажда се детектив Колвил, сър. Извинете, че се обаждам по това време, но реших, че ще искате да знаете. Хелиър току-що се прибра.

Шон и Донъли приближаваха къщата на Хелиър. Нощният дежурен в отдел „Убийства“ също беше дошъл с хората си.

Спряха на петдесетина метра от къщата и щом слязоха. Шон попита:

— Само ние ли сме?

Беше се надявал, че местното управление ще прати повече хора.

— Има екип зад къщата — каза дежурният.

Донъли погледна Шон.

— Ти решаваеш, шефе. Можем да почакаме за подкрепа.

Шон всъщност би предпочел да прибере Хелиър сам, за да прекара малко време насаме с него. Хелиър очевидно не беше достатъчно куражлия да се залови с него или Донъли, така че беше избрал Сали. Е, а сега те бяха дошли за него.

— Давайте да почваме — реши Шон. — Стига чакане.

Един млад детектив от Излингтън отвори багажника на колата и извади метален таран. На жаргон го наричаха „разрушител“.

— Донесохме това. За всеки случай.

— Ще е жалко, ако не го използваме — каза Шон. — Момчета, той може да не изглежда опасен, но вече е убил трима души. А днес се опита да убие един от нашите. Така че никакво сваляне на гарда.

Те закимаха, че са разбрали, и закрачиха бързо и безшумно към къщата. Внимателно отвориха черната врата на оградата от ковано желязо, приближиха се към вратата на къщата и се качиха по трите мраморни стъпала. По-възрастният детектив се свърза с униформените зад къщата по радиостанцията. Разговорът протече шепнешком.

— Внимание, група зад къщата. Влизаме през предния вход.

Радиото изпука, но всички чуха отговора.

— Разбрано. Готови сме.

Младият детектив с тарана погледна на Шон. Той му показа три пръста и започна да ги сгъва един по един. Три, две, едно. Детективът стовари тарана върху ключалката в центъра на вратата. Тя се пръсна, но вратата издържа. Вероятно долу и горе имаше резета. Детективът стовари тарана върху мястото, където трябваше да е горното. Вратата се килна и зейна отгоре. Той се приведе, строши и второто резе и тежката врата рухна навътре.

Всички се втурнаха през вратата. Стискаха разтегаемите стоманени палки и крещяха:

— Полиция! Полиция!

Шон и Донъли се втурнаха към стълбището. Детективите от Излингтън заляха приземния етаж.

Когато Шон наближи горната площадка, се появи Хелиър. Шон го видя точно навреме и отчасти избегна ритника, прицелен в главата му. Ударът се плъзна по скулата му и го запрати към стената, но той успя да се отърси от лекото замайване и скочи към Хелиър още преди Донъли да успее да го задмине.

Хелиър побягна някъде нагоре и изчезна. Шон се спусна след него, но когато наближи площадката, забави ход. Не искаше да бъде изненадан повторно. Махна на Донъли да забави крачка. Чуваше как детективите се качват след тях.

Качи се на втория етаж. Хелиър беше някъде тук. Намери ключа на стената и светна. На стажа имаше пет помещения.

Някой се появи на вратата до него. Той замахна с палката, но навреме осъзна, че е жената на Хелиър и спря. Сграбчи я за ръката, дръпна я на земята и кресна:

— Стой тук и не мърдай!

Тя беше прекалено уплашена, за да възрази. Твърде уплашена дори да говори.

Шон тръгна предпазливо, притиснал гръб до стената. Моментът на изненадата беше загубен. Сега трябваше да се прокрадват.

Запали лампата в помещението, откъдето беше излязла жената на Хелиър. Бутна вратата да се отвори широко и надникна вътре. Хвърли поглед през рамо, за да се увери, че Донъли го следва.

Вмъкна се в помещението все така с гръб до стената. Донъли го последва. Шон се хвърли на земята и надникна под леглото. Нищо. Изправи се и протегна ръка да отвори гардероба — стоеше встрани, за да не се изложи на фронтално нападение. Започна да отваря вратите. Дрехи, още в пликовете от химическото чистене. Нищо друго.

Кимна на Донъли да провери зад пердетата. Той го направи. И там нищо. Шон кимна към вратата и двамата излязоха и се заеха със следващото помещение.

Чу дете да вика от долната площадка. Майката го гледаше умолително. Той вдигна пръст пред устните си. Само това му липсваше — ревящо дете в цялата тази суматоха.

Разсейването беше само за миг, но Хелиър се възползва. Шон почувства невероятен натиск върху дясната си китка. Опита се да задържи палката, но натискът го принуди да отвори пръсти. Палката падна на пода. Хелиър го дръпна през прага, рязко го завъртя и изви ръката му зад гърба.

Студен метал се опря в гърлото му. Някакъв инстинкт му прошепна да не мърда.

Усети небръснатата брада на Хелиър да се отърква в ухото му. Подуши сладкия му дъх. Доповръща му се и му се прииска да се дръпне. Хелиър притисна острието малко по-силно.

— Здравсти, инспекторе.

Някой светна лампата. Донъли, кой друг. Замръзна, щом ги видя.

Хелиър се усмихна. Донъли успя да се съвземе и каза:

— Пусни ножа.

Прозвуча повече като молба, отколкото като заповед. Хелиър се изсмя. Обърна се отново към Шон, но държеше Донъли под око. Езикът му бавно и преднамерено облиза бузата на инспектора. Тялото му се тресеше от тръпката да вкухва страха на Шон. Захапа мекото на ухото му със зъби, стисна и замря в екстаз. Пусна го и престана да се усмихва. Вече беше съвсем сериозен. Прошепна в ухото на Шон:

— Не забравяй кой те остави да живееш.

Пусна ножа на пода, отстъпи настрана и сложи ръце зад тила си. Шон се извъртя и му стовари едно ляво кроше в зъбите.

Дните му като боксьор аматьор му помогнаха много.

Хелиър падна назад върху една тоалетка. Падна тежко. Рамкираните снимки на нея се строшиха, също и огледалото. Хелиър се стовари на земята, после се изправи на четири крака пред Шон, усмихваше му се с кървава усмивка. Шон го гледаше вторачено, но не виждаше лицето му, а лицето на баща си. На своя мъчител.

Изрита го в ребрата и силата на удара повдигна Хелиър от пода и го повали по гръб. Той продължаваше да се усмихва. Шон се наведе над него и започна да стоварва юмруци в лицето му. С всичка сила. И крещеше: „Копеле!“ при всеки удар. Не усети, че си е счупил пръстите и че кокалчетата му са се обелили в зъбите на Хелиър.

Накрая Донъли успя да го спре.

Трябваше му известно време да се върне в действителността. Отърси ръката на Донъли от рамото си и погледна кървавата каша, в която беше превърнал лицето на Хелиър. Той лежеше по гръб, почти изгубил съзнание, и хрочеше кръв.

Двама от излингтънските детективи се втурнаха в помещението. Видяха Хелиър проснат в собствената си кръв. Видяха ножа на пода. Видяха Шон — задъхан като луд. Ръцете му — кървави и подути. Не попитаха нищо.

В десет сутринта в петък новината за случилото се през нощта вече се беше разпространила из управлението. Общата стая бръмчеше като кошер. Хелиър беше нападнал един от техните.

Шон седеше в кабинета си и притискаше плик с лед, увит в стара тениска, в подутата си от ритника на Хелиър скула. Другата му ръка

също беше много подута. Кутрето и безименният пръст бяха бинтовани заедно. Показалецът и средният пръст също. Отказа да отиде в болница, за да ги шинират. Полицейската лекарка беше направила всичко възможно.

От болницата му съобщиха най-новото за състоянието на Сали.

Беше оцеляла при първата от множество операции. Още била в интензивното. Не се била свестила. Щели да я държат в изкуствена кома с лекарства.

Позната фигура се появи в рамката на вратата. Федърстън идваше да го види — и да видят и него. Влезе без церемонии.

— Изглеждаш зле.

— Благодаря — отговори Шон.

Изражението на Федърстън изведнъж стана много сериозно.

— Как е тя?

— Рано е да се каже. Още е в интензивното.

— Ако има нещо, което мога да направя... — Шон не каза нищо.
— А ти? Сигурен ли си, че трябва да си на работа?

— Добре съм.

— Ако ти трябва някой, който да управлява кораба, докато се напиш, просто кажи.

— Ще се оправя.

— Разбира се. — Федърстън направи съвсем кратка пауза. — А доказателства? Имаме ли достатъчно, за да заковем Хелиър?

— Един екип претърсва жилището на Сали, а друг къщата на Хелиър.

— А фирмата, където работи?

— Няма нужда. — Шон отговаряше лаконично. — Проследяването потвърди, че не е ходил в работата си, преди да се прибере. Съсредоточаваме се върху жилището на Сали.

Прекъсна ги Донъли, който почука на вратата.

— Шефе, търсят те от лабораторията. — Шон видя, че Донъли е развълнуван, и вълнението му сякаш прелетя през кабинета и се вля в гърдите му. Сърцето му започна да бие ускорено и неравномерно. — Успели са да сравнят космите, намерени в апартамента на Линда Котлър. — Донъли спря, за да се наслади на драматичния ефект. — На Хелиър са.

Шон си пое дъх, а Федърстън се плесна по бедрата и се усмихна. Край. Беше свършило. Шон разполагаше с важните улики.

На вратата се появи униформена полицайка.

— Някой търси детектив Джоунс.

— Прехвърли разговора на моя телефон — нареди Шон и след секунди каза в слушалката:

— Инспектор Кориган слуша. В момента детектив Джоунс не е тук. Кажете.

— Обаждам се от архива в „Ричмънд“ — обясни женски глас. — Детектив Джоунс отпрати няколко запитвания. Обаждаме се за резултатите.

— Кажете ги на мен и ще се погрижа детектив Сали Джоунс да ги получи.

— Тя искаше свидетелството за раждане и за смърт на двама души. Стефан Корсаков и Джеймс Хелиър. — Шон почувства как сърцето му прескача. — И така, разполагам със свидетелство за раждането на Стефан Корсаков, но не и със свидетелство смърт. Така че, ако е още в страната, е жив.

— А за Хелиър?

— Свидетелство за раждане и свидетелство за смърт. Горкото момченце е починало още преди да стане на годинка.

— Какво?

— Чухте ме.

Възможностите нахлуха в главата на Шон като порой.

— Кога е роден Корсаков?

— Хиляда деветстотин шейсет и седма.

— А Хелиър кога е починал?

— Интересно — отбеляза чиновничката, — също през шейсет и седма.

Шон вече го знаеше. Инстинктивно.

— Благодаря — успя да каже той. — Ще пратя някой да вземе копията. — Затвори и погледна Донъли. — Спомняш ли си заподозрения, върху когото работеше Сали?

— Онзи тип от Индекса на методите?

— Да, Стефан Корсаков. Имаш ли представа къде държи досието му?

— Предполагам в бюрото си.

Шон бързо отиде до бюрото на Сали, разрови чекмеджетата и намери кафява папка с надпис „Корсаков“. Отвори я и започна да чете.

— Ще ми кажеш ли какво става? — не се сдържа Донъли.

— Сали обсъждала ли е с теб това разследване?

— Не подробно.

— А какво по-точно?

— Единственото, което ми каза, беше, че някои я бил излъгал.

Шон продължи да прелиства досието, все едно напълно беше забравил за Донъли. Най-сетне вдигна очи.

— Копелето е получавало помощ.

— Моля?

— Сали каза, че отпечатъците му в Ярд били изчезнали. Снимката от досието му в криминалното разузнаване също. Казала ти е, че някой я е излъгал. Но кой?

— Шефе — попита Донъли тихо, — за какво говориш?

— Не разбираш ли? Хелиър е Стефан Корсаков, когото Сали откри чрез Индекса на методите като възможен заподозрян за нашето убийство. Стефан Корсаков е Хелиър, но всичко нужно, за да се открие това, е изчезнало. Но тя се е доближавала все повече и повече до разкриването на истината, макар че не го е знаела.

— Чакай малко. Значи Стефан Корсаков е Джеймс Хелиър?

— Животът си бих заложил на това — избухна Шон. — Когато е излязъл от затвора, Корсаков е трябвало да се измисли отново, защото иначе би бил свършен в тази страна. Трябвало е да си вземе парите и да бяга. Обаче това не е в негов стил. Нуждаел се е само от нова самоличност и от човек в полицията, който да изтрие миналото му. С нова самоличност може да се сдобиеш лесно. Отиваш в някое гробище, избираш име на човек, роден в същата година като теб, но починал още като бебе. Колкото по-малък, толкова по-добре. По малко история.

— След това намира корумпирано ченге, за да скрие отпечатъците и снимките му — завърши Донъли вместо него. — И затова е нападнал Сали. Тя е стигнала твърде близо до разкриването на тайната му.

— Хелиър не е единственият, който би искал да спре Сали. Онзи, който му е помогнал, е имал не по-малко за губене от него.

— Нашият колега, корумпираният полицай — довърши Донъли.

— Така излиза — призна Шон.

— Тогава нападението срещу Сали не е свързано с останалите?

— Напротив, свързано е — отсече Шон. — Всички са свързани по някакъв начин. Просто трябва да свържем отделните събития, за да затворим кръга. Щом го направим, ще разберем всичко.

— Откъде ще започнем?

— С намирането на корумпираното ченге.

— Как?

Шон отново запрелиства папката и намери онова, което търсеше — името на полицая, разследвал случая. Сержант Пол Джарет.

— Това име ми е познато.

— Какво? — попита Донъли.

— Пол Джарет. Човекът, който е разследвал Стефан Корсаков.

— Работил си с него, така ли?

— Не. Не, нещо по-скорошно. Нещо, което съм видял.

Шон огледа внимателно мъжа, който отвори вратата на спретнатото жилище в Сърбитън. Двамата с Донъли показаха служебните си карти и се представиха.

— Предполагам, че познавате една моя колежка — започна Шон.
— Сали Джоунс?

— Да — отговори Джарет. — Идва при мен, за да ме пита за един мой стар случай.

— Знам — потвърди Шон. — За съжаление имам лоши новини, които се отнасят до нея.

— Лоши новини?

— Била е нападната снощи и тежко ранена. Състоянието ѝ е стабилно, но критично. Сметнах, че като човек, който ѝ е помагал, трябва да знаете.

— Благодаря ви. Благодаря, че сте се сетили за мен. Как е станало?

— Ще ви обясним — каза Донъли и кимна към вътрешността на жилището.

— Да, разбира се — засуети се Джарет. — Моля, заповядайте.

Заведе ги в кухнята и седна. Шон и Донъли останаха прави.

— Не знаем подробности — каза Шон. — Знаем само, че е била нападната с нож в жилището ѝ. Нанесени са ѝ две сериозни рани. Успяла е да избяга и да стигне до вратата на съседите. Извадила е късмет, че още е жива.

— Боже! — възкликна Джарет. — Кой би нападнал ченге в собствения му дом?

— Може би вие ще ни помогнете по въпроса? — попита Шон.

Джарет трепна и той го забеляза.

— Разбира се — забързано отговори бившият полицай. — Разбира се, че ще ви помогна, само че не знам как.

— Детектив Джоунс се опитваше да открие един мъж, с когото преди години вие сте си имали работа. Стефан Корсаков.

— Да. Помня.

— Само че ѝ е било трудно да намери пръстовите му отпечатьци.

— Да, говорихме за това.

— Разследването ѝ разкрива, че вие сте поискали отпечатьците да бъдат изнесени от Архива на отпечатьците. Били нужни на затвора в Уондзуърт, за да си направят копия.

— Да. Казах това на детектив Джоунс.

— Сигурен ли сте, че са ги поискали от затвора?

— Да. Мой колега по това време ги взе от мое име и после ги е върнал. Може би той ще успее да ви помогне.

— Познавате ли лице на име Джеймс Хелиър? — попита Шон неочаквано.

Джарет се намръщи, сякаш се мъчеше да си спомни.

— Не, не мисля.

— Сигурен ли сте?

— Това име не ми говори нищо.

Шон извади от джоба на самото си един плик.

— Моля, разгледайте тези снимки и ми кажете дали разпознавате човека на тях. — И изсипа снимки от проследяването на Хелиър върху масата пред Джарет.

Той се наведе и започна да рови снимките, но без всъщност да ги гледа.

— Не. — Поклати глава. — Не познавам този човек. Вече го казах на детектив Джоунс, когато ми показа снимка на същия човек още първия път, когато дойде при мен.

— Сигурен ли сте? — попита Шон. — Напълно ли сте сигурен, че мъжът на снимката не е Стефан Корсаков?

— Стефан Корсаков? — попита Джарет учудено. — Това не е Стефан Корсаков.

— Ако не е Корсаков, тогава какво ще кажете за Джеймс Хелиър? Човекът на снимката Джеймс Хелиър ли е? — настоя Шон.

— Не познавам Джеймс Хелиър, така че не мога да кажа дали това е той, или не — отговори Джарет, но в гласа му се долавяше нарастващо безпокойство.

Шон хвърли на масата пред него разпечатан имейл.

— Какво е това? — попита Джарет.

— Ами вижте — отговори Шон.

Джарет вдигна листа и започна да чете списъка с имена и телефонни номера, който им бяха изпратили от криминалното разузнаване.

— Не разбирам — каза Джарет.

— Какво има за неразбиране? — попита Шон. — Не разпознавате ли собственото си име, телефонен номер и адрес? Ето тук. Джарет, Пол. Телефон и адрес.

— Какво е това? — попита Джарет.

— Това е списък на телефонните номера, извадени от азбучник, собственост на Джеймс Хелиър, който в момента е разследван за убийство. Господин Джарет, какво прави вашият телефон в неговия азбучник?

— Нямам представа — отговори Джарет. — Той има телефона ми, но това не значи нищо. Може да има много причини да има телефона ми.

Шон издиша през нос, после седна.

— Ако беше само телефонният номер, може би щях да ви повярвам. Но вие сам паднахте в капана. Детектив Джоунс е проверила в затвора, но са ѝ отговорили, че те никога не са искали отпечатъците на Корсаков. Вие сте излъгали. — Джарет мълчеше. — Освен това имаме и това. — Той почука с пръст по снимките на Хелиър. — Трябва да знаете, че преди да дойдем при вас, се обадохме на един стар ваш колега, сержант Греъм Райт, и аз му показах същите тези снимки. И знаете ли какво ми каза той, без да се поколебае и за миг? Каза, че мъжът на снимките е Стефан Корсаков. Същото лице, което сега се

подвизава под името Джеймс Хелиър. Но вие вече сте знаели това. Нали, господин Джарет?

— Аз... аз... — заекна мъжът, попаднал в капана на собствените си лъжи.

— Край — каза му Шон. — Били сте детектив и знаете кога свършва представлението. Време е да се спасявате. Кажете честно. Хелиър ли нападна Сали? Казали сте му, че е започнала да се рови в миналото му, и той се е разтревожил, че е стигнала толкова близо до истината, така че се е опитал да я спре по единствения начин, който е имал: като я убие.

— Не — каза Джарет. — Той не я е нападал.

— Значи признавате, че го познавате? — попита Донъли.

— Да... исках да кажа — не.

— Какво означава това? — притисна го Донъли.

— За бога, да. Контактувал съм с него — призна Джарет. — Но нямам нищо общо с нападението срещу детектив Джоунс.

— Но вие сте прибрали снимките и отпечатъците на Корсаков, нали? — попита Шон.

Раменете на Джарет се смъкнаха.

— Ако говоря, вие ще се погрижите за мен, нали? Ако ми гарантирате, че няма да лежа в затвора, ще говоря.

— Не мога да давам подобни обещания, но ще направя каквото мога. Говорете.

— Малко преди Стефан Корсаков да излезе от затвора реших да го посетя.

— Защо? — попита Шон.

— Защото така и не можахме да открием парите от измамите му. Милиони. Изчезнали просто ей така.

— И сте решили да си направите ранен подарък за пенсионирането — подхвърли Донъли.

— Не — отрече Джарет. — Не беше така. Или поне не в началото. Често е полезно да се посещават хората преди тяхното освобождаване, за да им кажеш, че ги държиш под око. Да ги предупредиш, че ако започнат да харчат незаконните си печалби, идваме и конфискуваме всичко. — Шон знаеше за тази практика. — Понякога се случва да успееш да сключиш сделка с тях, да ги накараш да върнат повечето пари, но им позволяваш да задържат известна сума

като награда, че са се съгласили. Неофициално, но всички печелят. Ние можем да покажем върнати пари, жертвите получават известна компенсация, а крадецът получава малка награда. Обаче Корсаков не искаше да участва в подобна сделка. Нямало да върне нищо. Обаче виждаше смисъл да се подsigури и да разкара полицията от дирите си.

— И? — каза Шон.

— Предложи ми дял. Аз трябваше само да се погрижа някои неща да изчезнат.

— Тоест снимките и пръстовите отпечатагци.

Джарет кимна.

— Колко ви плати? — попита Донъли.

— Първоначално десет хиляди, след което трябваше да има допълнителни вноски, но...

— Продължавайте — подкани го Шон.

— Следващия път, когато се срещнахме, ми показва снимки. На някои бяхме двамата, докато аз броя парите.

— Значи ви е прекарал?

— Да. Но имаше и други снимки. Снимки на децата ми училище, в парка, в градината. Божичко!

— Заплашил ги е? — попита Шон.

— Нямаше нужда — обясни Джарет. — Знаеше, че знам на какво е способен. Не исках да прекарам остатъка от живота си в озъртане и в чакане на неизбежното.

— Щом е постъпил така, вие е трябвало да се откажете — каза Шон.

— И да вляза в затвора? Ченгетата не прекарват добре зад решетките. Реших да чакам Корсаков да се махне и да забрави за мен. А после цъфва детектив Джоунс да души и започва да задава опасни въпроси. И сякаш това не беше достатъчно, Корсаков ми се обади да го отърва от вас. Направо оживял кошмар.

— Вие ли му казахте за детектив Джоунс? Че търси Корсаков?

— Не — отсече Джарет. — Защо да го правя? Ако му бях казал, щеше да иска да направя нещо. Нещата и така бяха зле, нямаше нужда да ги влошавам допълнително.

— Искате да кажете, че Хелиър не е знаел, че Сали търси Корсаков?

— Доколкото знам, нямаше представа. Беше убеден, че съм изтрил миналото му, както и направих. Обаче, когато дойде детектив Джоунс, осъзнах, че съм пропуснал нещо. В неговото досие имаше номер от Индекс на метода. Не знаех, че подробности за него са изпратени там. Греъм вероятно е решил, че Корсаков ще им е интересен, и е изпратил подробностите за неговото престъпление. Но не ми беше казал, така че аз нямах представа.

— Така е — потвърди Шон. — И аз предположих, че не сте знаели, иначе там нямаше да има данни. Питах Райт и той потвърди, че е изпратил досието му.

— А пръстовите отпечатащици? — намеси се Донъли. — Как изчезнаха?

Джарет се усмихна за първи път, откакто бяха дошли.

— Беше идея на Корсаков. Аз трябваше да накарам Греъм да ги изиска за мен, но той знаеше, че от Архива на отпечатащите ще си ги искат обратно, затова ме накара да ги унищожа и да ги сменя с друг комплект със спретнато попълнени форми и всичко, каквото трябва. Само че използвахме някакво мастило, което Корсаков купи от магазин за смешки. След два дни мастилото избледнява и оставаш с празен лист хартия, в случая с празна бланка за отпечатащици. Когато Греъм ги е върнал, са изглеждали наред и без проблеми са ги прибрали в архива. След това просто са избледнели до празен лист. Корсаков смяташе, че това е страшен номер.

Шон и Донъли се спогледаха. Не можеха да повярват.

— Шегувате ли се? — попита Донъли.

— Познавате ли Корсаков? Или може би трябваше да кажа Хелиър. Той е колкото интелигентен, толкова и зъл. С богато въображение и опасен, но не мисля, че е нападнал детектив Джоунс, и се съмнявам, че е убил другите хора, които споменахте.

— Защо? — попита Шон.

— Защото щеше да ми каже.

— Защо да ви казва?

— За да ми напомни в какво съм се превърнал. Да ми напомни, че му принадлежа.

Шон и Донъли се спогледаха. За известно време в кухнята се възцари мълчание. Накрая Шон каза:

— Господин Джарет, време е да се запознаете с един мой приятел.

Нисък набит мъж е черен костюм влезе в кухнята.

— Това е инспектор Райгър от отдел „Вътрешни разследвания“, или както може би го помните вие, отдел „Оплаквания“.

Райгър небрежно показа на Джарет служебната си карта.

— Пол Джарет, арестувам ви за кражба и оказване помощ на престъпник. Вземете си каквото ви е нужно и елате с мен.

Двете касети в касетофона се въртяха едновременно. Хелиър седеше безмълвен. Лицето му беше жестоко насинено, счупеният му нос беше бинтован така, че да може да диша. Отказа да потвърди името си. Вместо него щеше да говори Темпълман.

Шон искаше в разпита да вземе участие жена, за да види как ще реагира Хелиър на обвинението, че е нападнал Сали. Ако очите му се стрелнеха към полицайката, това щеше да е знак, че изпитва известна вина. Но можеше ли Хелиър изобщо да изпитва вина?

Детектив Фиона Кейхил седеше до него. Шон вече знаеше за Джарет и че Хелиър е Корсаков. За пръв път от много време чакаше разпита с нетърпение.

Завърши предразпитните формалности и почна по същество:

— Господин Хелиър, Джеймс, дойде време да говорите с нас. Всичко свърши. — Хелиър не каза нищо. — За вас ще е много по-добре, ако говорите с нас. Ако ми помогнете да разбере защо сте извършили тези деяния.

Нищо.

— Защо убихте Даниъл Грейдън? — продължи Шон. — Защо убихте Хедър Фрийман? Защо убихте Линда Котлър? Защо се опитахте да убиете детектив Сали Джоунс?

Знаеше, че трябва да продължава. Хелиър не можеше да мълчи още дълго. Егото нямаше да му позволи.

— Какво означаваха тези хора за вас? — упорстваше той. — Дали изобщо нещо? Познавахте ли ги? Направили ли са нещо, с което са ви ядосали? Заслужаваха ли тези хора да умрат?

— Нищо не знаете! — озъби се Хелиър.

— Защо убихте тези хора — настоя Шон и повиши тон.

Хелиър си възвърна самообладанието.

— Без коментар.

— Трябва да знаете, че тя е жива — каза Шон. — Детектив Джоунс е жива. И ще потвърди, че сте я нападнали.

— Наистина ли?

— Да, наистина — отвърна Шон.

— Ха! — изсмя се Хелиър. — Вие сте пълен глупак!

— А вие сте обречен — отвърна Шон.

— Вероятно. — Хелиър изглеждаше доволен от тази перспектива. — Но сега съм просто отегчен.

— Може би ще успея да събудя интереса ви? Последния път, когато ви разпитвах, вие дадохте проби от кръв и косми. Помните ли?

— Без коментар.

— Може да отговориш на този въпрос — каза Темпълман. Хелиър се обърна към него и се вторачи в лицето му с присвити очи.

— Без коментар.

— За протокола — обясни Шон. — Господин Хелиър беше арестуван само преди дни като заподозрян за изнасилването и убийството на Линда Котлър. По този повод той предостави проби от кръв и косми за сравнение с косми, намерени в апартамента на Линда Котлър. Сега спомнихте ли си? — Хелиър гледаше отегчено. — Тези проби вече бяха сравнени в нашата криминалогична лаборатория. Потвърдено е, че уликите, взети от местопрестъплението, съвпадат с ДНК на пробите, предоставени от вас.

Хелиър впи поглед в Шон и леко наклони глава. Шон забеляза реакцията му и каза:

— Всичко свърши. Край на игричките. Не можете да оспорите доказателства на основата на ДНК. И както казах преди малко, за вас ще е по-добре, ако ни кажете всичко.

Хелиър не отговори. Шон продължи почти съчувствено:

— Хайде, разкажете ни нещата, които сте направили. Искам да чуя разказа ви за изключителните неща, които сте извършили.

— Без коментар.

— Какъв е смисълът да извършиш такива неща и да не разкажеш на света за тях? — Шон се опитваше да смушка егото му.

— Инспекторе, и двамата знаем, че лъжете. Вие не може да сте намерили ДНК-то ми в жилището на Котлър, защото аз никога не съм я

виждал.

Отговорът му изненада Шон. Не беше очаквал подобно нещо. Не беше очаквал такова решително отрицание. Предполагаше, че Хелиър ще се опита с приказки да обезсили ДНК уликите, както беше направил в случая с Даниъл Грейдън. Но това нямаше значение, защото ДНК доказателствата щяха да го закопаят.

— Смятате, че лъжа? — попита Шон. — Господин Темпълман ще потвърди, че не ми е позволено да лъжа за доказателства. Само на заподозрените е разрешено да лъжат.

— Мисля, че настъпи моментът, когато трябва да бъдете конкретен за доказателствата, с които разполагате — намеси се адвокатът.

— Два косъма — отговори уверено Шон. — И двата намерени в апартамента на Линда Котлър. Единият върху тялото, а другият до него. Поради разположението им можахме да определим, че са попаднали там наскоро. И двата са ваши, господин Хелиър.

Хелиър не трепна.

— Без коментар.

— Може ли да обясните как космите ви са попаднали в апартамента на Линда Котлър? — попита Шон.

Хелиър го изгледа презрително.

— Без коментар.

— Това са физически доказателства от местопрестъплението. Искам да ви напомня, че ако не успеете или откажете сега и тук да обясните как вашите косми са се оказали в апартамента на Линда Котлър, съдът може да се повлияе от вашия отказ. Разбирате ли?

— Без коментар.

Шон се наведе над масата към Хелиър.

— Не ви виня, че не искате да отговорите. И знам защо не искате. Защото има само едно обяснение, нали? Защото сте отишли в нейния апартамент и сте я убили.

— Без коментар — пак отговори Хелиър.

— Изнасилили сте я и сте я убили.

— Без коментар.

— Изнасилили сте я, измъчвали сте я и сте я убили. — Гневът на Шон нарастваше.

— Без коментар. — Хелиър повиши тон, също като Шон.

— Направете едно почтено нещо в живота си — почти викна Шон. — Ако можете да намерите зрънце човечност у себе си, помогнете на хората, чийто живот сте съсипали. Дайте възможност на семействата на жертвите да приключат със станалото и да продължат с живота си. Признайте, че сте извършили тези престъпления.

— Ако вие разполагате с доказателства, тогава вие ще им дадете тази възможност — отговори предизвикателно Хелиър. — Обвинете ме, кажете им, че сте пъхнали човека, който е убил любимата им дъщеря или син, зад решетките. Защо ви е да признавам? Инспекторе, нима ви липсва вяра?

— Джеймс, вярата няма нищо общо с това. Или трябва да ви наричам с истинското ви име, господин Корсаков? Стефан Корсаков?

Зачака да види реакцията на Хелиър. Лека усмивка, нищо повече.

— Както вече казах, не става дума в какво вярвам, а какво мога да докажа. А аз мога да докажа кой сте в действителност и че бившият детектив Джарет ви е помагал години наред да прикривате престъпленията си.

— Значи свинята най-накрая се е разквичала — засмя се Хелиър. — Колко удобно!

— Точно това е причината, поради която сте се опитали да убиете детектив Джоунс. Налагало се е. Знаели сте, че се доближава до истината. Джарет ви е казал и вие не сте имали избор. Тя е щяла да срути цялата ви къщичка от карти, затова сте се промъкнали с взлом в жилището ѝ и сте се опитали да я убиете.

— Вие сте луд. Смятате, че бих убил, за да защитя Джарет?

— Не. За да защитите себе си.

Хелиър се наведе към Шон.

— Не ми пука дали си мислите, че знаете кой съм, не ми пука и ако наистина знаете кой съм. Мога да съм, когото си искам. Мога да ходя, където си искам. Мога да правя каквото си искам. Джарет е просто едно корумпираното ченге — такива ги има с хиляди. Той не е достатъчно сериозна причина, за да убия вашата малка любимка.

— Мисля, че този разпит продължи прекалено дълго — намеси се Темпълман, притеснен от новите разкрития. — Като се имат предвид раните, които господин Хелиър е получил при ареста, смятам, че разпитът трябва да бъде прекъснат дотогава, докато клиентът ми не получи необходимите медицински грижи.

Счупената ръка на Шон пулсираше и го разсейваше. Действието на двойната доза обезболяващи, които беше глътнал преди два часа, вече беше започнало да отслабва. Той обаче не бързаше. Щяха да получат почивка. Погледна си часовника.

— В момента е един и трийсет и шест и прекъсвам разпита, за да може лекар да погледне раните на господин Хелиър. Разпитът ще продължи по-късно. — Посегна да изключи касетофона, но Хелиър го спря.

— Почакайте — настоя той. — Почакайте една секунда.

И какво сега? Сега пък какво искаше Хелиър? Нима най-накрая бе готов да прекрати с театъра?

— Не ми пука какво казва или не казва вашата лаборатория — каза Хелиър. — Не съм убил никого от тези хора и не съм нападал скъпоценната ви Джоунс.

— Така няма да стигнем доникъде — прекъсна го Шон. — Този разпит завърши.

— Инспекторе, и двамата ни използват — озъби се Хелиър. — Снощи, когато вашият сержант е бил нападат, към седем и половина един мъж ми се обади по телефона. Беше същият, който ми се обади, когато е била убита Котлър, към седем. С изключение на първия път всеки път ми звънеше на мобилния телефон. Първият път беше в ранния следобед, в деня на убийството на Котлър. Тогава ми се обади в работата. Секретарката може да го потвърди.

— Който и да се е обаждал, е искал да нямам алиби — продължи той. — Всеки път предлагаше да се срещнем на места, където нямаше никой, който би могъл да си спомни за мен. Обаче така и не се появи. Искаше от мен да полагам големи усилия, за да се отърва от полицейското наблюдение. Настояваше да се отърва от опашката си — и вече знам защо.

— И ще ми кажете, че същият този тайнствен мъж е подхвърлил космите ви в жилището на Линда Котлър? — попита Шон. Хелиър вдигна рамене. — Нямам време да слушам тези глупости — отсеке инспекторът.

— Нямайте избор — напомни му Хелиър. — Ваше задължение е да разследвате изявлението в моя защита. Сигурен съм, че господин Темпълман ще ви го напомни. Нямайте друг избор, освен да откриете кой ми се е обаждал през тези дни в посоченото време. Независимо

дали смятате, че това е загуба на време, или не. Ако не го направите, няма съдия, който да не прекрати делото срещу мен.

Шон знаеше, че Хелиър е прав. Колкото и нелепо да звучеше алибито, той трябваше да го разследва. Трябваше да докаже, че е фалшиво.

— Добре — каза Шон. — Трябва ми номерът на събеседника ви.

— Нямам го.

— Казахте, че ви е звънял на мобилния телефон. Значи номерът се е изписвал на екрана.

— Всеки път, когато ми се обаждаше, номерът беше блокиран. На екранчето не се изписваше нищо.

— Опитайте ли да се свържете с едно-четири-седем-едно?

— Да. Номерът бил скрит.

— Тогава не мога да направя нищо.

— Стига, инспекторе! И двамата знаем, че номерът на онзи, който ми се обаждаше, може да бъде открит. Вече ми взехте мобилния, така че предлагам вашите лабораторни плъхове да го проучат.

— Ще бъде направено — отговори Шон. — Обаче ще ви трябва повече от това, за да се отървете. Този разпит завърши. — Шон протегна ръка към копчето, но гласът на Хелиър пак го спря.

— Усещам вашето съмнение — каза Хелиър. — Въпреки решимостта ви да докажете, че съм виновен за престъпления, които не съм извършил, зная, че в действителност не сте сигурен, нали? Нещо ви гризе, дърпа ви в посока, в която не искате да вървите, дърпа ви към мисълта, че може би, само може би, сте хванали погрешния човек. И макар че няма да давате пет пари, че гния в затвора, тази мисъл винаги ще е с вас. Че някой се е измъкнал, макар че е извършил убийство.

Шон поклати глава и се позасмя.

— Знаете ли, по някакъв странен начин очаквах от вас повече. Не зная точно какво, но нещо. А излиза, че вие сте поредният лузър, който се опитва да си спаси безполезния врат. Във вас няма нищо специално. Голям глупак бях да мисля, че във вас трябва да има нещо. Вие сте си мислили, че не можем да ви хванем, че никога не сте правили грешки, но направихте. И не са само космите в апартамента на Линда Котлър, но и в апартамента на Даниъл Грейдън.

— Не мисля — възрази Хелиър. — Както вече ви казах, познавах Грейдън. Бил съм в неговия апартамент. Всичко, което сте намерили

там, не означава нищо.

— Това е така — съгласи се Шон. — Обаче откакто намерихме вашия пръстов отпечатък в апартамента, нещо ме гризе. И това е, че намерихме само един отпечатък, и то долната страна на дръжката на вратата за банята.

— Е, и? — попита Хелиър.

— Само един? В това няма смисъл — обясни Шон. — Ако не сте имали основание да скриете факта, че сте били там, защо не намерихме повече ваши отпечатъци? Трябваше да намерим десетина. Знаете ли какво ми подсказва това? Че сте почистили местопрестъплението, избърсали сте всичко, до което сте се докоснали, но сте пропуснали едно място — дръжката на вратата на банята.

— Даниъл беше голям чистник — каза Хелиър. — Сигурно е избърсал другите ми отпечатъци, когато е чистил жилището.

— Не — възрази Шон. — Няма начин. Защото намерихме множество отпечатъци от други хора, които са били в апартамента след датата, когато вие сте ходили там. Не Даниъл е избърсал отпечатъците ви, вие сте го направили. И защо ще го правите, ако не сте го убили? Защо. Джеймс?

— Защото така трябва да живея живота си — отговори Хелиър. — Грижа се за себе си. Винаги е трябвало да го правя. Никой никога нищо не е направил за мен. Никога.

Това беше първото сваляне на гарда, което Шон видя в Хелиър. Първата пукнатина в неговата личност, която позволи на инспектора за секунда да надникне в душата му. И в тази секунда видя, че Хелиър е станал това, което е, заради някакви ужасни обстоятелства в миналото си. Шон никога нямаше да разбере какви са били те, но вече знаеше, че Хелиър не е бил роден такъв — някой друг го беше направил това, което беше сега. Изпита съчувствие към него, но сега не беше време да си мисли за момчето, което някога е бил Хелиър. Момче, чието детство може да е било също като неговото.

— Аз съм параноичен — продължи Хелиър, връщайки Шон в настоящето. — Това ми позволява да съм начело в играта. Докосвах някои неща в апартамента му и ги избърсах. На човек като Грейдън не може да се има доверие. Той можеше да ми създаде проблеми.

— Например като ви изнудва? — попита Шон. — Затова сте го убили. А и защо не? Вече сте били убили Хедър Фрийман.

— Не! — кресна Хелиър. — Не съм ги убил. Грешите! Страшно грешите!

— Така няма да стигнем доникъде. — В гласа на Шон ясно се долавяха нотки на разочарование. Беше толкова уморен, че се съмняваше в способността си да състави още разобличителни въпроси. — Ще направим едночасова почивка и след това ще опитае отново. — Той пак посегна към бутона, но Хелиър пак го спря.

— Има ли охрана? — попита бързо той. — Вашата Джоунс. Има ли охрана в болницата?

— Това не е ваша работа — тросна се Шон.

— Разбира се, че е моя! — възкликна Хелиър. — А въоръжена ли е охраната? Въоръжена е, нали? Прав ли съм инспекторе? Това обстоятелство направо плаче за въпроса, инспекторе: ако смятате, че аз съм онзи, който е искал да я убие, защо ще слагате въоръжена охрана, щом съм на сигурно място зад решетките? Не мога да го разбера. Вие разбирате ли го?

— Стандартна процедура — обясни Шон безизразно.

— О, не мисля — възрази Хелиър. — Сериозно. Сложили сте й охрана, защото знаете, че не съм аз. Нейният кандидат-убиец още е някъде навън. И вие го знаете, инспекторе. Знаете го, нали?

— Няма време за подобни неща. — Шон се опита да прогони мъглата на съмнението от съзнанието си.

— Инспекторе, зная кой е. Зная кой е убил тези хора и се е опитал да убие детектив Джоунс. Осъзнаването се спусна върху мен като откровение. Миг на пълна яснота. Само той може да е. Само той може да знае толкова много за мен. Само той може да ме наблюдава толкова отблизо.

— Кой? — повиши тон Шон. — Хайде да поиграем малката ви игричка. Кажете ми кой е.

— Вие вече знаете кой е — отговори Хелиър, като също повиши тон.

— Кажете, по дяволите — настоя Шон. — Трябва само да ми кажете и трябва да го направите сега, защото иначе ще завърша разпита и ще гниете зад решетките за нечие чуждо престъпление.

— Вече знаете — повтори Хелиър. — Щом аз знам, значи и вие знаете. Използвайте въображението си. Мислете като него.

Шон отвори уста... и изведнъж милионите частици от пъзела паднаха по местата си.

— Господи! — викна той, щом пъзелът се сглоби в ума му. — Трябва да отида в болницата! Веднага!

Скочи и хукна навън. Смехът на Хелиър разкъсваше ушите му.

— Тичайте при нея, инспекторе — викаше Хелиър. — Тичайте при нея, защото той ще ви изпревари.

Шон изскочи от помещението за разпити и едва не събори Донъли.

— Какво става? — попита озадачено помощникът му.

— Трябва да отида при Сали. Веднага!

— Ами Хелиър? И Джарет?

— Ако на Вътрешни разследвания им трябва, лесно могат да го намерят.

— И ще оставиш Хелиър ей така?

Шон погледна подутата си ръка и пред очите му се появи разкървавеното лице на Хелиър.

— Бих казал, че сме квит — заяви той. — Пусни го и му кажи, че не искам да го видя никога повече. След това ела колкото можеш по-бързо в болницата.

— И изхвърча през вратата.

[1] Иън Брейди и Майра Хидли — осъдени през 1966 детеубийци. — Б.пр. ↑

[2] Джон Венабълс и Том Робъртс — като десетгодишни отвличат, измъчват и убиват тригодишния Джеймс Бълджър с камъни и желязна пръчка. — Б.пр. ↑

[3] Семейство серийни убийци и изнасилвачи на млади жени. — Б.пр. ↑

21.

Петък следобед

Седя на пейка в хубавата малка градинка на болницата. Тук идват да пушат хората, възстановяващи се от операция от рак, причинен от пушенето. Никой не ми обръща много внимание, защото съм облечен в тъмносинята униформа на фелдшер. Перука, мустаци и очила маскират истинската ми външност, а през джоба ръкохватките на навитата тел за рязане на сирене се забиват болезнено в хълбока ми. Грубо оръжие, но тихо и резултатно в умели ръце.

Тръгвам към главния вход на болницата „Чаринг Крос“. Усещам спринцовката, залепена с лепенка за гърдите ми, а на кръста ме убива пъхнатият под колана нож, но същевременно ми вдъхва успокоение.

Обичам да планирам педантично, но нямам време. Трябва да съм прагматик и да свиря малко по слух. За мен е опасно, а още повече за всеки, който ми се изпречи на пътя, но нямам друг избор. Не и сега. Ако оная кучка оцелее, ще каже на целия свят кой съм. И с прекрасната ми шарада ще е свършено. Ще се наложи да избягам. Но ако успея да поправа грешката си, ще мога да остана анонимен. Невидим.

Не беше трудно да разбере къде са я закарали. Бяха нужни само няколко телефонни обаждания, за да разбере къде е и че е в интензивното. Също така бяха достатъчно любезни да ме информират, че очакват да се възстанови. Хората наистина трябва да внимават с информацията, която дават толкова лесно. Човек никога не знае с кого разговаря.

Вървя уверено по безкрайните коридори към пералнята. Медицински лица и санитарии се точат по тях, влизат и излизат и никой не обръща внимание на никого. Тези огромни болници са толкова безлични, колкото спирка на метрото в пиков час. А охраната им е майтап.

Взимам няколко чисти чаршафа, сгънати в найлонови пликове, и тръгвам към асансьора, който ще ме качи право в интензивното. При нея. Докато асансьорът се изкачва, сърцето ми започва да бие

ускорено. Могъществото още веднъж плъзва по вените ми. От възбуждане се чувствам зашеметен. Възбудата ме подтиква да замахна срещу другите хора, да извадя ножа изпод колана и да ги накълцам на парчета, но няма да го направя. Контролирам се. Днес трябва да свърша друга работа.

Когато вратата на асансьора се отваря, виждам дългия коридор на интензивното отделение. То е различно от останалата част на болницата: по-тъмно, по-тихо и по-топло. Усещам се в безопасност. Правя крачка в спокойствието и позволявам на асансьора да полети и да се влее в хаоса. Веднага разбирам в коя стая е, заради изправения послушно пред нея полицай. Чудесно. Тази униформа ще ми свърши добра работа. След като я облека, ще прекарам няколко минутки с кучката за сбогом. След това ще използвам спринцовката, за да ѝ инжектирам малко въздух във вече крехкото ѝ тяло и да я изпратя тихо на среща с нейния създател. В края на краищата кой ще вземе да спори с ченге, което има пистолет?

Някаква сестра изскача от една стая ме оглежда презрително — моята униформа ме определя като по-нискостоящо създание в болничната йерархия. Вторачвам поглед в чаршафите, които нося.

— От пералнята казаха, че ви свършват — казвам с най-мекушавия глас, който мога да докарам.

— А, добре. — Това е единственото, което благоволява да каже тази самовлюбена кучка. — Шкафът с бельото е зад ъгъла до тоалетната.

Няма нито моля, нито благодаря. Много ми се ще да я понауча на обноски. Може би някой друг път.

Следвам указанията ѝ и тръгвам по коридора. Докато минавам покрай въоръжената свиня, му кимвам за поздрав. Оставям прането в шкафа, след това отивам до тоалетната, отварям вратата, но не влизам, а се намръщвам, за да изиграя загриженост, и тръгвам тихо и бързо към свинята. Заговарям с гласа на хомосексуален, но тихо, за да не чуят сестрите:

— Извинете. Мисля, че в тоалетната има нещо, което трябва да видите.

Той ме оглежда от главата до петите, като едва успява да прикрие отвращението си. Имам чувството, че иска да ме прогони като досадна муха. Накрая закрачва безстрашно към тоалетната, както правят

всички свине с оръжие — чувстват се в безопасност заради фалшивото предположение, че са недосегаеми. Държа му вратата, докато влиза.

— Какъв е проблемът? — пита той. Това е последното, което казва, защото аз премятам телта за рязане на сирене през шията му и я дръпвам да се стегне хубаво и здраво. Той успява да пъхне три-четири пръста под телта, но това е безплодно усилие. Ако трябва, ще срежа и пръстите. Завличам го в средата на тоалетната, където той се опитва да се докопа до нещо, което може да вдигне шум, за да вдигне тревога. Осъзнава, че не може. Зяпа за въздух, обувките му с каучукови подметки ритат тихичко твърдите керамични плочки на пода. Накрая утихва. Има малко кръв по ризата и бронираната му жилетка, но не е нещо, което да не мога да прикрия. Дали да не убия сестрите? Не, ще отнеме твърде много време. Дори да забележат промяната във външния вид на свинята, просто ще предположат, че сме се сменили.

А сега е време да поправа една грешка.

22.

Сирената виеше, синята лампа, закрепена с магнит на покрива на колата, просветваше. Шон стискаше зъби. Ако катастрофираше, нямаше кой да отиде при Сали. Знаеше, че би трябвало да се свърже с местната полиция, но колко време щеше да отнеме, докато им обясни опасенията си? Колко време щеше да отнеме да накара властите да сложат допълнителна въоръжена охрана? Ами ако бъркаше? Ако това беше поредният опит на Хелиър да го направи на глупак? Да го изложи като детектив? Не, трябваше да отиде сам. Лично. Донъли щеше да дойде с подкрепление, но Шон трябваше да е пръв. Прав или не, трябваше да е пръв. Някак си знаеше, че всичко скоро ще свърши. Всичко.

Щом наближи болницата, изключи сирената и синята лампа. Инстинктът му подсказваше, че сега има нужда от прокрадване. Паркира при линейките, заряза колата с ключа в запалването и отвори вратата. След това изтича през люлеещите се врати и към асансьорите.

Докато чакаше асансьора, огледа схемата на болницата да види къде е интензивното отделение.

Щом слезе от асансьора, го обгърнаха тишина и топлина; механичните шумове и електронните писукания на различни апарати бяха едновременно успокояващи и тревожещи.

До вратата на стаята на Сали стоеше униформен полицай с нахлупена ниско, по военному фуражка, което правеше чертите му почти неразличими. Шон предположи, че вероятно е бивш войник. Предположение, което се потвърждаваше от мачисткия мустак.

Шон вдигна служебната си карта.

— Инспектор Кориган. Трябва да видя детектив Джоунс. — Униформеният кимна и Шон влезе и бавно тръгна към Сали: вече се страхуваше от най-лошото, сърцето му блъскаше, а стомахът му се беше свил на топка и го болеше. Обаче, когато се приближи, долови утешителните ритмични звуци, които издаваха машините, струпани около Сали. Монитори за сърдечния ритъм, за пулса, за кръвното

налягане — всички те го уверяваха, че е жива. Дори грозната, невъзможно дебела тръба, натикана в гърлото на Сали, за да я захранва с кислород, някак си го накара да се отпусне.

Сложи ръка на челото на Сали и нежно приглади косата ѝ. Отвори уста да каже нещо — и изведнъж усети нечие присъствие зад гърба си, някаква промяна в атмосферата. Завъртя се, сърцето му беше готово да изскочи, адреналинът вече подготвяше тялото му за сражение.

Беше Донъли.

— Мамка му! — възкликна Шон. — Много бързо дойде.

— Взеха ме на стоп момчетата от една патрулка, извикана на адрес. През цялото време сирена и светлини — нищо не беше спестено. Тя добре ли е? — попита с променен тон.

— Така мисля — отговори Шон.

— Би ли ми казал какво става? Защо сме тук? Защо освободихме Хелиър и го пуснахме да си върви?

Шон отвори уста да отговори, но вместо да обясни на помощника си, млъкна и попита:

— Къде е полицаят? Въръжената охрана?

— Никакъв полицай няма — отговори Донъли. — Освен теб.

— Не. — Шон поклати глава и усети, че страхът го обзема отново. — Пред стаята имаше пост.

— Добре де — спокойно отговори Донъли. — Щом казваш. Може да е отишъл да пусне една вода.

— Тоалетната — промълви Шон. — Трябва да проверя тоалетната.

— Защо? — попита Донъли. — Какъв ти е проблемът?

— Зная кой е убиецът — отговори Шон, излезе и забърза по коридора. Донъли го последва. — Той е тук — почти изкрещя Шон. — Знам, че е тук.

— Хелиър е убиецът — възрази Донъли, — но ти го пусна да си върви.

В друго време думите на помощника му щяха да го жилнат, но сега Шон изобщо не му обърна внимание. Стигна до тоалетната и влезе.

От едната страна имаше мивки, от другата бяха кабинките. Само на една вратата беше затворена.

— Ало — подвикна Шон. — Аз съм инспектор Кориган и трябва да знам има ли някой тук?

Тишина. Шон отиде до кабинката със затворената врата. Малкият зелен квадрат под дръжката му съобщи, че вратата не е заключена, и той я отвори.

Не можа да се удържи да не направи две крачки назад при вида на полуголия мъж, рухнал върху тоалетната чиния. Очите му бяха изцъклени, подутият му розов език стърчеше от устата му и се беше извил настрана. Лицето му с цвят на бургундско рязко контрастираше с жално бледата, подобна на восъчна останала част на тялото му. Едната му ръка бе паднала в скута му, а другата още беше вдигната нагоре, отчаяно вкопчена в телта през гърлото.

Засъхваща кръв се беше стекла по ръцете и гърдите на мъжа — кръв от почти отрязаните пръсти.

Донъли надникна над рамото на Шон, готов да продължи спора, видя убития и възкликна:

— Мамка му! Какво става тук?

— Гибран е — каза Шон. — Себастиан Гибран е убил и този, и всички останали.

— Кой е този?

— Нашият въоръжен пост — обясни Шон. — Гибран е взел униформата му, а аз минах покрай това копеле! — кресна Шон, обърна се и забърза към асансьора. От една врата надникнаха две сестри, обезпокоени от високото говорене.

— Къде отиваш? — попита Донъли.

— Все още мога да го настигна — отговори Шон. — Вероятно е слязъл по стълбите, защото ти дойде с асансьора. Може да успее да наваксам преднината му. Ти остани да пазиш Сали.

— Шефе, това е глупаво — опита се да го спре Донъли. — Ако му е взел униформата, значи е взел и пистолета. Шефе, това е наистина тъпо! — Вече викаше. — Остави тази работа на въоръжен екип.

Но Шон не го слушаше. Вратите на асансьора се затвориха и той напусна света на Донъли и влезе в друг свят, който малцина хора биха разбрали и още по-малко биха оцелели в него.

Бързаше трескаво през фоайето на болницата и се озърташе за някаква следа от Гибран. За униформен полицаи, който крачи между тълпящите се хора. В нарастващото си отчаяние започна буквално да ги сграбчва, да тика под носа им служебната си карта и да ги пита задъхано:

— Униформен полицаи? Видяхте ли униформен полицаи?

Докато най-накрая не чу онова, което очакваше, от един стреснат санитар.

— Д... да — заекна мъжът.

— Кога? — настоятелно попита Шон. — Къде?

— Преди няколко минути. При главния вход. Отиваше към паркинга.

Шон хукна натам, без да го е грижа кого блъска и без да осъзнава паниката, която предизвиква. Тичаше по-скоро със сляпа надежда, отколкото вяра, неспособен да приеме, че може би шансът да се изправи срещу Гибран е пропуснат.

Нямаше никаква следа от Гибран. Шон спря, наведе се и опря ръце на коленете си. Едва дишаше. След секунди се изправи и започна да оглежда огромния паркинг. Мобилният му телефон започна да вибрира. Беше Донъли.

— Изпуснах го.

— Къде си? — попита нетърпеливо помощникът му.

— В основния паркинг — отговори Шон задъхано. И в този момент на стотина метра видя мъж с полицейска униформа да се мярка между паркиралите коли. След миг виждаше само върха на фуражката му.

— Тук е — извика той в телефона. — Виждам го. — И затвори, преди да изчака Донъли да отговори.

Вълнението наелектризира тялото му. Болката в гърдите и краката беше забравена и той спринтира към крачещия полицаи. Толкова бързо, че сигурно щеше да го настигне. Но ако това беше Гибран, защо не бягаше? Какво чакаше?

Когато го доближи, разбра: мъжът се завъртя и скочи като нападаща змия. Шон не видя нищо друго, освен ножа в ръката му. Блестящото, сияещо острие, на което щеше да се надене. Опита се да спре, но знаеше, че няма да успее навреме. Подготви се за

непоносимата болка, която знаеше, че ще избухне в корема му, в черния дроб или гърдния кош.

Последното, което видя, бяха белите зъби на усмихнатия Гибран, който се готвеше да го прониже.

Обаче не изпита остра режеща болка. Вместо това получи невероятно силен удар в гърдите — все едно го беше ударила медицинска топка, изстреляна от оръдие. Ударът го повдигна от земята, запрати го назад и той се стовари върху предницата на някаква кола, претърколи се, изправи се и инстинктивно опипа гърдния си кош за кръв. Нямаше.

Докато очите му търсеха Гибран, умът му се опитваше да разбере какво го е ударило. А после, когато видя какво става, му беше трудно да повярва.

Джеймс Хелиър държеше Гибран с хватка, от която дори и той не можеше да се освободи. Ножът, който досега беше в ръката на Гибран, сега бе в неговата и той го притискаше в гърлото му, от което се стичаше тънка струйка кръв. С другата си ръка Хелиър измъкна пистолета от кобура на Гибран и го заби в бъбреците му. След това бързо го напъха под колана на кръста си и изви едната ръка на Гибран зад гърба му. Гибран се загърчи, за да се освободи.

— Кротко, кротко — предупреди го Хелиър и заби ножа малко по-дълбоко в шията му. Шон чу щракване и видя как Гибран потрепери. С лекота, придобита явно от практика, Хелиър изви другата му ръка и се чу второ щракване. Гибран вече беше с белезници на китките. Хелиър обаче продължаваше да притиска ножа в гърлото му. А после каза тихо и студено:

— Който ме измами, трябва да си плати. Скъпо.

— Недей, Джеймс — меко каза Шон, опитваше се да добие малко контрол върху положението. — Чуваш ли? — Над градските шумове се носеше воят на приближаващи се сирени. — Джеймс, знай, че не си убил никого. Но ако го убиеш, ще гниеш в затвора, независимо от всичко.

— Не мога да го оставя да живее — обясни спокойно Хелиър. — Той се опита да ме направи на глупак. Използва ме. — Гибран се заизвива в знак на протест и Хелиър го бодна пак, за да спре.

Шон се опитваше да намери думите, които биха повлияли на Хелиър. Знаеше, че обичайните заплахи или обещания не могат да

помогнат.

— Знаеш ли, заведох децата в зоологическата градина — почна той. — Преди няколко седмици. Бях обещал на жената... — Хелиър го гледаше вторачено, но не продумваше. — Отидохме при тигъра. Това красиво животно — в клетка. Нали разбираш. А единственото, което правеше, беше да върви покрай решетката с наведена глава. Беше се предал. Сякаш единственото, което искаше, беше някой да го отърве от мъките му. Това беше единственото, за което си мислех дни наред. Беше едно... едно от най-тъжните неща, които съм виждал, а съм видял доста... Джеймс, също като тигъра ти не би могъл да живееш в клетка. Знаеш това. Пусни го.

Очите на Хелиър се присвиха за секунда, а после се отвориха широко и в тях закипя живот.

— Инспекторе, не се тревожи. Няма да го убия. Във всеки случай не още. Искам да вкуси страха. Да живее всеки ден в страх, докато не реша, че е живял достатъчно дълго, и тогава ще му направя онова, което някой трябва да направи на тигъра.

И блъсна Гибран към Шон, който го хвана, макар че ранената ръка му пречеше, а и се чувстваше застрашен от силата му. Как бе успял Хелиър да го съкруши толкова бързо?

— Приеми това като мой прощален подарък — каза Хелиър. — Не така си го представях, но е това, засега. И между другото, инспекторе, внимавай. Той е наистина опасен, знам го най-добре от всички.

— Ще се срещнем в ада! — изрева Гибран и се изплю към Хелиър.

— Ще те чакам — отговори той сухо.

Сирените вече бяха близо. Шон погледна през рамо и видя патрулките да спират в края на паркинга и от тях да се изсипват униформени полицаи.

— Джеймс, дай ми пистолета. Освен това ще ни трябват показанията ти. Ти ни помогна, така че можем да сключим сделка за оная история с Джарет.

— Не. Шон, не смятам така. — За пръв път Хелиър използва малкото име на инспектора. — Не всички от твоя вид ще проявят толкова разбиране, а и е време да сменя тапетите. Освен това ти вече уби Джеймс Хелиър.

И се обърна, за да се потопи в града, който беше толкова дълго негово игрище.

— Джеймс — провикна се Шон след него, — не можеш да си тръгнеш просто така.

— Не помниш ли какво ти казах: мога да съм, когото си поискам и да ходя, където си искам. Сбогом, Шон...

— Джеймс... — почна пак Шон.

Хелиър се обърна към него за последен път.

— Ако нямаш нищо против, ще задържа пистолета, в случай че някой вземе глупавото решение да ме последва. Сбогом, Шон. Пази се.

Махна с ръка и изчезна зад един микробус.

— Джеймс — викна Шон. — Стефан. Стефан! — Но Хелиър беше изчезнал.

Гибран видя униформените полицаи и предприе последен опит да избяга. Шон го бутна върху предния капак на една кола и се просна върху него. Въпреки белезниците му бяха нужни всички сили, за да го удържи.

— Нищо не можете да докажете — викна Гибран предизвикателно.

— Ей, лайно! Носиш униформата на убит полицай. Свършено е с тебе. Ще се погрижа за това.

Шон слезе от асансьора и бързо закрачи към стаята на Сали. В интензивното продължаваше да цари спокойствие. Вихрушката още не се беше извила на место престъплението, но скоро щеше да започне. Шон влезе в стаята. Донъли стоеше до Сали.

— Мамка му, шефе, не очаквах да те видя отново тук. Чух по радиото, че си пипнал твоя човек.

— Ще имаме достатъчно време да се оправяме с него — каза Шон. — Предполагам, на тебе трябва да благодаря за появата на патрулките?

Вместо отговор Донъли размаха мобилния си телефон, но Шон вече ровеше в малкия шкаф с чекмеджета до леглото на Сали.

— Какво търсиш?

— Личните й вещи — отговори Шон.

— Защо?

— Трябват ми. Искам да съм сигурен, че Гибран ще го отнесе заради онова, което ѝ е причинил.

— Личните и вещи сигурно са регистрирани и под ключ.

— Може и да не са — обясни Шон. — Тя е приета по — спешност, забрави ли? Имали са по-важни задачи от това да записват и прибират вещи.

Отвори най-долното чекмедже и видя онова, което се беше надявал, че ще намери. Найлонов плик с личните вещи на Сали. Часовникът и, малко бижута, ластик за коса и онова, което Шон най-много търсеше — служебната ѝ карта.

— Калъфката запечатана ли е? — попита Донъли приглушено.

— Не — прошепна Шон в отговор. — Служебната ѝ карта е в калъфа, но не е запечатана.

Вдигна изцапаната с кръв полицейска карта със здравата си ръка. Знаеше какво трябва да направи.

— Тя трябва да бъде намерена в дома на Гибран, когато го претърсвате.

— Ясно — увери го Донъли.

— По-добре е да не я намираш лично. Остави я така, че да я намери някой от другите полицаи. Ясно?

— Напълно, шефе. Остави това на мен.

— Ти си добър полицай — каза Шон.

— Знаем — отговори Донъли.

Гибран седеше невъзмутимо, ръцете му бяха отпуснати неестествено неподвижно на масата. Шон и Донъли седяха срещу него. В помещението за разпити нямаше други хора. Шон не се изненада, когато Гибран отказа адвокат. Беше твърде арогантен, за да повярва, че някой друг би го защитил по-добре от него самия.

Шон завърши с въведението и припомни на Гибран правата му. Гибран учтиво потвърди, че разбира всичко.

— Господин Гибран, знаете ли защо сте тук? — попита Шон.

— Никога досега не бях влизал в полицейско управление — каза Гибран. — Не е съвсем така, както си го представях. По-светло, по-чисто и не толкова заплашително, колкото смятах, че ще бъде.

— Знаете ли защо сте тук? — попита Шон малко по-настоятелно.

— Да — отвърна Гибран. — Разбирам много добре, благодаря ви. — И се усмихна кротко, в мир със самия себе си.

— Тогава знаете, че сте обвинен в няколко убийства, включително убийството на полицай и опит за убийство на друг?

— Инспекторе, осъзнавам положението си.

— Защо тогава не поговорим за положението ви, господин Гибран?

— Моля, наричайте ме Себастиан.

— Добре. Себастиан, искате ли да поговорим за нещата, които сте извършил?

— Имате предвид нещата, които ме обвиняват, че съм извършил?

— Нима отричате, че сте убили Даниъл Грейдън? Хедър Фрийман? Линда Котлър? Полицай Кевин О'Конър? Нима отричате, че се опитахте да убиете детектив Сали Джоунс?

— Какво искате, инспекторе? — попита Гибран. — Някое хубаво спретнато признание?

— Това би било прекрасно — усмихна се Шон.

— Защо?

— За да разбере защо тези хора е трябвало да умрат. За да разбере защо сте ги убили.

— И защо ви с да разберете тези неща?

— Защото това ми е работата.

— Не — каза Гибран и се усмихна. — Това е прекалено опростенческо обяснение.

— А според вас защо ми е да знам?

— От страх — обясни Гибран. — Защото ние се страхуваме от това, което не разбираме. Поради тази причина лепим етикет на всичко — на врата на всеки убиец трябва да виси табелка. Този тук е убил от любов. Този от омраза. А този е убил, защото е шизофреник. Тези табелки отнемат страха.

— А какво трябва да напишем на вашата табелка? — попита Шон.

Усмивката на Гибран стана по-широка и той се настани поудобно на стола.

— Защо да не я оставим празна? Така ще е много по-интересно. Не сте ли съгласен с мен?

— В съда това няма да ви помогне. Доживотната присъда не означава спокоен живот.

— Инспекторе, разбирам, че искате да ми помогнете, но доколкото мога да преценя, сте много далеч от това да ме осъдите. За каквото и да било.

— О, ще ви осъдят, бъдете спокоен — увери го Шон. — Не се съмнявайте.

— Изглеждате прекалено сигурен за нещо толкова несигурно — каза Гибран. — Но аз ще ви предложа сделка. Ако ме осъдят за тези престъпления, ще поговорим повече и може би по-подробно. Ако вашите доказателства се издънят и аз си тръгна като свободен човек, никога повече няма говорим за това.

— Признанието след осъждането няма никаква стойност — каза Шон.

— Може би за съда не, но мисля, че за вас ще бъде много ценно.

Шон усети, че Гибран се опитва да приключи с разпита. Уморен ли беше? Дали усилията да изглежда нормален и любезен не го бяха изтощили?

— Разкажете ми за вас — подкани го Шон. — Разкажете ми за Себастиан Гибран.

— Добре, съкратеното издание на историята на Себастиан Гибран. Роден съм преди четирийсет и една години в Оксфордшър. Аз съм второто от четири деца: две момчета и две момичета. Баща ми беше едър земеделец, а майка ни се грижеше за възпитанието ни. Бяхме доста заможни, но не богати. Посещавах много добро местно частно училище, където се справих толкова добре, че да получа място в Лондон Скул ъф Икономикс. Въоръжен с диплома за бизнес финанси се впуснах в големия зъл свят и станах ценен служител на „Бътлър и Мейсън Файнанс“. Изкачих се по кариерната стълбица до старши партньор. Женен съм, с две прекрасни деца. Страхувам се, че животът ми е твърде незабележителен.

— Докато наскоро — Шон го изучаваше напрегнато — не ви се е случило нещо много знаменателно. Променили сте се. Нещо у вас вече не е могло повече да бъде сдържано.

— Инспекторе, не съм психичноболен. Не чувам гласове, които ми казват да убивам. У мен няма нищо, което да не може да бъде овладяно. Няма нищо, което да не контролирам. Не съм чудовище,

създадено от миналото си. Детството ми беше щастливо. Родителите ми любящи, брат ми и сестрите също, а приятелите ми бяха безброй. Когато бях малко момче, не съм късал краката на паяци. Не съм хапал съучениците си, нито съм измъчвал и убивал домашните ни любимци.

— Тогава защо?

— Какво защо?

Шон преглътна нарастващото си чувство на безсилие.

— Защо убихте тези хора? Даниъл Грейдън, Хедър Фрийман, Линда Котлър? Защо беше толкова важно за вас те да умрат?

— Искате да ви кажа, за да може да ме разберете? — попита Гибран. — Искате да ви освободя от страха?

— Да — отговори Шон.

— Наистина няма смисъл — каза Гибран. — Нямам отговор, който може да задоволи вашата нужда да знаете. Няма какво да ви кажа, няма нищо, което да ви помогне да разберете. В известна степен ми се иска да имаше, но за съжаление няма.

— Опитайте се — настоя Шон.

Гибран помълча, после заговори отново.

— Една жаба се приличала на брега на рекета и изведнъж я стреснал нечий глас. Жабата отворила очи и видяла един скорпион. Уплашила се и скочила встрани, но скорпионът ѝ се примолил: „Моля ти се, пренеси ме на другия бряг, понеже не мога да плувам“. „Не мога — отговорила жабата. — Ти си скорпион и ще ме ужилиш“. „Няма — уверил я скорпионът. — Обещавам“. „Как да повярвам на думата на скорпион?“ — попитала жабата. „Нали ако те ужиля — обяснил скорпионът, — и двамата ще се удавим“. Жабата се замислила над думите на скорпиона и победена от логиката му, се съгласила да го пренесе на другия бряг. Обаче докато прекосявали реката, скорпионът наистина я ужил. В предсмъртната си агония жабата го попитала: „Защо го направи? Сега и двамата ще умрем“. „Не можах да се сдържа — отговорил скорпионът. — Такава е природата ми“.

— Винаги съм изпитвал съжаление към скорпиона — завърши Гибран, — но никога към жабата.

Възцари се дълго мълчание. Накрая Шон попита:

— Да не искате да ми кажете, че сте убили четирима души напълно безпричинно само защото смятате, че вашата природа е такава?

— Това е само приказка — отговори Гибран. — Помислих си, че на вас особено много ще ви хареса.

— Позволете да ви кажа защо според мен сте убили тези хора — каза Шон. — Убили сте ги, защото това ви е накарало да се почувствате специален. Накарало ви е да се почувствате важен. Без това животът ви ви се е струвал безсмислен. Да правите пари за други хора: безсмислено. Чувствали сте се безсмислен. И не сте могли повече да понасяте това усещане за празнота — всеки ден да признавате пред себе си, че сте поредният никой, който живее живота на никой. Всеки ден все същото усещане за празнота, за пустота. Това ви е подлудило. Вие сте можели да бъдете какъвто поискате. Животът ви е дарил с всички привилегии и възможности, но не сте имали куража да направите нещо наистина специално. Да направите нещо, което да ви отличи от останалите. Вярвате, че всички трябва да ви се кланяме само заради онова, което смятате, че сте. Но никой не го е направил и това ви е ядосало, разгневило ви е срещу света.

— Затова сте решили да ни дадете урок. Нали така? — продължи той. — Решили сте да ни покажете колко сте специален, като направите единственото, което е успял да роди вашият немощен ум. Вашето изкривено усещане за собствената ви важност ви е убедило, че имате право да убивате и че това е вашата съдба. То е извинявало престъпленията ви — а това са престъпления, независимо от това какво си мислите. Обаче извършването на убийства не ви прави специален. Не ви прави нещо повече от поредния болен лузър — точно такъв, като всички останали болни лузъри, заключени в „Бродмур“. Може да си дрънкате за скорпиони и вашата природа и всяка друга глупост, която искате, но и двамата знаем, че дълбоко във вас, под тази излъскана фасада, тази фалшива заплаха, вие сте нищо. Нищичко.

— Ако ви доставя удоволствие да вярвате в това — отговори Гибран, — ако тази представа ви освобождава от страха — вярвайте в нея, колкото си искате.

И Шон разбра, не Гибран няма да проговори, че няма да признае и да обясни станалото. Трябваше да свикне с мисълта, че може никога да не узнаят защо. Усети, че Гибран го изучава.

— А Хелиър? Какво беше неговото участие във всичко това? Заедно ли действяхте?

— Джеймс не би могъл никога да бъде нещо друго, освен мой служител — отговори Гибран. — Никога не бих си цапал ръцете да действам с него като с равен. Той беше просто инструмент, който използвах да постигна онова, което трябваше да постигна. Той не беше нещо повече от илюзия. Джеймс е плод на обстоятелствата, евтино копие. Наистина жалко. Аз съм роден, за да постигна всичко онова, което постигнах. Пътят, който бях призван да поема, е начертан още в майчината ми утроба.

— Вие го използвахте като примамка — обвини го Шон. — Извършихте убийствата така, че да изглежда сякаш ги е извършил той.

— Убийства? — Гибран се престори на изненадан. — Съжалявам. Помислих, че говорите за фирмено финансиране.

— Разбира се — отговори Шон. Изведнъж всичко придоби смисъл; трябваше да проучи това, преди необясненото откритие да потъне отново в тъмните ниши на съзнанието му. — Сега разбирам. Вие сте уредили на Хелиър работата в „Бътлър и Мейсън“, нали? Веднага щом сте го срещнали, когато и където и да е било, вие сте разбрали. Нали така? Че това е човекът, когото сте чакали толкова дълго. Човекът, зад когото може да се скриете. И сте се погрижили само вие да поемете отговорността за проверка на неговото минало, защото не сте могли да рискувате някой да разкрие, че Хелиър е измама. Направихте ли си изобщо труда да проверите препоръките му и къде е работил, или е било толкова маловажно, че не си е струвало усилието? Не неговите финансови умения сте искали, а него. Да го имате на място, където да може да го наблюдавате, да научите всичко за него, да го манипулирате. Така ли е?

— Хелиър беше подчинен, подчинен по всички линии, поставен на тази планета от сили, които не може да си — представите, за да бъде манипулиран от хора като мен — отговори Гибран. — Такива са природните закони.

— Така ли? — възкликна Шон. — Значи Хелиър е понискостоящ от вас? Не е умен колкото вас? — Гибран отговори с вдигане на рамене и усмивка. — Ако това е истина, как да си обясним, че накрая ви надцака? В този момент вероятно вече си изгражда нов живот в лукс и с привилегии, докато вие седите тук с нас и се готвите да гниете до края на дните си в затвора. Себастиан, кажете ми, кой сега от вас двамата в крайна сметка е по-умен?

Усмивката на Гибран се стопи, устните му се присвиха и побеляха, а досега спокойните му пръсти се извиха като ноктите на хищна птица. Шон най-накрая беше намерил начин да смъкне лъскавата му фасада.

— Искам да кажа, че на практика Хелиър ми поднесе главата ви на тепсия — продължи натиска Шон. — Прочел ви е като евтино романче, предсказвал е всеки ваш ход и когато е дошъл моментът, ви сервира на поднос като студено блюдо.

Дишането на Гибран се учести, лицето му се наля с кръв. „Продължавай да го притискаш. Ръчкай го, докато не избухне и не изпълни помещението с шрапнели от неопровержимата истина“.

— Направи ви на глупак — прободете го с думи Шон. — Накара ви да изглеждате като пълен глупак. Предсказуем идиот. И сега няма какво да направите. Той спечели. — Шон зачака изригването, защото беше сигурен, че е направил достатъчно, за да провокира Гибран да избълва истината, но не последва арогантен брътвеж за собствената му важност; нито заявление за гения, който изразяват престъпленията му. Вместо това, за ужас на Шон, усмивката отново цъфна на лицето на Гибран.

— Инспекторе, това е много самонадеяно от ваша страна. Да обявите победителя, преди играта да е свършила — каза Гибран, който отново се беше успокоил.

— Това не е игра — възрази Шон. — Всичко свърши. За вас поне всичко свърши.

Знаеше, че си губи времето, че така само осигурява на Гибран сцена да се изявява. Той никога нямаше да говори по друг начин, освен със загадки. Време беше да свършва с този разпит.

— Господин Гибран, има ли нещо, което искате да ми кажете?

— Зная какъв сте — внезапно каза Гибран.

— Моля? — попита Шон.

— Подушвам го у вас, както го подуших у Джеймс Хелиър. Може да го скривате от другите, но не и от мен. Вие сте станали това, което сте, заради обстоятелствата. Точно като Джеймс. Само че не сте като него. Той контролира природата си, своите неприемливи инстинкти, а вие ги потискате. Вие живеете в страх от тях и никога не сте ги приемали.

— Не знам за какво говорите — изръмжа Шон.

— Тренирали си ви като диво животно в плен — продължи Гибран, гласът му вече бе по-агресивен, уверен, но все още контролиран. — Научили са ви да се приспособявате. Подчинявали са ви с безкрайно съветване и лекарства за потискане на определено поведение. А бихте могли да сте много повече от това, което сте.

— Вие не знаете нищо за мен — отговори Шон.

— Знам, че всеки път, когато погледнете децата си, си спомняте за собственото си детство. Баща ви е бил, нали? Вашият мъчител. Баща ви е бил този, който ви е докосвал по онези тайни места и ви е казал, че това е само ваша тайна — между него и вас. И когато сте пораснали и вече не сте искали да ви пипат, баща ви е бил онзи, който ви е насилвал и ви е биел, когато сте отказвали.

Шон усети как кръвта се отича от лицето му. Как можеше Гибран да знае? Откъде можеше да е научил?

— Свършено е с вас — изръмжа той.

— Аз бях роден такъв, какъвто съм — озъби се Гибран в отговор. — А вие сте направен такъв от обстоятелствата. Но сте *направен*. Колко дълго ще може да отричате природата си? Колко дълго, докато един ден собствените ви ръце не посегнат на децата ви? Колко дълго преди вие и те да имате ваша обща тайна, за която не бива да казват на мама?

Шон скочи да го удари, но една тежка ръка го натисна на стола — ръката на Донъли.

— Играйте си игричките, щом ви харесва — изръмжа Шон. — Но ще ви е нужно нещо повече от игрички, за да не умрете зад решетките.

— Не мисля.

— Вашата арогантност ще ви окачи на въжето — продължи Шон. — Смятахте, че не можете да направите грешка, но направихте. Детектив Джоунс е жива и ще се оправи. Когато това стане, ще потвърди, че вие сте нейният нападател. Защо? Защото е видяла лицето ви. Искали сте да види, че сте вие. Искали сте да види своя убиец. Искали сте всички да виждат лицето ви. Искали сте то да е последното, което са видели на този свят. Били сте прекалено горд със себе си, за да се скриете зад маска. В мига, когато сте допуснали Джоунс да избяга, за вас всичко свърши.

— Съмнявам се, че детектив Джоунс е успяла да види много ясно своя нападател — възрази Гибран. — Разбрах, че е била нападната през нощта, вероятно при лошо осветление. Как би могла да е сигурна в каквото и да било? Нейното разпознаване е безполезно.

— Освен това имаме записите от видео наблюдението в метрото — продължи Шон. — На тях ще се види как следвате Линда Котлър. Сега, когато знаем кого да търсим, е само въпрос на време, докато попаднем на вас.

— Може и да успеете да докажете, че съм бил в Хамърсмит. Това едва ли ще е достатъчно, за да осъдят човек за убийство.

— Ще има и записи от клуба, където е бил Даниъл Грейдън в нощта, когато е бил убит. Ами биячите там? Ако ви разпознаят сред други мъже?

— И какво, ако ме разпознаят, инспекторе? — подразни го Гибран. — Вие не разполагате с нищо.

— Забравяте за посещението ви при Сали Джоунс в интензивното. За полицаия, когото убихте там. Все още носехте неговата униформа, когато ви арестувахме. Това са грешки, Себастиан. Прекалено много грешки. Прекалено много доказателства, за да бъдат отслабени с приказки. Да не говорим за спринцовката, закрепена с лепенки на гърдите ви.

— Безобидна празна спринцовка — обясни Гибран.

— Ако бяхте вкарали въздух в кръвообращението на Сали, почти със сигурност щеше да получи сърдечен удар или инсулт. Щеше да умре и никой нямаше да разбере, че е убийство. Ако детектив Джоунс беше умряла, вие можехте да се скриете зад гърба на Хелиър и да го оставите да опере пешкира.

— Теории и надежди. Инспекторе, това е всичко, с което разполагате.

— А униформата, която носехте?

Може да ме обвините, че съм се представял за полицай.

— Вие сте убили човека и сте му взели униформата.

— Можете ли да го докажете? Че съм го убил? Разполагате ли с неопровержими доказателства за това? Отпечатъците ми върху оръдието на убийството? Моята ДНК по неговото тяло? Може би видеокамери, които са ме заснели? Обаче нямате. Нали така?

Шон седеше мълчаливо и разсъждаваше как най-добре да изиграе последния си коз и как ще реагира Гибран. Дали ще се ядоса и ще разкрие истинската си същност? Дали ще се смири и ще признае? Или ще продължи със спокойното си отричане? Преднамерено бавно започна да вади плик за веществени улики от джоба на сакото, което беше праметнал на облегалката на стола. След това небрежно го плъзна по масата.

Гибран погледна плика и за пръв път Шон успя да види на лицето му нещо като объркване.

— Служебната карта на детектив Джоунс — обясни Шон. — Скрита под подложката на чекмедже в кабинета ви вкъщи. Как така служебната ѝ карта се е озовала у вас?

Гибран вдигна плика и започна да оглежда съдържанието му. После каза:

— Изглежда, съм подценил решителността ви.

— Как е попаднала там? — повтори Шон въпроса, на който знаеше, че Гибран и при най-добро желание не може да отговори.

— И двамата знаем, че това не е важно — каза Гибран. — Вие ще се опитате да убедите съдебните заседатели, че съм я отнесъл като трофей. Че съм я взел, защото съм имал нужда да поддържам връзка с жертвата си. Че съм я взел, за да мога отново да преживявам нощта, когато тя е трябвало да умре. Може би ще ви повярват, а може би не.

— А вие какво ще кажете на съда? — попита Шон. — Какво ще им кажете, за да ги убедите, че не сте такъв, какъвто аз твърдя, че сте?

Гибран се наведе към него, усмихваше се самоуверено. На Шон му се стори, че подушва същата животинска миризма, каквато излъчваше Хелиър.

— За това, инспекторе, всички трябва да почакаме и ще видим — каза Гибран. — Нали така?

Шон седеше в кабинета си с Донъли и слушаха записа от разпита на Гибран. Когато свърши, Донъли заговори пръв.

— Всъщност ни каза да си го начукаме.

— Никога няма да се предаде — каза Шон. — Обаче имах нужда за малко да съм близо до него. Да го наблюдавам и да го слушам.

— Е, и?

— Той е нашият човек. Този път нямам никакви съмнения. Хелиър е бил само негов инструмент.

— Божичко! — възкликна Донъли. — Сигурно е прекарал години в планиране на всичко това. Какъв човек трябва да си, за да прекараш години в планиране как да убиваш непознати?

— Човек, който няма намерение да спре — поясни Шон. — Знаел е, че накрая ще го хванем, освен ако изобщо не го търсим, и че ще спрем да го търсим само ако приберем някой друг. Някой, за когото сме убедени, че е виновен за убийствата. И това едва не сработи! Аз като пълен глупак налапах въдицата! Позволих на чувствата ми срещу Хелиър да помрачат преценката ми. За малко не пратих в затвора погрешния човек!

— Никой нямаше чак толкова да плаче за Хелиър — успокои го Донъли.

— Не това ме притеснява — отговори Шон. — Мястото на Хелиър е зад решетките, но аз за малко не изпуснах Гибран, за малко не му подарих победата. Ако Сали не беше оцеляла, кой знае? Може би никога нямаше да го пипнем!

— Да, ама го пипнахме — каза Донъли. — Пипнахме го!

— Знам. Но колко хора можеха още да са живи, ако не си бях губил времето да преследвам Хелиър?

— Никой от тях — отговори Донъли уверено. — Гибран е като светкавица. Появява се отникъде. Не можехме да го заловим по-рано. Не би било възможно. Направихме каквото правим винаги. Вървахме по доказателствата и се съсредоточихме върху най-вероятния заподозрян. Клатихме дърветата и чакахме да видим какво ще падне от тях. И най-накрая падна човекът, който търсехме. Ако начело на разследването беше някой друг, Гибран още щеше да е на свобода и Сали щеше да е мъртва. Знаеш това.

— Просто не го чувствам като успех. — Шон поклати глава.

— А нима някога имаш такова чувство?

— Не. Всъщност не.

— Откъде разбра, че Гибран ще иска да убие Сали?

— От нещо, което каза Хелиър: че може да е само един човек. Че само един човек знае толкова много за него. Тогава си спомних, че Сали ми каза за срещата си с Гибран. Как са си говорили за Хелиър и той нарочно е увеличил подозренията й срещу него. Изведнъж всичко

ми се изясни. Разбрах кой е убиецът и още по-ясно, че ще се опита да стигне до Сали дори с риск да се разбере, че Хелиър не е истинският убиец. Поне щеше да ни спре да не открием, че е той. Ако Сали не беше оцеляла, Гибран още щеше да е на свобода и ние нямаше да имаме и най-малката представа какво е станало. Грешката да остави Сали жива срути основите на всичко, което е бил изградил.

— Как мислиш, защо е избрал Хелиър?

— По някакъв начин е знаел какъв е Хелиър. В момента, когато се са срещнали, е разбрал. Не би могъл просто ей така да лепне престъпленията си на човек с чисто минало. Имал е нужда от човек, за когото бихме повярвали. Хелиър е бил идеален. Може дори по някакъв начин да е разбрал за миналото, истинското минало, на Хелиър. Кой знае? Обаче щом го е намерил, е проявил търпение, запазил е самообладание. Прекарал е години да го наблюдава и да научи всичко за него. Дори се е погрижил да го назначат в „Бътлър и Мейсън“, така че да го държи под око. А Хелиър не е заподозрял нищо почти до самия край. Още не мога да го докажа, но съм почти сигурен, че адвокатът му ще излезе също човек на фирмата. Може би „Бътлър и Мейсън“ са му пълнили джоба, така че той с готовност е разказвал на Гибран за хода на следствието.

— Да, това би му било полезно — съгласи се Донъли.

— И то много. А сега единственото, което трябва да направим, е да го докажем по някакъв начин. Всъщност какво стана с космите от апартамента на Линда Котлър? Все още чакам някой да обясни как космите на Хелиър са се озовали на местопрестъплението.

— О — възкликна Донъли виновно, — тъкмо се готвех да ти кажа. Страхувам се, че е административна грешка. Изглежда, младият Зуков е объркал доказателствата. Изпратил по погрешка първата проба на Хелиър до лабораторията, като смятал, че са веществените доказателства от апартамента. Не е изненада, че резултатите съвпаднаха.

Шон не повярва и дума.

— И къде са сега космите от местопрестъплението?

— Не знам. Не можем да ги намерим.

— Щом адвокатите на Гибран научат за тези липсващи косми, няма да можем да го осъдим за убийството на Котлър.

— На мен ми се струва, че така или иначе нямаме големи шансове — измърмори Донъли.

— Сигурно и полицай Зуков е на същото мнение — подхвърли Шон. — Надявам се да е наясно, че трябва да обясни грешката си в съда по време на процеса?

— Наясно е — отвърна Донъли. — Няма друг избор.

— Научил ли си е урока?

Донъли разбра какво има предвид Шон.

— Да, научил си е урока.

— Хубаво — каза Шон. — Сам ще се оправя с това, преди някой да успее да раздуе работата.

— Дължа ти едно питие.

— Не, не ми дължиш нищо.

— А какво ще правим с Гибран?

— Вкарай го в прокуратурата. Кажим им, че смятаме, че имаме достатъчно да го обвиним в две престъпления. Опитът за убийство на Сали и убийството на полицай О'Конър. За тях има голяма вероятност да получи присъда. Докато е зад решетките, ще продължим да ровим за другите убийства. Може пък да извадим късмет!

— А ако не стане?

— Моли се да попаднем на приятелски настроен съдия, който има достатъчно мозък да чете между редовете. Ако това се случи, Гибран ще прекара остатъка от дните си зад решетките. Кажим сега: погрижихте ли се за семейството на полицай О'Конър?

— Възможно най-добре. Психологическата помощ е вече там.

— Деца?

— Три.

— Господи... — Шон изведнъж си представи своето семейство, как са седнали хванати за ръце и не могат да повярват, че никога вече няма да влезе през входната врата. Почувства огромна тъга. — Това, че имат мъртъв герой за баща, няма да им е от голяма полза, нали?

В отговор Донъли само вдигна рамене. После попита:

— И накрая, но не по важност. Какво ще правим с Хелиър-Корсаков?

— Остави го на инспектор Райгър от вътрешни разследвания. Може да получи Хелиър и Джарет в комплект. Желая му късмет, за да го намери.

— Ето това не му разбирам на Хелиър — каза Донъли. — През цялото време е имал възможността и парите просто да изчезне. Защо не избяга още първия път, когато започнахме да душим около него? Защо просто не духна някъде в тропиците? Не е имал нужда от парите, защото вече беше натрупал цяло богатство в сейфа си. Можеше да вдигне крака на някой плаж, където жените са евтини, а къркането студено, и да прекара там до края на живота си. Какво е правил в Лондон, преструвайки се на финансист? Може и да е измамник, но е продължавал да работи, за да се прехранва. Не виждам смисъл в това.

Но Шон виждаше. Колкото повече научаваше за Хелиър, толкова повече го разбираше и осъзнаваше, че другите хора няма да могат.

— При Хелиър не става дума за парите — обясни той. — Важното е играта, винаги и само играта: да докаже, че е по-умен от всички.

— На кого да докаже?

— На себе си — отговори Шон. — Винаги и само на себе си. Да докаже на себе си, че всичко, което са говорили за него, е лъжа.

— Кой да са говорили? — възкликна Донъли. — Кой?

Шон беше казал достатъчно.

— Няма значение. Не е важно.

— Както и да е — съгласи се Донъли. — Като стана дума за Хелиър или Корсаков, или който е там в действителност, имаш ли представа как е стигнал толкова бързо в болницата?

— Не. Но когато става дума за Хелиър, нищо не може да ме изненада. Може би трябва да проверим дали някоя от нашите патрулки не липсва? — Успя да пусне лека усмивка.

— Прав си. — Донъли се изправи да си върви, но на вратата спря. — Какво беше това, когато по време на разпита Гибран започна да говори нещо за детството ти? За децата ти и как вие с Хелиър сте еднакви?

— Нищо. Глупости — отклони въпроса Шон. — Глупости на отчаян човек.

— И аз си помислих същото — каза Донъли, обърна се да излезе и едва не се сблъска с Федърстън.

— Здравей, шефе.

Федърстън му кимна, изчака го да излезе, затвори вратата и седна, без да продума. Шон нямаше представа дали ще го похвали, или

ще го прикове на позорния стълб.

Най-накрая главният инспектор заговори:

— Обикновено казвам „поздравления“, но сега смятам, че това ще прозвучи малко кухо.

— Точно така — съгласи се Шон.

— Никой друг не би могъл да свърши по-добра работа — увери го Федърстън. — Ти показва, трябва да призная, необичайна проникателност. Без нея Гибран още щеше да е на свобода. Шон, убеден съм, че си спасил живота на поне няколко души. — Шон не отговори. — Както и да е — продължи Федърстън. — Сега започва наистина трудната работа. Нали така? Оставям те да се заловиш с нея, но не се самоубивай. Сега е подходящ момент да се възползваш от изкуството на делегирането. Екипът ти е способен. Трябва да отидеш да ти прегледат ръката и да си починеш. Да прекараш малко време у дома. След това ще се почувстваш по-добре.

— Ще видя какво мога да направя — отговори Шон.

Федърстън стана да си върви, но изведнъж отново се отпусна на неудобния стол. Думите му накараха Шон да се дръпне назад.

— Как да го кажа... специалните ти таланти бяха забелязани. Някои хора започнаха да се интересуват от теб. — Федърстън беше съвсем сериозен.

— Кои по-точно?

— Главно хора от полицията. Нашите началници, седнали в кулите си от слонова кост в Ярд.

— Главно?

— Моля? — не разбра Федърстън.

— Каза „главно хора от полицията“. Кой извън нея би се интересувал от мен?

— Никой, който би искал да ти навреди — успокои го Федърстън. — Сега всички работим заедно. Нали помниш — партньорски подход. Моят съвет, ако го искаш, е: просто играй играта, когато се налага, и не се изненадвай, ако все по-важни случаи започнат да намират пътя към бюрото ти. Добре, ще те оставя да работиш, но не забравяй какво ти каза за почивката.

И излезе.

Шон знаеше какво иска да му каже Федърстън — че се е превърнал в инструмент, който повече няма да бъде прахосван за

разследване на обикновени всекидневни убийства — мъж убил съпругата, търговец на наркотици, гътнал конкурента си. Щяха да се възползват от него. Ненормалник, който ще лови ненормалници.

ЕПИЛОГ

Силни турбуленции разлюляха малкия двумоторен самолет и Хелиър се събуди и чу гласовете на разтревожените пътници, несвикнали с друсането, на което се подлагаха пътническите самолети, когато приближаваха летище „Куинстаун“ на новозеландския Южен остров. Погледна през илюминатора и видя на юг планинската верига Ремаркбълс. Планината се отразяваше от върха до подножието в кристалночистите води на езеро Уакатипу. Беше заминал през лятото, което цареше в Северното полукълбо, и пристигаше в зимата, която владееше Южното. Планините бяха покрити със сняг — това беше причината по-голямата част от спътниците му да дойдат тук. Но не и той.

От високоговорителите се чу глас, който ги подкани да се подготвят за кацане след пет минути. Хелиър неохотно си сложи колана и с лека усмивка се загледа през илюминатора, без да усеща пропаданията и друсането, причинени от зимните ветрове, които се впускаха и обгръщаха машината.

Най-сетне подскочиха на пистата и двигателите зареваха в обратна тяга, за да забавят и спрат самолета. Спътниците му въздъгнаха като един от облекчение.

Преди трийсет и шест часа Хелиър се намираше на другия край на света, а сега съвсем скоро щеше да се озове в безопасност в отдавна подготвеното си убежище. Беше излетял от Лондон за Сингапур с британски паспорт, но не се качи на директен полет, а вместо това мина през паспортна и митническа проверка и влезе в Сингапур. Носеше само малка чанта, в която имаше бельо за смяна и тоалетни принадлежности. Спря такси и пое между блестящите небостъргачи, осеяли целия град, който се беше превърнал в бездушен азиатски бизнес център на новото време.

Стигна до стария Китайски град с неговата смесица от китайска, малайска и индийска архитектура. Улиците кипяха от мургави хора, които търгуваха, говореха, ядяха — живееха. Тези улици му вършеха

много по-добра работа от стъклените планини, които изпълваха останалата част от града държава. Влезе в малък магазин за сувенири и украшения на улица „Темпъл“. Собственикът го позна веднага, донесе една кутия от депозитния сейф и му я даде. Хелиър смени британския си паспорт с австралийски, който извади от кутията — беше на името на Скот Търстън, — и веднага пое обратно към летището. След два часа летеше в бизнес класата на „Еър Ню Зилънд“ за Оукланд.

След единайсет часа полет кацнаха на окландското международно летище. Чувстваше се освежен и жив, защото беше спал през по-голямата част от полета. Отново не се качи на директен полет, а мина през граничната и митническа проверка и излезе от летището. Взе такси и един прекалено приказлив чернокож от Самоа го закара до Маунт Идън — район, популярен сред младите преуспели оукландци. Собственикът на антикварния магазин почти замръзна от страх, когато видя Хелиър да влиза. Нямаше защо толкова да се страхува, защото след няколко минути Хелиър беше отново на път за летището, за да хване полета си за Куинстаун, но този път с новозеландски паспорт с негова снимка, но на името на Филип Джонсън.

Мина през вратата за пристигащи с вътрешен полет на летище Куинстаун, без някой от охраната или полицаите да му обърне внимание. Хората идваха тук, за да прекарат весело — нямаше значение дали през лятото или зимата. Никой не очакваше неприятности. Никой не подозираше кой и какъв е той.

Кратко пътуване с такси го отведе до агенция за отдаване на жилища под наем и управление на имоти в центъра на града. Хелиър влезе в „Отаго Пропъртис“ АД и се огледа за позната физиономия. Мъжът на средна възраст го забеляза в същия миг, в който Хелиър го позна. Двамата размениха усмивки, мъжът веднага стана, прекоси офиса и протегна приятелски ръка. Хелиър я стисна.

— По дяволите, Филип! Къде се изгуби бе, човече? — попита управителят с носов новозеландски акцент. — Реших, че си умрял.

— Не още — отговори Хелиър. — Още мърдам.

След дваайсет минути използва ключа, който му връчиха в „Отаго Пропъртис“, за да отключи тежката дървена врата на къщата, построена в подножието на планината. Влезе и прекара няколко минути в оглеждане, запаметяваше всеки предмет, който виждаха очите му. Беше доволен, че всичко е така, както трябва да бъде.

Затвори вратата, пусна чантата на земята и тръгна към всекидневната с панорамните прозорци и големите плъзгащи се врати. Срещу прозорците стоеше дълга масичка за кафе, около нея имаше едновременни кожени фотьойли. На средата на масата обаче имаше чисто нов лаптоп, включен, точно както беше заръчал Хелиър.

Той го отвори и компютърът незабавно заработи и показа сайта, който Хелиър го беше програмираше да покаже от другия край на света: банковите сметки на „Бътлър и Мейсън Интернешънъл Файнанс“. Въпросът, който премигваше на екрана, гласеше: Сигурен ли сте, че искате да продължите с прехвърлянето на средства? Хелиър спря за миг, защото не искаше да развали сладостта на момента с бързана. След минута натисна бутона „ентър“ и започна да гледа — само очите му издаваха някакви чувства — редиците и колоните от цифри, които след малко спаднаха до нула: десетки милиони бяха изтекли от основната сметка на „Бътлър и Мейсън“ и бяха потънали в сметки из цял свят. Никакви пари обаче не влязоха в неговите собствени сметки — вече имаше повече пари, отколкото можеше да похарчи. Парите се вляха в сметките на хора, от които можеше да има нужда в бъдеще — влиятелни хора, които биха могли да му предоставят неща, трудни за получаване. Под маската на анонимни благодетели още повече милиони се наляха в сметките на благотворителни организации, които не го интересуваха.

Когато трансакциите завършиха, той изключи компютъра и го откачи от мрежата. След като паднеше мрак, щеше да го хвърли в езерото. Все още не показваше никакви чувства. Само една въздишка издаде удоволствието, което изпитваше.

Отиде до огромните прозорци, отвори ги, после излезе на терасата, която беше с големината на игрище за тенис. Езерото и планината се простираха пред него. Сякаш на километри под него параходът „Ърнслоу“, на повече от сто години, оставяше плитък килватер, който се простираше от бряг до бряг.

Той отиде до края на терасата и стисна перилата. Затвори очи и позволи на студения планински въздух да блъска по тялото му и да отнася застоялата миризма на дългото пътуване. Животът му като Джеймс Хелиър се превъртя в главата му от самото начало до самия край тук, в отдавна приготвеното му убежище. Време беше да убие Джеймс Хелиър и да го погребее на място, където не може да бъде

намерен, както беше направил със Стефан Корсаков преди толкова години. Джеймс Хелиър си беше отишъл заедно с всичко, което вървеше в комплект с него. Всичко, освен две имена: инспектор Шон Кориган и Себастиан Гибран. Тях нямаше да забрави никога. Хелиър отвори очи, протегна ръце, сякаш ще го разпъват на кръст, и започна да се смее.

Две седмици по-късно

Шон седеше в кабинета си и преглеждаше цяла планина искания от Кралската прокуратура, повечето напълно неразумни — чисто и просто списък с искания за вещественни доказателства. Беше очевидно, че не са доволни от доказателствата срещу Себастиан Гибран. Той също не беше доволен.

Сети се за Сали. Липсваше му, защото беше свикнал да е тук. Липсваше на всички. Запита се дали някога ще я види отново да се носи из общото помещение, изпълвайки го с живот. Все още беше в интензивното, но вече се свестяваше от време на време и очакванията бяха, че ще живее. Беше потвърдила, че я е нападнал Гибран.

Почукване на касата на отворената врата го накара да вдигне поглед.

— Да?

Един полицай влезе и му подаде кафяв плик А4.

— Това пристигна долу в приемната. Адресирано е до вас.

Сигурно още искания от прокуратурата на Нейно Величество. Шон взе плика, а полицаят се обърна и си тръгна.

Щом обаче видя екзотичните пощенски марки, му стана ясно, че не са искания от прокуратурата или нещо подобно. Писмото беше изпратено от Сингапур. Шон сложи плика на бюрото и започна лекичко да го потупва, опипваше за малки твърди предмети — издайническите признаци на писмо бомба. Преди Корсаков и Гибран да влязат в живота му, никога не го беше правил.

В плика нямаше подозрителни бучки, но въпреки това Шон го отвори внимателно — отрязва тънка ивица отстрани с ножицата. Избягваше предварително подготвените места, където се предполагаше да скъса плика. Просто за всеки случай.

За малко да забрави. Пусна писмото и отвори най-горното чекмедже на бюрото, където държеше кутия с латексови ръкавици. Нахлузи един чифт и ръцете му веднага овлажняха и започнаха да се потят. Взе плика и изсипа съдържанието му на плота.

Първото, което видя, бяха снимки. Отлично качество. Цветни. Очевидно направени от професионалист. Разпозна двамата мъже на тях. Пол Джарет и Стефан Корсаков. Снимките покриваха отрязъци от по трийсет секунди всяка. На първата Корсаков подаваше на Джарет обикновен кафяв плик. На втората Джарет го отваряше и вадеше петдесетпаундови банкноти. На третата ги броеше. На следващата ги прибираше. На предпоследната двамата си стискаха ръцете, а на последната Джарет си тръгваше. Инспектор Райгър много щеше да се заинтересува от тези снимки.

Освен снимките имаше сгънат лист. Писмо. Разгъна го. Беше сгънато само веднъж. Синьо мастило, почеркът ситен, спретнат, но не натруфен. Четлив, но не чак като печатен. Нямахше име на изпращач или адрес. Можеше да е само от един човек. Шон почна да чете.

Помислих си, че могат да се окажат полезни.

Използвах ги, за да си осигуря верността му за известно време, но вече нямам нужда от него. Той ме предаде, а не биваше да го прави. Единственото, за което съжалявам, е, че няма да мога да свидетелствам на процеса срещу него.

Съжалявам, че духнах, но съм сигурен, че разбираш защо. Нямам намерение да се превръщам в труп за медийните лешояди. Това е изцяло твоя вина и аз няма да го забравя.

Представяш ли си, Гибран си е мислил, че може да ме надхитри! Чакам с нетърпение пак да се видим. Има малка изненада за този малък надут шибаняк.

Как са жена ми и децата? Сигурно плачат и се молят да се върна. Нямаат представа за какво се молят, иначе не биха го правили.

Сигурен съм, че ще се срещнем отново. Чувствам, че ти дължа още нещо.

Шон дълго седя, стиснал писмото. Беше се надявал, че няма да чуе повече за Стефан Корсаков, обаче в сърцето си знаеше, че не е така. Корсаков твърде много обичаше игричките.

Телефонът на бюрото иззвъня. Шон подскочи и пусна писмото. Беше Кейт.

— Как я караш днес? — попита тя. Обаждаше се много по-често през последните две седмици.

— Добре съм — отговори той. — Знаеш ли, мисля, че няма да е лошо да се махнем от Лондон.

— И къде да отидем? — попита тя.

— Ами... — отговори Шон. — Тези дни получих имейл. В Нова Зеландия търсят да назначат британски ченгета. Мога дори да се прехвърля директно като инспектор. Ще получим гражданство. На децата ще им хареса.

— А на мен? — попита Кейт.

— Стига, Кейт — успокой я той. — Ти си лекарка. Няма страна, която да не търси лекари.

— Какво предизвика тази промяна? — попита Кейт весело.

Шон погледна писмото на бюрото си и излъга:

— Нищо. Може би просто са ми писнали задръстванията.

Когато бях свободен, бях в кошмарите ви. Сега, когато съм в клетка, съм обект на болезнения ви интерес. Вие ме затваряте в килия, за да затворите страховете си. Наблюдавате ме от безопасно разстояние. Вестниците и телевизията са вашият прозорец в килията ми. През решетките — през тях надничате.

И какво е онова, което най-много ви плаши? Да не би да е това, че малка частица от мен се крие във всеки от вас? Малкият къс лудост, който само чака да избухне? Когато човекът, застанал твърде близо до вас в метрото, ви настъпи, той се извинява, а вие казвате, че няма нищо. Това няма значение, защото всъщност искате да му скачате по главата, докато не ви изпръска с кръв и мозък от главата до петите. Обаче преглъщате насилието. Криете лудостта дълбоко в себе си.

Що се отнася до мен, още не съм свършен. Британската правна система ще ми осигури възможност. Човек никога не знае. В апартамента на оная кучка беше тъмно. Как може да се вярва на

нейната служебна карта? И униформата на мъртвата свиня, която носех. Ужасно нещо. Чух какво се е случило с горката детектив Джоунс. Почти се бяхме сприятелили, затова отидох в болницата да я видя и един маскиран въоръжен човек ме завлече в тоалетната. Каза ми, че ще ме убие, ако не облека униформата, и аз го направих. След това побягнах, тичах да спася живота си, но бях нападен в паркинга от онзи убиец Джеймс Хелиър, който се оказа, че дори не е онзи, за когото се представя. Да, на Кориган ще му трябва нещо повече от евтини номера, за да ме спре.

Съдията ще нарече моя арест и процес пародия. Полицията ще бъде нахокана здраво. Медиите ще подкрепят моята кауза. Ще ме покажат по телевизията. Ще изляза от съда като свободен човек. Дали отвън няма да ме чакат ликуващи тълпи? Ще вдигна ръцете си в знак на победа, докато крача към чакащите фотографи. Ще им извикам: „Невинен. Доказано невинен“.

Издание:

Автор: Люк Дилейни

Заглавие: Без милост

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 11.02.2013

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-374-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5152>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.